DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

NEREDEYSE SIRADAN BİR AİLE

M.T. EDVARDSSON

"...Okumayı bırakamayacağınız bir yetenek gösterisi."
– *Wall Street Journal*

NETFLIX DİZİSİ

MARTI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir zamanlar "biz" olanın çatlaklarına huzursuzluk ve sessizlik dolmuştu. Ortak tek konumuz verdiğimiz savaştı.

On sekiz yaşındaki Stella Sandell kendisinden neredeyse on beş yaş büyük bir adamın vahşice öldürülmesinden sorumlu tutulur. Saygın bir ailenin sıradan kızıdır. Karanlık işler peşindeki bir iş adamını bırakın öldürmeyi, tanıması için bile nedeni yok gibidir.

Baba, ortaya konan onca kanıta rağmen, kızının masum olduğuna inanıyor. Anne ise kimsenin doğruyu söylemediğini düşünüyor. Ve geleceğe dair hayalleri konusunda umutsuzluğa kapılan genç kız, ne kadar ileri gidebileceğini kimsenin anlamadığına inanıyor...

Sürükleyici hikâyesiyle baştan sona heyecanlı bir okuma sunan ***Neredeyse Sıradan Bir Aile***, bizleri bir arada tutan şeyin sevgi mi yoksa yalanlar mı olduğuna, alıştığımız hayatlarımızı korumak için neleri gözden çıkarabileceğimize dair ailedeki sadakat ve ahlaki değerler üzerine önemli bir okuma sunuyor.

"M. T. Edvardsson aldatıcı ve sürükleyici bir roman yazdı. *NEREDEYSE SIRADAN BİR AİLE* size en yakınlarınız hakkında bildiğiniz her şeyi sorgulatacaktır."

—Karin Slaughter

MARTI
@/martiyayinlari

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

M.T. EDVARDSSON

NEREDEYSE SIRADAN BİR AİLE

@novaebook

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Neredeyse Sıradan Bir Aile
Özgün Adı: A Nearly Normal Family
Mattias Edvardsson

Editör : Sibel Çelik
Çeviren : Nalan Tümay
Sayfa Tasarım : Elif Aydın
Kapak Uygulama : Sidem Zelal Edin
Kapak Görseli : Legal line for art use: © Netflix [2023]. Used with permission.

Tür : Gerilim
Kitap No : 2609

2. Baskı: Kasım 2023
ISBN: 978-625-366-104-5
Yayınevi Sertifika No: 12330

© Mattias Edvardsson
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Ajans Letra tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43087

@novaebook

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

M.T. EDVARDSSON

NEREDEYSE SIRADAN BİR AİLE

Çeviren: Nalan Tümay

@novaebook

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

@novaebook

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Giriş

Köşeye sindim, görüş alanımdaki her harekete tepki gösteriyorum. Küçücük bir ses bile irkilmeme neden oluyor. Saniyeler yavaşladı; sanki zaman durmuş gibi. Buraya oturalı beş dakika mı oldu, bir saat mi, bilmiyorum.

Bölge mahkemesi Lund şehir merkezinde, karakol binasının çaprazında, Merkez İstasyonunun hemen yakınında. Lund'da yaşayan herkes her zaman mahkeme binasının önünden geçer ama çoğu ömrü boyunca binadan içeri adımını atmaz. Kısa süre öncesine kadar, bu durum benim için de geçerliydi.

Şimdi 2 numaralı duruşma salonunun önünde bir bankta oturuyorum, önümde duran ekranda bir cinayet davası duruşmasının görüldüğü yazıyor.

Karım içeride, kapının diğer tarafında. Çok yakınımda ama bir o kadar da uzak. Mahkeme binasına girip güvenlik kontrolünden geçmeden önce, merdivenlerde durup birbirimize sarıldık. Karım ellerimi öyle sıkı tutuyordu ki, ellerim titredi; bana artık konunun bizden çıktığını, kararın artık başkalarına kaldığını söyledi. İkimiz de bunun gerçeği tam olarak yansıtmadığını biliyorduk.

Hoparlör cızırdıyor; aniden gelen bir mide bulantısıyla sarsılıyorum. İsmimi duyuyorum. Şimdi sıra bende. Oturduğum yerden kalkarken yalpalıyorum, bir güvenlik görevlisi bana kapıyı açıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başını aşağı yukarı sallıyor ama yüz ifadesinde tek bir düşünce ya da duygu okunmuyor. Burada duygulara yer yok. 2 numaralı duruşma salonu beklediğimden daha büyük. Karım dinleyicilerin arasına sıkışmış. Yorgun görünüyor, bitkin halde. Yanaklarında gözyaşlarının izleri var.

Hemen sonra kızımı görüyorum.

Solgun ve hatırladığımdan daha zayıf görünüyor; saçları düğümlenmiş ve yağlanmış gibi, bana boş gözlerle bakıyor. Ona doğru koşup boynuna sarılmamak, kulağına Baban yanında diye fısıldamamak, tüm bunlar bitinceye kadar onu kollarımda tutacağımı söylememek için tüm gücümle direniyorum.

Mahkeme başkanı hâkim beni selamlıyor, o an hakkındaki izlenimim olumlu. Dikkatli biri gibi görünüyor ama hassas bir tarafı da var gibi. Hem anlayışlı hem de otoriter görünüyor. Zamanı geldiğinde, üye hâkimlerin verdiği hükme itiraz edeceklerini sanmam. Üstelik, onun da baba olduğunu biliyorum.

Sanığın yakın akrabası olduğum için, yemin etmeme izin verilmiyor. Bu davada mahkemenin ifademi sanığın kızım olduğunu bilerek dinlemesi gerektiğini biliyorum. Ama aynı zamanda, kimliğim, hatta mesleğim nedeniyle, mahkemenin söylediklerimi güvenilir bulacağını da biliyorum.

Mahkeme başkanı sözü savunma avukatına veriyor. Derin bir nefes alıyorum. Söyleyeceklerim önümüzdeki pek çok yıl boyunca pek çoklarının hayatını etkileyecek. Az sonra söyleyeceklerim sonucu belirleyebilir.

Ne söyleyeceğime hâlâ karar vermiş değilim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BABA

İnsan ağzının ürünüyle iyiliğe doyar,
elinin emeğine göre de karşılığını alır.
Özdeyişler 12:14, Yeni Amerikan Standart Kitâb-ı Mukaddes

@novaebook

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

@novaebook

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

Son derece sıradan bir aileydik. İlginç, yüksek maaşlı işlerimiz, geniş bir arkadaş çevremiz vardı. Spora ve kültüre ilgili olduğumuzdan, boş zamanlarımızda oldukça aktiftik. Cuma günleri dışarıdan yemek siparişi veriyor, Yetenek Sizsiniz seyrederken divanda oturup yiyor, oylamalar bitmeden uyuklamaya başlıyorduk. Cumartesi günleri öğle yemeğini şehir merkezinde ya da bir alışveriş merkezinde yiyorduk. Hentbol izlemeye ya da sinemaya gidiyorduk; yakın arkadaşlarımızla bir şişe şarabın tadını çıkarıyorduk. Her gece birbirimize sıkı sıkıya sarılıp uykuya dalıyorduk. Pazar günleri ormanda ya da müzede, anne babalarla telefonda uzun sohbetlerle ya da divanın üzerine kıvrılıp roman okuyarak geçiyordu. Pazar akşamlarını çoğu zaman etrafımızı saran kâğıtlar, klasörler ve bilgisayarlarla yatakta oturup, yeni çalışma haftasına hazırlanarak kapatıyorduk. Pazartesi akşamları karım yoga yapmaya gidiyor, perşembeleri de ben bandy* oynuyordum. Ödemelerini düzenli olarak yaptığımız bir ev kredimiz vardı; çöplerimizi ayrıştırıyor, flaşörlerimizi kullanıyorduk, hız sınırlarına uyuyorduk ve kütüphaneden aldığımız kitapları daima zamanında iade ediyorduk.

Bu yıl tatile geç çıktık: Temmuz başından Ağustos ortasına kadar tatil yaptık. İtalya'da geçirdiğimiz onca harika yazın ardından, son birkaç yıldır yurtdışı seyahatlerimizi kış aylarında yapıyor,

* Buz hokeyi, çim hokeyi ve futbolun bir karışımı olan oyun. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

böylece yazları rahat rahat evimizde oturarak ve arkadaşlarımızı ve akrabalarımızı ziyaret etmek için sahil kesimine kısa kaçamaklar yaparak geçirebiliyorduk. Bu defa Orust adasında bir köy evi de kiralamıştık. Stella neredeyse yaz boyunca H&M mağazasında çalışmıştı. Bu kış Asya'ya yapmayı planladığı uzun seyahat için para biriktiriyordu. Hâlâ gidebileceğini umuyorum.

Bu yaz Ulrika ile birbirimizi yeniden keşfettiğimizi söyleyebiliriz. Kulağa tam bir klişe gibi geliyor, fazlasıyla yavan hatta; kimse insanın yirmi yıl sonra karısına yeniden âşık olabileceğine inanmıyor. Sanki çocuk büyütmekle geçen yıllar aşk hikâyemizde önemsiz bir ayrıntıydı. Sanki bunu bekliyorduk. Zaten öyle de hissediyorduk.

Çocuklar insanın tüm zamanını alır. Bebekken sizden bağımsız olacakları günü bekler, tüm zamanınızı boğazlarına bir şey kaçmasından ya da yüzlerinin üzerine düşmelerinden endişelenerek geçirirsiniz. Sonra anaokulu günleri başlar, bu defa gözünüzün önünde olmadıkları için endişelenirsiniz çünkü salıncaktan düşebilir ya da bir sonraki kontrol muayenelerinde bir sorun çıkabilir. Sonra okula başlarlar ve uyum sağlayamayacaklarından, arkadaş edinemeyeceklerinden endişelenirsiniz, üstelik artık her şey ödev ve binicilik dersleri, hentbol ve pijama partileri olmuştur. Liseye başlarlar ve daha da çok arkadaşları olur, partiler ve çekişmeler olur, öğretmenlerle konuşmalar, sağa sola şoförlük yapılır. Uyuşturucu ve içki konusunda endişelenir, kötü insanlarla karşılaşacaklarından korkarsınız ve gençlik yılları saatte 190 kilometre hızla ilerleyen bir pembe dizi gibi geçer gider. Sonra birdenbire çocuğunuzun yetişkin olduğunu görürsünüz ve nihayet endişelenmeyi bırakabileceğinizi düşünürsünüz.

Bu yaz, en azından, Stella için endişelenmeden uzun koşular yapabildik. Aile hayatımız hiç bu kadar uyumlu olmamıştı. Sonra her şey değişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yazın sonlarına doğru bir cuma günü Stella on dokuz yaşına girdi; en sevdiğimiz restoranda rezervasyon yaptırmıştım. İtalya ve İtalyan mutfağını hep sevmişizdir; Väster mahallesinde muhteşem makarna çeşitleri ve pizza yapan küçük bir yer vardı. Ailemle birlikte sakin, samimi bir akşam geçirmek için can atıyordum.

"*Una tavola per tre,**" dedim, burnunda piercing olan ceylan gözlü garson kıza. "Adam Sandell. Saat sekiz için rezervasyon yaptırmıştım."

Endişeyle etrafa bakındı.

"Bir saniye," deyip kalabalık restoranda ilerledi.

Garson kız iş arkadaşlarına çıkışıp, kaş göz işaretleri yaparken Ulrika ve Stella bana doğru döndüler.

Rezervasyonu yapan her kimse, perşembe gününe not aldığı anlaşıldı.

Elindeki kalemle bir taraftan ensesini kaşırken, "Dün geleceğinizi sanıyorduk," dedi garson kız. "Ama karışıklığı çözeceğiz. Bize beş dakika izin verin." Çalışanlar salona fazladan bir masayı çekerek getirirken, bir grubun ayağa kalkıp yer vermesi gerekti. Ulrika, Stella ve ben, kalabalık bir restoranın ortasında durmuş, bize rahatsız gözlerle bakan insanları fark etmemiş gibi davranıyorduk. Bir açıklama yapmak, hatanın bizden kaynaklanmadığını, restoranın hatası olduğunu söylemek istiyordum.

Masamız nihayet hazırlanınca, yüzümü hemen menünün arkasına gizledim.

Gri sakallı bir adam, "Kusura bakmayın, kusura bakmayın," diyerek yanımıza geldi; restoranın sahibiydi herhalde. "Hatamızı telafi edeceğiz elbette. Tatlılarınız ikramımızdır."

"Sorun değil," dedim anlayışla. "Hepimiz insanız sonuçta."

Garson kız içecek siparişlerimizi defterine not aldı.

"Bir kadeh kırmızı şarap?" dedi Stella.

* İtalyanca "Üç kişilik bir masa" (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İzin istercesine bana baktı. Ben de Ulrika'ya baktım.

"Bugün özel bir gün," dedi karım.

Ben de garson kıza bakıp, başımla onayladım.

"Doğum günü çocuğuna bir kadeh kırmızı şarap."

Yemek bitince, Ulrika Stella'ya üzerinde Josef Frank deseni olan bir kart uzattı.

"Harita mı?"

Hınzırca güldüm.

Stella restorandan çıkıp köşeyi dönerken arkasından gidiyorduk. Hediyesini akşamüzeri oraya park etmiştim.

"Ama Baba, bu çok pahalı... alma demiştim!"

Şaşırmıştı, ellerini yüzüne götürdü.

Pembe renkli bir Vespa Piaggio almıştık. Birkaç hafta önce internette bir benzerini görmüştük ve evet, pahalıydı, ama sonunda Ulrika'yı almamız gerektiğine ikna edebilmiştim.

Stella başını iki yana salladı ve iç geçirdi.

"Beni neden hiç dinlemiyorsun Baba?"

Elimi havaya kaldırdım ve gülümsedim.

"Bir 'teşekkür' yeterli."

Stella'nın her şeyden çok nakit para istediğini biliyordum ama hediye olarak para vermek bana çok sıkıcı geliyordu. Vespa'sıyla şehir merkezine hem kolay hem de hızlıca ulaşabilir, işe gidebilir ya da arkadaşlarını ziyaret edebilirdi. İtalya'da tüm gençler Vespa kullanıyor.

Hep birlikte restorana dönmeden önce Stella bize tekrar tekrar sarılıp, teşekkür etmişti ama bir şekilde hayal kırıklığı hissediyordum.

Garson kız ikram tiramisu getirdiğinde hepimiz bir lokma daha yiyemeyeceğimizi söylüyorduk. Ama sonra hepsini yedik.

Kahvemin yanında limon likörü içtim.

"Artık gitmem gerek," dedi Stella, yerinde kıpırdanarak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne çabuk?"

Saate baktım. Dokuz buçuk olmuştu.

Stella sandalyesinde ileri geri sallanmaya devam ediyor, dudaklarını büzüştürüyordu.

"Biraz daha kalayım," dedi. "On dakikacık daha."

"Bugün senin doğum günün," dedim. "Mağaza yarın saat onda açılacak, değil mi?"

Stella iç çekti.

"Yarın çalışmıyorum."

Çalışmıyor muydu? Her cumartesi çalışırdı aslında. H&M'den içeri adımını bu şekilde atmıştı. Hafta sonu yaptığı iş, yaz işine ve daha uzun bir vardiyaya dönüşmüştü.

Kaçamak bir yanıtla, "Tüm öğleden sonra başım ağrıdı," dedi. "Migren."

"Hasta olduğun için işe gitmedin yani?"

Stella başıyla onayladı. Hiç sorun olmadı, dedi. Vardiyasını memnuniyetle devralan başka bir kız varmış.

"Biz seni böyle yetiştirmedik," derken Stella ayağa kalktı ve sandalyesinin arkasında asılı ceketini aldı.

"Adam," dedi Ulrika.

"Acelen ne peki?"

Stella omuz silkti.

"Amina'yla program yaptık."

Başımı salladım ve memnuniyetsizliğimi yuttum. On dokuz yaşındakiler böyleler herhalde diye düşündüm.

Stella Ulrika'ya uzun ve sıcacık sarıldı. Diğer taraftan, kollarını bana doladığında sandalyemden kalkamamıştım bile; kucaklaşmamız tuhaftı ve gergindi.

"Peki Vespa ne olacak?" diye sordum.

Stella Ulrika'ya baktı.

Karım, "Eve biz götürürüz," diye söz verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Stella kapıdan çıkınca, Ulrika peçetesiyle yavaşça ağzını sildi ve gülümsedi.

"On dokuz yıl," dedi. "Nasıl bu kadar çabuk geçti?"

O gece eve döndüğümüzde Ulrika da ben de aşırı yorulmuştuk.

Divanda kendi köşelerimize oturduk ve fonda Leonard Cohen çalarken kitaplarımızı okuduk.

"Bence yine de daha fazla sevinç gösterebilirdi," dedim. "Özellikle de araba olayından sonra."

Araba olayı... artık bir adı bile vardı.

Ulrika ilgilenmediğini belli eden bir ses çıkardı, başını kitabından kaldırıp bakmadı bile. Dışarıda, rüzgâr duvarlardan ses gelecek kadar hızlanmıştı. Yaz derin bir nefes alıyor, soluklanıyordu; Ağustos ayı bitmiş sayılırdı ama umursamıyordum. Sonbahar bana her zaman cazip gelmiştir, yeni bir başlangıç hissi verir, yeni bir aşkın ilk dönemi gibi.

Bir süre sonra kitabımı bir kenara bıraktığımda, Ulrika çoktan uykuya dalmıştı. Başını nazikçe kaldırıp altına bir yastık koydum. Huzursuzca hareket edince, bir an uyandırmayı düşündüysem de kitabıma döndüm. Yazıların bulanıklaşmaya başlaması ve dikkatimin dağılması uzun sürmedi. Stella ile aramızda oluşan uçurumu, bir zamanlardaki halimizle bugünkü halimiz arasındaki, ikimiz hakkında kafamda oluşan resimle görünen gerçek arasındaki farkı düşünürken boğazım düğümlendi.

Uyandığımda Stella odanın ortasında duruyordu. Ay ışığı başını ve omuzlarını aydınlatırken ileri geri sallanıyordu.

Ulrika da uyanmıştı, gözlerini ovuşturuyordu. Çok geçmeden hıçkırıklar ve iç çekişler odayı doldurdu.

Doğrulup oturdum.

"Ne oldu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Stella başını sallarken kocaman gözyaşları gözlerinden süzülüyor ve yanaklarını ıslatıyordu. Ulrika onu kollarıyla sardı; gözlerim karanlığa alıştığında Stella'nın titrediğini fark ettim.

"Bir şey yok," dedi.

Sonra annesiyle birlikte odadan çıktı ve ben rahatsız edici bir boşluk hissi ile yalnız kaldım.

@novaebook

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Son derece sıradan bir aileydik, sonra her şey değişti.

Bir hayat kurmak çok uzun zaman alır ama yıkılması bir an sürer. Gerçek kimliğinizi oluşturmanız yıllar –on yıllar, belki de bir ömür– sürer. Neredeyse her zaman dolambaçlı bir yoldan yürürsünüz; bence bunun bir nedeni var üstelik, hayatı deneme ve yanılmalarla öğrenilenler üzerine kurmak için. Denemelerimiz bizi şekillendirir ve yaratır.

Ama o sonbahar ailemize olanların ne amacı olduğunu anlayamıyorum. Her şeyi anlamanın imkânsız olduğunu ve böyle olmasının da ulvi bir amacının olduğunu biliyorum ama son birkaç hafta yaşananların derin anlamını hâlâ kavrayamıyorum. Olanları açıklayamıyorum; ne kendime ne de başkalarına.

Belki herkes için aynıdır ama papaz olduğum için dünyaya dair görüşlerimden daha sık sorumlu tutulduğumu düşünüyorum. Genellikle insanlar hayat felsefemi sorgulamaktan çekinmez. Adem ve Havva'ya, İsa'nın bakire bir anneden doğduğuna, suyun üzerinde yürüdüğüne ve ölüleri hayata döndürdüğüne gerçekten inanıp inanmadığımı merak ediyorlar.

Hristiyanlığa hizmet ettiğim hayatımın başlarında sık sık savunmaya geçer, sorgulayan kişinin kendi görüşlerini tartışmaya başlardım. Bazen bilimin de pek çok dinden biri olduğunu iddia ediyordum. Ve elbette şüphelerim vardı; zaman zaman kendimi inançlarımı sorgularken buluyordum. Ama bu günlerde inancım-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dan eminim. Tanrı'nın sunduğu lütfu kabul ediyorum ve cemalinin üzerimde ışıldamasına izin veriyorum. Tanrı sevgidir. Tanrı özlemdir ve umuttur. Tanrı sığınağımdır ve avunduğum yerdir.

Kendim için biliyorum değil, inanıyorum demeyi tercih ediyorum. İnsan *bildiğine* inanmaya başlarsa, dikkatli olmalı. Hayat bence sürekli bir öğrenme hali.

Çoğumuz gibi, ben de iyi bir insan olduğumu düşünüyorum. Bu düşünce elbette kulağa kendini beğenmişlik gibi gelebilir, hatta belki kendini fazla önemli ya da üstün görmek gibi. Ama demek istediğim bu değil. Ben pek çok başarısızlığı olan biriyim, pek çok yanlışı, hatası olan biri. Bunu hep aklımda tutuyorum ve kolayca kabul ediyorum. Demek istediğim, her zaman iyi niyetle, sevgi ve özenle hareket ederim. Her zaman doğru olanı yapmak istemişimdir.

Stella'nın on dokuzuncu doğum gününden sonraki hafta başka herhangi bir haftadan çok farklı değildi. Cumartesi günü Ulrika ile birlikte bisikletle Gunnesbo'da yaşayan yakın arkadaşlarımızın evine gitmiştik. Fırsattan istifade önceki gece yaşanan olaylar hakkında ihtiyatlı bir soru sormuş olsam da Ulrika Stella'nın bir sorunu olmadığını, erkek arkadaş konusu olduğunu, on dokuz yaşındakilerin sıklıkla yaşadığı türden bir şey olduğunu söyledi. Endişelenmeme gerek yoktu.

Pazar günü telefonda annemle ve babamla konuştum. Stella'dan konu açılınca, bugünlerde nadiren eve geldiğinden bahsettim, annem de ergenlik dönemimde nasıl biri olduğumu hatırlattı. İnsan bakış açısını çok kolay kaybediyor.

Pazartesi sabah bir cenazem, öğleden sonra da vaftiz törenim vardı. Hayatın ve ölümün fuayede el sıkıştığı tuhaf bir işim var. Akşam Ulrika yoga yapmaya gitti, Stella da kendisini odaya kapattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ulrika kendine yeni küpeler almıştı, küçük gümüş tüy şeklindeydiler; yemekte birlikte bir şişe Güney Afrika şarabı içip geceyi divana yayılıp çubuk kraker yiyerek ve Trivial Pursuit oynayarak bitirdik.

Yatak odasında soyunurken, "Stella'nın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Ulrika çoktan örtünün altına kıvrılmış, battaniyeyi çenesine kadar çekmişti.

"Amina'yla görüşecekti. Eve gelip gelmeyeceğinden emin olmadığını söyledi."

Cümlesinin son kısmı ağzından önemsiz bir ayrıntı gibi çıkmıştı, üstelik Ulrika kızımızın herhangi bir gece eve *belki geleceğini* duymak konusunda ne düşündüğümü çok iyi biliyordu.

Saate baktım; on biri çeyrek geçiyordu.

"İstediği zaman gelir," dedi Ulrika.

Gözlerinin içine baktım. Bazen bazı şeyleri sırf beni kışkırtmak için söylediğini düşünüyorum.

"Ona mesaj atıyorum," dedim.

Böylece Stella'ya mesaj yazıp gece evde uyumayı planlıyor mu diye sordum. Tabii ki soruma cevap alamadım.

Oflayarak yatağa girdim. Ulrika hemen dönüp yanıma kıvrıldı ve elini kalçama koydu. Yanağımı öperken gözlerimi tavana dikmiştim.

Biliyorum, endişelenmemeliydim. Gençken endişeli tiplerden değildim. Kaygı duygusu çocuk sahibi olduğumda ortaya çıktı, üstelik her geçen yıl artıyor gibi görünüyor.

On dokuz yaşında bir kızınız varsa iki seçeneğiniz vardır: ya sürekli endişe altında boğulursunuz ya da almaya bayılıyor gibi göründüğü tüm o riskleri düşünmeyi reddedersiniz. En basit haliyle bir kendini koruma sorunu.

Çok geçmeden Ulrika kolumda uykuya dalmıştı. Ilık nefesi nazik dalgalar gibi yanağıma vuruyordu. Ara sıra irkiliyor, hızlı,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çarşamba günü, eski eşlerinin kaybının yasını tuttukları dönemde tanışan cemaatimizin iki yaşlı üyesinin nikâhını kıydım. Yüreğimi tam anlamıyla ısıtan bir andı.

Perşembe günü bandy oynarken bileğimi burktum. Dört erkek çocuk babası bir itfaiyeci olan eski hentbol arkadaşım Anders birebir mücadelemiz sırasında yanlışlıkla ayağıma bastı. Sakatlanmış olmama rağmen sahada kalmayı başardım.

Cuma sabahı bisikletle işe giderken yorulmuştum. Öğle yemeğinden sonra daha kırk iki yaşında olan bir adamı gömdüm. Kanser, tabii ki. Benden daha genç insanların ölebiliyor olmasına hiç alışamadım. Kızı babasına veda etmek için bir şiir yazmıştı ama sonuna kadar okuyamadan gözyaşlarına boğuldu. Stella'yı düşünmeden edemedim.

Cuma akşamı, uzun bir haftanın ardından, kendimi hiç alışık olmadığım kadar yıpranmış hissediyordum. Pencerenin önünde durup Ağustosun bitişinin ufuktaki izlerini izledim. Sonbaharın ağırbaşlılığı kapıdan adımını atmıştı. Son mangal dumanı da kıvrılarak gökyüzüne yükselip kaybolurken, teras mobilyalarının minderleri toplanmıştı.

Sonunda papaz yakalığımı çıkardım ve terleyen boynumu sildim. Pencerenin pervazına dayanırken yanlışlıkla aile resmimizi yere düşürdüm.

Camı çatladı ama yine de resmi yerine koydum. En az on yıl önce çekilmiş bu resimde sağlıkla ışıldıyorum, bakışlarımda bir hınzırlık var. Fotoğrafçı resmi çekmeden hemen önce kahkaha attığımızı hatırlıyorum. Ulrika gülümserken dudakları aralanmış ve önümüzde pembe yanakları, örgülü saçları ve Mickey Mouse tişörtüyle Stella duruyor. Pencerenin önünde uzun bir süre durdum, anılar boğazıma düğümlenirken resme bakıyordum.

Duş alıp, domuz bonfilesi ve domuz sucuğuyla güveç yaptım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

elektriklenmiş gibi hareket ediyordu ama hemen sonra yeniden uykuya gömülüyordu.

Ben de uyumak için uğraşıyordum gerçekten ama düşünceler zihnimi dolduruyordu. Yorgunluğum yerini durmak bilmeyen düşüncelere bırakmıştı. Yıllar boyunca kurduğum hayalleri düşündüm; çoğu zamanla değişmişti, bazılarını hâlâ gerçekleştirebilmeyi umuyordum. Sonra da Stella'nın hayallerini düşündüm ve acı veren gerçeği kabul etmek zorunda kaldım; kızımın hayatta ne istediğini bilmiyordum. *Kendisinin* de bilmediğinde ısrar ediyordu. Planı yoktu, programı yoktu. Benden ne kadar farklıydı. Liseyi bitirdiğimde hayatımın nasıl şekilleneceğine dair kafamda çok net bir resim vardı.

Stella'yı etkileyemeyeceğimi biliyorum. On dokuz yaşında ve kendi kararlarını kendisi veriyor. Ulrika bir defasında sevmek gitmesine izin vermektir, sevdiğin insanın uçup gitmesine göz yummaktır demişti ama çoğu zaman Stella'nın sadece kanat çırptığını ama havalanamadığını düşünüyordum. Farklı şeyler düşünmüştüm.

Ne kadar yorgun olursam olayım uykuya dalamadım. Yana doğru döndüm ve telefonumu kontrol ettim. Stella'dan cevap gelmişti.

Yoldayım, eve geliyorum.

Kapıda anahtar sesini duyduğumda saat ikiye beş vardı. Ulrika yatakta kendi tarafına çekilmişti, bana arkasını dönmüştü. Stella'nın alt katta yürüdüğünü, banyoda akan suyun sesini, çamaşır odasına hızlı adımlarla gittiğini ve sonra yeniden su sesini duydum. Sanki sonsuza kadar sürdü.

Sonunda adımlarıyla gıcırdayan merdiven basamaklarının sesini duydum. Ulrika kıpırdandı. Bakmak için ona doğru eğildim ama hâlâ uyuyor gibi görünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Duygularım o kadar karışıktı ki, rahatsızlık duyuyordum. Bir taraftan, Stella beni endişelendirdiği için canım sıkılmıştı, diğer taraftan, nihayet eve döndüğü için rahatlamıştım.

Yataktan kalkıp, yatak odasının kapısını açtığım sırada Stella üzerinde sadece iç çamaşırlarıyla, ıslak saçı ensesinde toplanmış halde koridordan geçti. Odasının kapısını açtığında, loş ışıkta sırtı parıldıyordu.

"Stella?" dedim.

Cevap vermedi; kapıdan girip, arkasından kilitledi.

İçeriden, "İyi geceler," dediğini duydum.

"İyi uykular," diye fısıldadım.

Küçük kızım evdeydi.

@novaebook

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

Cumartesi sabahı geç saate kadar uyudum. Ulrika kahvaltı masasında sabahlığıyla oturuyor ve bir radyo programının kaydını dinliyordu.

"Günaydın!"

Kulaklığını aşağıya indirip, boynuna koydu.

Her zamankinden fazla uyumuş olmama rağmen hâlâ kendime gelememiştim, gazetenin üzerine biraz kahve döktüm.

"Stella nerede?"

"İşte," dedi Ulrika. "Uyandığımda çoktan gitmişti."

Mutfak beziyle gazeteyi kurulamaya çalıştım.

"Bitkin haldedir herhalde," dedim. "Gecenin yarısını dışarıda geçirdi."

Ulrika bana bir gülücük attı.

"Sen de çok enerjik sayılmazsın."

Ne demek istedi? Stella evde olmadığında uyuyamadığımı biliyordu.

Dino ve Alexandra'nın Trollebergsvägen'deki evlerine, geç öğle yemeğine davetliydik. Geç öğle yemeği alkol alınacağı anlamına geliyordu, o yüzden şehir merkezine bisikletle gittik. Bollhuset spor merkezine geldiğimizde bir polis arabası gördüm; elli metre sonra, Polhem okulunun yanındaki göbekte iki tane daha vardı. Birinin çakarları yanıyordu. Üç polis memuru hızlı adımlarla Rådmansgatan'a doğru yürüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Neler oluyor acaba?" dedim Ulrika'ya.

Bisikletlerimizi bahçeye bıraktık; merdivenleri çıkarken elimiz boş gelmemizin hoş olmadığını fark ettim.

"Evde birilerinin önceden düşünmesi ne büyük şans," dedi Ulrika çantasından şık bir çikolata kutusu çıkarırken.

"Sen benim sırtımı yasladığım kayasın aşkım," diye fısıldayıp yanağından öptüm.

Alexandra gülümseyerek kapıyı açtı. Uzattığım çikolata kutusunu alırken, "Hiç gerek yoktu," dedi. Taptaze bir kokusu vardı; inci çiçeği ve limon gibi.

"Selam, selam," dedi Dino elimi sıkarken.

Bir süre holde ayakta durup, bir arada olduğumuz için ne kadar sevindiğimizi en acil şekilde birbirimize aktardık. Uzun zaman olmuştu. Her şey nasıl gidiyordu?

"Amina evde değil mi?" diye sordu Ulrika.

Alexandra çekinerek cevapladı.

"Aslında maçı vardı ama kendini çok iyi hissetmiyor."

"Nesi var anlamıyorum," dedi Dino. "Tek bir hentbol maçını bile kaçırdığını hatırlamıyorum."

"Büyük ihtimalle basit bir soğuk algınlığıdır," dedi Alexandra.

Dino'nun yüzünde bir ifade belirdi. Muhtemelen sadece ben fark ettim.

"Okul açılıncaya kadar iyileştiği sürece sorun yok," dedi Ulrika.

"Doğru, kırk derece ateşi bile olsa okulu kaçırmaz," dedi Alexandra.

Ulrika güldü.

"Harika bir doktor olacak. Amina kadar titiz ve işini hassasiyetle yapan birini daha tanımıyorum."

Dino tavus kuşu gibi kabardı.

Gurur duymakta sonuna kadar haklıydı.

"Peki Stella nasıl?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tabii ki çok mantıklı bir soru soruyordu. Ama sanırım cevap vermeden önce yaşadığımız tereddüt biraz fazla duraklamamıza neden oldu.

"İyi," dedim nihayet.

Ulrika gülümseyerek onayladı. Belki de verdiğim cevap gerçeklerden o kadar da uzak değildi. O yaz kızımınız keyfi yerindeydi.

Camla çevirip evin içine dahil ettikleri balkonda oturduk ve Dino'nun hazırladığı pita ve minik börekçiklerin ve tabii ki Dino'nun hentbol anılarının tadını çıkardık. Dino'nun maçları en ince ayrıntılarına kadar hatırlamak gibi benzersiz bir yeteneği vardı, Norveç'in kuzeyinde ter kokan bir spor salonunda on yıl önce atılan bir golü ya da güzel bir kurtarışı hatırlayabiliyordu.

Buna karşılık, benim en canlı anılarım maçın dışında yaşanan olaylarla ilgiliydi. Jutland'a giderken yarı yolda benzin sızdırmaya başlayan bir otobüs; kızlar turnuvası sırasında Ulusal Sosyalizm hakkında güzellemeler yapan Skövde'li bir memur; Litvanya'da gece konaklayacağımız yerde gecenin yarısı kapıda kalıp, yıldızların altında uyumamız...

Alexandra çok geçmeden hentbol sohbetinden sıkılıp esnemeye başladı.

"Cinayeti duydunuz mu?"

Oldukça etkili bir konu değiştirme yöntemi kullanmıştı.

"Cinayet mi?"

"Hemen burada, Polhem'in yakınında. Bu sabah orada bir ceset buldular."

"Polis," dedi Ulrika. "Demek o yüzden ..."

Balkon kapısının gıcırdaması ile sözü yarım kaldı. Amina arkamızda, aralıktan bakıyordu, gözleri cam gibiydi, yorgun ve renksiz görünüyordu, sanki bir gölge gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ah tatlım, berbat görünüyorsun," dedi Ulrika, nazik davranmaya çalışmadan.

"Biliyorum," dedi Amina kurbağa gibi çıkan bir sesle; düşmemek için balkon kapısına tutunuyormuş gibi görünüyordu.

"Yatağına dön."

"Herhalde Stella'nın da aynı hale gelmesi çok uzun sürmez," dedim. "İkiniz dün gece birlikte takılıyordunuz herhalde, değil mi?"

Amina'nın yüzündeki ifade dondu. Belki yarım saniye, belki de saniyenin onda biri kadar sürdü ama Amina'nın yüzündeki ifade dondu ve ben bunun ne anlama geldiğini o anda anladım.

"Doğru," dedi Amina öksürerek. "Umarım iyidir."

"Haydi yatağına dön sen," dedi Ulrika.

Amina çekip kapıyı kapattı ve ayaklarını sürüyerek oturma odasına döndü.

Yalan söylemek çok az kişinin ustalaşabildiği bir sanattır.

@novaebook

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

Kızlarımız olmasaydı, Ulrika ve benim Alexandra ve Dino ile arkadaş olmamız söz konusu olmazdı.

Amina ve Stella aynı hentbol takımına girdiklerinde altı yaşındaydılar. Takım arkadaşlarının çoğu onlardan bir yaş büyüktü ama pek fark edilmiyordu. Amina da Stella da baştan itibaren kazanmaya odaklanan insanların içgüdüsüyle hareket ettiler. Güçlü, inatçı ve durdurulmaz kızlardı. Amina, Stella'dan farklı olarak, aynı zamanda topu alışılmadık biçimde iyi algılayabiliyordu.

İlk antrenmanlarda, Ulrika'yla birlikte ter kokan spor salonunun tribünlerine oturuyor ve küçük kızımızın canı çıkana kadar koşmasını izliyorduk. Onu hentbol sahasında olduğu kadar özgür ve mutlu gördüğümüz anlar çok nadirdi. Dino kız takımına tek başına koçluk yapıyordu; işe kendini sonuna kadar veriyordu, tutkuluydu ve küçük hentbol oyuncularına fazlasıyla sevgi gösteriyordu. Ama bir sorun vardı: beden dili. Kızlardan biri sahada başarı gösterdiğinde jestleri ve yüz ifadesiyle çok büyük bir mutluluk sergiliyordu ama bir şeyler yanlış giderse memnuniyetsizliğini de aynı ölçüde özgürce ifade ediyordu. Doğal olarak, Ulrika ve ben bu konuda endişeleniyor, her antrenman sonrası konuyu tartışıyorduk. Diğer anne babalarla konuşmaktan ya da belki kulüp konseyine gitmekten bahsediyorduk. Koç olarak Dino'yu gerçekten seviyorduk. Belki de sadece beden dilinin nasıl yorumlanabileceğinin farkında değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Onunla şahsen konuşmak daha iyi olacak," dedi Ulrika ve sonraki antrenmanın bitiminde bir zamanlar kendisinin de oldukça üst düzey bir takımda hentbol oynadığına dair dedikodular duyduğumuz Dino'nun yanına gitti.

Dino Ulrika'yı dinlerken arka tarafta dolaşıyordum. Sonra, "Bu işe yatkın görünüyorsun. Benimle birlikte koçluk yapmak ister misin?" dedi.

Ulrika o kadar şaşırmışı ki, cevap verememişti. Nihayet konuşmayı başardığında, beni işaret ederek ailemizde hentbol hakkında bir şeyler bilen kişinin ben olduğumu ve mükemmel bir yardımcı koç olacağımı söyledi.

"Tamam," dedi Dino bana bakarak. "İş senindir."

Gerisi, hani derler ya, tarih oldu. Liderliğimizde takım arka arkaya maçlar kazandı, Avrupa'nın yarısını dolaştı; o kadar çok kupa ve madalya kazandılar ki Stella'nın kitaplığında hepsi için yeterince yer yoktu.

Amina ve Stella çok kısa sürede sahada birbirlerini tamamlamaya başladılar. Becerikli ve zekice oyunuyla Amina topu Stella'ya atıyor, top kaleye girinceye kadar pes etmeyen Stella çizgiden serbestçe atışını yapıyordu. Ama bu kazanma hırsının olumsuz tarafları da vardı. İşler ilk kez rayından çıktığında Stella daha sekiz yaşındaydı. Fäladshallen'da oynanan bir maç sırasında Amina tereyağından kıl çeker gibi rahatça topu Stella'ya verdiğinde Stella kaleci ile karşı karşıyaydı ama atışı kaçırdı. Şimşek hızında hareket ederek, geri seken topu tekrar aldı ve üç metre mesafeden tüm gücüyle kalecinin yüzüne fırlattı.

Kaos çıktı tabii. Karşı takımın koçu ve oyuncuların anne babaları sahaya indi ve Stella'yla bana yöneldi.

Bunu yapmak istememişti. Öfkesini asla kendinden başkasına yönlendirmezdi. Kaçan gole canı sıkılınca içgüdüsel tepki göstermişti. Öylesine pişmandı ki, yıkılmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Özür dilerim, düşünmeden hareket ettim."

Bu sözü sık sık duymaya başladık. Sanki mantrası olmuştu.

Dino, Stella için en büyük düşmanı kendisi diyordu. Kendine hâkim olabilse, onu durdurmak imkânsız olacaktı.

Sadece duygularını kontrol etmekte çok zorlanıyordu.

Bu özelliği dışında, Stella kolayca seveceğiniz biriydi. Düşünceliydi ve güçlü bir adalet anlayışı vardı; enerjik ve dışa dönüktü.

Amina ve Stella kısa süre sonra hentbol sahası dışında da ayrılmaz oldu. Aynı sınıfa gidiyorlardı, benzer kıyafetler alıyorlar, aynı müziği dinliyorlardı. Amina Stella'yı olumlu etkiliyordu. Çekici, hızlı hareket eden, ilgili ve hırslı biriydi. Stella'nın ayağı kayacak olsa, dengesini sağlamasına yardımcı olmak için yanında oluyordu.

Keşke Ulrika ve ben Stella'nın sorunlarını daha fazla ciddiye almış olsaydık. Daha erken tepki gösterseydik. Düşündüğümde utanıyorum ama görünen o ki, en büyük engelimiz gururumuzdu. Ulrika da ben de toplumsal kurumlara başvurmayı ciddi bir başarısızlık olarak değerlendiriyorduk. Kulağa bencillik gibi gelebilir ama aynı zamanda son derece insani bir durum; üstelik tam olarak yanlış yönlendirilmiş de değildik. Kendimizden çok şey bekliyorduk, olabileceğimiz en iyi ebeveynler olmak için uğraşıyorduk ama kendi taleplerimizi kendimiz karşılayamıyorduk.

Belki de bu noktaya gelmek zorunda değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

Alexandra ve Dino'nun evinden çıkıp bisikletle eve dönerken polis arabaları hâlâ okuldaydı. Bu kadar yakınımızda böyle bir şeyin yaşanması korku vericiydi. Anlaşılan cesedi, küçük çocuklarını oynamaları için getiren erkenci bir anne oyun parkında bulmuştu. Bunu düşünmek bile insanın titremesine neden oluyordu.

Ulrika garajın önünde bisikletinden indi ve aceleyle kapıya gitti.

"Bisikleti kilitlemeyecek misin?" diye arkasından seslendim.

"Çişim var," diye mırıldandı, anahtarlarını bulmak için çantasını karıştırırken.

Bisikletini taş döşeli yoldan geçirip, metal çatının altına, kendi bisikletimin yanına park ettim. Mangalın üstünü kapatmayı unuttuğumu fark ettim ve koruyucu kapağı kulübede buldum.

İçeri girdiğimde Ulrika merdivende duruyordu.

"Stella eve hâlâ dönmemiş. Aradım ama açmıyor."

"İşten geç çıkacaktır, eminim," dedim. "Telefonlarını yanlarında bulundurmalarına izin vermiyorlar, biliyorsun."

"Ama bugün cumartesi. Mağaza saatler önce kapandı."

Bu aklıma gelmemişti.

"Eminim bir arkadaşıyla bir yerlere gitmiştir. Bu gece onunla tekrar konuşuruz. Bize haber vermeyi öğrenmesi gerekiyor."

Ulrika'yı koluma aldım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İçimde çok kötü bir his var," dedi. "O kadar çok polisi görünce. Cinayet, nasıl olur? Burada?"

"Biliyorum. Ben de rahatsız oldum."

Divana oturduk; telefonumdan en son haberlere bakıp yüksek sesle okudum.

Kurban otuzlu yaşlarda bir erkekti, buralıydı. Polis olay hakkında fazla konuşmuyordu ama akşam gazetelerinden birine göre, yakınlarda oturan bir kadın gece dışarıda tartışma sesleri ve bağrışmalar duymuştu.

"Böyle bir şey herhangi birinin başına gelmez," dedim, sanki uzman olan Ulrika değil de benmişim gibi. "Eminim alkolikler ya da uyuşturucu bağımlılarıdır. Ya da çete işi."

Ulrika omzuma yaslanmış sakince nefes alıyordu.

Ama bunları onu rahatlatmak için söylemiyordum. Doğru olduğuna emindim.

"Carbonara pişirmeyi düşünüyordum."

Ayağa kalktım ve yanağından öptüm.

"Şimdiden? Şu an bir yaprak roka bile yiyebileceğimi sanmıyorum."

"Yavaş yemek," dedim gülümseyerek. "Gerçek yemeği hazırlamak zaman alır tatlım."

Campania'dan özenle seçip aldığım zeytinyağında domuz pastırması cızırdayarak pişerken, Ulrika merdivenlerden yıldırım gibi inip yanıma geldi.

"Stella telefonunu unutmuş."

"Ne?"

Mutfak tezgâhı ile pencere arasında gidip gelirken huzursuzdu.

"Masasında duruyordu."

"Bak bu tuhaf işte." Carbonara o kadar kritik bir noktadaydı ki, gözümü ayıramıyordum. "Unutmuş mu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet, dediğimi duymadın mı? Masasında duruyordu!"

Ulrika neredeyse bağırıyordu.

Stella'nın telefonunu evde bırakması elbette alışıldık bir durum değildi ama aşırı tepki göstermek için bir neden yoktu. Ocağı kısarken carbonarayı dikkatlice karıştırdım.

"Bırak şu makarnayı," dedi Ulrika koluma tutunup. "Cidden çok endişeliyim. Az önce Amina'yı aradım ama o da telefonunu açmadı."

"Kız hasta," derken carbonaranın iyi olmayacağını anlamıştım.

Tahta kaşığı tezgâha vurarak koydum, tencereyi de ocaktan çekip aldım.

"Belki de telefonunu özellikle evde bırakmıştır," dedim, göğsümü sıkıştıran şeyle savaşarak. "Patronu telefon konusunda onu sıkıştırıyordu, biliyorsun."

Ulrika başını sağa sola salladı.

"Patronu onu sıkıştırmıyordu. Tüm çalışanlara çalışma saatlerinde cep telefonlarını kullanmalarıyla ilgili bir uyarı verdi. Stella'nın isteyerek telefonunu evde bıraktığına inanmıyorsun herhalde!"

Hayır, tabii ki bu pek olası görünmüyordu.

"Unutmuş olmalı. Eminim bu sabah aceleyle çıkmıştır."

"Diğer arkadaşlarını arayacağım," dedi Ulrika. "Stella böyle davranmaz."

"Bunu yapmaman gerekmiyor mu?"

Söylenmeye başlamıştım; modern teknolojinin ve kızımıza sürekli erişebilecek olmanın, nerede olduğunu her zaman bilmenin bizi nasıl şımarttığı hakkında bir şeyler söyledim. Bu kadar endişelenmeye gerek yoktu.

"Eminim birkaç dakikaya kapıdan içeri girer."

Aynı zamanda, içimde rahatsız edici bir his oluşmaya başlamıştı. Ebeveyn olmak asla rahatlayamamak demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ulrika gıcırdayan basamaklardan çıkarken, ben de fırsattan istifade çamaşır odasına girdim. Evde çamaşırla Ulrika ilgileniyordu; ev işlerinin paylaşımı konusunda eskiden kalma bir anlayış gibi görünebilir ama bu oturup karar verdiğimiz, hatta üzerinde konuştuğumuz bir konu bile değildi; sadece o şekilde olmuştu. Mutfak benim alanımdı, çamaşır odası da Ulrika'nın.

Buna rağmen, işte çamaşır odasındaydım. Tesadüf olamaz, değil mi? Çamaşır makinesinin kapağını açtım ve nemli kıyafetleri çıkardım. Koyu renk bir kot pantolon vardı; Stella'ya ait olduğundan emin olmak için düz tarafını çevirmem gerekti. Yine ona ait siyah bir kolsuz penye. Ve göğüs cebinin üzerinde çiçek işlemeleri olan beyaz bluz. O yaz favorisi olan kıyafeti. Bir elimde bluzu tutarken bir taraftan da asmak için askı arıyordum. İşte o zaman gördüm.

Stella'nın en sevdiği kıyafeti. Sağ kolu ve ön tarafı koyu renkli lekelerle kaplıydı.

Başımı kaldırıp tavana bakarken sessizce dua ettim. Buna rağmen, Tanrı'nın bu konuyla hiç ilgisi olmadığını biliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

6

Yıllar boyunca, kader inancının sadece Tanrı'ya olan inancımın bir ürünü olduğu şeklinde hatalı bir varsayımla karşı karşıya kaldım; sanki özgür irademin Tanrı tarafından sınırlandırıldığını düşünmem gerekiyormuş gibi. Bu varsayım, tabii ki, gerçeklerden çok uzak. Ben insanın, Tanrı'nın hayattaki yansıması olduğuna inanıyorum. Ben insana inanıyorum.

Bazen Tanrı'ya inanmadığını söyleyen insanlarla karşılaştığımda, hangi tanrıya inanmadıklarını soruyorum. Çoğu zaman tarif ettikleri tanrıya ben de inanmıyorum.

İnancımı Stella'ya bile açıklamam gerekmişti. Bir defasında Ulrika ve benim birbirimiz için yaratıldığımıza gerçekten inanıp inanmadığımı sordu. Okulda biri İncil'de boşanmanın yasaklandığından bahsetmiş.

"Gerçekten de ait olduğun tek bir kişi mi var Baba?"

Yatağının kenarına oturmuştuk. Üzerinde Bratz pijamaları vardı; o bebekleri çok sevdiği bir dönem yaşamıştı.

"Hayır, öyle olsa çok kötü olurdu. O zaman bütün hayatını o tek kişiyi aramakla geçirmen gerekirdi."

Stella yutkundu. Çatılan kaşları düşüncelere daldığını gösteriyordu.

"O zaman Annem senin için herhangi biri olabilir mi?"

"Kesinlikle değil. Böyle siyah-beyaz çok az şey vardır. Gri alana bakmamız gerekir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gri kulağa çok sıkıcı geliyor," dedi Stella.

"Ama değil. Gri harikadır."

Stella büyük, ışıltılı gözleriyle bana baktı, yatağına sığındı ve çiğdem kokan yorganını çenesine kadar çekti.

"İyi geceler Babacım," dedi fısıldayarak.

Ait olduğunuzu hissettiğiniz birini bulmak müthiş heyecan verici. Bana göre, Tanrı'nın varlığına inanmak için daha büyük kanıta gerek yok. Ancak ait olabileceğiniz başka insanların da olması olasılığını ortadan kaldırmıyor.

Tanıştığımızda Ulrika ve ben henüz gençtik ve o zamandan beri başka bir alternatif olmadı. Her ikimiz de Lund'da yeniydik. Büyük ama saf aktör olma hayalim sayesinde, Wermland öğrenci birliğinde bir oyuncu topluluğuna katılmıştım; Ulrika da aynı yılın kış mevsiminde öğrenci birliğinin yurtlarına taşınmıştı. Çok fazla çaba sarf etmeden dikkat çeken, gözleri kör etmeden ışıldayan tarzda bir insandı.

Ben Blekinge aksanımı gizlemek ve yüzümdeki sivilcelerden kurtulmak için uğraşırken, Ulrika aklınıza gelebilecek her türlü üniversite senaryosuna, sanki her biri kendisi için yazılmış gibi, kolayca uyum sağlıyordu. Ben şehrin duvarlarına *AB'ye hayır, köprüye hayır* posterleri yapıştırırken, Ulrika öğrenci birliği temsilcisi olmuştu ve hukuk fakültesindeki tüm derslerinden de yüksek notlar alıyordu.

O yılın sonlarında aynı koridor partisine katılınca, nihayet cesaretimi topladım. Ulrika'nın benimle zaman geçirmekten hoşlanıyor gibi görünmesine şaşırmıştım. Çok geçmeden tüm zamanımızı birlikte geçirmeye başladık. Saatlerce konuşuyorduk; kitaplardan müziğe, uluslararası politikaya kadar her şey hakkında fikirlerimiz farklıydı ama hiçbir konuda aynı fikirde olmadığımız

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

konusunda aynı fikre varıncaya dek savaşmayı ve tartışmayı seviyorduk ve bu da son derece güzeldi.

Tanıştığımız o akşam, "Papaz olacağına inanamıyorum," demişti. "Psikolog olabilirsin ya da siyaset bilimci ya da ..."

"Ya da papaz."

"Ama neden?" Ulrika bana son derece sağlıklı bir uzvumun kesilmesi için yalvarıyormuşum gibi bakıyordu. "Smålandlısın, ondan mı? Kanında mı var yani?"

"Blekinge," diye gülmüştüm. "Ayrıca ailemin bu konuyla neredeyse hiç ilgisi yok. Pazar günleri beni kilise okuluna göndermiş olmaları dışında tabii; sanırım daha çok bakıcıya ücret ödemeleri gerekmeden yalnız kalmalarını sağladığı için gönderiyorlardı."

Annemi sadece babam hastalandığında Tanrı'ya dua ederken gördüm. Ailem ne inançlı ne de Tanrı'yı inkâr eden insanlardı; dinle ilişkisizlik halleri vardı, laik zamanlarımızın karakter özelliği olduğu gibi. İnsanlar Tanrı'nın varlığını ancak ona ihtiyaç duyduklarında hatırlıyorlar.

"Aslında liseye başladığım zamana kadar düpedüz ateisttim. Lisede bir süre Devrimci Komünist Gençlik üyesiydim; konuşmalarımda Marx'a atıfta bulunuyordum, dünyayı dinden kurtarmak istiyordum. Ama zamanla olgunlaşıp tüm o dogmalardan uzaklaşıyorsun. Zamanla hayata dair farklı bakış açılarını merak eder oldum."

Ulrika'nın beni çözmesi gereken bir bilmece gibi gözlemlemesi hoşuma gidiyordu.

"Sonra bir şey oldu," dedim. "Lise son sınıftaydım."

"Ne oldu?"

"Kütüphaneden eve dönerken bir kadının çığlık attığını duydum. İskelenin ucunda duruyor, zıplıyor ve kollarını sallıyordu. Yanına koştum."

Ulrika öne doğru eğildi. Gözleri kocaman açılmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kızı soğuk suya düşmüştü. Yanında iki çocuk daha vardı. Onlar da iskeledeydi, çığlıklar atıyorlardı. Düşünmek için zaman yoktu. Kendimi suya attım."

Ulrika'nın nefesi kesilmişti ama başımı iki yana salladım. Bu hikâyeyi kendimi kahraman gibi göstermek için anlatmıyordum.

"Tam o anda bir şey oldu. Suya girdiğim anda. O zaman tam olarak ne olduğunu anlayamamıştım ama şimdi biliyorum. Tanrı. O'nu hissettim."

Ulrika anlayışla başını sallıyordu. Beni yargılamasa da, eleştirmese de söylediklerimi kabul etmedi. Gri kaldı; iyi anlamda.

"Sanki karanlık sulara parlak bir ışık doğdu. Küçük kızı gördüm ve tuttum. Çok güçlü hissettim; daha önce hiç bu kadar güçlü, kararlı hissetmemiştim; o çocuğu kurtarmama hiçbir şey engel olamazdı. Neredeyse hiç çaba harcamam gerekmedi. Doğaüstü bir şey küçük kızı uçurumun ucundan aldı, ona yeniden nefes üflememi sağladı. Kız, ağzından sular boşalıp, kendine gelirken annesi ve küçük kız kardeşleri yanımda durmuş, çığlıklar atıyorlardı. Tam da aynı zamanda Tanrı bedenimden ayrıldı ve yeniden kendim oldum."

Ulrika birkaç kez göz kırptı, ağzı açık kalmıştı.

"Kurtuldu mu yani?"

"Her şey normale döndü."

"İnanılmaz," dedi, o harika gülümsemesiyle. "Ve o zamandan beri biliyorsun, öyle mi?"

"Hiçbir şey bilmiyorum," dedim kesin bir tavırla. "Ama inanıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

7

Hayatlarımızın değişmek üzere olduğu o cumartesi akşamı, Tanrı'ya dua ettim. Çamaşır makinesindeki lekeli bluz beni endişelendiriyordu. O an Ulrika'ya bundan bahsetmemeye karar verdim. O lekeler herhangi bir şey olabilirdi, bir anlamı olmayabilirdi ve Ulrika'yı daha fazla endişelendirmek için bir neden yoktu. Bunun yerine, gözlerimi kapadım ve küçük kızıma göz kulak olması için Tanrı'ya dua ettim.

Mutfak tezgâhına yaslanmış, elimdeki bardakta kehribar rengi viskiyi çevirip duruyordum ki, Ulrika koşarak merdivenlerden aşağıya geldi.

"Az önce Alexandra ile konuştum," dedi nefes nefese. "Amina'yı uyandırdı. Anlaşılan Stella'nın eve hiç gelmemiş olmasına çok şaşırmış."

"Peki ne demiş?"

"Bir şeyden haberi yok gibiymiş."

Bardaktaki tüm viskiyi kafama diktim.

"H&M'deki iş arkadaşlarını mı arasak?" diye sordum.

Ulrika Stella'nın telefonunu tezgâha koydu.

"Çoktan denedim. Sadece Benita'nın numarasını kaydetmiş, o da bugün kimin çalıştığını bilmiyor."

İç geçirip, mırıldandım. Hissettiğim kaygı, kızgınlığıma karışıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Stella bizi ne duruma düşürdüğünü fark etmiyor muydu? Onun için ne kadar endişelendiğimizi anlamıyor muydu?

Tezgâhın üzerindeki telefon zıplamaya başlayınca, Ulrika da ben de açmak için uzandık. Ben daha hızlı hareket ettim ve yeşil tuşa bastım.

"Buyurun?"

Derin, biraz temkinli bir erkek sesiyle karşılaştım.

"Vespa için arıyorum."

"Vespa mı?"

Başım dönmeye başlamıştı.

"Satılık Vespa," dedi adam.

"Burada satılık Vespa yok. Yanlış aradınız sanırım."

Özür diledi ama numarayı yanlış çevirmediğinde ısrarlıydı. Bu numaranın belirtildiği bir internet ilanı ve satılık bir Vespa vardı. Pembe bir Piaggio.

Yanlışlık olduğuna dair bir şeyler söyleyip, telefonu kapattım.

"Arayan kimdi?"

Ulrika meraklanmıştı.

"Vespa'yı satmayı planlıyor."

"Ne?"

"Stella ilan vermiş."

Divana oturduk. Ulrika bir grup mesajı gönderip Stella ile ilgili bir şey bilen varsa yazmasını rica etti. Bir kadeh daha viski aldım, Ulrika Stella'nın iPhone'unu önümüzdeki sehpaya koydu. Gözlerimizi telefona dikip oturduk, telefonun her titreyişinde yerimizden zıplıyorduk. Ulrika başparmağıyla ekranı kaydırırken sanki zaman duruyordu.

Stella'nın arkadaşlarından birkaçı cevap vermişti; bazıları endişelenmiş görünüyordu ama çoğu sadece bir şey bilmediklerini söylüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Stella'nın telefon numarasını Google'da arattığımda, ilan hemen karşıma çıktı. Vespa'yı gerçekten satışa çıkarmıştı. Doğum günü hediyesini. Ne yapmaya çalışıyordu bu kız?

Televizyonda bir sohbet programı vardı; Ulrika'nın elini tuttum. İçinde olduğumuz belirsizlik sessiz bir hayalete dönüşmüştü, divanın ucunda bizimle oturuyordu.

"Bisiklete atlayıp, aramaya çıksam mı?"

Ulrika burnunu kırıştırdı.

"Burada beklemek en iyisi olmaz mı?"

Elini sıktım.

"Böyle bir şey bir daha asla olmayacak. Ne kadar endişelendiğimizi anlamıyor mu?"

Ulrika neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

"Polisi mi arasak?"

"Polisi mi?"

Abartmış oluruz gibi geldi. Ama çok da fena olmazdı.

"Tanıdığım birkaç kişi var," dedi Ulrika. "En azından gözlerini açık tutarlar."

"Bu çok saçma!" diye ayağa kalktım. "Böyle çaresiz ... Ben çok ..."

"Şşş!" dedi Ulrika bir parmağını havaya kaldırıp. "Sesi duyuyor musun?"

"Ne?"

"Zil sesi."

Yerime çakılıp kalmış, onu izliyordum. İkimiz de fazlasıyla endişeliydik. Sonra uzun bir zil sesi evde yankılandı.

"Ev telefonu mu?" dedi Ulrika ayağa kalkarak.

Kimse bizi ev telefonundan aramaz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

8

Stella planlanmış bir bebek değildi. Çok istenen, sevgiyle karşılanan bir bebekti; sabırsızlıkla beklenen ve ilk nefesini almadan çok önce bile sevilen bir bebek. Ama planlanmış değildi.

Ulrika Hukuk Yüksek Lisans diplomasını yeni almıştı ve hukuk danışmanlığı işine başlamak üzereydi ki, bir akşam karşıma oturdu, ellerini ellerimin üzerine koydu ve gözlerimin içine baktı. Harika ama oldukça ağır haberini benimle paylaşırken çekinerek gülümsüyordu.

Okulumun bitmesine bir yıl vardı, sonrasında da bir yılı stajyer papaz olarak geçirecektim. Norra Fäladen'de tek yatak odalı bir evde yaşıyorduk ve ancak kredi kullanarak hayatımızı sürdürebiliyorduk; durumumuz dünyaya bir çocuk getirmeye uygun olmaktan çok uzaktı. Tabii ki, Ulrika'nın şüpheleri olduğunu fark ediyordum; o ilk, köpüren neşenin ardında kaygılı bir çekince vardı ama herhangi birimizin "kürtaj" kelimesini seslendirmesine kadar bir hafta geçmişti.

Ulrika'nın haklı olarak pratikteki konularla ilgili endişeleri vardı. Para, barınma, eğitimimiz ve kariyerlerimiz ile ilgili. Aile kurmak için birkaç yıl bekleyebilirdik; acele etmemize gerek yoktu.

"Sevgiyle her şeyi yapabiliriz," dedim dudaklarımı karnına yaslarken.

Ulrika bazı finansal hesaplamalar yapmıştı; bu arada ben de üzerinde "Benim babam harika!" yazan minik çoraplar almıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beş yıl önce, Wermlands Nation'daki öğrenci evinden neredeyse hiç çıkmadığımız, aşk sarhoşu olduğumuz o ilk günlerde bile "Kürtaj karşıtı değilsin, değil mi?" diye soruyordu.

"Hristiyanlığa çok tuhaf bir bakışın var," diye cevap vermiştim.

Bugünlerde, şaka yapmadığını biliyorum. Tanrı'ya olan inancım onun şüphe duymasına ve korkmasına neden oluyordu. Tomurcuklanmakta olan, kırılgan ilişkimizin karşısındaki en büyük tehditti.

"Bir papazla beraber olmayı hiç hayal etmemiştim," dediği zamanlar oluyordu. Beni incitmek için değil tabii. Tanrı'nın izlediği gizemli yollar hakkında ironik bir yorumdu sadece.

"Sorun değil," diyordum cevap olarak. "Ben de bir avukatla beraber olmayı hayal etmemiştim."

Bu bebeğin aldırılmasını ciddi olarak bir defa bile düşünmedim. Yine de tüm seçeneklere açık olduğumu göstermek için Ulrika ile olan konuşmalarıma acabaları da ekliyordum. Ancak aynı karara varmamız çok uzun sürmedi.

Doğumdan önce ders aldık ve birlikte nefes egzersizleri yaptık. Ulrika'nın sabah bulantıları oluyordu; ben de şişen ayaklarına masaj yapıyordum.

Doğumun beklendiği tarihe bir hafta kala Ulrika sabahın dördünde beni uyandırdı. Yatağın ayakucunda, battaniyeye sarınmış halde duruyordu.

"Adam! Adam! Suyum geldi!"

Taksiyle hastaneye gittik; Ulrika önümde duran sedyede sancılar içinde yatarken, ebe ellerine uzun lastik eldivenleri geçirinceye kadar neler olduğunu, hangi risklerin olduğunu ve nelerin kötü gidebileceğini anlamamıştım. Sanki tüm korkularımı ve kaygılarımı içimde, derinlerde bir kuytuda toplamıştım da hepsi aynı anda açığa çıkmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bir şeyler yapın!"

Hemşirelerden biri, "Siz oturun Babası," derken, beni Ulrika'nın yanında duran bir sandalyeye götürdü. Oturmamla yeniden ayağa fırlamam bir oldu.

"Sakin olun," dedi ebe. "Sorun çıkmayacak."

Ulrika çok hızlı nefes alıp veriyor ve küfürler ediyordu. Her yeni kasılmada kollarından güç alıp yukarıya doğru kalkıyor, çığlık atıyor ve çırpınıyordu. Bileğini tutup, dişimin arasından dualar okuyordum. Görevliler bizimle sakin bir ses tonuyla konuşmaya devam ediyor, endişelenmemiz için bir neden olmadığını söylüyorlardı ama aynı zamanda gözleri durumda bir değişiklik olduğunu ele veriyordu. Her şey inanmamızı istedikleri kadar yolunda değildi. Hareketleri hızlandı, ebe talimatlarını daha sert vermeye başladı, nihayetinde odada hava basıncı artmaya başlamış gibiydi. Fin aksanıyla, gergin bir ses tonuyla konuşan bulldog suratlı bir doktoru çağırdılar; önümüzde konsültasyon yaptıkları sırada "acil sezaryen" dediklerini duydum.

"Ne oluyor?" diye tekrar tekrar sordum.

Artık beni dinlemiyorlardı. Ebe Ulrika'ya doğru eğildi; ses tonu ciddi ve acımasızdı.

"Bebeğin omzu sıkıştı. Yeniden sancı geldiğinde elinden geldiğince kuvvetli iteceksin. Bebeğin *şimdi* çıkması gerek."

Ulrika'nın elini sımsıkı tutuyordum. Kendini tutamıyordu; tüm bedeni sarsılıyordu.

"Başarabilirsin tatlım," dedim.

Kaskatı kesildi, vücudu bir yay gibi gergindi. Odada çıt çıkmıyordu, vücudunu saran acı dalgasını hissedebiliyordum. Ulrika leğen kemiğini havaya kaldırdı.

"Tanrım, lütfen yardım et!"

Ebe hızla hareket ediyor ve çekiştiriyordu; Ulrika uzun uzun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gürlüyordu. Onu sımsıkı tutuyordum ve Tanrı'ya bu iş iyi bitmezse onu asla affetmeyeceğime dair yeminler ediyordum.

Sessizlik bir battaniye gibi üstümüze çökmüştü. O an Tanrı parmaklarını şıklatsa, sesini duyabilirdik. Hayatımın en uzun saniyesini yaşadım. Herhangi bir anlam ifade edebilecek her şey muallakta kalmış gibiydi. Zihnim bomboştu ama yine de olayın doruk noktasında olduğumuzu biliyordum. Sessizliğin içinde.

Sonra, kafamı uzatıp baktığımda onu gördüm. Bir havlunun üzerinde kanlı, morarmış bir kütle. Önce gördüğüm şeyin ne olduğunu anlamadım. Bir an sonra hayatımda duyduğum en güzel bebek ağlaması sesi tüm odayı doldurdu.

@novaebook

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

9

Ulrika'nın ardından mutfağa koşarken gözümün önünde Stella'nın yüzü vardı. Küçük kızımız on dokuz yaşına gelmiş olsa da onu düşündüğümde gözümün önüne her zaman çocuk hali gelir. Meraklı gözleri, çilleri ve lastik tokayla tutturduğu saç örgüleri.

Ulrika duvarda eski bir eser gibi asılı duran telefonu hızla aldı. Konuşması sırasında gözlerimi bir an bile ondan ayırmadım.

"Arayan Michael Blomberg'di," dedi telefonu kapattıktan sonra.

"Kim? Avukat mı?"

"Az önce Stella'yı savunmak üzere görevlendirilmiş. Karakoldaymış."

İlk aklıma gelen Stella'nın bir suçun mağduru olduğuydu. Ciddi bir şey olmamasını umuyordum. Hatta soyulmuş ya da saldırılmış olmasının bile kabul edilebilir olduğunu düşünecek kadar zamanım oldu. Tecavüz dışında her şey kabulümdü.

Bu konuda başka babalarla da konuşmuştum, kızının tecavüze uğrama ihtimalinden böylesine korkan tek kişi olmadığım sonucuna varmıştım. Böylesine bir suça maruz kalma riskini sürekli yaşamanın nasıl bir duygu olduğunu hayal etmek mümkün değil elbette ama bu korkunun nedeni belki de erkekler olarak bizlerin bir başka kişiye yapılabilecek daha büyük bir kötülük olmadığını düşünmemizdir.

"Hemen gitmemiz gerek," dedi Ulrika.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne oluyor?" Tuhaf telefon konuşmasını ve internetteki ilanı düşündüm. "Konu Vespa mı?"

Ulrika bana sanki deliymişim gibi baktı.

"Şu kahrolası Vespa'yı unut artık!"

Kapıya doğru hareketlenince omzuma çarptı.

"Blomberg ne söyledi?" diye sordum ama cevap vermedi. Herkesin şok karşısındaki tepkisi farklıdır ve kimse acil bir durumda ne düşüneceğini ya da nasıl davranacağını önceden öngöremez. Kriz yönetimi eğitimi almıştım; tepkinin farklı aşamalarını biliyorum ve krizden, travmadan geçmekte olan çok kişiyle çalıştım. O anda bunların hiçbirinin bir anlamı yoktu.

Ulrika askıdan mantosunu çekip aldı, kapıya doğru yönelmişken birdenbire döndü.

"Yapmam gereken bir şey var," deyip içeri girdi.

"Hadi söylesene, Blomberg ne dedi?"

Arkasından mutfağa kadar gittim. Merdivenlere geldiğinde arkasına döndü, kollarını iki yana açıp beni engelledi.

"Burada bekle. Hemen geliyorum!"

Şaşırmıştım, kapı girişinde durup saniyeleri sayarak bekledim. Ulrika çok geçmeden merdivenlerden inip, yanımdan geçip gitti.

"Ne yaptın?"

Ardından bahçe kapısına doğru yürürken ne olduğuna ve Blomberg'in ne söylediğine dair soruları ardı ardına sıralıyordum.

Stella'nın yüzü yeniden gözümde belirdi. Dişsiz gülüşü, yumuşacık yanaklarındaki küçük gamzeleri. Onunla ilgili arzu ettiğim ama gerçekleşmeyen şeyleri düşündüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

10

İnsanlar bizi küçük bir bebekle hayatın nasıl olacağı hakkında uyarmıştı. İkimizde uykusuz kalacaktık; bebekse yemek, bezini kirletmek ve ağlamak dışında bir şey yapmayacaktı; cinsel hayatımız bitecekti, kavga edecek ve birbirimizden nefret etmeye başlayacaktık. Daha çok genç olduğumuzu düşünenlerin sayısı oldukça fazlaydı. Bazıları sanki hayatımızı berbat ettiğimizi düşünüyor gibiydi. Bazen insanların dünyaya çocuk getirmeye devam etmeleri mucize gibi geliyordu.

Stella örnek bir bebekti. Çok geçmeden gece boyu uyumaya başlamıştı; her yerde uyuyordu, uyandığında da sessiz ve sakin olurdu, her zaman mutluydu ve tabii ki herkesin bu konuda söyleyecek bir sözü vardı. *Daha durun,* diyorlardı. *Sizin gününüz de gelecek.* Arkadaşlarımız, çalışma arkadaşlarımız, tanıdıklarımız, akrabalarımız... hepsinin bir fikri vardı.

Başka bir insanın kalp atışını kendi göğsünde hisseden insan Tanrı'yı tanımış olur. Stella göğsüme yatardı ve parmak uçlarımla yumuşacık cildine dokunmaya doyamazdım. Teni avuçlarımda erimiş cam gibiydi. Nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

En iyisinin henüz yaşanmadığına inanmak kolaydır. Bence bu insana özgü bir yanılgı. Tanrı bile bize hasret çekmemizi söyler.

Neden zamanın ne kadar hızlı geçtiğini, geçip gittiği sırada fark etmiyoruz?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Stella'nın ilk kelimesi "abba" olmuştu. Hem bana hem de Ulrika'ya "abba" diyordu. Bugünlerde İsveçlilerin çoğu bu kelimeyi pop müzikle bağdaştırsa da İsa'nın dili Aramicede "baba" anlamına gelir.

Babalık izninde Stella ile birlikte sonbaharda dört harika ay geçirdim ve her gün kişiliğinin gelişimini izledim. Cemaatimizin çocuk grubundaki diğer anne babalar sık sık 'tam Babasının kızı' diyordu. Sanırım bunun önemini anladığımda artık çok geç olmuştu. Tüm hayatım, bir bakıma koca bir *merdiven nüktesi* gibi. Tek bir anı bile yakalamayı beceremedim. Her zaman zamanlamam berbat oldu.

Hasret çekmeye mahkûmum.

@novaebook

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

11

Girişte duruyorduk. Elim kapının kolundaydı. Ulrika tir tir titriyordu.

Michael Blomberg neden aramıştı? Stella'nın karakolda ne işi vardı?

"Lütfen söyler misin?" dedim Ulrika'ya.

"Michael'ın anlattığı kadarını biliyorum."

Michael Blomberg. Adını ilk kez birkaç yıl önce duymuştum. Blomberg tanınmış bir isimdi, ünü hukuk çevresini aşıyordu. Ülkenin önde gelen savunma avukatlarından biri olarak kariyer yapmış ve yüksek profilli pek çok davada sanıkları temsil etmişti. Gazetelerde resimleri yayınlanmış, TV'de uzman olarak görüşüne başvurulmuş bir isimdi. Ayrıca Ulrika'yı kanatları altına alan ve savunma avukatı olarak başarıya ulaşması için yolunu açan kişiydi. Ondan pek hoşlanmıyordum. Kaba ve üstünlük taslayan biriydi.

Ulrika zar zor nefes alıyordu. Gözleri ürkek kuşlarınki gibiydi.

Yanımdan geçip kapıdan çıkmaya çalıştı ama onu yakaladım, kollarımın arasında tuttum.

"Stella gözaltına alınmış."

Söylediklerini duydum, kelimeleri bana ulaştı ama anlaşılması imkânsızdı.

"Bir hata olmalı," dedim.

Ulrika başını sağa sola salladı. Hemen sonra göğsüme yaslandı, telefonu yere düştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Cinayet işlediğinden şüpheleniyorlar," diye fısıldadı.

Kaskatı kesildim.

İlk aklıma gelen Stella'nın lekeli bluzu oldu.

Hızla sokağa doğru yürürken Ulrika taksi çağırdı. Geri dönüşüm bidonlarının önüne geldiğimizde elimi bıraktı.

"Bekle," deyip geri dönüşüm bidonlarının ve kutularının arasına daldı.

Kaldırımda kıpırdamadan duruyor, öksürdüğünü ve kustuğunu duyuyordum. Az sonra siyah bir taksi geldi.

Arka koltukta emniyet kemerlerimizi bağlarken, "Nasıl hissediyorsun?" diye fısıldadım.

"Bok gibi," dedi Ulrika avucunun içine öksürürken.

Telefonunu iki elinin arasına alıp bir şeyler yazmaya başladığında, ben de camı açıp temiz havayı yüzümde hissettim.

Ulrika sürücüye, "Biraz daha hızlı gidebilir misiniz?" deyince adam biraz homurdanıp sonra gaza bastı.

Aklım yine işime takılmıştı. Bunlar benim sınavım mıydı?

Ulrika, Michael Blomberg'in bizi karakolda beklediğini söyledi.

"Neden o?" diye sordum. "Çok büyük bir tesadüf değil mi sence?"

"Alışılmadık ölçüde yetenekli bir avukattır."

"Elbette, ama ne büyük şans, değil mi?"

"Bazen tesadüfler yaşanır tatlım. Her şeyi kontrol edemezsin."

Blomberg'den hoşlanmadığımı söylemek istemiyorum. Başkaları hakkında kötü konuşmayı sevmiyorum. Deneyimlerime göre, birinden böyle nedensiz hoşlanmadığınız zamanlarda, sorun genellikle sizdedir.

Sürücüye bahşiş verdim, sonra karakolun merdivenlerini koşarak çıkıp, çoktan çıkmış ve kapıyı açmakta olan Ulrika'ya yetiştim. Blomberg bizi lobide karşıladı. Ne kadar iri yarı biri ol-

duğunu unutmuşum. Ayı gibi hantal adımlarla üzerimize doğru gelirken ceketi havalanıyordu. Bronzlaşmıştı, mavi bir gömlek ve pahalı bir takım elbise giyiyordu, arkaya doğru taradığı saçları ensesinde kıvırcıklaşıyordu.

"Ulrika," dedi ama karıma sarılmadan önce doğrudan bana doğru adım attı ve elimi sıktı.

"Neler oluyor, Michael?"

"Sakin ol," dedi. "Sorgulamayı yeni bitirdik, bu kâbus yakında bitecek. Polis aşırı hızlı sonuca vardı."

Ulrika derin bir iç geçirdi.

"Genç bir kadın Stella'yı teşhis etti," dedi Blomberg.

"Teşhis mi etti?"

"Pilegatan'ın yanındaki oyun parkında bulunan cesedi duymuşsundur?"

"Yani Stella orada mıymış? Pilegatan'da?" dedim. "Bir yanlışlık olmalı."

"Kesinlikle öyle. Ama bu kız öldürülen adamla aynı apartmanda yaşıyor ve dün gece Stella'yı gördüğünü iddia ediyor. Stella'yı H&M'den hatırladığını düşünüyor. Dedektiflerin elinde görünüşe göre bundan başka bir şey yok."

"Çok saçma. Gerçekten bu kadar basit gerekçelerle gözaltına alınmış olabilir mi?"

Önceki geceyi düşündüm ve ayrıntıları hatırlamaya çalıştım. Yatakta yattığımı, onu beklerken uyuyamadığımı; Stella'nın nihayet eve geldiğini ve odasına girmeden önce duş aldığını.

Ulrika, "Tutuklandı mı?" diye sordu.

"Ne farkı var?" diye sordum.

"Polisin birini gözaltına alma hakkı vardır ama gözaltında tutmaya devam edebilmesi için savcının tutuklama emri vermesi gerekir," dedi Blomberg. "Sorgulamayı yürüten komiser savcıya

bilgi verecek, sonra Stella'yı serbest bırakacaklar. Sizi temin ederim. Hepsi bir hata."

Kendinden fazlasıyla emin konuşuyordu, tam da hatırladığım gibi; bu da beni endişelendiriyordu. Bu derece şüphesiz olan herkes kesinlikle ayrıntıları atlar ve kendini de işine vermez.

"Peki ama göz altına almak için neden bu kadar acele ettiler?" diye sordum. "Madem ellerinde başka bir şey yok ..."

"Çok göz önünde bir dava," diye iç geçirdi Blomberg. "Polis hızlı hareket etmek istiyor. Gerçek şu ki, kurban sıradan biri değil."

Ulrika'ya döndü ve sesini biraz alçalttı.

"Ölen Christopher Olsen. Margaretha'nın oğlu."

Ulrika'nın ağzı açık kaldı.

"Mar . . . Margaretha'nın oğlu mu?"

"Margaretha kim?" diye sordum.

Ulrika bana bakmadı bile.

"Ölen adamın adı Christopher Olsen," dedi Blomberg. "Annesi Margaretha Olsen ceza profesörüdür."

Profesör yani? Omuz silktim.

"Bunun olup bitenlerle ne alakası var?"

"Margaretha hukuk çevrelerinde iyi tanınan biridir," dedi Blomberg. "Oğlu da çeşitli çevrelerde isim yapmış biri. Başarılı bir iş adamı, mal mülk sahibi; pek çok şirketin yönetim kurulunda yer alıyor."

"Bu neden önemli olsun?" dedim, kızmaya başlayarak.

Aynı zamanda, bu gibi şeylerin sadece alkoliklerin ve uyuşturucu bağımlılarının başına geldiğini söylediğim de aklıma geldi. Bu tabii ki önyargılı bir varsayımdı ama aynı zamanda gözlemsel kanıtlara ve istatistiklere dayanıyordu. Bazen istisnalara gözünüzü kapamanız gerekir.

"Belki de önemli olmamalı," dedi Blomberg. Satır aralarını

okuyunca, önemli *olduğu* ve bunda yanlış bir şey olduğundan pek de emin olmadığı apaçık belliydi.

"Margaretha Olsen'ın oğlu," dedi Ulrika. "Kaç ... yaşındaymış?"

"Otuz iki sanırım. Ya da otuz üç. Kesici bir silahla öldürücü darbe. Polis ayrıntılar konusunda ağzını sıkı tutuyor. Sorgulama sırasında çoğunlukla Stella'nın dün akşam ve gece nerede olduğuyla ilgileniyorlardı."

Dün akşam ve gece mi?

"Bu adam ne zaman öldürülmüş?" diye sordu Ulrika.

"Emin değiller ama görgü tanığı saat birden hemen sonra tartışma ve bağırma sesleri duymuş. Stella eve geldiğinde uyanık mıydınız?"

Ulrika bana baktı; başımı onaylayarak salladım.

Orada, bir o tarafa bir bu tarafa dönüyor, uyuyamıyordum. Gönderdiğim, cevap alamadığım mesaj vardı. Demek endişelerim yersiz değilmiş. Stella'nın eve gelişini, banyoda ve çamaşır odasında zaman geçirişini düşündüm. Saat kaçtı?

"O sırada başka bir yerde olduğuna şahitlik edecek biri olmalı."

Ulrika da Blomberg de dönüp bana baktılar.

@novaebook

12

Michael Blomberg bizi SUV'siyle eve bırakmayı teklif etti. Yaz sonunda yaşadığımız bu gece kısa kollu giyilebilecek bir hava vardı ve insanlar Lund sokaklarında sanki hiçbir şey olmamış gibi dolaşıyorlardı. Köpeklerini gezdirenler ve partilere gidenler; evlerinden çıkan ya da evlerine giden ya da belli bir yere gitmeyen insanlar; gece vardiyasında çalışanlar ve uykusuzlar. Bizim hayatımızın dengesi bozuldu diye günlük hayat duracak değildi.

Evimizin önünde durduğumuzda, Blomberg yapabileceği başka bir şey olup olmadığını sordu. İstersek bir süre bizimle kalabileceğini, onun için sorun olmayacağını söyledi.

"Gerek yok," dedim.

Ben hızla banyoya giderken Ulrika onunla bir dakika konuşmak için kaldı. Vücudum ateş gibiydi, ağzım talaş gibi kurumuştu. Ağzımı musluğa dayayıp su içtim, alnımı süngerle ıslattım.

Mutfağa gidip, Ulrika'yı başını ellerinin arasına almış halde otururken bulduğumda saat gece yarısını geçmişti. Saatin geç olmasına ve itirazlarıma rağmen, çok geçmeden polisteki tüm tanıdıklarını, bazı gazetecileri ve avukatları, bir şey bilme ya da yardımcı olma olasılığı bulunan herkesi aramaya başladı. Tam karşısına oturup, Pilegatan'da yaşanan olayla, Christopher Olsen'la ve profesör olan annesi ile ilgili bilgi bulmak için internetin altını üstüne getiriyordum.

Arada bir saate bakıyordum. Dakikalar hızla geçiyordu.

Tam bir saat geçmişti ve ben artık oturduğum yerde duramıyordum.

"Neden hiç haber alamıyoruz? Bu iş ne kadar sürer?"

"Michael'ı arayacağım," dedi Ulrika ayağa kalkarak.

Merdiven basamakları gıcırdadı, sonra çalışma odasının kapısını kapattığını duydum. Düşüncelerim beynimi kemiriyor, kaygının verdiği korku ve ürperti tenimin altında dolanıyordu.

Amaçsızca mutfağa yürüdüm, sonra giriş kapısına, sonra yeniden mutfağa gittim. Telefon çaldığında elimdeydi.

"Ben Amina."

Ağlıyordu; boğazını temizledi.

"Amina? Bir sorun mu var?"

"Özür dilerim," dedi. "Yalan söyledim."

Tam da şüphelendiğim gibi. Cuma günü Stella'yı hiç görmemişti. Beraber takılalım diye konuşmuşlardı ama buluşmamışlardı.

"Sorduğunuzda ne diyeceğimi bilemedim," dedi. "Yalan söyledim ama Stella için yaptım. Belki dedim, bir şey... önce onunla konuşup emin olmak istedim."

Onu anlıyordum. Ona kızmanın anlamı yoktu, sadece beyaz bir yalan söylemişti.

"Ama ona şahitlik edecek başka biri olmalı," dedi Amina umutsuzca. "Bu delilik!"

Tam anlamıyla gerçek üstü bir durumdu. Aynı zamanda, yaşadıklarımızın gerçek olduğu an be an daha netlik kazanıyordu. Stella'yı katilleri ve tecavüzcüleri koydukları soğuk, sefil bir hücreye kapatılmış halde düşündüm.

Ulrika koşarak merdivenlerden indi.

"Savcı Stella'nın tutukluluğunun devamına karar vermiş," dedi.

"Tutukluluğunun devamına mı?"

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Sırtımdan ter boşaldı.

"Onu içeride tutacaklar."

"Bu nasıl olabilir? Kanıt yok!"

"Soruşturmayla ilgili olabilir. Serbest bırakılmadan önce polisin kontrol etmek istediği şeyler vardır."

"Şahit gibi mi?"

"Mesela."

Ne yapmamız gerektiğini bilmiyordum. Vücudum isyan ediyordu. Çok kısa süre oturabiliyordum, sonra kalkıp etrafta dolaşmak zorunda hissediyordum. Evin içinde zombi gibi dolaştım, ayağımda çoraplarla bütün evi gezdim.

Güneşin ilk ışıkları doğuda, ufukta görünmeye başladığında hâlâ bilgi alamamıştık. O kadar çok kahve içmiştim ki midem kaynıyordu ve uykusuzluk yüzünden beynim uyuşmuştu.

Sonunda Blomberg aradı. Mutfakta Ulrika'nın karşısında dikilmiş, nefesimi tutarak bekliyordum.

Çok kısa cevaplar veriyor ve mırıldanıyordu. Görüşme bittikten sonra telefon kulağında bir süre daha bekledi.

"Ne dedi?" diye sordum.

Ulrika bana bakıyordu ama başka bir yeri görüyor gibiydi.

"Evden çıkmamız gerekiyor."

Sesi, örümceğin kopmak üzere olan ipeği gibi incelmişti.

"Ne? Ne oluyor?"

"Polis buraya geliyor. Evi arayacaklar."

Hemen o anda aklıma lekeli bluz geldi. Kan lekesi olamazdı onlar, değil mi? Tabii ki makul bir açıklaması vardı. Blomberg'in dediği gibi, acele alınmış kararlar ve yanlış anlaşılmalar olmalıydı.

Stella asla ...yoksa, yapmış olabilir mi?

Çamaşır odasına daldım ve bluzu altına sokuşturduğum kıyafet yığınını kaldırdım. Ellerim kaskatı kesildi. Bluz yoktu.

"Ne yapıyorsun?" dedi Ulrika mutfaktan. "Gitmemiz gerek."

Umutsuzca diğer kıyafetleri karıştırdım ama bir şey bulamadım. Çamaşır ipleri boştu. Bluz gitmişti.

Ulrika, "Haydi!" diye seslendi.

13

Gelecek her zaman parlaktı ama göz alıcı, neredeyse gözü kör edecek kadar, tıpkı yükselen sisin arasından parlayan kış güneşi gibi. İlerleyeceğimiz yolu henüz görmesek bile hiçbir endişemiz yoktu. Bebek dişleri ve küçük atkuyruğu saçlarıyla minik Stella'yı hatırlıyorum. Küçük Hayalet Godfrey'i okuduktan sonra tek başına uyumayı reddedişini. Yıllarca her sabah kreşe götürüşümü. Camdan uzun uzun el sallarken yüzündeki özlem dolu bakışı. Birkaç erkek çocuğu "Tanrı'nın ucubesi" diye dalga geçtiği için yüzünü yastığına gömüp ağlayan, kreşi bırakıp iki bin kilometre uzağa taşınmak istiyorum diyen küçük Stella. Hapishanede papazlık yapmış, katillerle ve tecavüzcülerle başa çıkmış, alt düzeyde konuşmalar konusunda eğitim almış olan ben, kendimi öylesine kaybetmiştim ki, çocuklardan birini yakalamış, ona çok kötü şeyler yapacağımı söyleyerek tehdit etmiştim.

Stella beş yaşındayken katıldığımız son derece rahatsız edici bir veli toplantısını hatırlıyorum. Toplantıya gitme sırası Ulrika'daydı ama bir nedenle o sabah boştum ve ona takılmaya karar vermiştim. Çocuklar bahçede, camın önünde oynarken biz de personel toplantı odasında oturuyorduk.

Öğretmen masanın üzerinden uzanıp, "Jaluziyi indirsek iyi olur," dedi.

Kırk yaşlarındaydı, kâküllerinde beyazları vardı ve canlı bir ses tonuyla yumuşak bir ifadeyle konuşurken bir anda sert bir yüz

ifadesi takınmak ve apaçık talimatlar vererek konuşmaya başlayabilmek gibi muazzam bir yeteneğe sahipti. İşinin gereği olmalıydı.

"Sizce durum nasıl?" diye sordu yerlerimize otururken.

Ulrika ile birbirimize baktık ve başımızla onayladık. Her şey yolunda görünüyordu.

Öğretmen –adı Ingrid'di– sonbahar ve kış döneminde yaptıkları tüm etkinlikleri, el işi çalışmalarını ve eğitsel oyunları özetledi. Stella'nın çizdiği resimlerin yanı sıra, Stella'nın bahçede oynarken, okul gezilerinde ya da yerde oluşturulan bir dairede otururken çekilmiş fotoğraflarıyla dolu bir dosyası vardı. Ulrika ve ben bakıyor, gülümsüyor ve başımızı sallıyorduk. Diğer taraftan sanki ağızdaki baklanın çıkmasını bekler gibiydik; sanki bunlar bir giriş, Ingrid'in az sonra söyleyecekleri için cesaretini toplaması için bir fırsattı.

Ardından kısa bir sessizlik oldu. Ingrid derin bir nefes aldı, elindeki kâğıtlara rastgele bakıyordu ve bakışlarını nereye sabitlemesi gerektiğini bilmiyor gibi görünüyordu.

"Bazı veliler ve çocuklar bize endişelerini aktardılar," dedi bize bakmadan. "Bazen Stella oldukça baskın olabiliyor ve ... işler onun istediği gibi yürümediğinde sinirlenebiliyor."

Bu bize çok tanıdık gelmişti tabii, yine de kreşte olduğu zamanlarda evdeki kadar belirgin olmamasını umuyorduk sanırım. Diğer velilerin kızım hakkında fikir beyan ettiklerini duyduğum anda hem utandım hem de savunmaya geçtim.

"Çok kötü bir şey değildir herhalde. Daha beş yaşında ne de olsa."

Ingrid başını salladı.

"Bazı veliler konuyu okul müdürüne götürmüşler," dedi. "Stella'nın bu konuda yardım alması çok önemli; hem okulda hem de evde."

"Ne? Kim bu veliler?" dedi Ulrika.

"Bir örnek verebilir misiniz?" dedim. "Stella'nın yanlışı nedir?"

Ingrid elindeki belgelere göz gezdirdi.

"Mesela, canlandırma oyunlarında, çocuklar kendi aralarında yap-inan oyunları oynarken, Stella diğerlerini kontrol etmekte çok ısrarlı davranıyor."

Ulrika omuz silkti.

"Bazen birinin lider rolünü üstlenmesi iyi değil midir?"

"Stella'nın bazen baskıcı davranabildiğini biliyoruz," dedim.

"Konu bu durumu düzeltmek için ne kadar çaba sarf etmemiz gerektiği. Ulrika'nın da dediği gibi, liderlik özelliklerine sahip olmak, dolaysız olması, yönlendirici güç olması, iyi bir şey olabilir."

Ingrid sağ kaşını uzun uzun kaşıdı.

"Geçen hafta Stella kendisinin Tanrı gibi olduğunu söyledi. Diğer çocukların ona itaat etmeleri gerektiğini çünkü kendisinin Tanrı gibi olduğunu ve her şeyin kontrolünün Tanrı'da olduğunu söyledi."

Yan taraftan Ulrika'nın delici bakışlarını üzerimde hissediyordum. Stella kilisede benimle epeyce zaman geçiriyordu; işime ilgi göstermişti ve şimdiden varoluşsal sorular soruyordu ama ona çözümleri hediye paketi gibi sunmayı ya da kesin dille cevap vermeyi hiç düşünmemiştim. Üstelik, kızım yanımda değilken bile Tanrı'nın her şeye gücünün yeteceğinden bahsetmezdim.

"Stella ile konuşuruz," diyerek kestirip attım.

Eve dönerken, Ulrika arabada, bir parmağını paneldeki düğmeye bastırarak imalı bir şekilde radyoyu kapatmıştı.

"İnsanların başkalarının çocukları hakkında görüş sahibi olması delilik."

"Endişelenecek bir şey yok," dedim müziği tekrar açarken. "Daha beş yaşında."

Zamanın bu kadar hızlı geçeceği hiç aklıma gelmemişti.

14

Pazar öğleden sonra karakolda basit bir sorgu odasında oturmuş ifademin alınmasını bekliyordum. Bir kupada sert bir kahve verdiler; dakikalar ağır ve acı vererek geçiyordu; her yerim kaşınıyordu. Baş komiser Agnes Thelin nihayet geldi; uzlaşmacı bir ifade takınmıştı. Nasıl hissettiğimi çok iyi anladığını iddia etti. Stella'nın yaşlarında iki oğlu varmış.

"Korktuğunuzu ve üzgün olduğunuzu biliyorum."

"Ben bu kelimeleri kullanmazdım."

Her şeyin ötesinde, kızgındım. Kulağa tuhaf gelebilir, en azından geriye dönüp baktığınızda... ama herhalde "şok" aşamasını yaşıyordum. Korkuyu ve hüznü henüz bekletiyordum ve hayatta kalmaya, ailemin hayatta kalmasına odaklanıyordum. Bizi bu durumdan kurtaracaktım.

"Ne arıyorsunuz?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Evimizi arıyorsunuz demek istiyorum. Tam da şu anda kişisel eşyalarımızı karıştıran onca polis ne arıyor?"

Baş Komiser Thelin başını salladı.

"Teknik delil arıyoruz; bunlar çok çeşitli şeyler olabilir. Stella'nın avantajına olacak, anlattığı hikâyeyi destekleyen bir şey bulmamız mümkün. Belki de hiçbir şey bulamayız. Neler olduğunu anlamaya çalışıyoruz."

"Stella'nın bu olayla hiç ilgisi yok," dedim.

Agnes Thelin başını salladı.

"Adım adım gidelim. Geçen cuma günü ne yaptığınızı anlatarak başlar mısınız?"

"Neredeyse tüm gün boyunca kilisedeydim."

"Kilisede?"

Sanki dünyada gideceği son yermiş gibi söyledi.

"Ben papazım," diye açıkladım.

Agnes Thelin bir an yüzüme şaşkınlıkla baktı, sonra kendine geldi ve elindeki belgelere göz gezdirerek oyalandı.

"Demek ki... çalışıyordunuz?"

"O gün öğleden sonra bir cenazem vardı."

"Cenaze, tamam." Bir şeyler not aldı. "Eve kaçta döndünüz?"

"Altı civarında olmalı."

Ona duş aldığımı ve domuz güveç hazırladığımı, sonra Ulrika ile birlikte yediğimizi söyledim. Yemekten sonra divanda oturmuş ve Trivial Pursuit oynamıştık, sonra da yatmıştık. Stella yediyi çeyrek geçeye kadar çalışmıştı ve sonrasında şehir merkezinde bir arkadaşıyla buluşmayı planlamıştı.

Agnes Thelin o akşam Stella ile iletişim kurup kurmadığımı sordu; mesaj yazdığımı ama cevap olarak ne yazdığını, hatta cevap yazıp yazmadığını hatırlamadığımı söyledim.

"Stella'nın mesajlara cevap vermemesi alışık olduğunuz bir durum mu?"

Omuz silktim. "Sizin de genç çocuklarınız var."

"Ama şu anda Stella'dan bahsediyoruz."

Hiç de alışılmadık bir durum olmadığını anlattım. Çoğu zaman er ya da geç cevap verirdi ama çoğunlukla geç olurdu. Bazen çok daha sonra cevap veriyordu. Gelen cevabın sadece gülen bir surat ya da tamam anlamında bir el işareti olması da alışılmadık değildi.

"Arkadaşı kimdi?"

Yutkunmak zorunda kaldım.

"Ne demek istediniz?"

"Stella'nın buluşmayı planladığı arkadaşı kimdi? Birlikte dışarı çıkacağı arkadaşı?"

Başımı öne eğip masaya baktım.

"Stella karıma arkadaşı Amina ile buluşacağını söylemiş. Ama Amina'ya sorduk; cuma günü birbirlerini görmemişler."

"Sizce Stella neden yalan söylemiş olabilir?"

Seçtiği kelimeler sinir bozucuydu.

"Yalan söylemiyordu. Amina bize daha önce buluşmayı planladıklarını ama sonra planlarının değiştiğini söyledi."

"Sizce arkadaşıyla buluşmak yerine ne yapmıştır?"

Cevap vermedim. Neden tahminde bulunayım ki? Düşüncelerimin fazla bir önemi olmadığı açık.

Agnes Thelin, "Arkadaşıyla buluşmak yerine ne yaptığını biliyor musunuz?" diye sordu.

Bu daha makul bir soruydu.

"Hayır."

Agnes Thelin yeniden sessizce elindeki kâğıtları karıştırdı. Aslında sadece birkaç saniye sürdü ama sessizliğin bir şekilde anlamlı olduğunu göstermeye yetecek kadar uzundu.

"Stella'nın ne tip bir telefonu var?" diye sordu baş komiser.

Ona iPhone kullandığını ama modelleri hep karıştırdığımı söyledim. Beyazdı, en azından bunu söyleyebilirdim.

Agnes Thelin, "Birden fazla telefonu olabilir mi?" diye sordu.

"Birden fazla mı? Hayır."

Polisin telefonu evde bulacağı ve delil olarak alacağı belliydi. Bir an için Thelin'e Stella'nın telefonu evde unuttuğunu söylemeli miyim diye düşündüm ama söylememeye karar verdim. On dokuz yaşında birinin telefonunu evde bırakması kulağa tuhaf gelirdi. Sanki yanlış bir şey olduğu anlamına gelecekti.

"Stella'nın biber gazına ulaşma şansı olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Biber gazı mı? Polislerin kullandığı gibi mi?"

"Kesinlikle. Stella'da böyle bir sprey var mı?"

"Tabii ki hayır. Bu yasal mı?"

Kusacak gibi hissettim.

Agnes Thelin, "Cuma günü yattığınızda saat kaçtı?" diye sordu.

"On bir, belki biraz geçmişti."

"Hemen uyudunuz mu?"

"Hayır, uyuyamadım."

"Yani uzun süre yatakta uyanık yattınız?"

Nefes aldım. Zihnim karmakarışıktı. Stella'nın küçük bir kız, sonra gurur verici bir ergen, yetişkin bir kadın olarak görüntüsü. Benim küçük kızım. Ailemiz: Ulrika, Stella ve ben. Camın önündeki fotoğraf.

"Yatakta Stella'yı bekledim. Sanırım çocukların kaç yaşına geldikleri önemli olmuyor, onlar için endişelenmekten vazgeçemiyorsunuz."

Agnes Thelin başını salladı. Sanırım beni anlıyordu.

Sonra yaşadığım şeyi açıklamak zor.

Bunu planlamamıştım. İfade vermeye bildiklerimi paylaşma niyetiyle gelmiştim. Bir kez bile, gerçeklerden biraz olsun sapmayı düşünmemiştim.

"O halde, Stella eve geldiğinde uyanıktınız?"

Agnes Thelin'in gözleri büyük ve davetkârdı.

"Hı hı."

"Efendim?"

"Evet," dedim, bu defa daha kesin bir ses tonuyla. "Stella eve geldiğinde uyanıktım."

"O sırada saatin kaç olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

"Saatin tam olarak kaç olduğunu biliyorum."

Yalan dediğimiz şey nedir? diye düşündüm. Nasıl ki farklı tipte doğrular varsa, yalanların da farklı tipleri olmalı. Beyaz yalanlar; onlardan hiçbir zaman uzak durmadım. Her zaman, acı verici bir gerçektense, nazik bir yalan daha iyidir diye düşünmüşümdür.

Ama elbette bu farklıydı.

"Stella eve geldiğinde saat 11.45'ti."

Baş komiser Thelin uzun uzun bana bakınca sekizinci emir karnımda bir yılan gibi kıvrılmaya başladı. İncil yalan söyleyen biri helak edilir der. Diğer taraftan, benim Tanrım adildir ve affedicidir.

"Nereden biliyorsunuz?" diye sordu Agnes Thelin. "Bu kadar kesin olarak demek istiyorum."

"Saate baktım."

"Hangi saate?"

"Telefonumun saatine."

Müjdelerde bir ayet vardır; parçalanan bir ev ayakta kalmaz, der. Ailemi unutmuş olduğumu fark ettim. İhmal ettiğimi. Garanti olarak gördüğümü. Gerektiği gibi bir baba ve eş olmadım.

O adam Pilegatan'da oyun parkında hayatını kaybettiğinde ne olduğuna dair hâlâ hiçbir şey bilmiyordum ama bir şeyden kesin olarak emindim: benim kızım katil değil.

Agnes Thelin, "Peki Stella'nın eve geldiğinden emin misiniz?" diye sordu.

"Elbette eminim."

"Yani, başka bir ses duymuş olamaz mısınız?"

Kendimden emin olarak gülümsedim. İçten içe parçalara ayrılırken.

"Eminim. Onunla konuştum."

"Onunla konuştunuz mu?" dedi Agnes Thelin şaşkınlıkla. "Size ne söyledi? Dikkat çekici bir şey söyledi mi?"

"Hiçbir şey. Sadece birbirimize iyi geceler diledik."

Agnes Thelin gözlerini üzerimden ayırmıyordu.

Yılan karnımda bir kez daha kıvrıldı. Bu ben değilim diyen baskın bir duygu; tıka basa dolu o sorgu odasında tüm bunları söyleyen kişi bir başkasıydı.

Pavlus Timoteos'a ilk mektubunda kendi ailesine bakmayan kişi İsa'ya olan inancını kaybetmiş olur, der. Ben aileme yeterince iyi bakmamıştım. Bu, hatalarımı düzeltmek için bana verilen şanstı.

Aileler böyle yapar. Birbirlerini korur, diye düşündüm.

@novaebook

15

On altı yaşıma bastığım yaz, nihayet aynı sınıfa gittiğim ve yıllardır beğendiğim Åsa adında bir kızla çıkmaya başlamıştım ve hayatımın en mutlu dönemini yaşıyordum. Ama Dalarna'ya yaptığımız bir haftalık bir kamp tatili sırasında, benden iki yaş büyük, mentollü sigara içen ve roman yazan Doris'le tanıştım. Doris'le aramda hiçbir şey olmadı ama eve, Åsa'ya döndüğümde, ona Doris'den bahsedinceye kadar vicdanım sızladı, üstelik Doris'le birbirimizi yeniden görme olasılığımız olmamasında rağmen onu öpmeyi istediğimi bile söyledim. Åsa o an beni terk etti, üstelik dedikodunun yayılması uzun sürmedi: ben güvenilmemesi gereken, sevgilisini aldatan bir domuzdum. Blekinge'de bir daha hiç kız arkadaşım olmadı ama yine de kalbimin derinliklerinde, doğru olanı yaptığımı hissediyordum.

1970li yılların özgürlük ve dayanışma değerlerine bağlı bir ailede büyüdüm. Babam organik tarım yapan bir çiftçiydi, mutfakta çırılçıplak kahvaltı yapar, yanında kahve ve yeni doldurduğu piposunu içerdi. Annem daha birinci sınıfa başlamadan önce bana adet dönemlerini ve ıslak rüyaları anlatmıştı. Evde neredeyse hiç kural ya da talep edilen davranışlar yoktu. İyilik ve ahlaklı davranışlar yeterliydi.

On yaşındayken, kız kardeşimin saçını avucumda bir tutam saç kalacak kadar hızlı çektiğimde babam, "Kalbinin derinliklerine baktığında, kendini iyi hissediyor musun?" diye sormuştu.

Bu sözü utançtan ve suçluluktan ağlamama yetmişti.

Birkaç defa aynı taktiği Stella'da denedim.

Okul müdürü çağırıp, başka bir çocuğun şapkasını okulun çatısına attığını söylediğinde, "Kalbinin derinliklerine baktığında, kendini iyi hissediyor musun?" diye sordum.

Stella yüzüme boş boş baktı.

"Kalbimin derinliklerinde hiçbir şey hissetmiyorum. Kalbim atıyor sadece."

Hiçbir şeyin anne baba olmak kadar zor olamayacağı fikrimde ısrarlıyım. Diğer tüm ilişkilerde bir acil durum çıkışı vardır. İnsan sevgilisini terk edebilir, çoğu insan bir noktada, aşk giderek azaldığında, birbirlerinden uzaklaştıklarında ya da artık kalbinin derinliklerinde iyi hissetmediğinde, beraber olduğu insandan ayrılır. Zaman içerisinde arkadaşlarınızdan ve tanıdıklarınızdan uzaklaşabilirsiniz; akrabalarınızdan, hatta kardeşleriniz ve anne babanızdan da uzaklaşabilirsiniz. Ayrılır ve yolunuza devam eder, yine de işleri yoluna koyarsınız. Ama çocuğunuzu asla reddedemezsiniz.

Stella dünyaya geldiğinde Ulrika da ben de genç ve deneyimsizdik. İşimizin zor olacağını biliyorduk ama sanırım endişelerimiz daha çok uykusuzluk, emzirmede yaşanacak zorluklar ve hastalıklar gibi daha dünyevi şeylerle ilgiliydi. Anne baba olmanın en zor yanının tamamen farklı olduğunu anlamamız biraz zamanımızı aldı.

Neredeyse on yıl boyunca Ulrika ve ben Stella'ya bir kardeş vermek için uğraştık. Gün geldi, tüm hayatımız bu eksik olan parçanın etrafında şekillendi, tüm enerjimizi kullandı. Her ikimiz de kazanma kararlılığımızın en kötü halini kuşanıp, savaşa gidiyorduk. Kendi kendimize, gebelik testinde göreceğimiz küçük bir artı işaretinin her şeyin çözümü olacağını söylüyorduk.

Bize ne olduğunu görememiştik, kendi kazdığımız suçluluk, utanç ve yetersizlik kuyusunun içinde kaldığımızı anlayamamıştık.

Klinikte beklerken, yerde oturmuş Legolarla oynayan Stella'dan gözlerimizi kaldırıp, birbirimize kaçamak bakışlar atıyorduk. Sonuç yine olumsuzdu. Fertilizasyon olmamıştı.

Eve dönerken yolda Ulrika'ya bağırdım.

"Bu bir dava değil! Burada suçlu kimse yok!"

Başını buğulu cama doğru çevirip homurdandı.

"O zaman, Tanrı'yı suçluyorum. Tanrı neden çocuğumuzun olmasını istemiyor?"

"Bizim bir çocuğumuz var," deyip, radyonun sesini hoparlörlerden patlayacakmış gibi cızırtı gelinceye kadar açtım.

Son birkaç yıldır doğaya ve birbirimize karşı olan savaşımıza kendimizi o kadar kaptırmıştık ki, ne için savaştığımızı bile neredeyse unutmuştuk. 1. Dünya Savaşında siperlerde kala kala kiminle savaştıklarını unutan ve kendi ordularından askerleri vurmaya başlayanların hikâyelerini okumuştum.

Fertilite kliniğine sonuçsuz bir ziyaret daha yaptıktan sonra, o gece Stella üzerinde pijamaları, saçları darmadağın, koridorda durmuş, uykulu gözlerle bize bakmıştı. Okula yeni başladığı dönemdi sanırım; ya altı ya da yedi yaşındaydı. Ulrika da ben de bu derece kısa zamanda yaşlanmıştık ve bir zamanlar "biz" olanın çatlaklarına huzursuzluk ve sessizlik dolmuştu. Ortak tek konumuz verdiğimiz savaştı.

Stella öylece, "Ben küçük bir kardeş istemiyorum," deyiverdi.

@novaebook

16

Sorgulamadan sonra Ulrika'yı aradım. Az önce eve uğramıştı ama polis hâlâ evdeydi.

"Gerçekten de Stella'nın bir şey yaptığını düşünüyorlar," dedim. "Kâbus gibi!"

Ulrika, "Polise ne söyledin?" diye sordu.

"Cuma günü Stella'nın tam olarak kaçta eve geldiğini bildiğimi söyledim. Geldiğinde uyanık olduğumu ve konuştuğumuzu anlattım."

Ulrika bir an için sessiz kaldı.

"Saat kaçtı?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. Yalan söylemekten nefret ediyordum. Özellikle de karıma. Ama başka bir seçenek göremiyordum. Ulrika'yı bu işe sürükleyemezdim. Bilmiyordu; Stella eve geldiğinde uyumuştu. Polise yalan söylediğimi nasıl söyleyebilirdim?

"On bir kırk beş," dedim.

Korktuğum kadar kötü hissetmedim. Bu yalanı her söyleyişimde sanki direncim azalıyordu.

Ulrika yolda olduğunu, tanıdığı bir komiserle görüşmeye gittiğini söyledi. O an için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yapılabilecek bir şey yoktu ama yapılması gereken çok şey vardı. Bantorget Caddesi'nde hızlı adımlarla yürüdüm. Güneş parlıyordu, gözlerimi kısmak zorunda kalıyordum. Etrafımda kulağımı

tırmalayan, suçlayıcı sesler duyuyordum. Hızlandım. Sanki şehir gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Öğleden sonra, polis nihayet evden ayrıldı. Eve döndüğümde, Ulrika evden ayrılmıştı; Baş Komiser Agnes Thelin tarafından sorgulanıyordu; kapıyı açıp içeri girdim, ağır adımlarla odaları tek tek gezerken mideme kramplar giriyordu. Polisin çalışırken gösterdiği özenden şikâyet edemem; aramadan geriye çok az iz kalmıştı ve zar zor fark ediliyordu. Ama özel hayatıma tecavüz edildiği hissi beni çok rahatsız etmişti.

Giriş katını dolaştım ve çamaşır odasını, holü ve oturma odasını inceledim; odunluğu bile açıp baktım. Sonra üst kata, Stella'nın odasına çıktım. Bir süre odasının kapısında durdum; odanın boşalmış görüntüsü çarpıcıydı. Polis epeyce eşyasına el koymuş olmalıydı.

Yatak odamızda camın önünde durup camını kırdığım fotoğrafa baktım. İşaret parmağımı resmin üzerinde gezdirmek bana iyi geldi. Aileden daha önemli bir şey olamaz.

Dışarıda güneş batarken toprağı ince bir karanlık tabakası örtüyordu. Gözlerim ufukta parıldamaya başlayan sokak lambalarının oluşturduğu parlak çizgiye takıldı, Tanrı'nın sabredene merhametli davrandığını düşündüm. Haklı olan yolundan sapmaz.

Komşulardan birkaçının sokağın karşısında durmuş, bizim evi işaret ettiklerini fark ettim. Jaluziyi hızla kapadım. O anda kilise bölge konseyi başkanını arayıp hastalık izni almaya karar verdim. Sesinde bana karşı samimi üzüntüyü hissedebiliyordum; rahatlatıcı birkaç söz söyledi, kendimi iyi hissedinceye kadar evde kalmamı tavsiye ettikten sonra kilise cemaatiyle ilgili endişelenmememi söyledi.

Ulrika'yı tekrar aradığımda sorgulaması henüz bitmişti.

"Blomberg'in başta düşündüğü kadar basit değil bu iş," dedi.

Sesi sanki dalga dalga geliyordu. Telefon bağlantısı mı kötüydü, yoksa Ulrika ağlamamak için kendini tutmaya mı çalışıyordu, bilemedim.

"Ne demek istiyorsun?"

Hıçkırık sesleri duydum. İçini çekiyordu.

"Polis evde bir şeyler buldu sanırım. Savcı az önce tutuklama talep etti."

@novaebook

17

Michael Blomberg'in bürosu Grand Hotel'e bir taş atımı mesafede, Klostergatan'ın en göz alıcı binalarından birinin üçüncü katındaydı. Pazartesi sabahı, daha kapılar yeni açılırken Ulrika'yla birlikte oradaydık. Uykusuzluk karımın yüzünden okunuyordu. Son kırk sekiz saatte ben de gözümü kırpmamış olsam da yorgunluk en önemli önceliğim değildi. İçimde fırtınalar kopuyordu.

Yüksek tavanlı, alçı süslemeli ve çiçeklerle bezeli büroda kahve ikram ettiler, bu sırada Blomberg başparmaklarını arka ceplerine geçirmiş, parlak ayakkabılarını zeminde gezdiriyordu.

"Tutukluluk inceleme duruşması öğleden sonra 1'de olacak."

Karnımda kelebekler uçuştu. Nihayet Stella'yı görebilecektik.

Blomberg, ensesini kaşıyarak, "Polis olay yerinde bir ayak izi bulmuş," dedi. "Ayak numarası Stella ile aynı, toprakta ayakkabı tabanının izi var."

Ulrika'nın kolunu sıkıyordum.

"Bu kadar mı?" diye sordum. "Tek delil bu mu? Evi aradıklarında bir şey bulmuşlar mı?"

"Bir şey söylemek için erken. Sizin evden alınan eşyalardan bazıları teknik analiz için laboratuvara gönderildi."

"Bu genellikle zaman alan bir iş değil midir?" diye sordum.

"Cevaplara ulaşmak en fazla birkaç gün sürer," dedi Blomberg. "Burada soruşturma amaçlı bir tutukluluk durumuyla karşı karşıyayız. Kabaca ifade etmek gerekirse, polis laboratuvarın

cevabını beklerken Stella'yı tutukevinde tutacaklar. Birini makul şüpheyle tutuklamak için fazla bir şey gerekmiyor."

"Sadece bir ayak iziyle mi?"

Blomberg, sanki araya girmesi gerektiğini düşünür gibi Ulrika'ya baktı. Sanki aptal kocasına bir şeyleri açıklamak onun işiymiş gibi.

"Bence Stella'nın tutukluluğunun devamına kendinizi hazırlamalısınız."

Çok kaderci konuşuyordu. Boyun eğmiş gibi. Ulrika'ya baktım, sadece başını sallayarak doğruladı. Bu da ne şimdi?

Ulrika, "Savcı kim?" diye sordu.

"Jenny Jansdotter."

"İyi olduğunu duymuştum. En iyilerden."

Bu bizim lehimize mi, değil mi anlayamadım. Özgürlüğün kısıtlanması ile ilgili hukuki belgeleri inceleme ihtiyacı duymamıştım hiç. Çoğu insanın, neyse ki, bunu yapmak için bir nedeni olmaz. Bir avukatla evli olmama rağmen, bu alandaki bilgim en iyi ifadeyle temel düzeydeydi. Şimdiyse, bir insanı kilit altında tutmak için çok az bir delilin yeterli olduğunu öğreniyordum. Pek çok defa bunun tam tersini, şüpheliyi tutuklama şansını elde edemeden serbest bırakıldığını iddia edip şikâyet eden polisleri duymuştum; İsveç hukuk sisteminin bozuk olduğu ve kurbanların gördüğü zararla ilgilenmek yerine şüphelilerin ve suçluların haklarını koruduğu yönünde yaygın görüş olduğunu biliyordum. Daha sert cezaların ve daha sıkı önlemlerin talep edildiğini. Daha önce hapishanelerde ve tutukevlerinde çalışmıştım ve ben de bu düşünceye katılıyordum. Hiçbir zaman bakış açımı değiştirmemi gerektirecek bir durum olmamıştı.

"Üstelik savcının bir tanığı var. Komşu," dedi Blomberg, belgeyi okuyabilmek için masaya doğru eğilerek.

"My Sennevall."

Sesi çok sakindi, sanki öylece kabul etmemiz gereken bir şeyden bahseder gibi. Öfkeli olması gerekmez mi? Harekete geçmek istemesi?

"Tanık," dedim, "Gördüğü kişinin Stella olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyor? Onu tanımıyor ki."

"Stella'yı H&M'den hatırladığını iddia ediyor."

"Hatırlıyormuş, öyle mi?" diye mırıldandım.

Ulrika yan taraftan dirseğiyle beni uyardı.

"Stella ne diyor?"

Blomberg boğazını temizledi ve saçlarını parmaklarıyla düzeltti. Cevap vermek için yine Ulrika'ya döndü. Her geçen saniye, yetkin olmadığına inancım artıyordu.

"Kapanıştan sonra Stella işyerinden birkaç arkadaşıyla birlikte Stortorget Restoran'a gitmiş. Yemek yemiş, bir-iki kadeh şarap içmişler. Saat on buçuk civarında Stella oradan ayrılmış. Çalışma arkadaşlarının hepsi bu bilgiyi doğruladı. Nereye gittiği hakkında bir şey söylememiş ama herkes bisikletle eve gideceğini düşünmüş."

"Ama gitmemiş mi?"

"Stella bisikletiyle Tegnérs'a gittiğini, sonra şehir merkezinde birkaç bara daha uğradığını söyledi. Tam olarak hangi saatte nerede olduğunu hatırlamıyor."

Ulrika ile birbirimize baktık. Çok sağlam bir ifade gibi değildi. Hatta, suçlu birinin vereceği türden kaçamak bir cevap gibiydi. Neden daha fazla ayrıntıyı hatırlamak için çaba sarf etmemişti ki?

"Hatırlayabildiği başka şeyler de olmalı," dedim. "Onu gören başkaları da olmalı. Şehrin yarısını tanıyor."

Blomberg Ulrika'ya baktı; Ulrika'nın bu bakışa tepkisi ise doğrulup bakışını ondan uzağa, camdan dışarıya çevirmek oldu.

"Saatlerle ilgili başka ne biliyoruz?" diye sordu.

"Şu şahit, Sennevall, saat bir dolaylarında çığlık ve kavga sesleri duyduğunu söylüyor?"

"Doğru. İlk raporlarda ölümün sabah birden hemen sonra olduğu belirtiliyor ama herhangi bir şeyi kesinleştirmeden önce doktor raporunu bekliyorlar."

Ulrika bana baktı.

"Christopher Olsen'ın saat birde öldüğü doğrulanırsa, Stella'nın şahidi var demektir."

"Doğru."

Gözüm kararıyordu.

"Üstelik sıradan bir şahit de değil," diye devam etti parlak avukat yüzünde şımarık bir gülümsemeyle. "Konuştuğum herkes senin dürüstlüğün vücut bulmuş hali olduğunu söylüyor, Adam."

Yutkundum.

@novaebook

18

Tutukluluk inceleme duruşması öğle yemeğinden hemen sonra yapıldı. Mahkeme binasının, düzensiz şist kaplamalı ve bakır ayrıntılı alışılmadık dış cephesinin ve ön cephesindeki küçük saat kulesinin önünden bin kez geçtim. Şimdi, ilk defa kapılarından içeri giriyordum ve ceplerimi boşaltmamı istiyorlardı. Girişte, güvenlik görevlisi elle üstümü ararken, haç gibi kollarımı iki yana açmış duruyordum. İçeri girdiğimizde, Ulrika'yla birlikte beklemek için koridorda kulübeyi andıran bir banka oturduk. Havada ağır bir koku vardı.

Kapının her açılışında ayağa fırlıyor, güvenlik görevlilerinin irkilmesine neden oluyorduk, sonunda sakin olmamızı söylediler.

Nihayet üniformalı iki adam Stella'yı getirdi. Orada, geniş omuzlu gardiyanların arasında çelimsiz bir hayalet gibi asılı duruyordu. Bize doğru bakmadı bile. Ulrika ileri atıldı ve kollarını Stella'ya doladı ama üniformalılardan biri onu hızla uzaklaştırdı.

"Stella! Tatlım!"

Küçük kızıma dokunabilmek için gardiyanların arasına girmeye çalıştım ama iriyarı adamlardan biri kaslı kollarını açıp yolumu kapattı.

"Yakında hepsi bitecek, Stella," dedi Ulrika.

Stella solgundu, gözleri çökmüştü ama başka bir şey, daha önce görmediğim bir şey daha vardı. İçine kapanmıştı. Yüzündeki bitkinlik ifadesi kaderine –ya da bu durumda sisteme– razı olmuş,

kendinden vazgeçmiş insanların yüzündekilere benziyordu. "Ne isterseniz yapın," diyen insanlara. İçindeki tüm yaşam belirtilerinin emildiğini gözlerinde görebilirsiniz.

Teslim olmuş insanlar gördüm. İçlerinde hiç amaç duygusu ve istek kalmamış olan, bu nedenle kendilerine zarar verecek gücü bile toparlayamayan insanlar.

Stella'yı duruşma salonuna alırlarken, belirsizlik dolu arafa düşmüştüm. Hâlâ orada, havada asılı duruyor, hayatta kalabilmek için çırpınıyorum, tutunacak bir yer arıyorum.

Mahkeme salonu en fazla bir oturma odası büyüklüğündeydi. Salonda yerlerimizi alırken mahkeme başkanı bazı belgeleri gözden geçiriyordu. Blomberg Stella için bir sandalye çekti; oturmaya çalışırken Stella sanki parçalara ayrılmış, vücudunu artık kontrol edemiyormuş gibi görünüyordu. Blomberg onu iki eliyle tutmak zorunda kaldı.

Ulrika ile birbirimizin elini sıkıyorduk. Küçük kızımız beş metre uzağımızda duruyordu ve ona dokunmamıza bile izin vermiyorlardı.

Savcı salona girdi; koridorun ta başından sesi duyulacak kadar yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Pahalı kıyafetler, boynunda ve bileğinde sallanan takılarla yaylanarak adım atan atletik bir vücut: kısa, zayıf, kaslı ve çarpık bacaklı. Kare, siyah çerçeveli bir gözlük takıyordu, saçları düzleştirilmişti; asi tek bir saç teli bile yoktu. Belgelerini masanın üzerine üç yığın halinde yerleştirdi, kırmızı ojeli tırnaklarıyla düzeltti ve sonra Blomberg'in ve Stella'nın elini sıktı.

Mahkeme başkanı duruşmanın kapalı olarak devam etmesine karar verinceye ve mübaşir Ulrika'nın ve benim dışarı çıkmamız gerektiğini açıklayıncaya kadar duruşmanın başladığını anlamamıştım bile.

"O benim küçük kızım!" diye bağırdım yüzüne karşı.

Gardiyan, papaz yakalığıma şaşkınlıkla baktı.

Sevgi bir insana verilen en zor görevdir. İsa bize komşunuzu kendinizi sevdiğiniz gibi sevin dediğinde insanlıktan istediğinin tam olarak ne olduğunu anlamış mıdır, merak ediyorum.

Bir katili sevmeye devam edebilir misiniz?

İlk tutukluluk inceleme duruşması sırasında, mahkemenin dışında otururken bu düşünce giderek kuvvetlendi. Daha önce bu düşünceyi aklıma sokmak için kendimi zorlamıştım ama ilk defa aklımdan geçirmeye cesaret ediyordum. Stella'nın suçlu olabileceği düşüncesini.

Bluzundaki lekeler. Herhangi bir şeyin lekesi olabilirdi. Peki ama neden Stella'yı gören kimse olmamıştı? Nerede olduğunu, ne yaptığını söyleyebilecek biri. O cuma akşamında birkaç saatlik bir boşluk vardı. O sürede ne yapmıştı?

Adi katillerin karşısına oturup, onlara Tanrı'nın koşulsuz sevgisini vadetmiştim. İnsan sevgisi ise başka türlüdür. Pavlos'un doğruluk kazandığında sevinen sevgi, ne pahasına olursa olsun sadık olan sevgi hakkındaki sözlerini düşündüm.

Ailem için. Düşündüğüm buydu. Ailem için ne gerekiyorsa yapmalıyım. Dünyanın en iyi eşi ve babası olma girişimlerimde çok defa başarısız olmuştum. Birdenbire karşıma düzeltmek için bir şans çıkıyordu. Ailemi korumak için elimden ne geliyorsa yapacaktım.

Mahkeme salonunun kapısı yeniden açıldığında, vücudum o kadar ağırlaşmıştı ki, kalkıp içeri girmem için Ulrika'nın yardımı gerekti. Stella önümüzde oturuyordu, yüzü ellerinin arasında.

Ulrika ile, dalgalı denizlerde boğulan iki insan gibi, birbirimize tutunduk.

Kapı arkamızdan kapandı ve hâkim gözlerini salonda gezdirdi.

"Stella Sandell cinayete ilişkin olarak makul şüpheli bulunmuştur."

Hiçbir anne baba çocuğunun adını bu bağlamda duymayı beklemez. Çocuğunu göğsüne bastırmış, minik ayaklarının hareketlerini görmüş ve kıkırdayarak gülüşünü işitmiş kimse bunu hayal edemez. Böyle bir şey başkalarının başına gelir. Bizim değil.

Ulrika'nın elini sımsıkı tuttum ve *biz böyle bir anne baba değiliz* diye düşündüm. Biz madde bağımlısı insanlar değiliz; okumuş insanlarız, iyi gelire sahip insanlarız. Hem fiziksel hem de zihinsel sağlığımız yerinde. Sosyal ve ekonomik sorunların yaşandığı kenar semtlerden işlevsiz bir aile değiliz.

Biz son derece sıradan bir aileydik. Burada oturan kişiler biz olmamalıydık. Ama buradaydık işte.

@novaebook

19

Tutukluluk inceleme duruşmasının ardından Ulrika'yla Blomberg'in bürosunun dışında sessizce bekledik. Ayağa kalkıyordum, tekrar oturuyordum, sonra tekrar kalkıyordum. İç çekerek pencereye doğru yürüdüm.

"Nerede bu adam?"

Ulrika hareketsiz oturuyor, duvara bakıyordu.

"Stella ile ne zaman konuşabiliriz?" diye sordum. "Onu bu şekilde izole etmeleri hiç insanca değil."

"Bu iş böyle yürüyor," dedi Ulrika. "Soruşturma devam ettiği sürece kısıtlamalar uygulanacak."

Sonunda Blomberg fırtına gibi geldi. Yanaklarındaki portakal kabuğu teni şimdi daha da kızarmıştı. Hızlı hızlı konuşuyordu, ipi çekilen bir oyuncak gibi.

"Adamlarıma Christopher Olsen'ı araştırmalarını söyledim. Anlaşılan o ki gizlediği, çok af edersiniz, çok kirli çamaşırı var."

Affetmedim ama bu konuda bir şey söyleyemeyecek kadar merak içindeydim.

"Anlatın!"

"İş adamı olunca düşman kazanmak kolaydır," dedi Blomberg. "Ama Olsen'ınkiler sıradan düşmanlar değil. Anlaşılan, başı suç listeleri İncil'den uzun Polonyalı tiplerle derde girmiş."

Şüpheyle bakıyordum. Sanki polisin şiddet uygulayarak elde ettiği bir ifadeden alınmış kelimelerdi söyledikleri.

"Konu Olsen'ın geçen ilkbaharda satın aldığı bir binayla ilgili. Binanın zemin katında Polonyalıların bir pizza restoranı var ve Olsen onlardan kurtulmak için acele ediyor. Elde edebileceği kira düşünülünce buradan alacağı işine yaramıyordu tahminimce."

"Ama kullanılan yöntem mafya tarzı bir infaza pek benzemiyor," dedi Ulrika.

"Mafyadan bahseden kim? Polonyalı pizzacılar diyorum. Ama daha güzeli de var."

Durum hoşuma gitmemişti. Benim dünyamda, cinayet soruşturmalarını polis yapardı, avukatlar değil. Ayrıca, kurbanı bu şekilde şüpheli göstermek bana doğru gelmiyordu.

"Daha altı ay önce, tekrarlanan şiddet ve tecavüz gerekçesiyle Christopher Olsen'a dava açılmış. Bir ön soruşturma başlatılmış ama birkaç ay sonra savcı delil yetersizliğine dayanarak davayı kapatmaya karar vermiş." Blomberg sözlerinin etki yaratması için durakladı ve bize baktı. "Şikâyette bulunan Olsen'ın üç yıl önceki kız arkadaşı. Kadına göre Christopher Olsen hayatını mahveden vahşi bir zorba."

Ulrika'daki değişimi görebiliyordum, kendine geliyor gibiydi.

"Tazminat alamamış mı?"

"Hayır," dedi Blomberg.

"İntikam peşinde olabilir."

Blomberg başıyla onayladı.

Ulrika bana doğru döndü.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Blomberg'in planı Stella'nın suçluluğuna dair makul şüphe oluşturmak için alternatif bir fail sunmaktı. Polonyalı pizzacılar seçeneklerden biriydi ama Christopher Olsen'ın eski kız arkadaşı daha yakın görünüyordu.

O gece, uyuyamadığımız için divanda otururken Ulrika'ya,

"Ama kızın bu olayla hiç ilgisi olmayabilir," dedim. "Bu tarz şeyleri polise bıraksak daha iyi olmaz mı?"

Sanki aptal bir papazdan başka bir şey değilmişim gibi baktı.

"Avukatlar bu tip işler yapıyor."

"Ama Stella'nın masum olduğunu ispatlamamız yeterli değil mi? Ya masum başka biri zor durumda kalırsa? Kız saldırıya uğramış, tecavüze uğramış, şimdi bir de..."

Ulrika ayağa kalktı.

"Burada Stella'dan bahsediyoruz. Kızımız tutukevinde bir hücrede!"

Haklıydı tabii ki. Hiçbir şey Stella'yı olabildiğince çabuk oradan çıkarmaktan daha önemli olamazdı. Viskimin geri kalanını içtim ve şömineye gittim. Cam kapağını açınca sıcaklık yüzüme vurdu maşayı küllere daldırıp karıştırmadan önce beklemem gerekti. Duman başımın etrafını sardı.

Ulrika'ya, "Beni seviyor musun?" diye sordum, yüzüne bakmadan.

"Neden soruyorsun tatlım? Tabii ki seviyorum." Bana doğru uzandı ve enseme dokundu. "Seni ve Stella'yı, ikinizi her şeyden çok seviyorum."

"Ben de sizi seviyorum."

"Kâbus bu," dedi. "Kendimi hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim."

Oturdum ve kolumu omzuna koydum.

"Ne olursa olsun, bir arada kalmalıyız."

Birbirimizi öptük.

"Peki ya o..." dedim Ulrika'nın yanağına doğru. "Sence yapmış olabilir mi?"

Ulrika gerildi.

"Öyle düşünme!"

"Biliyorum ama ... bluzu."

Bluza ne olduğunu bilmem gerekiyordu. Bluzu Ulrika almış olmalıydı. Eğer aldıysa, lekeleri kesinlikle fark etmiştir; görülmemesi mümkün değildi.

"Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Bluzundaki lekeler," dedim.

"Hangi lekeler?"

Bana sanki deliymişim gibi baktı.

Bluzu o almamış mıydı? O zaman polis bulmuş olmalı. Ulrika elini koluma koyduğunda kalbim deli gibi atıyordu.

"Adamın öldüğü saatte Stella'nın evde olduğunu biliyoruz."

Bunu söyleyip, gitti.

@novaebook

20

Pazartesi gecesi gözümü bile kırpmadım. Düşünüp durdum. Stella ne yaptı?

Ter içinde kalıncaya kadar, yerleri süpürdüm, ıslak zeminleri fırçayla ovdum ve mutfak dolaplarını temizledim; sonunda şaşkınlığım daha da artmıştı. Kendi düşüncelerimden korkuyordum. Stella, benim küçük kızım. Ben nasıl bir babaydım ki, masumiyetine dair en ufak bir şüpheyi bile, fısıltıyla da olsa dile getirebiliyordum? Oksijen boğazıma balgam gibi durdu; ciğerlerimi temiz havayla doldurmak için bahçeye çıkmam gerekti.

Ulrika kendisini çalışma odasına kapatmıştı. Saatler sonra, çalışma masasının üstünde, başı kollarının arasında uyuyakalmış halde buldum onu. Yanında boş bir şarap şişesi ve yarısı hâlâ dolu bir kadeh vardı. Saçını yavaşça okşadım, ensesinden gelen kokusunu içime çektim ve uyumaya devam etsin diye bıraktım.

Ertesi sabah, bitkin bir halde mutfak masasına çöktüm. Gazetenin sayfalarını çevirmeye başladım; karşıma Christopher Olsen'ın öldüğü oyun parkının resmi çıktı. Stella cuma gecesi orada mıydı? Yaptı mı...neden? Düşünceleri bir kenara bırakıp Ulrika'nın yanına gittim.

"Oraya gideceğim. Kendi gözlerimle görmek istiyorum."

"Neyi göreceksin?"

"Olay yerini. Oyun parkını."

"Bence bu hiç iyi bir fikir değil," dedi Ulrika. "Her şeyden olabildiğince uzak durmamız en iyisi."

Bunun yerine internette bakındım.

Şu ana kadar cinayetle ilgili çok az bilgi vardı ama belli ki insanların forumlarda mesaj yazmaya başlamaları, sosyal medyada sohbet konusu olması an meselesiydi, belki saatler içinde başlayacaktı. Stella kesin suçlu damgası yiyecekti. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz, diyecekti insanlar. İşin içinde bir papazın kızı olunca dedikodu daha tatlı olacaktı.

Hukuk sistemi ne düşünürse düşünsün, lanetleme gücü halka aittir ve popüler görüşün kurduğu mahkemede gerçek mahkemelerdeki gibi delil de nadiren aranır. Kendime bakmam yeterliydi. Delil eksikliğinden serbest bırakılan birinden kaç defa şüphe etmiştim?

Google'da arama yapmaya devam ettim ama kelimeler ve görseller yeterli gelmedi. Kendi gözlerimle görmem, ortasında durmam lazımdı.

Ulrika'ya nereye gittiğimi söylemedim. Stella'nın olup bitenle hiç ilgisinin olmadığından emin görünüyordu. Arabaya bindiğime göğsüm sıkışıyordu.

Şehir merkezine yaklaşırken telefonum çaldı; Dino arıyordu.

"Polis Amina'yı sorguladı. Bu konunun içine çekiliyor olmasından memnun değilim."

Kelimeler ağzından hızlı çıkıyordu ve sesi alışılmadık ölçüde kabaydı.

"Ne sordular?" Merak ediyordum ama Dino beni dinlemiyordu.

"Ya tıp fakültesinde Amina'nın bir cinayet soruşturmasında yer aldığı duyulursa? Hiç iyi görünmez."

"Dino, yeter! Benim kızım cinayet şüphelisi! Burada üzülmemiz gereken kişi Amina değil."

O an sesi kesildi.

"Evet, biliyorum, üzgünüm, sadece böyle... hiç ilgisi olmayan bir şey için Amina'ya kötü bir şey olmasını istemiyorum."

Tabii ki saygısızlık etmek istemiyordu. Nezaket ve sağduyu Dino'nun en güçlü yanı değildi. Hentbol sahasında düşüncesizce gösterdiği bir tepkinin ya da yaptığı yersiz bir konuşmanın ardından kaç defa işleri düzeltmek zorunda kaldığımı bilmiyorum. Ama bu defa ben de stresliydim. En basit ifadeyle.

"Peki Stella'nın bu işle bir ilgisi olduğuna inanıyor musun?" diye sordum.

"Tabii ki hayır ama burada söz konusu olan tıp fakültesi. Amina geçen cuma ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Ama Stella da bilmiyor, değil mi?"

"Böyle bir şeyin tam da *şimdi* olması ne kadar da tipik. Amina'nın başı daha önce de böyle derde ..."

Cümlesini tamamlayamadı. Tamamlamasına gerek de yoktu. Titreyen parmağımla telefonu yüzüne kapadım.

Arabayı Bollhuset'in dışına park ettim ve kalan kısa mesafeyi yürüdüm. Hobi bahçelerini çevreleyen çitlerin arkasında oyun parkını buldum. Polis bariyerinden geriye, bir lamba direğine bağlı unutulmuş mavi-beyaz bant kalıntısı kalmıştı. Oyun parkında, neşeyle gülen küçük bir kız salıncağını öyle yükseğe çıkarıyordu ki, bir ayağından ayakkabısı fırladı. Babası yakındaydı, kızın kaymaktan çekindiği için kaydırağın tepesinde bekleyen küçük kardeşini kollarını açmış halde bekliyordu.

Arkalarında, çitin önünde bir anma noktası oluşturulmuştu. Mumlar, güller ve zambaklar, fotoğraflar ve veda mesajları yazılı kartlar vardı. Biri siyah zemin üzerine kırmızı büyük harflerle NEDEN? yazmıştı.

Küçük kız salıncaktan atladı, ayakkabısını kaptığı gibi ayağına geçirdi ve neşeyle bağırarak babasına doğru koştu.

"Şşşş," diye fısıldadı adam bana doğru bakarken.

Çiçeklerin ve mumların önünde başımı öne eğip durdum ve Christopher Olsen için kısa bir dua ettim.

Yüzünü daha önce sadece bilgisayarımın ve telefonumun ekranında, bir makaleyle birlikte yayınlanan birkaç fotoğrafta ve bir şirket sunumunda görmüştüm. Şimdi ilk defa farklı bir şekilde, özel hayat bağlamında, etten kemikten bir insan olarak, başkaları tarafından özlenen ve yası tutulan biri olarak görüyordum. Buradaki en büyük portrede, kameraya ışıldayan gözlerle ve mutlulukla şaşkınlığın bir karışımı gibi görünen bir gülümsemeyle bakıyordu; sanki fotoğrafçı onu şaşırtmış gibi. Ölüm nadiren, ölen kişinin bir zamanlar ne denli canlı olduğunu gördüğünüz andaki kadar somut bir hal alır.

Ölümcül bir çaresizlik duygusu beni esir alıyordu. Her şey umutsuzca berbat hissediliyordu. Genç bir adam, bir yabancı, burada ayaklarınızın altında ses çıkararak hareket eden çakıl taşlarının üzerinde hayattan koparılmıştı. Hâlâ kan izleri vardı.

İnsan bir an için bile olsa Stella'nın bu işe karıştığına nasıl inanabilir? Christopher Olsen'ın fotoğraflarına baktım. Geleceğe dair umut dolu gözlerle bakan mutlu ve kesinlikle çekici bir genç adamdı.

Hızla kaldırıma döndüm ve Pilegatan'a baktım.

Komşu neden geçen cuma günü Stella'yı burada gördüğünü iddia etmişti acaba? Kimdi bu kadın, kendinden nasıl bu kadar emin olabiliyordu? Kasıtlı olarak yalan söylüyorsa, birinin onu yalanının potansiyel sonuçları hakkında bilgilendirmesi gerekiyordu.

Peki ya yalan söylemiyorsa? Ya Stella buraya gelmişse?

Caddenin sonunda, Christopher Olsen'ın yaşadığı yüzyılın başından kalma binayı buldum. Başımı kaldırıp güzel pencerelere ve zarif balkonlara baktım. Apartman kapısını kontrol ettim. Açıktı.

Tanıkla konuşmamın önünde hukuki bir engel olup olmadığını bilmiyordum. Ahlaki açıdan bakarsanız, elbette, kızı etkilemeye çalışmayacağım sözünü versem bile, kesinlikle hoş değildi. Sadece ne gördüğünü anlamak istiyordum. Onun da, Stella'nın gerçek bir insan olduğunu ve endişeden paramparça olacak sevenleri olduğunu anlaması gerekiyordu. Birinin ona bunun bir oyun olmadığını anlatması gerekiyordu. Benim var olduğumu görmesi gerekiyordu.

@novaebook

21

Ağır ağır merdivenlerden çıkıyor, yer yer biraz yalpalıyordum. Merdivenlerde kahve ve pişmekte olan hamur işi kokusu vardı. Ne kadar dehşet verici. Tüm bunların ortasında insan nasıl bir şeyler *pişirir*?

Birinci katta durdum ve isimlikleri okudum. İşte oradaydı: *C. Olsen,* parlak metal üzerine el yazısıyla yazılmıştı. Kapısının karşısında iki daire daha vardı. Sağ tarafında Agnelid diye biri yaşıyordu, solundaki kapıda elle My Sennevall yazılmış isimlik vardı. İsmi hemen hatırladım.

Zili çaldım; ne diyeceğimi düşünüyordum. Neden orada olduğumu anlamasını sağlamalıydım. Az sonra, kapının diğer tarafında ayaklarını sürüyerek birinin geldiğini duydum; zemin gıcırdıyordu ama o halde bile ortalık önceki kadar sessizdi. Zili tekrar çaldım.

Kapının diğer tarafında durmuş, dinliyor olabilir miydi?

"Merhaba" dedim kısık sesle. "Orada mısınız?"

Anahtar sesini duydum, sonra kapı yavaşça aralandı; o kadar az açılmıştı ki içerideki kişiyi görebilmek için yana doğru eğilmem gerekti.

"Selamlar. Bu şekilde geldiğim için özür dilerim."

Karanlıkta parıldayan bir çift gözden başka bir şey göremiyordum.

"İsmim Adam Sandell."

"Yani..."

"İçeri girebilir miyim?"

Kapıyı birazcık daha araladı ve burnunu dışarı uzattı.

"Bir şey mi satıyorsunuz?"

Sesi bir çocuğunkine benziyordu.

"Sadece Stella hakkında birkaç soru sormak istiyorum," dedim. "Ben babasıyım."

"Stella?" Düşünür gibiydi. "O Stella mı?"

"Lütfen, bilmem gerek."

Çekinerek kilidin zincirini çıkarıp kapıyı açtı, böylece loş hole adımımı attım. Şapka rafında bir kep vardı, askılarda da bir rüzgârlık ve bir şemsiye asılıydı. Bunun dışında hol bomboştu.

"Siz My olmalısınız, değil mi?" diye sordum. "My Sennevall?"

Kız arkasını duvara verdi; gergin bakışlarını bana sabitledi. Ufak tefek ve narin yapılıydı, saçları peçe gibi beline kadar iniyordu. Stella'dan fazla büyük olamazdı.

"Benden ne istediğinizi bilmiyorum," dedi. "Polise zaten her şeyi anlattım."

"Fazla zamanınızı almayacağım," dedim dairenin içini görmek için boynumu uzatırken.

Duvarlar çıplaktı, tek bir lambader karanlık odaya cansız bir ışık yayıyordu. Camın önünde elden geçirilmeye muhtaç koyu mavi bir berjer duruyordu. Televizyon ya da bilgisayar göremedim. IKEA kitaplıkta bitpazarlarında karşınıza çıkacak türden, birbiriyle uyumsuz birkaç porselen biblo vardı. Masa yoktu, sandalye yoktu, herhangi bir mobilya yoktu. Sadece köşede düzeltilmemiş bir çift kişilik yatak duruyordu.

"Peki ama lütfen neden burada olduğunuzu söyler misiniz?" dedi My Sennevall.

Ben de tam olarak neden orada olduğumu bilmiyordum.

"Bana kızımı nerede gördüğünüzü söyleyebilir misiniz? Neler olduğunu anlayabilmek için yardıma ihtiyacım var."

My Sennevall birkaç defa göz kırptı.

"Genellikle orada pencerenin yanında otururum," dedi berjeri işaret ederek. "Gündemi bilmek hoşuma gider."

"Gündem?"

"Neler olup bittiğini."

Kulağa tuhaf geliyordu. Nasıl biriydi bu kız?

"Stella'yı gördüğünüz gün..." diye söze başladım, "geçen cuma günü olduğuna emin misiniz?"

Burun kıvırdı.

"İlkinde saat on bir buçuktu."

"İlkinde mi?"

Başıyla onayladı.

"Stella bisikletiyle yaklaştı. Aşağıdaki kapıyı hızla açıp koşarak içeri girdi."

My Sennevall odada ağır ağır birkaç adım attı, berjerin yanında durdu ve camdan dışarıyı işaret etti. Camdan Pilegatan çok net görünüyordu.

"Sonra onu tekrar gördüm. Yaklaşık yarım saat sonra. Orada, yolun karşısında kaldırımda duruyordu. Şu ağacın altında."

Yarım saat sonra? Demek ki My Sennevall, Stella olduğunu düşündüğü kişiyi aynı gece bir değil iki defa görmüştü.

"Gördüğünüz kişinin Stella olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Onu tanıyor musunuz?"

Başını öne eğdi.

"H&M'de çalıştığını biliyorum. Polise hemen söyledim."

Tekrar bana baktı. My Sennevall kesinlikle tuhaf görünüyordu ama yalan söylediğini düşündürecek bir şey yoktu. Geçen cuma birini gördüğünden emindim ve gördüğünün kesin olarak Stella

olduğunu düşünüyordu. Yalancı gibi görünmediğini düşündüm. Tuhaf bir düşünce.

"H&M'de çalışan herkesi tanıyor musunuz yoksa sadece Stella mı tanıdık?"

Bir kez daha burun kıvırdı.

"Yüzleri hatırlamakta alışılmadık ölçüde iyiyimdir," dedi camdan dışarı bakarken. "Genel olarak hafızam çok iyidir. Başkalarının gözden kaçırdığı şeyleri fark ederim."

"Eminim öyledir," dedim.

"Kızınızı H&M'de defalarca gördüm. Polis bana resmini gösterdiğinde yüzde yüz emindim. Bir görgü tanığının bu kadar ikna edici olmasının alışıldık olmadığını söylediler."

Koltukta oturuyor olsaydım ne görürdüm anlamak için biraz kıpırdandım ve yolun karşısındaki kaldırımın net olarak görüldüğünü anladım.

"Sonra uyandım çünkü bir adam çığlık atıyordu. Ya da inliyordu. En azından ses erkek sesi gibiydi."

"Bu söylediğiniz kaçta oldu?"

"Daha yeni yatmıştım, yani saat bir civarı olmalı."

Tam Blomberg'in dediği gibi. Saat birde.

"Her zaman saat birde yatarım. Neyse, buraya, camın yanına koştum ve bir süre dışarıyı izledim. Bir şey göremedim ama sesler şuradaki oyun parkından geliyordu, eminim."

Karanlıkta nasıl görüneceğini tahmin etmeye çalıştım. Tabii ki kaldırım boyunca sokak lambaları vardı ama öyleyken bile gece yarısı ayrıntıları ayırt etmek kolay olamaz.

"Kızım olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" diye sordum. "Yanlış birini teşhis ederseniz, birinin hayatını, hatta birkaç kişinin hayatını mahvedeceğinizi anlıyorsunuz, değil mi? Kesinlikle emin olmalısınız."

"Eminim. Size bunu söyledim."

Sözleri kulağa çok saf geliyordu, sanki gerçeklikle bağı kopmuş gibi. Stella'nın bu kadının iddiasına dayanarak bir hücrede tutulması tam anlamıyla delilik gibi görünüyordu.

Kendimi kontrol etmek zorunda kaldım. Aslında, My Sennevall'ı kollarından tutup iyice sarsmak istiyordum.

"Stella'yı tanımıyorsunuz! Onu sadece çalıştığı mağazada görmüşsünüz. Nasıl bu kadar emin olduğunuzu söyleyebilirsiniz?"

My Sennevall gözlerimin içine baktı. Anlayışlı gözlerle bakıyordu.

"Stella'nın buraya ilk gelişi değildi."

@novaebook

22

Kızlar on dört yaşındayken bir gün Amina kiliseye beni görmeye geldi. Güneşten bronzlaşmış bacakları titrer halde girişte duruyor, sanki dünya her an onu yutacakmış gibi bakıyordu.

"Papazlar sır saklar, değil mi?"

Bunları der demez işlerin değişeceğini anlamıştım. Korku dolu, buğulu gözleri hayatın dengesini yansıtıyor gibiydi.

Amina, büyürken Stella'nın hayatında önemli bir yere sahipti. Stella'nın Bešićs'lerin evinde en az kendi evimizde olduğu kadar çok kaldığı bir dönem olmuştu. Amina'nın da başka kardeşi yoktu ve Dino ve Alexandra ile bu konuyu hiç konuşmamış olsak da, Ulrika ve ben onların da yeniden bebek sahibi olamadıklarından şüpheleniyorduk.

"Neler oluyor?" diye sordum elimi Amina'nın omzuna koyarak.

Kendimi pek çok açıdan onun ikinci babası gibi görüyordum.

"Sır saklarsın, değil mi?" diye sordu yeniden. "Sana ne söylersem söyleyeyim, başkasına söylemezsin?"

"Bu ne söyleyeceğine göre değişir."

Ona oturmasını söyledim ve portakal suyu ve balerin şekilli kurabiye ikram ettim. Asıl konuya gelmeden önce birkaç dakika boyunca başka konulardan konuştuk: okul nasıl gidiyor, arkadaşlar nasıl, hentbol nasıl gidiyor ve hayallerin neler. Sonra Stella hakkında konuşmak için geldiğini söyledi.

İki gün bekledim, sonra konuyu Ulrika'ya açmam gerektiğini düşündüm.

"Uyuşturucu mu?"

Karım öylece yüzüme bakıyordu. Sanki sözümü geri almamı ve şaka yaptım dememi bekliyor gibi bakıyordu.

"Amina öyle söylüyor."

"İyi de, Amina neden böyle bir şey söylesin?"

Gerçekten inanmak istemiyordu.

"Sanırım korkuyor," dedim.

Sonraki günlerde Ulrika evde silindir şeklinde ne var ne yoksa yaktı. Okul müdürüyle ve okul hemşiresiyle görüştü, hemşirenin uyuşturucu testi yapılmasını ayarlamasını sağladı.

"Beni bi boka zorlayamazsınız," dedi Stella ve klinikten kaçmaya çalıştı.

"Bal gibi zorlarız," dedi Ulrika. "Daha reşit değilsin."

Stella bekleme odasında yüksek sesle karşılık vermeye devam edince insanlar merakla bakmaya başladılar. Yüzümü saklamaya çalışıyordum ama sonunda işler o kadar tuhaf bir noktaya geldi ki, Stella'yı laboratuvara sürükleyip daha fazla bekleyemeyeceğimizi söylemek zorunda kaldım. Ulrika Stella'nın elini sıkıca tutarken hemşire iğneyi koluna batırdı.

Birkaç gün sonra telefon geldi. Stella'nın kanında marihuana izleri bulunmuştu.

Ulrika, "Neden?" deyip duruyordu. "Neden?"

Mutfak masasında otururken Stella ve benim etrafımızda turluyordu. Şimdi ben savunma avukatıymışım gibi hissediyordum.

"Çünkü hiçbir zaman hiçbir şey olmuyor," dedi Stella.

Kısa süre sonra her soruya böyle cevap vermeye başladı.

"Her şey çok sıkıcı. Hiçbir zaman hiçbir şey olmuyor."

Ulrika gözünü dikmiş ona bakıyordu, titriyordu, bir elini yumruk yapmış, kalçasına dayamıştı.

"Uyuşturucu Stella! Uyuşturucu kullanıyordun!"

"Sadece ot içtim. Denemek istedim."

"Denemek mi?"

"Onunla her şey daha eğlenceli oluyor. Sen de bunun için şarap içiyorsun."

Ulrika yumruğunu masaya o kadar hızlı vurdu ki, bardaklarımız zıpladı. Stella ayağa kalktı ve muhtemelen Dino'dan öğrendiği Boşnakça küfürleri arka arkaya sıralamaya başladı.

O gece yatağa girdiğimde, Ulrika yüzünü duvara dönmüştü.

"Tatlım," dedim, nazikçe sırtına dokunarak.

Cevabı hıçkırarak ağlamak oldu.

"Her şey yoluna girecek," dedim. "Bu işi düzelteceğiz. Bunu birlikte atlatacağız."

Tavana baktı.

"Benim hatam. Çok fazla çalışıyorum."

"Bu kimsenin suçu değil," dedim.

"Yardım almalıyız, yarın ergen psikiyatri kliniğini arayacağım."

Psikiyatri kliniği mi?

"İnsanlar hakkımızda ne düşünür?" dedim.

O hafta başka bir günün sonunda eve dönerken yolda Amina'yı gördüm. Tüylü beyaz yakalı pembe ceketinden tanıdım ve el sallamak için gidonu bıraktım ama Amina karşılık vermedi. Yavaşlayıp, büyük bir elektrik dolabının yanında durunca yanlış bir şeyler olduğunu anladım.

Yaklaştığımda yüzündeki morluklar belirginleşti. Son ana kadar yanılmış olmayı umdum. Frene basıp bisikletimin üzerinden ona doğru eğilince, Amina elini yanağına kaldırıp yüzünü saklamaya çalıştı.

"Ah, Amina. Ne oldu sana?"

Başını diğer tarafa çevirdi.

"Hiçbir şey," dedi, benden uzaklaşmaya çalışarak. "Papazlar sır tutar sanıyordum."

Çocuk ve ergen psikiyatri kliniğinden iki hafta sonrası için randevu alabildik. O zamana kadar okulda öğretmenler ve okul müdürü ile, danışmanla, hemşire ile ve okul psikoloğu ile görüşmüştük. Kendimi dünyanın en başarısız ebeveyni gibi hissediyordum.

Klinikteki terapistin palabıyıkları o kadar uzundu ki, iki ucunda kıvrılıyordu. Başka bir yere bakmak çok zordu.

Alçak yuvarlak masadan bize doğru eğilirken, "Ergenlerde yaşanan sorunların her zaman aile sorunu olduğunu söylemek isterim," dedi; siyah boncuktan yapılma kolyesi sallandı.

Ulrika ya da ben konuyla ilgili düşüncemizi söylemek istediğimizde, bir elini havaya kaldırıp bizi susturuyordu.

"Şimdi, Stella'nın bakış açısını unutmayalım. Nasıl hissediyorsun?"

Stella ayaklarına bakıyordu.

"Umurumda değil."

Ulrika ve ben, "Hadi ama Stella ... " diyerek onu konuşturmaya çalışıyorduk.

"Yo yo yo," dedi danışman. "Hissettiği şeyleri hissetmek onun hakkı."

Parmaklarım kaşınıyordu. Orada kollarını kavuşturmuş, suratını asmış oturan kişi benim küçük kızım değildi. Göğsümde kıvrılıp yatan, dudakları kahkahalarla kaynayan, yumuşacık tenli o bebekten tamamen farklı biriydi. Onu omuzlarından tutup silkelemek istiyordum.

"Lütfen, Stella," dedi Ulrika.

Benim ses tonum her zaman daha sertti.

"Stella!"

Ama tüm randevularımızda Stella homurdanmaya devam etti.

"Zaten anlamıyorsunuz. Hiç gerek yok. Umurumda değil."

Olanlara yavaş yavaş alışıyordum; evet, kızımız marihuana içmişti ve bu pek çok ailenin başına geliyordu. İlk başta korktuğum gibi yolumuzu kaybetmemize neden olacak bir felaket olmak zorunda değildi. Gençliklerinde bir-iki defa marihuana içmiş olan çoğu insan uyuşturucu sorunu olmayan, iyi, mutlu yetişkinler oluyorlardı.

Ancak uyuşturucular Stella'nın sorunlarına işaret eden pek çok belirtiden sadece biriydi ve ona yardımcı olamamak çok üzücüydü. Evde Ulrika'yla daima diken üstündeydik. En ufak bir yanlış adım patlamaya neden oluyordu. Stella'nın gözleri kararıyordu, çığlıklar atmaya ve eşyaları fırlatmaya başlıyordu.

"Bu benim hayatım! Siz benim patronum değilsiniz."

En kötü anında, sakinleşinceye kadar odasına kilitlemekten başka seçenek göremiyorduk.

Geçen sonbaharda, klinikteki bıyıklıyı bırakıp, alev saçlı ılımlı bir kadınla görüşmeye başladık. Bize evde yapmamız için ödevler verdi. Bunlara araçlar diyordu. Araçlara ihtiyacımız varmış. Ama Stella istediğini yaptıramazsa, dünyayı başımıza yıkıyordu; hangi araçları icat ettiğimizin önemi olmuyordu.

Bir muayene sırasında Stella'nın dürtü kontrolünün olmadığı ortaya çıktı. Kızıl saçlıya göre bu geliştirilebilirdi.

İş arkadaşlarıma içimi dökmüştüm; harika davranmış, destekleyici olmuşlardı. "Ergenler zordur." Buna rağmen, benim bile evimde çatlaklar olmasının bazılarını fazlasıyla tatmin ettiğinden, bir şekilde rahatlattığından şüphelenmeden edemiyordum.

Bir cumartesi günü Ulrika'yla ben yatmak üzereyken, Stella'nın camdan dışarı çıktığını ve kaçtığını fark etmiştik. Hemen bisikletime atlamıştım ve neyse ki çok geçmeden onu bulmuştum. Bir tren platformunda yaklaşık bir düzine gençle birlikte oturuyordu; kapüşonlarını başlarına geçirmişlerdi, kot pantolonları yırtık pırtıktı. Yoğun sigara dumanı altında tehditkâr bir hava vardı.

"Benimle eve geliyorsun," dedim.

Stella karşı çıkmadı bile. Eve kadar bisikletin arkasında sessizce oturdu ve eve yaklaşırken kollarını bana sarıp alnını sırtıma yasladı.

Pazartesi günü yeni bir idrar testinin daha sonucu geldi. Negatif.

Tünelin ucunda ışık görmeye başlamıştım.

@novaebook

23

Ertesi gece, Ulrika ve ben divanın iki ucunda oturuyorduk. Zamanla ve küçük ailemizin kalbinde açılan yarayla savaşıyorduk. Hava gergindi, birbirimize söylemediğimiz şeylerle doluydu.

My Sennevall'ı düşünmeden edemiyordum. Sözleri içime korku zehrini salmıştı. Cuma günü gördüğü kişinin Stella olduğundan çok emindi çünkü Stella Christopher Olsen'ın evine ilk defa gelmiyordu.

Saat iki civarında Ulrika bir şişe şarap daha getirdi. Gelirken yalpalayınca duvara yaslanıp toparlanmak zorunda kaldı. "Belki daha fazla içmesek iyi olur," dedim.

"'Biz mi?'"

Omuz silktim.

Vaazlarımda pek çok sefer insanların bir araya gelmesi ve birlik olması için, yaptıklarımızı bırakıp kendimizi tam anlamıyla diğerine adamamız için çoğu zaman trajedilerin ya da felaketlerin gerekli olduğunu anlatırım. Talihsizlik durumlarında birbirimizi yeniden keşfederiz ve diğer insanların arasında bir insan olmanın ne anlama geldiğini fark ederiz. Kederde birbirimize her zamankinden fazla ihtiyaç duyarız.

"Adam, lütfen bana ne yapabileceğimi söyleme," dedi Ulrika. "Kızımın cinayet işlediğinden şüpheleniyorlar."

Yine yalpaladı, sonra divandaki yerine yeniden oturdu. Derin bir nefes aldım. Biz bir aileydik; bir arada kalmamız gerekiyordu. Yalanlara ya da sırlara yer yoktu.

"Biliyor musun? Bence Stella o adamı tanıyordu."

"Christopher Olsen'ı mı?"

Şarabını yudumlarken başımla onayladım.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Sanırım içimden bir his böyle söylüyor."

Ulrika gözlerini kocaman açıp bana baktı.

Ona her şeyi anlatmalı mıydım? My Sennevall'la konuştuğumu açıklamalı mıydım? Ulrika'nın beni anlamamasından korkuyordum. Öfkeye kapılır ve My'ın vereceği ifadeyi etkilemeye çalıştığımı düşünürdü. Bu onun için onur meselesi, tabii ki. Eğer öğrenirse, bu küçük oyunumu polise bildirmeyi kendine görev sayabilirdi.

"Biz ne hata yaptık, tatlım?" diye sordum. "Bu nasıl olabildi?"

Ulrika'nın gözleri doldu.

"Hiçbir zaman yeterli olamadım," dedi neredeyse fısıldayarak. "Ben kötü bir anneyim."

Ona doğru yaklaştım.

"Sen harika bir annesin."

"Stella hep babacı olmuştur. Herkes söyler. Sen ve Stella hep özeldiniz."

"Yapma." Ona doğru uzandım ama bana arkasını döndü ve "Stella'yla senin her zaman harika bir ilişkiniz vardı. Son zamanlarda...", deyip sustu.

Başını salladı.

"Bir şeyler her zaman eksikti."

"Belki de öyle olması gerekiyor," dediysem de aslında ne demek istediğimden ben de emin değildim.

*

Nihayet uyku bizi orada, divanın üstünde buldu; rahatsız ve kesik kesik uyuyabildik. Sürekli uyanıyordum, vücudum ağrıyordu, nerede olduğumu, neyin gerçek, neyin dehşet verici rüyalarımdan kopup gelen canavarlar olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Ulrika yanımda yarı oturur halde uzanmıştı, nefes alırken ıslık sesi çıkarıyor, göz kapakları kıpırdıyordu. Sabaha doğru bir ara ona doğru yaklaştım ki rüyalarımda varlığını hissedebileyim.

Tekrar uyandığımda yanımda değildi. Hızla mutfağa gittim. Sabah ışıkları sessiz evin içine sızıyordu. Koşarak merdivenlerden çıktım ve yatak odasının kapısını hızla açtım. Yatak boştu. Bir an sonra Stella'nın odasından sesini duydum.

"Laboratuvardan sonuçlar gelmiş. Bugün tutukluluğun uzatılması talebiyle bir duruşma daha yapılacak."

Kapının ağzında, omuzları düşmüş, gözlerinin altında mor halkalarla duruyordu.

"Ne demek oluyor bu?"

"Bir kişi ya 'makul şüpheye' ya da 'olası nedene' dayalı olarak tutuklanabilir. Aralarında kayda değer bir fark var. Bir kişi makul şüphe altındaysa, soruşturma sırasında tutuklanması için fazla bir şey gerekmez ama olası nedenle tutuklama için gereken kanıt standardı daha yüksektir."

Kelimeler zihnimde çınlıyordu.

"Savcıya göre Stella aleyhine güçlü deliller var. Şüphe düzeyini artırmak istiyor."

Daha çok şüphe mi? Kalbim duracak gibiydi.

"Ne bulmuşlar?"

24

Ulrika ve ben uyuşturucu kullanırken yakalanan bir kızımızın olmasının sonucunda hissettiğimiz suçluluk ve utanç duygusu hakkında hiç konuşmadık. Psikiyatri kliniğinde geçirdiğimiz saatlerle ilgili olarak hep sessiz kaldık, geleceğe dair ısrarlı ifadelerle konuşuyorduk ve dinlemek istesin istemesin, herkese bizim için en önemli şey çocuğumuzun iyiliği diyorduk; sanki bunun bizi diğer anne babalardan ayırdığını ciddi ciddi düşünüyormuşuz gibi.

Ulrika o sonbaharda büroda daha kısa süre çalıştı. Evde daha fazla zaman geçiriyordu ama en az eskiden olduğu kadar meşguldü.

Bir gece uyandığımda bilgisayarında yazı yazdığını duydum. Sessizce çalışma odasına gittim; üzerinde iç çamaşırlarıyla karanlıkta oturmuş çalışıyordu. Son birkaç ay içerisinde epeyce kilo vermişti ve masa lambasının cılız ışığında sutyeninin hemen altında çizgi halinde kızarıklıklar olduğunu, cildinin yer yer su topladığını gördüm.

Ertesi gün gittiğimiz doktor zona olduğunu söyledi. Uyku ilacı reçete etmeyi kabul etmiyordu ama işe gitmemesi için rapor verebileceğini söylüyordu.

"Kendini düşünmen gerek tatlım," dedim, kızarıklıklara kalamin losyonu sürmesine yardım ederken.

"Stella'yı düşünmem gerek," diye cevapladı.

Diğer taraftan, Stella için hayat tüm hızıyla devam ediyor gibiydi. Sanırım on dört yaşındayken işler öyle yürüyor, var olu-

şunuzu beklemeye alacak kadar zamanınız olmuyor. Ya uyum sağlıyorsunuz ya geride kalıyor ya da dışlanıyorsunuz. Sık sık Dino'nun Stella hakkında, kendisinin en büyük düşmanı yine kendisi, deyişini düşünüyordum. Kendisine karşı olan savaşını kazanması gerektiğini. Bazen o maçı kazanmasının tek yolu ezip geçmekmiş gibi görünüyordu.

"Unuttum gitti! Umurumda değil."

O ilkbaharda, kızıl saçlı gitti, yerine daha genç bir versiyonu geldi; kadın bilişsel davranışçı terapi ile çözülemeyecek hiçbir şeyin olmadığına emindi, en azından Stella bir konuşmanın ortasında patlayıp kadını küfürlere boğuncaya kadar. Böylece bizi bir aile terapistine yönlendirdiler; kâküllü ve endişeli gülüşlü Norrlandlı bu genç adam bize Stella'nın öfke patlaması yaşadığı durumlarda "durumu dondurun" dedi.

"Durun ve ne hissettiğinizi, durumun nasıl o noktaya geldiğini konuşun."

Birkaç gün sonra, Ulrika ve Ben Malmö'de yapılacak bir partiye katılmasına izin vermeyince, Stella elindeki sandviçi buzdolabına fırlattı. "Beni öldürüyorsunuz!" diye inledi. "Hiçbir şey yapmama izin vermeyecekseniz yaşamanın ne anlamı var?" Ayağa kalktım ve kollarımı hokey hakemi gibi uzattım.

"Durumu donduralım."

"Ah, *Tanrım*!"

Stella hole çıkmak için koştu ama hızlı hareket edip önünü kestim.

"Bununla uğraşamam!" deyip, hızla Ulrika'nın yanından geçti ve merdivenlerden çıktı. Odaya girip arkasından kapıyı çarptı. Karıma bakıp üzüntüyle iç geçirdim.

"Uğraşması *gerekiyor*," dedim mutfak tezgâhına yaslanıp. "Üçümüzün de uğraşması gerek."

"Ne oluyor anlamıyorum," dedi Ulrika.

İkimiz de anlamıyorduk. Beş yaşındayken, yaşına göre oldukça zor olan yapbozları yapmak için saatlerce uğraşan Stella. Gittiği kreşte onun kadar sabırlı kimseyi görmemişlerdi. Ama bu günlerde oturup, on dakikalığına bile konsantre olamıyordu.

Ama psikologlar ne zaman dikkat eksikliği bozukluğu ya da dikkat eksikliği hiperaktivite bozukluğundan bahsetse Ulrika savunmaya geçiyordu. Onlara bu tepkisinin nedenini kesin olarak anlatmıyordu ama bana bu şekilde bir teşhis konursa Stella'nın üstüne yapışmasından ve bir şekilde gerçeğe dönüşmesinden korktuğunu itiraf etmişti.

"Küçükken, yetişkinler hep benim uslu bir kız olduğumu söylerdi."

Yüzü bozuk bir şeyin tadını almış gibi buruştu. Ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştım.

"Başımı okşayıp, 'Uslu kız,' diyorlardı. 'Ulrika çok uslu bir kız.' Sonunda herkesin benden beklediği o uslu kız olmaktan başka seçeneğim kalmadı."

Hiç bu açıdan düşünmemiştim.

Ortaokul yıllarında, Stella benimle birlikte kiliseye gelmemeye başladı. Konuyu fazla büyütmedim; son derece doğal bir isyan olarak görmüştüm. Çocuklar bugünlerde daha erken büyüyorlar, daha ergen bile olmadan anne babalarından ayrı hareket etmek istiyorlar. Stella'nın bağımsız olmayı istemesinin garip bir yanı yoktu. Üstelik kendi Tanrı inancımı ona empoze etmeyi aklımdan bile geçirmezdim.

Yıllar geçtikçe, Stella dünyada yaşanan sorunlardan din kurumunu sorumlu tutmaya başladı; keskin bir ateizm anlayışı dışında herhangi bir inanışı olan insanları küçümsemeye ve görmezden gelmeye başladı. Görüşlerini tartışmaya açmakla bir şey elde edilemeyeceğini, tabii ki, görüyordum. Bir zamanlar ben de onun

gibiydim. Ama işin rahatsızlık veren yanı, tüm bunları beni incitmek için yaptığına emin olmamdı. Beni çok zorluyordu. İnsanın çocuğunun değiştiğini ve daha önce hiç öngöremediği bir yönde ilerlediğini izlemesi acı verici.

Stella'nın kiliseye karşı olumsuz tavrını düşününce, cemaate kabul grubu ile birlikte kampa gitmek istemesi sürpriz olmuştu.

Cemaatin yeni bir üyesi olarak ilk projelerimden biri cemaate katılmaya aday iyi bir kabul grubu oluşturmaktı. Komşu cemaatle birlikte Blekinge sınırında Immeln Gölünde mükemmel bir kamp yeri bulmuştuk ve şans eseri kamp direktörlüğü yapması için Robin adında genç bir papaz yardımcısını da işe almıştık.

Kamp çabucak başarılı oldu ve Stella'nın kampa katıldığı yıla kadar, şehrin dört bir yanından gençler ve anne babalardan talep gördü. Popüler olmamızı büyük ölçüde Robin'e borçlu olduğumuzu biliyordum; Robin genç ve çekiciydi ama aynı zamanda derinliği olan biriydi, dolayısıyla onu bir kez daha kamp direktörü olarak görevlendirebilmek için cemaatin bütçesinden büyükçe bir pay ayırmıştım.

Elbette cemaate girmek için aday olan kızların ona nasıl baktıklarını fark ediyordum; çekiciliğinin belli tehlikeler getirdiğini fark etmiştim ama gerçek şu ki, uyarı zillerini çalmayacak kadar saftım.

Stella üç haftada bir test için idrar örneği veriyordu; tüm sonuçlar negatif geliyordu ve klinikteki konuşmalarımız da artık daha çok ev ödevleri, arkadaşlar ve otorite figürlerine itaat gibi her gencin sorunu olan konular etrafında dönmeye başlamıştı.

Rüzgârın evin duvarlarını titretecek kadar sert estiği bir nisan akşamında, "Bence kabul grubu kampına gitmesine izin vermeliyiz," dedim.

Masanın etrafına toplanmış akşam yemeği yiyorduk; tüm aile ilk defa bir aradaydı. Önemli bir öfke patlaması yaşanmadan tam bir hafta geçmişti.

"Gerçekten mi?"

Stella kollarını boynuma doladı.

"Babaların en iyisi," dedi ağzını doldura doldura. "Seni seviyorum, Baba!"

"Önce bakalım Annen ne diyecek."

Ulrika tam konsantrasyon halinde yemeğini çiğniyordu. İsveç ceza mahkemelerinde gelmiş geçmiş en ünlü davalardan birinde, sanık avukatının yardımcısı olarak görev almıştı. İşe balıklama atlamış ve zaten çok fazla çalışırken, daha da fazla çalışmaya başlamıştı.

"Ne söylemem gerekiyor?"

Sütünden birkaç yudum içti ve gözlerini dikip bana baktı.

"Gidebilirsin de," dedi Stella; hâlâ bana sarılıyordu.

"Lütfen," dedim aptalca bir gülümsemeyle.

Kabul grubu kampını bir ölçüde, Stella'nın Hristiyan cemaatine yeniden değer vermesi için fırsat olarak gördüğümü itiraf etmeliyim. Kalbini açma ve kendini bulma şansı. Belki de bu, eski haline dönüş yolunun başlangıcı olur diye umuyordum. Stella'nın geri gelmesi için bir yol olduğu gibi, benim için de özlediğim kızıma ulaşma yolu.

"Tabii ki gidebilirsin," dedi Ulrika nihayet. Bu bir dönüm noktası olabilir gibi gelmişti.

Ağustos ayında bir cuma günü, Stella kilisenin otoparkında bekleyen otobüse bindi. Ulrika Stockholm'den dönüş uçağını kaçırmıştı ama ben, otobüs park yerinden geri geri çıkarken orada durup el salladım. Stella'nın gülüşü otobüsün arka camını dolduruyordu. Bana el sallamadı.

25

Çarşamba öğleden sonra yine Lund mahkeme binasındaydık. Ulrika önümden yürüyüp güvenlik kontrol noktasındaki metal detektöründen geçti. Ben geçerken kapı sinyal vermeye ve ışıkları yanmaya başladı. Tüm gözler bana çevrilmişti ama güvenlik görevlisi kolyemi çıkarmayı unuttuğumu hemen fark etti.

Michael Blomberg'in koridorda bizi doğru düzgün selamlayacak kadar bile zamanı olmamıştı. Alnından ter damlıyordu ve kravatını gevşetmişti. Stella'yı savunacak doğru kişi miydi gerçekten?

Mahkeme salonundan içeri girerken ayaklarımı hissetmiyordum. Stella daha önceden getirilmişti; arkadan bakılınca herhangi biri gibi görünüyordu, tipik bir genç kız gibi, önünde koca bir hayat olan genç bir insan gibi. Kayıtsız bakışlarını gördüğümde ise gerçekler yüzüme çarptı. İçinde bulunduğumuz bu durumun hiçbir yanı normal değildi.

Duruşma başladı; bu defa kimse gizlilik talebinde bulunmadı. Savcı Jenny Jansdotter'a söz verildi. Hızlı ve çekincesiz konuşuyordu.

"Soruşturmada ortaya çıkan yeni teknik delillere dayanarak, Stella Sandell aleyhine şüphenin arttığı kanısındayım."

Gözlerimi Stella'dan ayırmıyordum. Orada, sadece birkaç metre uzağımda oturmasına rağmen yine de onunla konuşamamak berbattı. Tek isteğim küçük kızıma sarılmaktı.

Laboratuvar sonuçlarına göre, olay yeri teknisyenlerinin cinayetin işlendiği yerde aldıkları ayak izi, Stella'nın yakalandığında ayağında olanlarla aynı tipte bir ayakkabıya aitti. Ancak izin Stella'nın ayakkabısına ait olduğunun belirlenmesi mümkün değildi.

Olay yeri analizinde ayrıca kurbanın vücudunda belirgin kapsaisin izleri olduğunun ortaya konması, Christopher Olsen'a biber gazı sıkılmış olma olasılığına işaret ediyordu.

"Stella'nın pek çok çalışma arkadaşı, sorgulama sırasında Stella'nın çantasında her zaman biber gazı taşıdığını ifade etmiştir," dedi savcı.

Bu çok anlamsız görünüyordu. Stella neden yanında biber gazıyla dolaşsın?

Ayrıca, Jansdotter'ın söylediğine göre, polis teknisyenleri Christopher Olsen'ın Pilegatan'daki evinde Stella'ya ait çok sayıda iz tespit etmişti. Saç telleri, deri döküntüsü ve kıyafetlerden dökülmüş lifler.

"Stella bu bulguları açıklayamadı. Üstelik, cinayet gecesi yaptıklarına ilişkin tutarlı bir hikâye de sunmadı."

Ulrika elimi sımsıkı tutuyordu ama ona bakmaya cesaret edemedim.

Savcı, yaşanan olayların ayrıntılı biçimde sıralamasının yapılabilmesi için halen adli tabipten bilgi beklediklerini söyledi.

Sanki bir televizyon dizisinin çekiminde gibiydik. Karımın hukuk kariyerine rağmen daha önce mahkemeye sadece birkaç defa gelmiştim ve o ziyaretlerimde de gördüklerim bana bir izleyici kitlesi önünde gerçekleştirilen, belli bir sürede bitecek bir performans gibi gelmişti. Bir düğün ya da bir cenaze gibi bir bakıma. Bir tiyatro olmaktan çıkması için şahsen dahil olmanız gerekiyormuş. Kendi hayatınızla ilgili olması gerekiyormuş. Ailenizle.

Savcı, belgelerden oluşan bir yığına göz atarken, "Detektifler ayrıca Christopher Olsen'ın bilgisayarında da bazı deliller buldular,"

dedi. "Elimizde Olsen ile Stella Sandell arasında çok sayıda sohbet mesajı bulunuyor. Stella ile Christopher'ın birbirlerini tanıdıklarına ve aralarında yakın kişisel ilişki olma olasılığına işaret eden konuşmalar."

Kendimi hasta gibi hissediyordum. Gözümün önünden korkunç görüntüler geçti.

Blomberg söz aldığında neredeyse tek bir itirazda bile bulunmadı, ardından hâkim mahkemeye müzakere etmek üzere ara verildiğini açıkladı. Bu defa, güvenlik görevlileri Stella'nın ardından doğrudan doğruya yerin altına gittiler. Mahkeme salonundan tutukevinin bodrum katına bağlanan bir geçit vardı ve kapı arkalarından kapandığında Stella başını çevirip bakmadı bile.

"Neden bir şey söylemiyor?" dedim Ulrika'ya. "Neden...? Neden bunların olmasına izin veriyor?"

Stella sanki ne söylenirse kabul ediyor gibiydi. Sanki oyunun sadece bir parçası gibi.

"Yapabileceği fazla bir şey yok," dedi Ulrika. "Muhtemelen o da bizim kadar şok olmuştur."

Başka bir olasılığı düşünmek bile istemiyordum.

Sadece on dakika geçmişti ki, salona çağırıldık ve hâkim, mahkemenin Stella'nın cinayette olası nedene dayalı olarak tutukluluğuna karar verdiğini beyan etti.

Oradan çıkıp doğrudan doğruya Michael Blomberg'in Klostergatan'daki bürosuna geçtik. Ünlü avukat gıcırdayan masif zeminde ağır adımlarla ve yüzünde çılgın bir ifadeyle yürüyordu.

"Bu soruşturma beş para etmez; skandal. Jansdotter da polis de at gözlüğü takmış; tek görebildikleri Stella."

"Mahkemede neden hiçbir şey söylemedin?" diye sordum.

Blomberg aniden durdu.

"Ne demek istiyorsun?"

Ulrika'ya döndü; sanki fikir sahibi olan ben değil de oymuş gibi.

"Tüm bunları neden öylece kabul ediyorsun?" dedim. "İtiraz etmen gerekmiyor mu? Stella'nın bir şahidi var! Neden şahidi olduğuna dair bir şey söylemedin?"

Blomberg görmezden gelerek elini salladı.

"Şu an için bir işe yaramaz. Stella aleyhine çok fazla dolaylı kanıt var ve adli tabip henüz cinayetin tam olarak kaçta işlendiğini belirlemedi."

"Ama tanık," dedim. "My Sennevall. Penceresinin dışında kavga seslerini saat bir dolaylarında duymuş."

Blomberg Ulrika'ya baktı.

"Evet, bu doğru," dedi karım. "Bu Sennevall denen kadın hakkında ne öğrenebildin, Michael?"

Blomberg kendini masasının başındaki sandalyeye bıraktı.

"Olabilecek en iyi tanık sayılmaz. My Sennevall hayatını penceresinin önünde geçiriyor. Kelimenin tam anlamıyla. Dışarıya sadece market alışverişi için ya da terapiste gitmek için çıkıyor; onun dışındaki zamanlarda orada oturup komşularını dikizliyor. Mahallede ne olup bittiğine çok hâkim."

"Sanki çok iyi bir tanık gibi," dedim.

Aslında, bunun doğru olmadığını biliyordum.

"Aslında değil; bu kız akıl hastalığının sözlükteki tanımı gibi. Duyup duyabileceğiniz her türlü fobisi ve nevrozu var."

Bu kadarını tahmin edebilirdim.

"Ama çok da önemli değil herhalde?"

Blomberg de Ulrika da huzursuzca kıpırdandı.

Blomberg, "Öyle düşünülmeyebilir," dedi.

"Olsen'ın eski kız arkadaşıyla ilgili ne var?" diye sordu Ulrika. "Hakkında başka bir şey ortaya çıkarabildin mi?"

Ortaya çıkarmak mı? Bu pek hoşuma gitmedi. Bende dediko-

du ve iftira, magazinlerdeki kötü gazetecilik çağrışımları yaptı. Sanki ne pahasına olursa olsun bir günah keçisi arıyorduk.

"Bence tüm paramızı bu eski kız arkadaşa harcamalıyız," dedi Blomberg. "Linda Lokind."

"Adı bu mu?"

Blomberg kontrol etmek için masasından bir kâğıda baktı.

"Evet. Linda Lokind, Tullgatan 10 numarada oturuyor."

Ulrika "Kadınla konuştun mu?" diye sordu.

"Çok konuşkan biri olduğu söylenemez. Polise ve savcıya zaten her şeyi anlattığını ama kimsenin ona inanmadığını söylüyor. Polise verdiği ifadenin bir kopyasına ulaşmaya çalıştım ama görünüşe göre gizli tutuluyor. Ama eminim bir yolunu buluruz. Mahkeme üzerinden ilerlememiz gerekecek."

"Ne kadar sürer peki?" diye sordum.

Blomberg tükenmez kaleminin tepesiyle oynuyordu.

"Biraz sakinleş," dedi Ulrika kolumu okşayarak.

"Sakinleşeyim mi? Sakinleş ne demek? Bu Lokind denen kadının cinayet işlemek için bir nedeni varsa, sorgulanması herkesin yararına olması gerekir! Polisin soruşturmasını 'geniş kapsamlı ve objektif' yürütmesi gerekmiyor mu?"

"Polis kadını sorguladı," dedi Blomberg elindeki kalemi masaya atarak. "Bilgi almak için."

"Belli ki yeterli olmamış," dedim. "Ayrıca, Stella'yı ne zaman göreceğiz? Kızımızla konuşmaya ihtiyacımız var!"

Sandalyeden kalkmak üzere hareketlendim.

"Stella'ya tam kısıtlama uygulanıyor," dedi Blomberg. "Sadece benimle konuşmasına izin veriyorlar."

"Daha on dokuz yaşında," dedim.

Blomberg, "Ne yazık ki kaç yaşında olduğunun bir önemi yok," diye cevap verdi.

"O daha çocuk!"

Bağırmak istememiştim. Kendimi tutamadım. Yumruğumu sıkmıştım ve ellerim zonkluyordu; Ulrika bileğimi sımsıkı kavradı.

"Yasaya göre değil," dedi Blomberg temkinli.

"Yasa umurumda değil. Ben kızımı görmek istiyorum!"

Kulaklarım çınlıyordu. Ulrika'nın elinden kurtulup, koltuğumdan fırladığımda iri yarı bir adam olan Blomberg bile korkmuş görünüyordu.

"Stella'nın polise her şeyi anlatmasını sağla. Artık sırlar ya da kötü sürprizler olmasın. Masum insanlar yalan söylemez."

@novaebook

26

Stella'ya kabul grubu kampını ziyaret etmeyi planladığımdan bahsetmemiştim. Belki de benim aptallığım. Elbette bahsetmeliydim ama benim için doğal olarak yapılması gereken bir şeydi. Kampı organize eden cemaatlerden birinin papazıydım, kamp benim girişimimle gerçekleşmişti ve doğal olarak gençleri ziyaret etmek istemiştim.

Kampa vardığımda, gençler az önce ateşte sosis pişirmişlerdi. İçlerinden pek çoğu üstünü değiştirmiş ve mayolarını giymişti; bazıları beline kadar suya girmişti ve titriyordu; diğerleri iskeleden atlıyorlardı. Kadın kamp danışmanlarından ikisi bir ağacın altında durmuş gençleri takip ediyorlardı, Robin ise saçları ıslak ve yüzünde keyifli gülümsemesiyle gölde sağa sola su sıçratıyordu.

Bir süre eğimli çimenlik alanda oyalandım. Bir sanat eserinin önünde durmak gibiydi. Mutluluk ve arkadaşlık bu manzarayı en hoş renklerle boyamıştı. Çocukların bana ayıracak zamanları yoktu. Stella'nın sınıf arkadaşlarından birkaçı selam verdi ama çoğu geldiğimi fark etmemişti bile.

Ağacın altında duran danışmanların yanına gittim ve ellerini sıktım. Her şeyin son derece yolunda olduğunu söylediler. Birlikte çalışması çok eğlenceli bir gruptu ve o ana kadar ilgi çekici ve samimi birkaç sohbet olmuştu.

İkisinin de Stella'dan bahsetmemesi onun da düzgün davrandığını düşündürdü. Endişelenmeyeceğime dair bir karar almıştım

zaten ama artık kötü giden hiçbir şeyin olmadığı açıklık kazanınca, tüm vücudumda bir rahatlama hissettim.

Ama Stella orada olduğumu fark edince işler değişti.

Gölden çıkıp yürürken ıslak saçları başından aşağıya kalın ipler gibi iniyordu. Sudan çıktığında vücuduna bir havlu sardı.

Beni fark edince gözleri karardı.

"Burada ne işin var?"

"Genel durumu kontrol ediyorum."

Nazikçe gülümsemeye çalıştım.

"Beni rahat bırak!"

Terliklerini şaklatarak tepeye tırmanıp gözden kayboldu.

Kızımla hiç seks hakkında konuşamadım. O tür bir ebeveyn olmak istemedim. Yani, "doğum kontrolü" sözü geçer geçmez tuhaflaşan ve utanan, gözlerini kapatıp genç kızı sanki filtreli bir baloncuğun içinde yaşayan, bizlerin içinde yaşadığımız cinselliğe boğulmuş topluma karşı körmüş gibi davranmayı tercih eden baba. Her zaman çok farklı tarzda bir baba olmayı umdum; sır paylaşılabilecek, yatak odası sahnesi ısınmaya başlayınca televizyonun kanalını değiştirmeyen ya da tek bir kelime bile konuşmaksızın çantaya gizlice prezervatif koymak gibi zekice fikirlere kapılmayan bir baba. Geçen zamanda ne oldu, olaylar neden böyle gelişti bilmiyorum.

Başka erkeklerle konuştuğumda bu konuda yalnız olmadığımı anladım. Çok ilerlediğimizi, cinsiyetler arasındaki eşitlik sayesinde pek çok modern babanın genç kızlarının cinsel hayatıyla ilgilenmesine imkân verdiğini düşünmek istiyoruz. Gerçek şu ki, kulağa ne kadar üzücü gelirse gelsin, genç kızıyla seks hakkında doğal bir konuşma yapabilecek tek bir adam bile tanımıyorum.

Bir defasında, birayı biraz fazla kaçırmışken Dino'ya bu konuyu sorduğumda, öksürüğe boğulmasına neden olmuştum.

"Amina'ya dokunan olursa sikini koparırım."

Tabii ki ciddi değildi. Amina'nın yıllar içinde birkaç erkek arkadaşı olmuştu ve bildiğim kadarıyla aralarında herhangi bir uzvunu kaybeden olmadı. Diğer taraftan Dino'nun Amina ile oturup seks üzerine derin bir sohbete girdiğinden de şüpheliyim.

Kabul grubu kampından önce Ulrika'yla Stella'nın cinsel hayatı hakkında pek konuşmamıştık. İlk defa adet gördüğünde Ulrika yardım etmişti ama onun ötesinde Stella aklınıza gelecek her açıdan hâlâ bir çocuktu. Daha on beş yaşındaydı. Saf olan ben miydim, bilmiyorum.

Robin akşam yemeğine kalmam için ısrar etti. Oturabileceğimiz ayrı bir oda vardı, Stella'nın beni görmesi gerekmiyordu.

Kamptaki aşçılar gerçekten çok yetenekliydi, yemekler mükemmeldi. Robin'le keyifli bir sohbete daldık; Robin adayların neredeyse tamamının ilahi bir güce, insanoğlundan daha üstün bir varlığa inandığından bahsetti. Robin bu güç neden Tanrı olmasın, diye sormuş, sonra sorularına tek tek cevap vermiş ve bahsettikleri bu gücün pek tabii Tanrı olabileceğini açıklamış.

Kişisel endişelerimi dile getirmek gibi bir niyetim kesinlikle yoktu ama dayanamadım ve sordum.

"Stella ne dedi?"

Robin ağzına biberiyeli patates attı ve çiğneyip yutmasını beklemem gerekti.

"O çok zeki bir kız. Keskin bir zekâsı var."

"Peki ne dedi?"

"Tanrı'nın var olduğundan emin olduğunu söyledi ama tüm dinler ve din kurumları düşmanlığa yol açtığı için Tanrı yokmuş gibi davranmak en iyisiymiş."

Gülümsememi saklayabildiğimi sanmıyorum.

"Dediğim gibi, keskin bir zekâsı var."

Yemekten sonra bir süre daha kalmamda sakınca olup olmayacağını sordum. Çok geçmeden yola çıkacaktım ama ertesi günkü ayinden önce hazırlamam gereken bazı şeyler vardı.

"Tabii," dedi Robin. Adayların programa göre küçük tartışma gruplarına ayrılacağından bahsetti.

Zorunlu sosyalleşmeyle geçen birkaç saatten sonra, bilgisayarımla ve düşüncelerimle baş başa kalmak güzeldi. Oldukça sosyal bir insan olsam da özde kendimi içe dönük olarak tanımlayabilirim. Her zaman kişisel alanı kutsal kabul ederim, kendi ailemin yanında bile. Kişinin hayatta kendine ait alanının olması hakkı bana göre içini dökme ve her konuda konuşabilme fırsatı kadar önemli. Her zaman inzivaya çekilip, yalnız başımıza kalma şansına sahip olmanın Ulrika ve bana çok yardımı olduğunu düşünüyorum. Sürekli her şeyi paylaşma zorunluluğu boğucu olabilir. Çoğu zaman insanların sürü hayvanı olduğu söylenir ama yalnızlığa da ihtiyacımız olduğunu unutmamalıyız.

Hazırlıklarımı tamamladığımda kararan hava gölü yutmaya başlamıştı. Zaman uçup gitmişti ve yapmam gerekenler beni düşündüğümden daha çok uğraştırmıştı. Ulrika iş için Stockholm'e gitmişti, o yüzden eve gitmek için acele etmeme gerek yoktu. Sadece Robin'e hoşça kal diyecektim. Stella'dan uzak durmayı, onu daha fazla rahatsız etmemeyi umuyordum. Kampın bu yıl da böylesine başarılı olmasında Robin'in payı büyüktü, bunu inkâr edemezdim. Her şeyin yolunda gitmiş olmasına çok seviniyordum. Omuzlarımdan ağır bir yük kalkmıştı, bahçeden geçerken içime çektiğim tertemiz havanın tadını çıkardım.

Kamp birbirinden bağımsız üç uzun binadan oluşan bir konferans ve dinlenme merkezinde yapılıyordu. Ana binada yemek salonu, mutfak, ortak alan, bahçenin tam karşında da yatakhane vardı. Yatakhaneden çok da uzak olmayan üçüncü ve en küçük

bina kısmen uzun kayın ağaçlarının arasında gizliydi; burada gece nöbetçi olmadıkları zamanlarda danışmanlar uyuyorlardı.

Kamptaki gençler serbest zamanın tadını çıkarıyor gibi görünüyordu. Bazıları dışarıda, çimlerde zaman geçiriyordu ama çoğu yatakhanedeydi.

Kadın danışmanlardan birine, "Robin'i gördünüz mü?" diye sordum.

"Sanırım danışman kulübesine gitti."

Küçük korunun içinden hızla geçtim. Gençlerin kahkahaları akşam gökyüzünde yankılanıyordu.

Kapıya yaklaştım ve çaldım. Açan olmadı. Robin belki de tuvaletteydi? Ya da duşta? Kapıyı açmayı denedim ama kilitliydi. Uyuyakalmamıştı herhalde!

Binanın diğer tarafına geçtim ve camdan içeriye baktım ama sadece boş bir yatak görünüyordu. Fazla umutlanmasam da diğer pencereye geçtim. Perde kapalıydı ama küçük bir aralık vardı ve oradan soluk bir ışık sızıyordu. Robin uyuyor olmalıydı. Camı tıklatmak için öne eğildim ama penceredeki aralıktan odanın içini görebildiğimi fark edince irkildim. Orada, karanlıkta, birbirlerine panik içerisinde bakan iki kişi vardı.

O kısa görüntü bana yetti. Üzerinden neredeyse dört yıl geçti ama o nahoş görüntüyü istediğim her an gözümün önüne getirebiliyorum. Galiba aklımdan asla silinmeyecek.

Robin ve Stella'nın kıyafetlerini üstlerine geçirmeye çalışmalarının görüntüsü.

@novaebook

27

Perşembe sabahına uyandığımızda Stella beş geceyi parmaklıklar ardında geçirmişti. Onu sıkışık, karanlık bir hücrede pis bir yatakta düşününce kalbim sızladı. Kahvaltı sırasında mutfakta bir aşağı bir yukarı yürüyor, endişelerimden bahsediyordum.

"Yapma şunu," dedi Ulrika. "Evde oturup durmanın bir faydası yok."

"Ne yapayım yani?"

"Ben işe gidiyorum," dedi. "Sen de gitsen, belki iyi gelir."

En azından başka şeyler düşünmeme yardımcı olurdu. Telefon edip iyileştiğimi bildirdim ve yürüyerek kiliseye gittim. Bu şehirde eylül ayı Noel'in habercisi gibidir. Yaz aylarının uyuşukluğunun ardından, sokaklar yollarını bulmaya çalışan, kafaları karışık, kendilerini gösterme uğraşı içindeki delifişek öğrencilerle dolar. Dört bir yanda gezinen bisikletlilerin ceplerinden GPS sesleri duyulur; deri evrak çantalarında ya da Fjällräven sırt çantalarında hayatın zorlu tüm sorularının cevaplarını taşıyan yirmilikler. Lund, ekim ayına kadar kesinlikle kendine gelemez; o zamana kadar tanışıp oynaşma coşkusu biter, oryantasyon haftalarında insanlar salya alışverişlerini tamamlar ve yeni gelenler arasında en tuhaf olanlar kendi şehirlerine dönerler. Üniversite şehirlerinin bu hali şehri cazip kıldığı gibi, olumsuz yanını da oluşturur. Her sonbaharda yepyeni hayalperestler ve başaracakları inancıyla çıkan saf insanlarca işgal edilmek, yapraklar dökülmeye başla-

madan önce birkaç haftalık pastırma yazında deri değiştirmek. İster sevin ister nefret edin, bu olup bitenlere asla tam anlamıyla alışamazsınız.

Çalışma arkadaşlarım kilisenin mutfağındaydı ve pardösümü asarken, giriş kapısına kadar gelen seslerini duyabiliyordum.

"İlk duyduğumda şok oldum ama biraz düşününce, işte..."

"Her zaman berbat bir mizacı vardı."

Söylediklerini duymazdan gelmek mümkün değildi.

"Sınır koymadılar. Stella gibi bir kızın anlayacağı tek bir dil vardır."

"Ulrika ve Adam fazla toleranslı davrandı."

Girişte, şok olmuş bir halde duruyor, sözlerini içime sindirmeye çalışıyordum.

"Tabii ki Stella'nın suçu değil," dedi papaz yardımcılarından Monika. "O daha çocuk, en azından genç."

Bir an sesleri kesildi. Gözlerimi kapattım; yerden ağır ağır yükseldiğimi ve havada asılı kaldığımı hissettim. Sonra konuşmaya devam ettiler:

"Stella eskiden psikiyatriste gidiyordu, biliyorsunuz."

"Hiç şaşırmadım."

"Her zaman bir tür ruh sağlığı sorunu vardı. Küçük bir kızken bile, farklı bir yanı vardı."

Yine sessizlik oldu. Biri öksürdü.

Çalışma arkadaşlarımı severim. Her zaman onlara güvendim, her zaman güvenlerini ve sevgilerini hissettim. Bu cemaatle çalışmaya başladığımdan beri, operasyonun büyük olan bölümlerinde olumlu değişiklikler yaşandı ve çoğu insanın bu gelişmelerin büyük ölçüde benim sayemde olduğu düşüncesine katılacağına eminim. Bu şekilde iftiraya uğramaya o kadar hazırlıksızdım ki, sanki beynim uyuştu. Zombi gibi doğrudan doğruya mutfağa gittim ve masada yanlarına oturdum.

"Aaaa .... Adam!" dedi Monika şaşkınlıkla.

Beş çift göz, kocaman açılmış, sessizce bana bakıyordu; sanki İsa'nın ikinci gelişine şahit olmuş gibiydiler.

"İşte olmaman gerekiyor, değil mi?" dediler hep bir ağızdan.

"Bugün öğleden sonra kıymam gereken bir nikâh var."

"Ama onun için Otto'yu görevlendirdik," dedi idarecimiz Anita.

"İyileştiğimi bildirdiğimden haberiniz olmadı mı?"

Kızardı.

"Biz düşündük de, sen ..."

Her birinin yüzüne baktım, tek tek; birinin bir bahane ileri sürmesini bekledim ama ağızlarından sadece kırık dökük cümleler çıktı.

Sonunda Monika ayağa kalktı ve koluma girdi. Cemaate katılması neredeyse Kuzeyin Havarisi Aziz Oscar kadar eskiydi; bizi bir arada tutan tutkal, her durumda hepimizin tutunduğu daldı.

"Gel," dedi; beni ağır ağır koridora yönlendirirken beynim hâlâ rölantide çalışıyordu.

Çalışma odasında alçak sandalyelerde karşılıklı oturduk. Monika yüzüklerle süslü ellerini dizlerime koydu ve bana doğru eğilip nazik kedi gözleriyle baktı.

"Sence nerede yanlış yaptık, Monika?"

Dirseklerimden tuttu ve başını ağır ağır iki yana salladı.

"Siz yanlış bir şey yapmadınız," dedi. "Tanrı'nın bir amacı vardır. Henüz bilmediğimiz bir şey."

Bir yanım Monika'ya da Tanrı'ya da cehennemin dibine gidin demek istiyordu ama kendimi hemen toparladım ve düşünceli davrandığı için teşekkür ettim.

"Şimdi eve git ve iyice dinlen. Ulrika'ya iyi bak," dedi Monika bana sarılırken. "İkiniz için dua edeceğim. Stella için de."

O anda sözleri çok anlamsız geldi. Sahte gibiydi.

Ama yine de keşke Monika'nın tavsiyesini dinleseydim.

*

İçimde beni korkutan o kadar çok şey vardı ki. Düşüncelerim sanki yoğun bir sis perdesinin ardında şekilleniyordu, kalbim sanki küçük bir terrier gibi göğüs kafesimi tırmalıyordu. Vücudum bana, şimdide acı verici bir anda donup kalmamak için koşarak kaçmamı söylüyordu, ben de sırtım ter içinde kalıncaya kadar kilometrelerce öteye kaçtım; yürüdüm en azından.

Şehir merkezine kadar yürüdüm; Mejeriet'in yanından Şehir Parkından çıkarken, Robin'i polise şikâyet etseydik her şey nasıl sonuçlanırdı acaba, diye düşündüm. Stella'ya tecavüz etmişti ve biz de yanına kâr kalmasına izin vermiştik. Bu hareketimizle kızımıza ne mesaj vermiştik? Biz nasıl bir anne babaydık?

Nabzım boynumda çılgına dönmüş halde atıyordu, kaslarım seğiriyordu. Södra Esplanaden'de köpek parkından geçerken hızlandım.

Sokak tabelasında Tullgatan'ı gördüğümde, göğsüme bıçak saplanmış gibi hissettim. Durup öylece tabelaya baktım.

Christopher Olsen'ın eski kız arkadaşı burada yaşıyordu. Blomberg bize adresini okumuştu. Oradan geçip gidemezdim.

@novaebook

28

Robin'i polise şikâyet etmemek pek çok açıdan Ulrika'nın kararıydı. Onu suçlamak istemiyorum –benim tercihim de o yöndeydi– ama Ulrika'nın itirazları olmasaydı büyük olasılıkla tereddüt etmeden şikâyette bulunurdum.

Onu danışman kulübesinde duvara yaslamış, yumruğumu havaya kaldırmıştım ama son anda kendimi kontrol edebilmiştim. Stella'yı ağaçların arasında çekiştirerek oradan çıkarıp arabaya oturtmuştum. Eve kadar olan yolculuğu hâlâ hatırlamıyorum. Ulrika Stella'yı derhal hastaneye götürmemiz gerektiğini düşündü ama ben önce polisi aramamız gerektiği görüşündeydim.

"Ona tecavüz etti," dedim. "Stella arkasından danışman kulübesine gitmiş olsa bile. Her şeyi o başlatmış olsa da olmasa da."

Ulrika mutfakta bir ileri bir geri yürüyordu.

"En iyisi ne olur bilemiyorum," dedi.

"Stella'nın herhangi bir şekilde sorumluluğu olduğunu söylüyor olamazsın. O bir çocuk."

"Yasalara göre değil. On beş yaşında." İsveç'te reşit olma yaşı.

Ulrika camın önünde durdu. Omuzları sarsılıyordu.

"Bu tip davaların nasıl yürüdüğünü biliyorum," dedi. "Bunun gibi pek çok davaya bizzat dahil oldum."

Neredeyse unutmuştum ama birkaç yıl önce Ulrika bir toplu tecavüz davasında, başka birkaç gençle birlikte hareket eden bir genci savunmuştu. Beraat ettiklerinde büyük tepki doğmuştu.

"Üstüne giderler," dedi Ulrika. "Her ayrıntı didik incelenir. Ne dedi, nasıl davrandı, üzerinde nasıl bir kıyafet vardı."

"Yeter," dedim. "Burada mağdur olan o."

"Bunu biliyorum. Herkes biliyor. Ama mahkemede kimin ne yaptığı hayati önem taşır; Stella nasıl inisiyatif kullandı, olayın öncesinde ve sonrasında nasıl davrandı... Savunma avukatı kıymık kadar bir şüphe uyandırabilecek her ayrıntıyı kurcalayacaktır."

Pencereye, onun yanına gittim ve kollarımı beline doladım.

"Buna izin veremeyiz. Böyle bir şey olmayacak."

Ulrika kolumu okşadı.

"Başka türlüsü olabilir mi, bilmiyorum."

O gecenin ilerleyen saatlerinde, toplu tecavüz davasında kurban olan kızın paylaşmak zorunda bırakıldığı dehşet verici ayrıntıları paylaştı. Şok ediciydi. Saf bir insan olduğumu söyleyemem ama gerçek şu ki, bu tip davaların nasıl geliştiğini öğrendiğimde midem bulandı. Tabii ki hepimiz tecavüz mağdurlarına eteklerinin ne kadar kısa olduğunu ve olay öncesinde ne kadar alkol almış olduklarını soran avukatlar hakkında yazılanları okumuş, duymuştuk ama yine de bu olayları aşırı uç istisnalar olarak görüp göz ardı etmiştim. Bunların bu tip davalarda bir şekilde standart prosedür olduğunu şimdi öğreniyordum.

Bırakın kendi çocuğumu, herhangi birine polise şikâyette bulunmamasını, sisteme güvenmemesini, adaletin yerini bulmasına izin vermemesini tavsiye edeceğimi hiç düşünmezdim ama şimdi Stella'dan neler isteneceğini, nelere katlanmak zorunda bırakılacağını anlamaya başlayınca, yeniden düşünmem gerektiğini görüyordum.

Uyumadan önce Ulrika, "Burada bizim için en önemli şey ne?" diye sordu. "Stella'nın bu olayı nispeten zarar görmeden atlatması mı, yoksa Robin'in cezasız kalmaması mı?"

Sanki bu sonuçlar birbirlerinin taban tabana zıttıymış gibi. Neden her ikisi de olmasın? Bugün, keşke Ulrika'nın bana çizdiği siyah-beyaz resmi sorgulamış olsaydım, keşke düşüncemde ısrar etseydim ve adaletin yerini bulduğundan emin olsaydım diyorum.

Biz Stella'yı yüz üstü bıraktık; affedilemez biçimde.

@novaebook

29

Tullgatan'da önüme gelen ilk kapıya doğru yürüyordum. Sadece kontrol etmek istiyordum.

Belki de Linda Lokind şu anda içeride oturuyordur. Christopher Olsen'ın eskiden birlikte yaşadığı kız arkadaşı. Blomberg cinayetle bir ilişkisi olduğundan emin gibi görünüyordu. Zillerin üzerindeki soyadları okurken kalbim hızla çarpıyordu. Jerbring, Samuelson, Makkah. Lokind yoktu.

Sonraki kapıya geçtim.

Başka hiçbir işe yaramasa bile, Linda Lokind olanları anlamama yardımcı olabilirdi. Bana Christopher Olsen'dan bahsedebilirdi. Belki Stella ile nasıl tanıştıklarına ve aralarında ne yaşandığına dair bir fikri vardı.

Üçüncü kapıya geldiğimde ismi buldum. Lokind, ikinci kat. Uzun süre isme baktım; kalbim artık daha da hızlı çarpıyordu. Ne *yapıyordum* ben?

Kapıyı yokladım. Kilitliydi. Öne doğru eğilip merdivene doğru baktım. Ne söyleyecektim? Onu korkutmadan kendimi nasıl tanıtabilirdim? Çılgın gibi görünmeden? Ya polisi ararsa?

Zillerdeki isimlere tekrar göz gezdirdim ve I. Jönsson'da karar kıldım. İsim kulağa bir şekilde samimi geliyordu. Zile bastım, diyafondan cızırtılı bir "Kim o?" sesi gelince, komşularından birine çiçek getirdiğimi ancak kendisinin evde olmadığını söyledim. I. Jönsson kapı otomatiğine basıp, beni içeriye aldı.

Asansörün yanındaki, alacalı mermer kaplı dar merdivenden çıkarken kalemle çizilmiş dallar ve yapraklarla kaplı duvarların yanından geçtim. İkinci katta durdum ve zili çaldım.

My Sennevall'ı ziyaretim aklıma geldi; bu defa işlerin daha sorunsuz ilerlemesi için ne yapabilirim diye düşündüm. Sennevall'ı ziyaret ederek zaten çizgiyi aşmıştım ama bu daha da büyük bir adım. Linda Lokind'in izini takip ettiğim ortaya çıkarsa... tehlikeli biri olması mümkün mü? En kötü olasılıkla, intikam duygularıyla dolu bir katil; en iyi ihtimalle, eski sevgilisini akla gelebilecek en dehşet verici şeylerle haksız yere suçlamış bir psikopat yalancı. Temkinli olmak için çok nedenim vardı.

Kapıyı şaşkınlık içinde bir kadın açınca, geriye çekildim. Bu kadın o olamazdı. Karşımda duran kadın manken gibi görünüyordu.

"Linda?" dedim.

"Evet?"

Beni şüpheyle inceliyordu.

"Sizinle konuşmam gerek."

"Siz kimsiniz?"

Papaz yakalığımı işaret ettim.

"Biraz içeri gelebilir miyim?"

Derin nefes aldı. "Bir şey mi oldu? Annem mi?"

"Christopher Olsen hakkında."

Hemen o anda, Linda Lokind'in yüzünde rahatlamayı gördüm.

"Peki," dedi beni içeri alırken. "Ama bu işe karışmak istemediğimi söyledim zaten."

Evi aydınlık ve genişti. Yatak odasını oturma odasından ayıran duvara dünya haritası çıkartması yapıştırılmış, hemen altında, yerde şişe şeklinde bir metre yüksekliğindeki cam vazoya tek bir zambak konmuştu. Kitaplıkta, renkli dekoratif fillerin arasında birkaç fitness kitabı vardı. Hepsi dev gibi, modern bir avizenin ışığıyla aydınlanıyordu.

"Oturabilir miyiz?" diye sordum, Fransız tipi balkonun önündeki yemek masasını işaret ederek.

"Neden? Ne istiyorsunuz?"

Kapı girişinde, ellerini kalçalarına dayamış halde duruyordu.

"Olsen ailesini temsil ediyorum," dedim kendime bir sandalye çekerken.

Sanki bunu baştan beri planlamış gibi davranıyordum. Sadece planı devreye sokmam gerekiyordu.

"Size söyledim, bu konuya daha fazla dahil olmak istemiyorum."

"Lütfen biraz oturun," diye yalvardım. "Buraya geldim çünkü aile onurlu bir sonu hak ediyor."

"Ne ailesi? Margareta mı?"

"Tabii," dedim hızla başımı sallayarak. "Christopher artık aramızda değil. Tek isteğimiz gerçeğin açığa çıkması."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Tabii ki cinayeti itiraf etmesini beklemiyordum ama tepkilerini gözlemlemek ilgi çekiciydi. Yalan söyleyeni açığa çıkarmakta her zaman çok başarılı olmuşumdur.

"Christopher ile aranızda ne oldu?" diye sordum.

"Margaretha ne olduğunu biliyor. Polise her şeyi anlattım."

Nihayet yüzünde zoraki gülümsemeyle karşıma oturdu.

"Tekrar anlatsanız?" dedim.

"Şu komiser. Agnes Thelin. Bana inanmadı. Başka birini talep etmek istedim ama kimse dinlemedi."

Linda Lokind'in çekici bir kadın olduğu inkâr edilemez ama pürüzsüz cildinin ve orantılı yüzünün altında başka bir şeyler olduğunu hissettim: kendini düşünen ve uçarı küçük bir kız. Kaç yaşındaydı acaba; yirmi iki mi, yirmi üç mü? Tüm gerçeği söylemediğinden emindim ama soğukkanlı bir katil olmadığından da bir o kadar emindim.

"Margaretha'nın kabul etmesi zor, biliyorum ama oğlu bir psikopat. *Öyleydi* yani. Chris hasta bir psikopattı."

Bir şey söylemedim. Karşılıklı konuşmalarla geçen bunca yılın ardından, sessizliğin çoğu zaman cevapları açığa çıkardığını öğrendim. İnsanlar sessizliği doldurma ihtiyacı duyar. Sessizlik kışkırtıcıdır; bozulmak ister. Deneyimlerim bana insanların konuşmayı gerçekten istediklerini gösterdi; çoğu konuşma özlemi içindedir, sadece dinlemeye hazır olduğunuzu göstermeniz yeter.

Linda'ya göre, ilişkilerinin ilk iki yılında her şey yolundaymış. Ya da en azından hayatını her şeyin yolunda olduğuna inanarak geçirmiş. Daha sonraları, başından beri karanlık noktalar olduğunu fark etmiş: sırlar, ihanetler, sadakatsizlik. Ama dışarıya verdiği görüntünün bozulmaya başlaması neredeyse iki yıl sürmüş.

İlk tanıştıklarında Linda sırılsıklam âşık olmuş. Chris Olsen yakışıklı, çekici, zeki ve sosyal biriymiş. İlişki kısa zamanda tutku dolu bir yakınlıktan aşka dönüşmüş ve birlikte bir gelecek planlamaya başlamışlar. Fazla hızlı olduğunu şimdi anlamış. Belki de ilişkiye balıklama atlamasa, uyarı işaretlerini zamanında görebilirmiş.

"Kendinizi suçlamayın," dedim. "Kalplerimiz de beyinlerimiz de bizim için iyi birer rehber olabilir. Hangi yola hiç sapmamak gerektiğini görmek ancak iş işten geçtikten sonra kolaylaşır."

Gülümsedi. Benden bir şey saklıyor olmasına rağmen, ona –o saf haline ve sempatiye duyduğu içten özleme– karşı içimde bir yer sızladı.

"Bana ilk defa vurduğunda, kendi kendime böyle bir şeyin tekrarlanmayacağına yemin ettim. Ben öyle bir kadın değildim. Bunu kendime kaç defa söyledim, bilmiyorum."

"Kimsenin kendini öyle bir kadın olarak gördüğünü sanmıyorum."

Başıyla onayladı. Gülümsemesi kayboldu; gözleri yaşardı.

"Çok aptalca gelebilir ama Chris bir taraftan da harika biriydi. Şiddete başvurmadığı zaman. Her defasında bu son diye düşünüyordum, bir daha asla olmayacak, onu terk ederim diyordum. Ama sonra her şey farklı bir hal alıyordu ve ben yeniden umutlanıyordum. Belki bu defa... Ona bir şans daha verirsem... Aptalca, değil mi?"

"Hiç değil."

Ona inanıyordum. Aynı durumda olan başka kadınlardan benzer hikâyeler dinlemiştim.

"Kişisel olarak deneyimim yok ama işim nedeniyle şiddete başvuran pek çok erkekle karşılaştım. Anladığım kadarıyla, bu onların sadece bir yanı. Kimse sadece şu ya da sadece bu değildir."

"Terk etmek çok kolay olurdu," dedi Linda gözünün altını serçe parmağıyla silerken. "Terk etmediğim için kendimi asla affetmeyeceğim. Bir daha kendimi eskiden olduğumu zannettiğim kişi gibi göremem. İnsanın kendisine dair çizdiği imajın paramparça olmasının ne kadar berbat bir duygu olduğunu bilemezsiniz."

Haklı. Anlayamazdım. En azından o an.

"Ama Chris cehennemde çürümeyi hak eden bir domuzdu. Bana yaptıkları... polise verdiğim ifadede ayrıntılarını okuyabilirsiniz. Anlatarak yeniden yaşamaya katlanamam. Neyse, zaten artık bir önemi yok."

"Margaretha'nın hatırına..."

Linda dosdoğru bana baktı.

"Gerçekten umurumda değil. Chris'in ölümüne üzülmedim."

Bakışları buz gibi soğuktu. Sözlerinde samimi olduğu belliydi ve ben ilk defa belki de cinayetle bir ilgisi olabileceğini düşünüyordum. Belki de birden fazla katil vardı? Belki de öldürmesi için birini tutmuştu?

"Ayrıca, hiç şaşırmadım," dedi.

Bir defa daha sessizlik stratejisini kullanıyordum ve konuşmasını bekliyordum.

"Eminim ona da aynı şeyleri yapmıştır."

Merak etmiyormuş gibi davranmayı sürdürüyorum; kollarımı önümde kavuşturuyorum ve ona bakıyorum ama bu defa konuşmayı sürdürmüyor. Linda dudaklarını büzüyor ve bakışlarını pencereden dışarıya çeviriyor.

"Kime?"

"Stella. Bu işi yapan kıza."

Ne demek istiyordu? Stella'nın adını nereden biliyordu?

"Kız daha çok genç. Sanırım benim çok uzun zaman önce yapmam gereken şeyi yaptı."

Gözümün önüne gelen görüntülere engel olamıyordum. Bir bıçağın parlaması, tekrar tekrar saplanması; Christopher Olsen'ın güzel gülümsemesinin acı dolu bir çığlığa dönüşmesi. Sersemliyorumdum; Stella'nın yüzünü tüm o görüntülerden silmeye çalışıyordum. Doğru olamaz.

"Neden öyle dediniz?" diyebildim sonunda.

"Nasıl?"

"Neden Stella'nın yaptığını düşünüyorsunuz?"

Linda yüzüme şaşkınlıkla baktı.

"Çünkü onu tutukladılar."

"Kendisini tanıyor musunuz?"

Başını iki yana salladı.

"Umarım kurtulur."

Aptala dönmüştüm. Christopher Olsen'ın Stella'ya saldırdığı ya da bir şekilde mağdur ettiği doğru olabilir miydi? Eğer öyleyse, Stella neden polise anlatmadı? Ya bu karmaşada gerçek kurban Stella'ysa?

"Margaretha nasıl?" diye sordu Linda Lokind.

Düşüncelere dalmıştım ve cevap verecek zamanı bulamadım.

"Berbat olmalı," dedi Linda. "Margaretha'yı severdim. En azından ona karşı olumsuz bir şey beslemiyordum. Bana karşı her zaman nazikti. Chris'in psikopat olması onun hatası değil."

İçten içe şüphe duysam da "Hayır," dedim. Margaretha'nın da bunda payı yok muydu? Sonuçta onun annesi.

"Peki Stanne? O ne diyor?"

Ensemi kaşıdım. Kimden bahsediyor acaba?

"Stanislav?" dedi Linda.

Bakışları keskinleşti, gözlerini kıstı. Köşeye sıkıştığımı hissediyordum.

"Olsen ailesini temsil ettiğinizi söylediniz. Stanislav'ın kim olduğunu bilmiyor musunuz?"

"Tabii biliyorum."

Linda sandalyesini iterek kalktı, geriye doğru endişeli birkaç adım attı.

"Kimsiniz siz? Bana adınızı söylemediniz."

"Söylemedim mi?"

Aklıma bir isim geliyordu ama söylemeye çekiniyordum. İnsan kaç defa yalan söyler? Çok yüce bir amaçla yalan söylense bile, ahlak ve haysiyet sınırı er ya da geç aşılır.

"Sizden gitmenizi istiyorum," dedi Linda.

Duvara kadar geriledi, büyük cam vazonun yanında durdu. Korkmuş görünüyordu ama yine de bakışlarında vahşi bir şey vardı, deliliğe yakın bir şey.

"Hemen şimdi gidiyorum," dedim hızla yanında geçerken. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Gözünü üzerimden ayırmadan kapıya doğru kaydı. Havaya kaldırdığı elinde telefonu vardı, tek bir tuşa basıp arama yapmaya hazırdı.

Ayakkabılarımı giymek için dar holde dizimin üzerine çöktüm. Birini bağladım, diğer ayağıma geçmek üzereyken, gözüm

yanımda duran ayakkabı rafına takıldı. Üzerinde yedi, belki sekiz çift ayakkabı vardı ama biri özellikle dikkatimi çekti.

Parmaklarım titrerken diğer ayakkabımı da bağlamayı başardım ve rafa göz ucuyla son kez baktım.

Hiç şüphem yoktu; rafta Stella'nın ayakkabılarının aynısı vardı. Numarası da aynı olabilir miydi? Suç mahallinde kumda iz bırakan ayakkabının aynısıydı. Christopher Olsen'ın katilinin giydiği ayakkabının aynısıydı.

@novaebook

30

Şehir merkezinden aceleyle geçtim; düşüncelerle dolu zihnim eşek arısı yuvası gibi vızıldıyordu. Demek Linda Lokind'in Stella'nınkilerle aynı marka ve model ayakkabıları varmış. Ayrıca duvara doğru geri geri giderken gözlerindeki o bakış. Mesafeliydi, kaybolmuş gibiydi ama aynı zamanda öfke doluydu. Cidden, bir delilik anında yanlış bir şey yapabilecek biri gibi görünüyordu. Ayrıca, Christopher Olsen'ın Stella'ya saldırmış olduğu teorisi yüzünden başımın arka tarafında ağrı vardı. Bunun aslında akla yatkın bir senaryo olduğu gerçeğini göz ardı edemiyordum. O piç Stella'ya zarar mı verdi? Hızlandım, ayaklarım yere o kadar sert vuruyordu ki, sesi asfaltta yankılanıyordu. Bir kez daha olmaz. Bu doğru olamaz. Diğer taraftan, Stella'nın şiddetli tepki göstermiş, çılgın, kör bir öfkeye kapılmış, bir şekilde eline bir bıçak geçirmiş olabileceğini hayal etmek çok da zor değildi. Ama neden? Binanın dışında, oyun parkında. Peki bıçak nereden geldi? Dahası, acaba ne halt etmeye polise gerçekleri anlatmıyor?

Kafamda oluşmaya başlayan düşünceleri Ulrika'ya açmayı düşündüm ama düşüncelerimi hayal olarak görüp göz ardı edeceğinden ve ne yaptığıma dikkat etmemi söyleyeceğinden korkuyordum. Stella'ya yardım etmemizin en iyi yoluna dair bambaşka fikirleri vardı. Michael Blomberg'e nasıl bu kadar güvenebildiğini anlamıyordum. Olağanüstü nitelikli biri olabilir, ayrıca yetkin olduğu da kesin ama kendini davaya tam olarak verdiği hissi

uyandırmıyordu. Stella neden hâlâ tutuklu? Üstelik hâlâ görmemize izin vermediler.

Polisle konuşmaya karar verdim. Bu böyle olmayacak. Herhangi bir kişi bile Linda Lokind'ın bu soruşturmaya bilgi sunabileceğini görebilir. Neden Linda değil de Stella içeride?

O kadar hızlanmıştım ki, Stora Södergatan'a geldiğimde neredeyse koşuyordum. Stäket Restoran ve Färgaren park yerine geldiğimde cebimdeki telefon çaldı. Annem arıyordu. Nefes almadan konuşuyordu; söylediklerinden bazılarını anlayamadım ama genel olarak ne demek istediğini anlamamak mümkün değildi.

Herkesin haberi olmuştu.

Akşam gazeteleri internet sayfalarında Stella hakkında haber yayınlamıştı. Bugün öğleden sonra radyo haberlerinde bile kısa bir haber geçmişlerdi. İsmi açıkça dile getirilmiyordu –en azından gazetecilik etiğine saygı tamamen terk edilmiş değil– ama kimliğini öğrenmek isteyen herhangi birinin çok da uğraşmadan bulabileceği kadar bol ipucu vermişlerdi.

"Dagny Teyzen haber doğru mu diye aradı bile," dedi Annem.

Çok sarsılmıştı.

"Ona doğruyu söyle. Polis bir hata yapıyor."

Telefonu kapar kapamaz park yerinin yan tarafında dar bir sokağa daldım ve göz önünde olmayan bir yer bulmaya çalıştım. Binanın yanından dümdüz yürüdüm ve diğer taraftan çıktım. Sonra, Katedral Okulunun dışında bir bankta, Google aramaları yapıp kendime acı vererek yarım saat geçirdim. Önce gazetelerde yazılanları okudum, sonra daha karanlık sitelere girdim. Bulduklarım Stella ve ailemiz hakkında genel bilgilerden, düpedüz yalan ve çılgınca spekülasyonlara kadar uzanıyordu.

Stella hentbolda umut vadediyordu ancak öfkesini kontrol edemedi.

Büyük olasılıkla oyun parkında bekledi. Olsen'ın serveti milyonlarla ifade ediliyor, cinayet planlanmış olmalı.

Tüm yazılanları okudum; bağırmak istiyordum. Yazılanlar gerçeklerden o kadar uzaktı ki. Üstelik bilgisayarlarının başına oturmuş bu yorumları yazan insanlarla belki sokakta, kilisede, belki de mahkeme salonunda karşılaşıyordum.

Polisle konuşmam gerekiyordu. Lilla Fiskargatan'dan yukarı yürürken, Agnes Thelin'i arayıp kendisini görmeye geldiğimi bildirdim. Uğramamdan memnuniyet duyacağını söyledi.

Yürürken, konuşmak isteyen meraklı insanlar birkaç defa yolumu kesti. Bisikletliler yanımızdan rüzgâr gibi geçerken ve Pressbyrån'ın önündeki çingene akordeonuyla *Baba* müziğini çalarken, beni tanıyan ama adlarını uzun zaman önce unuttuğum insanlar etrafımı sarmış, beni durmak zorunda bırakmıştı.

Cemaatten bir kadın köpeğini gezdirmeye çıkmıştı; yolumu kesti.

"Nasılsınız?" dedi acıyla bakan gözlerle. "Hata yapıyorlar. Polis aptal durumuna düştü."

Genellikle bir kilise dolusu insanın karşısına çıkıp ayin yönetmede ya da karşılaştığım herkesi selamlamada sorun yaşamam. Durup birkaç cümle konuşmak, bir başkasını dinlemek ve uygun şekilde, kibar ya da erdemli bir cümle söylemeye çalışmak hoşuma gider. Ama bu durum farklıydı. Boğuluyor gibiydim.

Sonunda paniğe kapıldım, yüzümü elimle kapattım ve hızla Bantorget'e doğru ilerledim, sonra köprünün altından geçip karakola geldim.

Baş komiser Agnes Thelin beni sorgu odasının önünde karşıladı. Kahve ikram etti ama elim öyle titriyordu ki, şekeri karıştırmaya çalışırken kaşık yere düştü.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Dün gece nihayet biraz uyuyabildim."

Agnes Thelin başını salladı ve samimi bir gülümsemeyle baktı.

"Bizimle iletişime geçmeni umuyordum, Adam."

Ne demek istedi?

"Ben de *sizin* iletişime geçeceğinizi düşünüyordum," dedim sert bir sesle. "Bize hiçbir şekilde bilgi verilmediğini düşünüyoruz."

Agnes Thelin kahvesine süt ekledi.

"Soruşturma çok hassas bir aşamada. Neler olduğunu bulmaya gayret ediyoruz."

"Öyle mi?" dedim, kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Gerçekten gayret ediyor musunuz? 'Geniş çaplı ve peşin kabul edilmiş nosyonlar olmadan' çalışıyor musunuz? Çünkü dışarıdan bakan biri zaten fikir sahibi olduğunuzu düşünür."

Bir an için gözlerim karardı. Öne doğru eğildim ve ellerimi alnıma dayadım.

"İyi misin?" dedi Thelin. "Senin için çok yıpratıcı olduğunu tahmin edebiliyorum."

Yukarıya doğru baktım ve kendimi toparlamaya çalıştım. Deli gibi görünmemem gerekiyordu.

"Linda Lokind," dedim. "Neden ona daha yakından bakmıyorsunuz?"

Thelin kahvesini yudumladı.

"Doğal olarak, davayla ilgisi olabilecek her şeye bakıyoruz," deçi, parmağını dudağının üzerinde gezdirirken.

"Linda Lokind'da Stella'nın ayakkabılarının birebir aynısı olduğunun farkında mısınız? Suç mahallinde iz bırakanların aynısı?"

Baş komiser kahvesini neredeyse püskürtecekti. "Ne? Bunu nereden biliyorsun?"

"Nereden bildiğim çok önemli değil herhalde, değil mi? Biri söyledi diyelim. Soru şu: bunu neden araştırmadınız? Linda Lokind'ın evini neden aramadınız?"

Agnes Thelin peçeteyle ağzını sildi.

"Ön soruşturmanın ayrıntılarını ne yazık ki seninle paylaşamam, ama sana garanti veririm ... "

"Verdiğin garantiler şu sıralar bana pek bir şey ifade etmiyor! Ne yaptığınızı bilmediğiniz izlenimine kapılıyorum."

"Böyle hissetmene üzüldüm," dedi Agnes Thelin. "Ama doğru değil."

Derin bir nefes aldım.

"Linda Lokind yıllar boyunca Christopher Olsen'ın tacizine uğramış ve aşağılamalarına maruz kalmış. Nihayet şikâyette bulunmaya cesaret ettiğinde, onu dinlememiş, soruşturmayı kapatmışsınız. Kendi kanununu uygulamak için her türlü nedeni vardı. Hayatını darmadağın eden adamdan intikam almak istedi. Daha açık bir cinayet nedeni olabilir mi? Üstelik, katilin giydiği ayakkabıların aynısına sahip. Lütfen bana kızım parmaklıklar ardındayken ve anne babasıyla bile konuşmasına izin verilmezken onun neden serbestçe gezebildiğini açıklar mısın?"

Agnes Thelin kapıya doğru baktı. Kendini savunmakta zorlandığı açıktı.

"Bu durum yolsuzluğa benzemeye başladı," dedim. "Adaletin yerine getirilmemesi gibi."

"Hayal kırıklığına uğramanı anlıyorum ama senin bildiğinizden çok daha fazlasını biliyoruz, Adam. Gerçeğe ulaşmak için elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz, inan."

"O halde neden bildiklerinizi benimle paylaşmıyorsun?"

Burnunu kaşıdı.

"Sana şu kadarını söyleyebilirim. Linda Lokind'ın söylediklerine fazla itimat etmemek için geçerli nedenlerimiz var. Christopher Olsen'a yönelttiği suçlamalar üzerine kapsamlı inceleme yaptık, ön soruşturma delil yetersizliği nedeniyle kapatıldı. Olanlara dair doğruyu söylediğini gösteren hiçbir şey yoktu."

"Linda Lokind tüm bunlar hakkında yalan söylüyor mu diyorsunuz?"

Agnes Thelin alt dudağını ısırdı.

"Sana sadece soruşturmada ne bulduğumuzu söylüyorum."

@novaebook

31

Kahvemi karıştırırken Agnes Thelin bekledi.

Linda Lokind beni gerçekten kandırmış olabilir mi? Burada gerçekten deli olan o mu; intikam almak için Christopher Olsen'ı kötü muamele ve tecavüzle suçlamış olabilir mi?

"Genel olarak bakılınca, aile içi şiddet faillerinin çoğunlukla serbest kaldıkları doğru mu?" diye sordum.

Agnes Thelin, "Bu insanları mahkemeye çıkaracak delilleri bulmak çoğu zaman zordur," diyerek kabul etti. "Ancak bu davada belirsiz o kadar çok şey vardı ki, sana Lokind'ın beyanlarını temkinli ele almanı tavsiye ederim. Ne yazık ki, bu konuda daha fazla bir şey söylemem mümkün değil."

Söylemesi gerekmiyordu. Linda Lokind'ın Christopher Olsen hakkında yalan söylediğinden emindi. Ben bile Linda'nın bir şeyleri sakladığına emin olmuştum.

"Ama bu bir şeyi değiştirmez. Eğer Linda Lokind eski partnerine gerçekdışı suçlamalarda bulunabilmişse, şiddete de pekâlâ başvurmuş olabilir. Bunu göremiyor musun?"

Agnes Thelin elini ağzına kapatarak içini çektiğini gizlemeye çalıştı.

"Söylediklerini duydum, Adam."

Dişlerimi sıktım. Söylediklerimi duymuştu ama bu konuda bir şey yapmayı planlamıyordu.

"Stella ile en son ne zaman telefonda konuştun?" diye sordu.

Bunun konuyla ne ilgisi var?

"Hatırlamıyorum aslında. Telefonda neredeyse hiç konuşmayız. Onu aramaktan vazgeçtim artık; zaten cevap vermiyor. Ya kısa mesaj atıyorum ya da Messenger üzerinden yazıyorum."

"Cuma gecesi mesajlaştığınızı söylemiştin."

"Hayır, mesajlaşmadık. Ben mesaj yazdım ama cevap almadım."

"Emin misin?"

Cevabı kendime sakladım. Polis Stella'nın mesajlarını ele geçirmiş miydi acaba? Yoksa sıra telefonuma el konmasına ve incelenmesine gelir miydi? Tabii ki, uzun vadede önemsiz bile olabilecek bir konuda yalan söylerken yakalanmanın mantığı yoktu.

"Aslında hatırlayamıyorum. Belki cevap vermiştir; belki de vermemiştir."

Baş komiser boğazını temizledi.

"Stella'nın telefonunu en son ne zaman gördün?"

Ha? Şaşırdığımı fark etmemesi için başımı çevirdim. Polis Stella'nın telefonunu bulamamış mı? Evi aradıkları zaman el koyduklarını düşünmüştüm.

"Üzgünüm. Hatırlamıyorum."

Agnes Thelin dosyasına bir not yazdı.

"Stella yakalandıktan sonra telefonunu gördün mü?"

Bu da ne demek? Polis bulamadıysa, Stella'nın telefonu nerede olabilir?

"Hayır," diye cevapladım.

Agnes Thelin burnundan derin bir nefes verdi.

"Bak, burası çok önemli, Adam. Cuma gecesi eve geldiğinde Stella ne giyiyordu, hatırlıyor musun?"

Koltuk altlarımı ter bastı.

"Beni sorguluyor musun? Sorularına cevap vermem gerekiyor mu?"

Thelin öylece bana baktı.

"Bu konularda hiç iyi değilim. Karım her zaman çok bozulur; yeni kıyafetler aldığında hiç fark etmem."

Agnes Thelin zoraki gülümsedi.

"Ama Stella eve geldiğinde onunla konuştun, değil mi? Kıyafetlerini gördün?"

"Evet, tabii."

"Farklı bir şey fark etmedin mi? Lekeler ya da o tip bir şey?"

Daha da çok terliyordum.

"Karanlıktı. Gerçekten hatırlamıyorum ..."

Hatırlamamak, tabii ki, yalan söylemekle aynı değil. Bulabildiğim her türlü boşluğa sızmaya çalışıyordum. Burada, Thelin belgelerini karıştırıyordu; parmakları gergindi.

"Christopher Olsen'ın adını ilk kez ne zaman duydun?"

"Geçen cumartesi günü," dedim dürüstçe. "Stella'yı gözaltına aldığınızı öğrendiğimde."

"Yani, adını daha önce hiç duymadın?"

Gözlerimi ovuşturdum.

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Basit bir soru soruyorum, Adam. Olsen'ı daha önce duydun mu, duymadın mı?"

"Hayır, duymadım."

"Demek Stella adını hiç söylemedi. Olsen olabilecek herhangi birinden bahsetti mi? Bir erkek arkadaştan? Biriyle görüştüğünü biliyor muydun?"

"Stella'nın erkek arkadaşı yoktu. Kime isterseniz sorun! Anladığım kadarıyla, Christopher Olsen'la sadece birkaç defa karşılaşmış. Ona neden zarar vermek istesin? Bu hiç mantıklı değil."

"İnsan davranışları her zaman mantıklı değildir."

"Ama çoğunlukla öyledir."

Agnes Thelin masasından bir kâğıt aldı.

"Şunu dinle," dedi ve yüksek sesle okumaya başladı. "*Her an*

her dakika seni düşünüyorum. Seni çok istiyorum" Ya da şunu: *"Sen dünyadaki en yakışıklı, en seksi varlıksın. Seninle tanıştığım için deli gibi mutluyum."*

Tiksinti bir yumru gibi boğazıma durdu. Bunu yapmaya gerçekten izni var mı? Sanki çok yanlış bir şey yapıyordu; kurallara aykırı ya da en azından ahlaki değil.

"Bunlar Stella'nın Christopher Olsen'a gönderdiği sohbet mesajları. Olsen'ın bilgisayarında böyle çok mesajını bulduk."

Masanın altında ellerimi yumruk yapıp, bacaklarıma bastırdım.

"Bunları Stella'nın yazdığını nereden biliyorsun? Herhangi biri hesabını çalmış olabilir."

Thelin beni duymazdan geldi.

"Neler hissettiğini anlıyorum, Adam. Ama her şey yoluna girecek; bu süreci birlikte atlatacağız."

"Sen neden bahsediyorsun? Senin hiçbir şeyi atlatman gerekmiyor. Bu gece evine gidebilir, oğullarına sarılabilirsin. Hücrede kilit altında tutulan benim kızım!"

"Biliyorum, biliyorum. Ama şu anda tek yol gerçeği anlatacak kadar cesur olmak. Stella eve geldiğinde gerçekten uyanık mıydın?"

"Evet."

Sakin ve yavaş nefes almak için uğraşıyordum.

"Saat kaçtı?"

Derin bir nefes aldım.

"Gece yarısına çeyrek vardı," dedim kendimi elimden geldiğince kontrol ederek. "Tam 11.45'ti."

Agnes Thelin başını şöyle bir salladı ve sandalyesini itip masadan uzaklaştı. Sandalyenin ayakları plastik yer döşemesini sıyırıyordu. Masadan yaklaşık bir metre uzaklaşmıştı; arkasına yaslandı ve gözünü tavana dikti.

"Adam, Adam," dedi. "Bunu neden yaptığını anlıyorum. Belki ben de aynısını yapardım."

Bir şey söylemedim. Burada böylece oturmanın nasıl bir şey olduğunu bilmesine imkân yoktu.

"Çocuklarımız bizim her şeyimiz," diye devam etti. "Stella senin küçük kızın. İnsanın kendi çocuğunu koruyamadığını görmesi korkunçtur."

Bir kez daha Eyüp Peygamberi düşündüm.

"Burada seni yargılayacak değilim," dedi Agnes Thelin. "Ama izlediğin yolun doğru olduğunu düşünmüyorum. Doğru değil, Adam."

Gözlerimi kapattım. Çocuğunu korumak doğru değil mi? Aileni? Böyle bir şey hiç yanlış olur mu?

"Sanırım işimiz bitti," dedim gitmek için ayağa kalkarken.

Agnes Thelin ardımdan elini kaldırdı ve gözlerini ayırmadan baktı.

Amina'yı bulmam gerekiyordu.

Telefonumdan numarasını buldum ve aradım. Bir defa çaldıktan sonra ses kaydı aradığım numaranın kullanılmamakta olduğunu söyledi.

@novaebook

32

Hızlı adımlarla kapalı spor salonuna doğru ilerledim. Kızların antrenmanı birkaç dakika içinde bitecekti. Şansım yaver giderse Amina'yı orada bulabilirdim.

Normalde, spor salonuna girmeye bayılırım. O koridorlar benim için hâlâ ikinci evim gibi. Soyunma odalarından gelen ter kokusu, ayakkabılarımın tabanlarının yere yapışması, düdük seslerinin yankılanması ve zıplayan top sesleri. O kapıdan içeri girdiğimde aynı zamanda farklı bir role bürünürüm. Orada papaz değilim; liderim, koçum... ve aynı zamanda, belki de her şeyin ötesinde, Stella'nın babasıyım.

Bu defa, kapıyı çekip açtığımda ve ter kokusu burnumu doldurduğunda, hissettiğim rahatsızlık duygusuydu. Spor kıyafetleriyle birkaç genç kafeterya etrafında takılıyordu, bir kadın yanımdan rüzgâr gibi geçip park yerine doğru gitti. Hissettiğim direnç birdenbire boğucu bir hal aldı. Bakışlar, sorular; herkesin haberdar olduğu gerçeği. Haberleri var, değil mi? Herkesin o kadar çok fikri var ki, bildiklerini düşünüyorlar, hemencecik teoriler üretmişler. Beynim bulutlarla kaplı, kalbimse sanki boğazımda çarpıyor. Tanıdığım insanlarla karşılaşmak zorunda kalma düşüncesine dayanamıyorum.

Sendeleyerek geriye, bisiklet park yerine kadar gittim ve bir ağacın arkasına park ettim. Orada, sırtımı bir ağacın pürüzlü gövdesine yaslamış, dünyaya karşı korunaklı, içinde bulunduğum du-

rumdan dolayı dehşet içinde bekledim. İsveç'te bu tarz şeyler olmaz. Burada masum insanlara önyargıyla yaklaşmaz, onları asıp, cesetlerini çürümeye bırakmayız.

Aldatılmış hissediyordum. Hukuk sistemine körü körüne ve eleştirmeksizin güvenilebileceğine inanacak kadar beynimin yıkanmasına nasıl izin vermiştim?

Bir süre sonra kızlar kapıdan çıkmaya başladılar. Amina'nın takım arkadaşları. Gizlendiğim yerden ayrılmadan onları izledim.

Sonunda Amina bisiklet parkına doğru geldi. Spor çantasını bisikletinin arkasına sabitledi, tam eğilip kilidi açacakken merhaba dedim.

"Beni korkuttun!"

Geriye doğru sıçradı.

"Özür dilerim. Korkutmak istemedim. Aramaya çalıştım ama ..."

"Telefonum çalındı."

Kilidi sarıp bisikletin sepetine koydu ve bisikleti geri çekip demirlerin arasından çıkardı.

"Biraz konuşabilir miyiz?" dedim.

"Eve gitmem gerek," dedi yüzüme bile bakmadan. "İnanılmaz meşgulüm; üç gün sonra okul başlayacak."

"Yanında yürüyebilirim bir süre," dedim. "Sen de bisikletinle yürürsen."

Derin bir nefes aldı ve iki eliyle gidonu tutarak bisikletiyle yürümeye başladı; o kadar hızlı yürüyordu ki, yetişebilmek için koşmam gerekti.

"Benimle neden konuşmak istemiyorsun?" diye sordum.

"Ne? *Konuşuyoruz* işte."

Ringvägen üzerinden geçen yaya köprüsünde peşinden ilerledim. Amina'nın gözleri ileride bir noktaya sabitlenmişti ve hâlâ çok hızlı ilerliyordu.

"Herhangi bir şey biliyor musun, Amina?"

Cevap vermedi.

"Lütfen, bana her şeyi anlatman gerek," dedim.

"Ben bir şey bilmiyorum!" diye tersledi. "Polise her şeyi anlattım."

Hızlı birkaç adım attım ve yanına geldim.

"Stella'nın Christopher Olsen'la zaman geçirdiğini biliyordun, değil mi?"

"Evet," dedi sertçe; Şehir Parkına giriyorduk.

"Birlikte miydiler? Stella'nın o adamla bir ilişkisi mi vardı?"

Kafenin önünden yeni geçmiştik ki, durup bana baktı.

"Hayır, öyle bir şey değildi. Bir ya da iki defa buluştular; birbirlerini çok da tanımıyorlardı. Hepsi bu."

Alacakaranlıkta gözleri parladı. Bir elini gidondan çekmişti, bisikletin dengesi bozuldu.

"Sen de tanıştın mı bu adamla?" diye sordum.

Tekrar döndü, gidonu sıkıca kavradı ve yokuş aşağı gideceği çakıllı yola doğru bisikletini itti.

"Amina!" dedim; sesim fazla sert çıkmıştı. "Stella tutukevinde! Hiç tutukevine gittin mi? O hücrelerin neye benzediğini biliyor musun?"

Amina'ya yetişmeye çalışırken kulaklıklarını takmış koşan biri neredeyse beni eziyordu; adamın "lanet olası yaşlılar" diye söylendiğini duydum. Amina birazcık yavaşlamıştı. Yanaklarından gözyaşları sessizce akıyordu; kalbim sızladı. O an ona çocuk gibi sarılmak istedim, bir bakıma hâlâ çocuk gibiydi. Ama sarılmak yerine, beni affetmesi için yalvardım.

"Ben pek iyi değilim, Amina. Delirecek gibiyim."

"Biliyorum," dedi hıçkırıklar arasında. "Ben de bok gibi hissediyorum."

"Lütfen anlat," diye yalvardım.

33

Amina ile aramızdaki ilişki her zaman özeldi. Amina'nın anne babası yerine benimle konuşmayı tercih ettiği zamanlar olmuştu. Hakkında başka yetişkinlerin bilmediği şeyler bildiğime eminim.

Neredeyse dört yıl önceydi. Sonbahar bitmek üzereydi, kiliseye kabuller tamamlanmıştı; kızlar dokuzuncu sınıfa gidiyorlardı ve büyük kızlar bölge sıralamasında en üstteydiler.

Bir sabah, Roger Arvidsen'ı kilisenin basamaklarında beklerken buldum. Kürk şapkasının altında keyifsiz ve şaşkın görünüyordu.

Roger Arvidsen olduğundan yaşlı görünüyordu. Elli yaşına yeni girmişti ama kötü hijyen ve kötü genler hareketsiz bir yaşam tarzı, sigara ve sürekli kahve tüketimiyle birleşip tuhaf görünümlü bir adam ortaya çıkarmıştı. Vücudu şekilsizdi, dişleri sararmıştı, çenesi kat kat, parmakları kirliydi. Mahalledeki çocuklar ona Canavar derdi.

Roger, birlikte yaşadığı annesi ile birlikte her pazar, hiç aksatmadan kiliseye gelirdi. Annesi dışındaki insanların onu fark etmesine alışık olmadığını düşünüyordum, bu nedenle her karşılaştığımızda biraz sohbet etmeyi alışkanlık haline getirmiştim. Roger'ın pek yetenekleri biri olmadığını kabul etmek gerekse de iyi davranılmayı hak eden nazik ve çekingen biri gibi görünüyordu.

Roger bir kez bile benimle sohbet başlatmamıştı; konuştuğumuz zamanlar çoğunlukla ağzından cımbızla laf alıyordum. Bu

yüzden, yanında annesi olmamasına rağmen kilisenin basamaklarında görünce, ters giden bir şeyler olduğunu hemen anladım.

Ona nasıl yardımcı olabileceğimi sordum.

Bir de baktım ki, Roger çalışma odamda oturuyor, kürk şapkası başında, dişleri birbirine çarpıyor. Anlattığı hikâye beni, fiziksel olarak rahatsız etmişti.

Roger bana genç bir kızın iki defa kendisini ziyarete geldiğini anlattı. Her iki ziyaretinde de annesi bingo oynamak için evden çıkmıştı. Kızın yalnız olmadığını biliyordu. Kızın arkadaşının ön kapıda, etrafı gözetlediğini görmüştü.

Kız bir kahve içmek için kendisini içeri davet etmesini istemişti, Roger da davet etmişti. Ben böyle yetiştirildim, diyordu. Misafir gelirse, kahve ikram edilir. İlk gelişinde, sadece bir süre sohbet etmişlerdi, kız sonra ortadan kaybolmuştu. Ama sonraki gelişinde, Roger'dan durup dururken pantolonunu çıkarmasını istemişti. O, tabii ki, kabul etmemişti. Kızın ne istediğini bilmiyordu ama kendisini arzuladığına inanacak kadar aptal değildi. Biraz ısrar edince, Roger kızın kucağına oturmasına izin vermişti. Kız telefonuyla ikisinin resmini çekmişti.

"Sonra benden bin kron istedi," dedi Roger. "Eğer ona bin kron vermezsem insanlara resimleri gösterip, beni polise şikâyet edecekmiş. Herkes senin sübyancı olduğunu düşünür, dedi. Zaten benim hakkımda dedikodu yapıyorlar."

Böylece kıza bin kron vermişti. En azından bu hareketi için onu suçlamak zordu. Asılsız suçlamalardan kurtulabilecek biri olduğu söylenemezdi.

Ama şimdi posta kutusunda bir not bulmuştu; kız bin kron daha istiyordu, yoksa resimleri polise verecekti.

"Başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum," dedi. "Çünkü ben de onun kadar suçluyum."

Kararlılıkla ayağa kalktım ve Roger'a konuyla hemen ilgileneceğimi söyledim.

Bana kızın ismini söylemesine bile gerek yoktu. Kimden bahsettiğimiz belliydi.

Papaz yardımcısı Monica'ya migrenim olduğunu söyledim, sonra eve gittim ve kapıyı açıp beni içeri alıncaya kadar Stella'nın kapısını yumrukladım.

"Sen ne bok yedin?"

Üstelik, ben asla küfür etmem. Stella'nın o derece şaşkın baktığı zamanlar da nadirdir. Hiç bahane uydurmadı, sadece yaptığını itiraf etti ve parayı hemen iade edeceğine ve özür dileyeceğine yemin üstüne yemin etti. Sadece haddini aşan aptalca bir fikir olduğunu söyledi. Böyle bir şey bir daha asla olmayacaktı.

Olanlardan Ulrika'ya bahsetmedim. Bir taraftan onu kandırdığımı hissediyordum; sonuçta böyle bir şeyi eşinize söylemeniz gerekir. Diğer taraftan, onu koruyordum; insan bilmediği bir şeye üzülmez. Aslına bakarsanız, yürüttüğüm mantık büyük ölçüde hissettiğim utançtan kaynaklanıyordu. Stella'nın yaptığı şeyi kabullenemiyordum ve başka birinin, karımın bile, bilmesini istemiyordum.

Ertesi pazar günü Roger'ı kilisede, ayinden sonra bir kenara çektim. Yine ağzından cımbızla laf almam gerekmişti.

"Paranı geri aldın mı?"

"Aa, evet."

"Hepsini mi?"

"Evet."

"Peki Stella özür diledi mi? Üzgün olduğunu söylerken samimi görünüyor muydu?" diye sordum.

"Evet." Roger yine başını yukarı aşağı sallıyor, ileri geri sallanıyordu. "Ama o yapmamıştı."

"Ne?"

Başını önüne eğdi.

"Stella yapmamıştı," dedi. "Diğeriydi, ufak tefek, esmer olan."

@novaebook

34

Amina ile yan yana yürüyerek Şehir Parkından geçtik. Neredeyse Svanegatan'a gelmiştik ve trafiğin gürültüsünü duyabiliyorduk.

"Stella, Chris'le ilk defa karşılaştığında ben de oradaydım," dedi Amina. "Tegnérs'daydık. Oldukça sıradan biri gibi görünüyordu. Garip gelen bir yanı yoktu. Yaşının epeyce büyük olması dışında ama başta bunu bilmiyorduk."

"Ne zaman oldu bu?"

Omuz silkti.

"Birkaç ay önce."

"Peki ama Stella'nın onun evinde ne işi vardı? Polis orada bulunduğuna dair deliller bulmuş."

"Herhalde sadece birlikte evine gitmiştir."

Sorduğuma pişman oldum. Daha fazlasını bilmek istemiyordum.

"Parti sonrası kendi aralarında özel bir parti için belki?" dedi Amina. "Gerçekten bilmiyorum. Geçen hafta sonundan önceki bir hafta boyunca Stella'yı görmedim."

Bisikletinin dengesi bozuldu, Amina bisikleti kontrol edemezse yakalamak için hazırlandım.

"Christopher Olsen'ı Stella ile son görüşmenizde de gördün mü?"

Amina gidonu düzeltti.

"Evet, o cuma."

"O gün Stella'nın doğum günüydü."

"Onunla çok kısa süre bir aradaydık, sonra Stella'yla birlikte Stortorget'e gidip birer kadeh şarap içmek için ayrıldık. Cumartesi günü maçım vardı, o yüzden çılgınca şeyler yapmak istemedik."

"Ondan sonra birbirinizi hiç görmediniz, öyle mi? Ama konuştunuz, değil mi? Mesajlaştınız?"

"Tam sayılmaz. Bana cuma günü mesaj yazdı. O gece buluşmamız gerekiyordu ama antrenmanım vardı, üstelik kendimi çok da iyi hissetmiyordum. Zaten sonra, cumartesi günü ateşlendim."

"O zaman cuma günü ne olduğuna dair bir fikrin yok, öyle mi?"

Başını çabucak iki yana salladı. Şüphelendim.

"Sonra, polise ne söyledin? Seni sorguladıklarında?"

"Doğruyu, tabii ki. Yalan söyleyemezdim, değil mi?"

Cevap vermedim.

Yıllar boyunca yalan söylemenin bir sanat olduğunu, bazı insanların ustalaştıkları, bazılarınınsa hiçbir zaman ustalaşamayacağı bir beceri olduğunu öğrendim. Diğer yeteneklerde olduğu gibi, bu beceriyi de çalışarak geliştirmek ve başarıyla kullanmak mümkün olabilir ama temelde, belli bir genetik yatkınlıkla ilgili gibi görünüyor. Stella her zaman iyi bir yalancıdır. İlkokuldayken bile yalanlarını yakalamakta zorlanırdım. Bazen son derece basit şeyler için yalan söylerdi.

"Odanı temizledin mi, Stella?"

"Evet, Baba."

Bazen cevap gerçek olurdu, bazen de gözümün içine baka baka yalan söylerdi. Ne zaman doğruyu söylediğini anlamak imkânsızdı.

Sanırım Amina hiç de becerikli bir yalancı değil. Roger Arvidsen olayından sonra onu affetmem için gözyaşları içinde yalvarmış ve Dino ve Alexandra'ya kesinlikle söylememek konusunda benden söz almıştı. Sözümü, doğal olarak, tuttum.

Bu defa da yalanında başarılı değildi. Bir şeyler sakladığından hiç şüphem yoktu. Kimi korumaya çalışıyordu? Kendisini mi yoksa Stella'yı mı?

Yoksa beni mi? Gerçeği kaldıramayacağımı mı düşünüyordu?

Sola dönüp Svanegatan'a girdik. Önümüzden bir araba geçti; çok hızlı gidiyordu.

"Amina, sence Stella ...? Sence Stella mı yaptı?"

Aniden durdu.

"Hayır! Stella hiçbir şey yapmadı! Yaptığını düşünmüyorsun herhalde!"

Bilmiyordum. Amina nasıl bu kadar emin olabiliyordu?

Evine son elli metrelik yolu gitmek için yeniden bisikletine atlarken ona, "Lütfen," diye yalvardım. "Bilmem gerek."

"Neyi bilmen gerek?"

"Her şeyi."

"Ben de her şeyi bilmiyorum."

Amina ayaklarını pedala koydu ve bir tur çevirdi. "Sen ne biliyorsan ben de o kadarını biliyorum. Stella da öyle sanırım."

Bisikletiyle evine doğru ilerlerken omzunun üzerinden el salladı.

Yalan söylediğini biliyordum.

@novaebook

35

O akşam eve geldiğimde, Ulrika yatak odasında durmuş, pencereden dışarıyı seyrediyordu. Kafam allak bullaktı. Vücudumdaki her bir kas ağrıyordu, sanki bir dağa tırmanmıştım.

"Neye bakıyorsun?" diye sordum.

Cevap vermedi. Kollarımı beline dolarken, yüzündeki gölgeleri fark ettim; gözyaşları sanki yanaklarının çökmesine ve dudaklarının kurumasına neden olmuştu.

"Tatlım," diye fısıldadı.

"Nerelerdeydin?"

Sesi titriyordu.

Beni işten eve gönderdiklerini, en az bir hafta daha izinli olduğumu anlattım. Ulrika tepki göstermedi. Gözlerinde hayat belirtisi yok gibiydi. Pencerenin dışında sadece karanlık vardı. Siyah, kopkoyu bir karanlık.

"Eyüp Peygamberi duydun, değil mi?" dedim.

"İsmini biliyorum."

Çenemi omzuna koydum ama yapma bile demeden, omzunu silkeledi ve bana doğru döndü.

"Cidden bunun Tanrı'nın bir sınavı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Artık ne düşüneceğimi bilmiyordum.

"Eyüp dünyanın en dürüst adamıydı," dedim. "Ama savcı, hayatı Eyüp'ün hayatı kadar harika olan biri için Tanrı'ya inanmanın kolay olduğunu gösterdi."

"Savcı?"

"Bazı çevirilerde bu kelime kullanılıyor. Şeytan için kullanılan bir ifade."

Tüm bu acının arasında karımın yüzünde hafiften bir gülümseme gördüm.

"Bir savunma avukatı olarak, itirazım yok."

Eyüp Peygamber'in hikâyesini –Tanrı'nın sahip olduğu her şeyi, hayvanlarının canlarını, on çocuğunu alması ve ağır hasta edip yatağa düşürmesi için Şeytan'a izin vermesini– anlatırken Ulrika onaylayarak başını sallıyordu.

"Sen Eyüp oluyorsun o zaman?"

Komik olmaya mı çalışıyor, yoksa alay mı ediyor, anlaması zordu.

"Tabii ki hayır. Neyse, Eyüp'ün karısı başına gelen onca şeyden sonra Tanrı'ya sırtını dönmesi gerektiğini düşünüyormuş. Buna karşılık Eyüp ne demiş, biliyor musun?"

"Hayır, Eyüp ne demiş?"

"Tanrı'nın verdiği iyi olan her şeyi kabul ediyorsak, kötü olanı da kabul etmeye hazır olmalıyız, demiş."

Ulrika'nın tepkisi burun kıvırmak oldu. Ne anlama geldiğinden çok emin değildim.

Sonra derin bir iç çekti.

"Burada yaşamaya devam edemeyiz."

"Ne?"

Ulrika'nın bakışları benden uzaklaştı ve yeniden dışarıya doğru döndü.

"Bugün internette dolaşan haberleri gördün mü?"

"Evet, Annem aradı."

"Lund büyük bir şehir sayılmaz. Üstelik sen de ben de burada nispeten tanınmış insanlarız."

Karanlığa bakmaya devam ettik.

"Biraz fazla dramatikleştirmiyor musun?" dedim.

"İnan, bu konuda hiçbir fikrin yok. Bunun yaşandığına çok tanık oldum. Kaçmak zorunda kalan, hayatlarından vazgeçip, başka yerlerde yeni bir hayat kurmak zorunda kalan insanlar."

"Stella'nın suçlu bulunacağını düşünüyorsun yani?"

Yüzüme az sonra kötü haber vereceği bir çocukmuşum gibi baktı.

"Belki adalet sistemi suçlu bulmaz. Bunu öngörmek için henüz çok erken. Ama önemli değil. Asıl önemli olan halkın mahkemesinin görüşü. Genelde insanlar mahkemenin kararına bakmaz."

Bunu kabul etmem mümkün değildi.

"Abartıyorsun."

"Hiç abartmıyorum. Hapishanede bir hafta geçirmen yeter, insanların gözünde suçlu sayılırsın. Stella tüm şüphelerden aklansa bile, onu tanıyan insanların içinde şüphe tohumu her zaman kalacak. En azından bu olayla ilgili başka biri hüküm giyene kadar."

Kulağa fazlasıyla kuşkucu geliyordu. Belki ceza hukuku sistemi içerisinde geçen neredeyse yirmi yılda edinilmiş acı bir tecrübedir; ayrıca yürüttüğü mantığın gerçek tarafı olduğu da açık. Kendime baksam yeter. Mahkemelerin aksine karar verdiği kaç durumda şüphelinin suçlu olduğuna kesin gözüyle bakmıştım? Stella serbest kalır ama cinayetle ilgili başka biri suçlu bulunmazsa, masumiyetinden şüphe eden çok kişi olacağı kesin.

"Sen ciddi misin? Lund'dan taşınmamızı mı istiyorsun?"

Ulrika başıyla onayladı.

"Michael bana Stockholm'de bir iş teklif etti."

"Michael?"

"Blomberg."

Gözlerimi kırpışırdım. Camın dışındaki karanlık, görüşümü gölgeliyordu.

"Nasıl bir iş?"

"Bana verebileceği bir iş var; uzun süreli, belki aylarca sürecek büyük bir dava. Şirketin şehir merkezinde bir apartman dairesi var, konaklamalı seyahatlerde kullanılıyor; kendimize bir yer buluncaya kadar orada kalabiliriz."

"Taşınıyoruz yani?"

Kollarını boynuma doladı.

"Burada kalmak bizim için iyi olmaz."

Vücudunun sıcaklığı beni yumuşatıyordu.

"Peki Stella ne olacak?"

"Stella bizimle gelecek tabii. Asya seyahatine çıkıncaya kadar."

"Ama tutuklu."

"Yargılama bitince," dedi Ulrika, ensemi okşarken.

"Bitince...?"

"Şu anda bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Büyük olasılıkla yargılama söz konusu olacak."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama Ulrika beni sıkıca tuttu ve çenemi göğsüne bastırdı.

"Ama masum olduğunu biliyoruz," dedim.

"Hiçbir şey bilmiyoruz, tatlım."

"Ne demek istiyorsun?"

Kollarının arasından uzaklaştım. İnanılmaz yorgun görünüyordu. Bu olay bizi hayal bile edemeyeceğim kadar tüketiyordu.

"Şahidi var!" dedim. "Stella'nın şahidi var."

Ulrika elini bana doğru uzattı.

"Tatlım, geçen cuma gecesi Stella eve geldiğinde ben de uyanıktım. Saatin tam olarak kaç olduğunu biliyorum."

İçimde bir şey paramparça oldu. Neden hiçbir şey söylememişti? Polise yalan söylediğimi biliyormuş demek.

Başka ne biliyordu? Lekeli bluzu ve Stella'nın telefonunu düşündüm.

"Stella'nın cep telefonuna ne oldu gerçekten?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Polisin el koyduğunu düşünmüştüm ama öyle olmamış. Telefona ne yaptın?"

"Ben... Ben..."

Bana bakıyordu ama sanki dalıp gitmişti. Kendimi yalnız ve terk edilmiş hissettim; sonradan pişman olacağım bir şey söylememek için dilimi ısırdım.

"Telefonunu ne yaptın?" diye sordum bir kez daha.

Yanağımı okşadı.

"Telefon yok oldu," dedi.

Nefesim kesildi. Ne yaptı? Stella'nın telefonunu bir yere mi attı? Bu ortaya çıkarsa, kariyeri mahvolur.

"Hikâyenin sonunda Eyüp'e ne olmuş?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Hikâye mutlu bitmiş. Tanrı ona on çocuk daha vermiş."

Gülümsemek için kendimi zorladım; Ulrika beni öptü.

"Şimdi bir arada kalmalıyız, tatlım," dedi. "Sen, Stella ve ben. Bir arada olmalıyız."

Benden bir şeyler sakladığına dair içimde güçlü bir his oluşmuştu. Karım bile.

@novaebook

36

Pazartesi günü Blomberg aradı. Öğleden sonra bürosuna gidebilir miydik? Bize haberleri vardı.

"Bu durumda galiba iyi haber diye bir şey yok," dedim Ulrika'ya.

Park yerinden Klostergatan'a kadar olan kısa yürüme mesafesinde elini sımsıkı tuttum. Bangatan'da bir zamanlar favorimiz olan pizzacının önünden geçerken, eli kolu karton kutularla dolu iri yarı bir adam kapıyı açtı ve içeride oturup birbirimizin gözünün içine baktığımız zamanları hatırlatan nefis bir koku sokağa yayıldı. Pizza şeflerinden biri camdaydı, bizi tanımış, el sallıyordu.

Belki de Ulrika haklıydı. Belki Lund'dan ayrılmalıydık. Stockholm'ü severim; güzel banliyöleri vardır, ayrıca Ulrika da ben de iş bulmak konusunda sıkıntı yaşamayız. Belki yepyeni bir başlangıç olur. Geçen yaz Orust'ta olduğu gibi. Sıkıcı bir rutine dönüşen her şeyden uzaklaştığımız uzun bir tatil; zamanda bir boşluk, kendimizi tamamen ve sadece birbirimize verebilme şansı. Buna ihtiyacımız vardı. Stockholm bizim için sığınak olabilirdi.

Ama tabii ki Stella'yı öylece bırakamazdık. Tutuklu olduğu sürece burada kalacaktık. Bundan taviz veremezdim.

Klostergatan'ın köşesinden döndük ve giriş kapısının önünde durduk. Ulrika'yı öperken nefesinde hafif bir alkol kokusu hissettim. Blomberg'in bürosuna çıkarken, asansörde çantasından bir pudra ve dudak parlatıcı çıkarıp kendine çeki düzen verdi.

"Oturun," dedi Blomberg; ilk defa üzerinde sıradan bir tişört vardı. Giyimine özen göstermediğini görmek öyle alışılmadık bir durumdu ki, neredeyse utanç vericiydi. Sanki çıplak gibiydi.

"Ona iş teklifinden bahsettim," dedi Ulrika.

Blomberg bana gülümsedi. Benim bulunmadığım bir ortamda Ulrika ile bu konuları konuşmaları hoşuma gitmedi.

"Yeni bir şey bulduğunu söylemiştin," dedim.

"Evet, öyle," dedi Blomberg, tam karşımıza bacaklarını açıp otururken. "Daha önce dediğim gibi, Chris Olsen'ın özgeçmişi epey uzun. Ama insanın özgeçmişine yazmak istemeyeceği bazı şeyler de buldum."

"Ne gibi?" diye sordum.

"Adam oldukça karanlık birtakım işler çevirmiş; çok ciddi kirli işlerden bahsediyoruz." Blomberg başını salladı; halinden memnun görünüyordu. "Pizzacıdaki Polonyalılardan bahsetmiştim ya; anlaşılan Olsen'ın bir de büyük bir konfeksiyon işi var ve Romanya'dan gelen ucuz iş gücünü kullanıyor. Olsen'ın şirketine mal üretmek için köpek gibi çalıştırdığı Revinge'ın ücra bir köşesinde ahırdan bozma bir yerde yatırdığı insanlar."

"Rezalet!"

"Olsen gibi insanlar yıkık dökük binaları satın alıyor, dönüştürüp acayip rakamlarla satıyorlar."

"İyi de bunun cinayetle ne ilgisi var?" diye sordum.

Blomberg kocaman gülümsedi.

"Şöyle ki; anlaşılan Romanyalılar koşullardan yakınıyorlarmış ve Olsen'ın ekmekleriyle oynadığını iddia ediyorlarmış. Revinge'de görüştüğümüz bazı memleketlileri Olsen'ı onların öldürdüğüne emin olduklarını söylüyorlardı."

"Ne? Polisin bundan haberi var mı?"

"Agnes Thelin'e bilgi verdim ama ön soruşturmayı Jansdotter yönetiyor."

"Agnes Thelin," dedim burun kıvırarak.

Ulrika şaşkınlıkla yüzüme baktı.

"Polonyalıları da hâlâ araştırıyoruz," dedi Blomberg.

"Öne çıkan iki isim var."

Söyledikleri hiç umut verici görünmüyordu. Hepsi bu muydu yani? Blomberg'in özel araştırmalarına pek prim vermiyordum.

"Stella'yı ne zaman görebiliriz?" diye sordum.

Blomberg'in boynu kıpkırmızı oldu.

"Denediğimi bilmenizi istiyorum. Elimden gelen her şeyi yaptım gerçekten ama lanet olası Jansdotter Stella'yı görmenizi kabul etmiyor."

"Burada hukuku ihlal ediyorlar. Gazetelerle mi görüşsek? Belki *Uppdrag Granskning** davayla ilgili bir bölüm yayınlar?"

Blomberg başını iki yana salladı.

"O tip bir şey için çok erken. Hüküm verilmeden haberciler ilgi göstermez."

"Amina Bešić'le konuşmalısın," dedim. "Bir şeyler gizlediğine eminim."

Blomberg kolyesiyle oynadı.

"Hmm, bilemiyorum... " dedi Ulrika.

Sanırım Dino'yla Alexandra'nın üzüleceğini düşünüyordu.

"Denedim," dedi Blomberg. "Polis de sorguladı onu ama önemli bir şey biliyormuş gibi görünmüyor."

"Biliyor," dedim.

Ulrika dirseğiyle dürtüklüyordu.

"Burada Amina'dan bahsediyoruz. Neden yalan söylesin?"

"Yalan söylediğini biliyorum!"

Ama başka bir şey söyleyemedim çünkü Amina ile konuştuğumu Ulrika'nın öğrenmemesi gerekiyordu. Beni asla anlamazdı; yine çizgiyi aştığımı düşünür ve öfkelenirdi.

* İsveç'te SVT kanalında yayınlanan, araştırmacı gazetecilik programı. (ç.n.)

"Olsen'ın eski partneri, Linda Lokind, bizim için hâlâ en ilgi çekici vaka," dedi Blomberg. Kaşlarında boncuk boncuk ter damlacıkları vardı, camı açmasında sakınca olup olmayacağını sordu.

"Tabii ki yok," dedim.

Blomberg pencereyi sonuna kadar açtı ve yüzünü esintiye çevirdi. Bense hemen titremeye başlamıştım.

"Anlaşılan, Lokind'ın kaygı ve depresyon geçmişi varmış," dedi Blomberg. "İlk kez ilk gençlik yıllarında psikiyatri tedavisi görmüş, o zamandan beri de neredeyse sürekli diyebileceğimiz sıklıkta, klinikten kliniğe koşuyor."

Duyduklarım beni şaşırtmadı. Linda Lokind özsaygısı zedelenmiş bir genç kadındı. Pek çok açıdan, karşılaştığım aile içi şiddet mağduru başka kadınları hatırlatıyordu. Linda'nın bana yalan söylediğini biliyordum ama hangi konuda yalan söylediğinden emin değildim. Chris Olsen'ın şiddet uygulaması hakkında anlattığı hikâyenin tamamı uydurma olabilir miydi? Chris ilişkilerini bitirmek istediği için tercih ettiği berbat bir intikam alma yolu muydu? Linda Lokind'ın böyle bir şey yapabileceğinden şüpheliydim. Ama bu da başka bir şey sakladığı anlamına geliyordu.

"Polisin Lokind'ı doğru düzgün araştırmaması çok saçma," dedim. "Onları zorlamalısın!"

"Bu tip şeyler artık daha çok avukatlara kalıyor," dedi Blomberg. "Adamlarım beceriklidir, bilmenizi isterim. Ama ilerleyebilmek için Linda Lokind hakkında sağlam bir şey bulmamız gerekiyor."

Sağlam bir şey mi?

"Ayakkabıları," dedim.

Ulrika ve Blomberg bana baktı.

Ağzımdan çıkıvermişti. Sağlam bir şeye ihtiyacımız vardı ve ben ne olduğunu biliyordum.

"Ne ayakkabısı?" diye sordu Blomberg, öne doğru eğilerek.

37

Mahallede dolaşmaya çıktım, bu defa başıma bir kasket geçirmiştim, başım öne eğik, durup biriyle konuşmak zorunda kalmaktan korkuyordum. Köşeyi hızla döndüm, araba yoluna girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Ulrika masasının üzerine eğilmiş, bir belge yığınını fosforlu kalemle işaretliyordu.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye sordum.

"Michael'ın verdiği Stockholm davası. Kafamı başka şeylerle meşgul etmek iyi geliyor."

Bu iyi bir fikir mi bilmiyordum. Stella tutukluyken neden başka şeyleri düşünüyorduk?

"Kapıyı arkandan kapat lütfen," dedi Ulrika.

Divana kıvrıldım ve telefonumu çıkardım. Ellerim titriyordu. Yukarıdan Ulrika'nın sesini duyuyordum. Telefondaydı.

Bir kadeh viski koydum, hepsini içtim ve bir tane daha koydum. Yeniden divana oturup, medyanın "oyun parkı cinayeti" dediği cinayet hakkında yeni bilgileri okumak için Google'da arama yaptım.

Önce akşam gazetelerinin internet sayfalarına baktım ama çok geçmeden, yanlış olduğunu bile bile, internetin gladyatör arenalarına dalıp Stella hakkında olabilecek en acımasız spekülasyonlarla karşılaştım.

Onunla geçmişte kısa süreli bir ilişkisi olduğunu iddia eden

Derin bir nefes aldım; yanımda Ulrika'nın yay gibi gerildiğini hissediyordum. Doğruyu açıklamaktan başka çıkış yolum yoktu.

"Linda Lokind'da Stella'nın ayakkabılarının aynısı var. Suç mahallinde iz bırakan ayakkabıların aynısı."

Blomberg kaşlarını kaldırdı.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Ulrika'ya baktım. Yüzü ifadesizdi.

"Evine gittim."

Tullvägen'de Linda Lokind'ın evine yaptığım ziyareti anlatırken her ikisi de nefeslerini tutup dinledi. O ayakkabıları yakından görmüştüm ve kendimden yüzde yüz emindim.

Sessizlik çöktü; kendimi iki avukatın delici bakışları arasında kalmış hissediyordum.

"Senin derdin ne?" diye patladı Ulrika. "Kadının evine mi gittin?"

"Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Stella *tutuklu*! Hayatımız yerle bir olurken öylece oturup, izleyemem!"

Ulrika bir şey söylemedi. Blomberg ona baktı, sonra ikisi de başlarını öne eğdi. Beni anlıyorlardı, doğal olarak.

@novaebook

biri ciddi ciddi tüm dünyaya Stella Sandell'in "sapık adi" olduğunu ve hiç şüphesiz otuz iki yaşındaki bir adamı öldürmüş olduğunu ilan ediyordu. Aynı forumda yazan diğer kişiler de belli ki Stella'yı şahsen tanıyorlardı, bu yüzden de çok ürkütücüydü. Yorum yapanlardan Grrlie rumuzlu biri Stella'nın okul günlerinde yaşanan olayları ayrıntılarıyla anlatıyordu. Grrlie'ye göre Stella "dünyayı kendisinin zanneden, dikkat eksikliği bozukluğu olan bir çocuk"tu ama bu kişi yine de Stella'nın birini öldürmüş olmasının çok düşük bir olasılık olduğunu düşünüyordu.

Bunları okumak dehşet vericiydi ama kendimi alamıyordum. Her şeye rağmen, işe yarayacak bir şey çıkabilirdi. Pek çok yorumda kendimi seyirci gibi hissediyordum; sanki elim kolum bağlı, küçük kızımın bir hayvan gibi kesime götürülüşünü izliyordum.

Kurbanla ilgili fazla bir dedikodu yoktu. Bir kişi kısaca zengin ve çekici olduğunu beyan etmişti. Bir başkası "tipik bir psikopat" olduğunu söylüyordu; bana Linda Lokind'ı düşündürdü. Stella'nın adını buradan mı öğrenmişti?

Şişedeki son birkaç damla viskiyi de içtim ve başımı koltuğun kolçağına dayadım. Biraz uyumaya ihtiyacım vardı. Birkaç defa gözlerimi kırptım, telefonumda haber akışını karıştırmaya devam ederken gözlerimi kapamaya çalıştım.

İsimsiz bir yorumla başlıyordu.

Kesin babası yapmıştır. Papaz. Herhalde kızının Chris Olsen'la yattığını öğrendi.

Hemen toparlandım ve başparmağımla yazışmaları hevesle kaydırmaya başladım.

Ben de aynısını düşünüyorum. Baba! yazmıştı Meow76 takma adını kullanan bir adam. Fikrine kısa sürede başkalarından da destek bulmuştu.

Lund'da herkes Adam Sandell'in nasıl biri olduğunu bilir, yazmıştı Misspiggylight. *Her zaman tuhaf biriydi.*

Bir sonraki yorumunda Meow76 kişisel bilgilerimi kopyalayıp yapıştırmıştı. Tam adım, adresim ve telefon numaram. Yaşım ve doğum tarihim.

Göğsüm sıkışıyordu. Bu düpedüz iftiraydı!

Bilgisayarımı kapıp forumun iletişim adresine sert bir e-posta yazdım ve dava açmakla tehdit ettim. Sonra ekran görüntüleri aldım ve polise dilekçe hazırlamaya başladım.

Ulrika aşağıya geldi; şarap dolabını açtığını duydum.

"Tatlım, buraya gel!" diye seslendim.

Foruma yazdığım e-postayı okuttuktan sonra aldığım ekran görüntülerini gösterdim.

"Bu iftiraya girer, değil mi?"

Ekranı işaret ediyordum.

"Şüpheli," dedi Ulrika. "Ayrıca öyle olsa da olmasa, savcılığın alanına girdiğini söylemek bile zor."

"O ne demek?"

"Verdiğin dilekçe kapalı bir ön soruşturmadan başka bir şey sağlamaz demek."

Cuma sabahı her zamankinden daha geç, kafam bulanık halde uyandım; saatin kaç olduğunu ya da bir saat mi yoksa tüm gece boyunca mı uyuduğumu ayırt edemiyordum. Sallana sallana aşağıya indiğimde Ulrika, üzerinde bornozuyla mutfak tezgâhına yaslanmış duruyordu; saçlarını yeni yıkamıştı. Önünde duran iki fincanda dumanı üstünde kahve vardı.

"Adli tıp raporu geldi," dedi. "Christopher Olsen'ın ölüm saati sabah bir ile üç arası olarak belirlenmiş."

Kalbim duracak gibi oldu.

"Yani..."

Ulrika başıyla onayladı.

"Ölüm nedeni, delici travmaya bağlı kan kaybı," dedi sakince. "İki derin kesik ve dört delici alet yarası."

Christopher Olsen'ı kim öldürdüyse, sadece bıçaklamamıştı. Meşru müdafaa olması zordu. Biri onu birkaç defa bıçaklamıştı. Çok fazla kan olmalıydı.

Stella'nın lekeli bluzunu düşündüm. Evet, Stella kontrolünü kaybettiğinde çok öfkelenebiliyordu. Ve bu çok hızlı da olabiliyordu. Ama başka bir insanı öldüremezdi.

"Bu tür bir aşırı şiddet tipik olarak kişisel bir konuya işaret eder," dedi Ulrika. "Failin kurbana karşı nefretinin güçlü olması olasıdır."

"İntikam peşindeki eski bir kız arkadaş gibi mi?"

"Mesela."

Ulrika kahvesine üfledi.

"Michael'la evle ilgili konuştuk."

"Ne evi?"

"Stockholm'deki kalmalı seyahatler için olan. Haftaya taşınabiliriz. Zorunlu ihtiyaçlarımız dışında bir şey götürmemize gerek yok."

Kahveden dilim yandı.

"Hemen mi? Ama ... bunu enine boyuna düşünmemiz gerekmez mi?"

"Ben kararımı verdim," diye kesip attı. "Bu davayı reddedemem."

"Ama tabii Stella'yı burada bırakalım demiyorsun?"

"Zaten onu görmemize izin vermiyorlar! Davanın görülmeye başlamasından önce yapabileceğimiz bir şey yok."

"Sen çoktan vazgeçmişsin!"

"Aksine, Adam. Ben bütün hayatımı ceza hukukuna adadım. Bana güvenmen gerek."

Ona yaklaştım. O kadar yakınındaydım ki nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Bırak beni!" dedi.

Başımı eğip baktığımda ellerimle kollarını kavramış olduğumu gördüm.

"Özür dilerim, niyetim bu değildi."

Ulrika geri çekildi.

"Giderek ... Seni tanıyamıyorum."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Birbirimize destek olmalıyız, tatlım. Biz bir aileyiz."

Yumruğumu sıkıp, bacaklarıma bastırdım.

"Aile olarak birbirimize destek olabilelim diye elimden geleni yapıyorum. Beni dışlayan sensin."

"Michael yetenekli bir savunma avukatı," dedi Ulrika. "Bir stratejisi var ama bize her şeyi açıklayamaz. Ona güvenmemiz gerek. Zaten gizlilik yeminini bozdu, bunu anlayamıyor musun?"

"Blomberg'e güvenmiyorum."

"Güvenmek zorundayız, Adam."

Neredeyse ağlayacaktı.

"Ya yaptıysa?" dedim. "Ya katil Stella'ysa?"

Ulrika başını çevirince bir kez daha ona yaklaştım.

"Telefonundan kurtuldun. Bluzundan da. Bunu neden yaptın? Stella'nın o adamı öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

Her iki elini göğsüme koydu. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

"Üzgünüm," dedim.

Ulrika başını iki yana salladı.

"Çıldırdın sen. Kadının evine gittin. Linda Lokind'ın. Evinin içine girdin, Adam."

"Çünkü polis bir şey yapmıyor. Birinin bir şey yapması lazım!"

"Ben de bir şeyler yapıyorum. Pek çok kişi bir şeyler yapıyor, Adam. Ama bu şekilde değil. Bunun daha iyi yolları var."

Gözyaşlarını sildi. Bugüne kadar ağladığını o kadar az görmüştüm ki, suçluluk içimi kemiriyordu.

"Alexandra bugün bana mesaj yazdı," dedi. "Amina'yı spor salonunun önünde beklediğin doğru mu?"

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Amina'yı takip edip ona bir şeyler mi sordun?"

"Hayır, öyle olmadı."

Amina'nın annesine söylediğine inanamıyordum. Sonuçta, bu iyi bir haberdi çünkü artık bizden sakladığı her neyse itiraf etmesi gerekecekti. Alexandra mümkün değil sessiz kalmasına izin vermezdi. Amina'nın Stella'nın geleceğini belirleyecek bilgiye sahip olduğu belliydi.

"Bu şekilde devam edemezsin," dedi Ulrika.

"Ne yapmam gerekiyor? Kızım cinayetle suçlanıyor!"

Sokak kapısına fırtına gibi gittim, askılıktan paltomu çekip aldım. Kapıyı hızla açtım; arkamdan çarparak kapandı.

@novaebook

38

Şehirde saatli bomba gibi geziyordum. Ayakkabılarıma bakıyordum, ayaklarım hızla yere çarpıyordu. Kendimden korkmaya başlıyordum.

O gün akşama doğru Ulrika aradı. Lundagård Parkında çakıl taşlı zemindeydim; oraya nasıl geldiğim ya da nereye gittiğime dair bir fikrim yoktu.

"Özür dilerim, tatlım," dedi. "Bu olay yüzünden bizim de aramızın bozulmasına izin veremeyiz. Her şey zaten zor."

Spisen'de rezervasyon yaptırmıştı ve akşam yemeğinde buluşabilir miyiz, diye soruyordu.

Kalp atışım yavaşladı, katedralin yanından ağır ağır geçtim. Bu durumun uzaklaşmamıza neden olması aslında çok da garip değildi. Yine İncil'de anlatılanları düşündüm –bölünen ev ayakta kalamaz– ve güçlü olmaya kendi kendime söz verdim.

Birkaç saat sonra, tamamen şans eseri Saluhallen'ın önünde Jenny Jansdotter'a denk geldim. Daha sonra bir şekilde onu takip ettiğimi iddia edecekti ama bu iddiası bildiğiniz saçmalıktı. Aslına bakarsanız, Jansdotter'ın önümden yürüdüğünü fark ettiğimde Spisen'e doğru gidiyordum. Eğri, çırpı gibi bacakları; yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinden ileriye zıplıyor gibi yaylanarak yürümesi. O kadar ufak tefekti ki, topuklu ayakkabıları, blazer ceketi ve omzuna astığı pahalı çantası olmasa, çocuk olduğunu zannederdiniz.

Michael Blomberg'in sözleri kulaklarımda yankılandı: ön soruşturmayı Jenny Jansdotter yönetiyor. Polisi yönlendiren oydu ve Blomberg'e bakılırsa polis tüm dikkatini Stella'nın fail olmasına odaklıyordu.

Neden? İşine fazlasıyla yoğunlaşıp, verdiği kararların gerçek duyguları olan gerçek insanları etkileyeceğini unutacak biri mi? Kendi çocuğumuzu görme hakkımızı nasıl kullandırmaz? Nasıl bir insan böyle bir şey yapabilir? Cidden merak ediyordum; Botulfsplatsen'de karşıdan karşıya geçtiğini gördüğümde kendime engel olamadım. Saluhallen'ın batı tarafındaki girişinin hemen önünde ona yetiştim.

"Affedersiniz. Affedersiniz!"

Arkasına döndü. Sanırım beni tanıması bir-iki saniyesini aldı.

"Bu yaptığınız hiç doğru değil," dedi.

"Sadece bir şey sormak istiyordum."

Cevap bile vermedi. Önüne öyle hızlı döndü ki çantası vücudundan uzaklaşıp bir yay çizdi; Jansdotter yeniden Saluhallen'in cam kapısına yöneldi.

Arkasından yürürken, "Neden Linda Lokind'ı araştırmıyorsunuz?" diye sordum. "Lokind'ın tam da sizin aradığınız gibi bir çift ayakkabısı olduğunu biliyor muydunuz?"

Hızla binaya girince sesimi yükseltmek zorunda kaldım.

"Kızımızı neden göremiyoruz?"

Savcı birden durdu ve bana baktı; soğuk bakışları tarafsızdı.

"Kanuna aykırı olarak etkileme girişiminde bulunuyorsunuz; suç işliyorsunuz."

"Hiç de değil. Sadece bunu neden yaptığınızı anlamak istiyorum."

Jenny Jansdotter başını iki yana salladı ve dönüp gitti. Daha sonra şikâyette bulunurken, o noktada kolunu tuttuğumu ve onu durdurmaya çalıştığımı iddia edecekti. Tabii ki, yapmamıştım. Gerçekte, beni dinlemesini sağlamak için umutsuzca son bir ça-

bayla elimi uzatmıştım. Elim, koluna dokundu, bunu inkâr etmeyeceğim ama gitmesine engel olmayı düşünmedim bile.

"Hayatlarımızı mahvediyorsunuz!" diye seslendim arkasından.

Etraftaki insanlar yaptıkları işi bırakmışlardı. Meraklı yüzlerden, nefessiz mırıldanmalardan ve alev alev gözlerden oluşan bir orman gibi. Yüzümü gizlemek için bir elimi kaldırdım ve yeniden hızla kaldırıma dönüp, sinemaya doğru yürüdüm.

Polis daha sonra en az on kişiyi sorguladı, içlerinden biri bile Jenny Jansdotter'ın hikâyesini doğrulamadı.

@novaebook

39

Spisen'de Ulrika camın önündeki bir masada oturmuş, beni bekliyordu. Yanına oturdum, o da başını omzuma koydu.

"Özür dilerim, tatlım. Özür dilerim."

"Kendimizde değiliz."

"Seni seviyorum," dedim.

Sevgisini tüm bedenimde hissettim. Ulrika'nın olmadığı bir geleceğe dair en ufak düşünce bile acıyla yanıp, kül oldu.

"Benimle Stockholm'e gel," dedi. "Şu anda burada yapabileceğimiz başka bir şey yok. Stella'yı asla ama asla terk etmem, biliyorsun ama onu görmemize bile izin vermiyorlar. Burada Lund'da ya da başka bir yerde olmamız onun açısından bir fark yaratmaz. Kendimizi de düşünmemiz gerek. Bizim durumumuzda olan pek çok anne baba gördüm, bu tip şeyler yüzünden aileler parçalanıyor."

Haklıydı. Stella tam kısıtlamayla parmaklıkların ardında olduğu sürece yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Olabilecek en kötü şey Ulrika'yla birbirimizden uzaklaşmamızdı.

"Sence Stella'ya ne olacak?"

"Bilmiyorum ama savcı bir iddianame hazırlamakta kararlı görünüyor."

Jenny Jansdotter'ı gözümün önüne getirdim. Onunla karşılaştığımı Ulrika'ya söylemem gerekir mi?

"Sence o gece ne oldu?" diye sordum.

Ulrika gerginleşti.

"Bilmiyorum ... Yapamam ..."

"Hiç düşünmedin mi?"

Ne demek istediğimi kesinlikle biliyordu ama yine de "Neyi düşünmedim mi?" diye sordu.

"Stella'nın... bir şey yapmış olabileceği .... düşüncesi?"

İçten içe hayır demek istiyordum. Öfkeye kapılmasının ve böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin diye çıkışmasının hiç sakıncası yoktu. Şüphelenmek için iyi bir neden olduğunu görmektense aklımı kaybetmeyi tercih ederdim.

"Bu düşünceler tabii ki aklımdan geçti. Tabii ki düşündüm ... ama bu düşüncelerin köklenmesine izin vermiyorum."

Kulağa ne kadar kolay geliyordu. Fazla kolay.

"Oldukça fazla dolaylı delil var," dedi.

"Ama genel olarak bakılınca, deliller zayıf."

Sanki basit bir içtihat meselesi gibi.

Bir elini dizime koydu, ben de ağır ağır okşadım. Birlikte geçirdiğimiz bunca yılın ardından, cildi kendi cildim kadar tanıdıktı.

"Amina'nın ne gizlediğini anlayamıyorum," dedim. "Bize söylemediği bir şey var."

Ulrika elini hızla çekti.

"Amina neden yalan söylesin? Stella'nın en iyi arkadaşı o."

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Sadece açık sözlü davranmadığını biliyorum."

"Peki Amina'nın bir şekilde bu işe karıştığına cidden inanıyor musun?"

"Artık bilmiyorum. Neye inanacağımı bilmiyorum."

Yemeği ve içkiyi biraz fazla kaçırmıştık; terene kadar yürümeye karar verdik. Şehrin içinde fazla bir şey konuşmadan yürüdük. İnsanlar bize bakıyordu; bazıları selam verdi, bazıları biz geçer-

ken arkalarını döndü, fısıltılarını duyabiliyordum. Ulrika kolunu koluma geçirmişti ve belli bir amaçla yürüyordu; yavaşlamadı.

Sanırım Alexandra'yla Dino'yu ziyaret etmek Ulrika'nın fikriydi. Zaten mahallelerindeydik. Arkadaşlarımızla olmanın bize iyi geleceğini düşünmüştü ve geldiğimizi haber vermek için mesaj gönderdi.

Trollebergsvägen caddesinde, kapıyı bize Alexandra açtı; gözleri kocaman açılmıştı.

"Aa, siz mi geldiniz!"

Şaşkınlığının ardında belli bir isteksizlik vardı. Belki de Ulrika fark etmemişti çünkü evlerine girip Alexandra'ya kocaman sarılırken tereddüt etmedi.

"Evde misiniz diye şansımızı deneyelim dedik. Mesaj gönderdim ama cevap vermedin."

Alexandra, Ulrika'nın omzunun üzerinden bana baktı.

Dino, üzerinde sadece dizine kadar uzanan bir şort ve elinde birayla çıkageldi. Bizi görünce gülümsedi ve kucaklamak için saldırdı.

"Nasılsınız?" dedi Alexandra. "Stella nasıl?"

Son birkaç gün yaşananları –ya da yaşanmayanları– konuştuktan sonra, Dino beni oturma odasına götürdü; hoparlörlerden duyulan sakin bir müziğin yanı sıra, duvara asılı düz ekran televizyonda sinirli bir futbol yorumcusu bir şeyler anlatıyordu. Balkon kapısı sonuna kadar açıktı ve akşam havası içeri giriyor, pastırma yazının ılık kokularını içeri taşıyordu.

"Durum 2-1," dedi Dino, ekranı işaret ederek.

"İyi."

Hiç umurumda değildi.

"Yorgun görünüyorsun. Şaşırmamak gerek sanırım," dedi. "Bir bira iç."

Kapak tıslayarak açıldı; soğuk birayı aldım.

"Amina'nın programı belli oldu. Biliyor musun? Cumartesi günlerine zorunlu toplantılar ve sınavlar koymuşlar. Bunu yapabilirler mi?"

Ciddi miydi, emin değildim.

"Neyse, arayıp konuştum."

"Gerçekten?"

"Amina'nın cumartesi günleri önemli maçları var. Sanırım durumu anladılar. Anlamış gibi konuşuyorlardı."

Ulrika'yla Alexandra'ya bakmak için arkamı döndüm; mutfakta takılıp kalmışlardı. Dino'yla konuşmamayı tercih ederdim. Aslına bakılırsa, kimseyle konuşmak istemiyordum. Gelmemin tek bir nedeni vardı.

"Amina için teoride iyi, Stella için de pratikte iyi derdik hep, hatırlıyor musun?" dedi Dino. "Birbirlerini tamamlıyorlardı; sahada da, gerçek dünyada da."

"Hıımm."

Müzik çalarken, yorumcunun sesi üzerime bomba gibi yağıyor, mutfaktaki eşlerimizin sesleri de bu seslere karışıyorken odaklanmak zordu.

"Stella hayatta kalmasını bilir," dedi Dino. "Savaşçıdır o."

Bir şeyler mırıldandım, sonra hoparlörün ve müzik çaların yanına gittim.

"Kapatmamda sakınca var mı?"

"Yok tabii," dedi Dino; müziği durdurdum.

Mutfakta eşlerimiz Stockholm konusunu konuşuyordu.

Alexandra bir süre uzaklaşmak iyi fikir, dedi.

Amina'nın odasına doğru baktım.

"Evde mi?" diye sordum.

Dino başını iki yana salladı.

"Değil mi?"

"Yok."

Ensesini kaşıdı ve birasından büyük birkaç yudum aldı.

"Odasında mı?" diye sordum, kapıyı işaret ederek.

"Hayır, evde değil."

Odaya doğru gittim ve elimi kapının koluna koydum.

Gerçeğin ortaya çıkması gerekiyordu.

"Sen ne bok yiyorsun? Dur!"

Dino divandan uçarak geldi, hemen arkasından Alexandra ve Ulrika mutfaktan çıktı.

"Amina?" dedim, kapıyı açarken.

Orada, loş odanın diğer ucunda oturmuş, masasında kitap okuyordu. Bana doğru dönecek kadar zamanı olmuştu.

Dino kendini öne attı ve beni yakaladı. Çok geçmeden hareketsiz hale getirmişti; odadan çekip çıkardı.

Ulrika'yla Alexandra, "Dur, yapma!" diye bağırıyordu.

Ama Dino durmadı. Kolumu arkama öyle sert kıvırdı ki neredeyse omzum çıkacaktı; sonra da itti.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı Ulrika.

Alexandra koşup, Dino'yu çekiştirmeye başladı.

"Kes şunu!"

"Buradan gidecek," dedi Dino. Beni hole doğru sürükledi; holde dizini kuyruk kemiğime dayayıp, beni duvara yapıştırdı.

"Delisin sen," dedim.

"Sakin ol," diye tısladı.

Bu itiş kakışın arasında Ulrika'nın yüzündeki dehşet ifadesini gördüm.

"Ne oldu?"

Cevap vermeye çalıştım ama Dino beni susturdu.

"Amina'nın odasına zorla girdi."

İtiraz ediyordum ama boşunaydı.

"Senin neyin var böyle?" dedi Ulrika.

Dino'nun sert hareketleri yüzünden inliyordum. Ulrika'nın sorusuna cevap vermesini, bu anlamsız şiddetin açıklamasını yapmasını bekledim. Ne zaman ki dönmeyi başardım, Ulrika'nın soruyu bana sorduğunu anladım.

"Odasına mı girdin? İzinsiz?"

"Kapı kilitli değildi," diye kekeledim. "Dino evde değil demişti."

"Ne oluyor, Adam?"

Ulrika ellerini yüzüne götürdü. Yüzünün rengi atmıştı.

Anlamıyordum. Tek istediğim ailemin dağılmasını engellemeye çalışmaktı. Olup bitenlerin beni değiştirdiğini biliyordum. Ama iyi yönde değişmiştim. Hiçbir zaman olmadığım kadar iyi bir baba ve iyi bir koca olmuştum. Ailem için her şeyi yapabilirdim. Ulrika bunu takdir etmeliydi.

"Adam," dedi. "Adam, lütfen."

Dino bana gözlerinde acımayla bakıyordu. Beni bırakır bırakmaz, dönmeye çalıştım ama yolluğun üzerinde duran ayakkabılara takılınca geriye doğru, kapıya çarpıp yere düştüm.

"Yalan söylüyor," diyebildim. "Amina bize söylediğinden fazlasını biliyor."

Üçü de bana ölümcül bir hastalığa yakalandığını söyleyen birine bakar gibi bakıyordu.

"İkiniz için üzülüyorum," dedi Dino, Ulrika'ya doğru dönerek. "Ama bu yüzden Amina'nın zarar görmesine neden olmayın."

Ulrika başını ağır ağır, aşağı yukarı sallıyordu; Alexandra kolunu omzuna attı.

"Tabii ki Amina'yla konuştuk. Olanlarla ilgili hiçbir şey bilmiyor."

"Anlıyorum," dedi Ulrika. "Umarım bizi affedebilirsiniz. Kendimizde değiliz."

Ayakkabılarımı ve ceketimi giydim ve dışarıya, merdivenlere çıktım. Zihnim boşalıyordu. Düşüncelerim kaçak atlar gibi dörtnala gidiyordu; kulaklarım çınlıyordu ve gözlerimin önünde görüntüler tepetaklak oluyordu. Dışarı çıkarken bir şey söyledim mi, bilmiyorum. Bağırdım mı yoksa mırıldandım mı, hatırlamıyorum. O anı düşündüğümde sanki hafızamda boş bir nokta gibi. Bir sinir krizi. Sanırım iyi bir savunma avukatı cezai ehliyeti yoktur kararı bile aldırabilirdi.

@novaebook

40

Hafta sonunun geri kalanını yüksek ateşle yatakta geçirdim; başım çatlayacak gibi ağrıyordu. Yataktan divana geçmek bile tüm gücümü tüketiyordu ve çorba, kızarmış ekmek ve Tylenol'le besleniyordum.

"Belki de yardım almalısın?" dedi Ulrika.

Televizyonu kapattım. En basit ses bile bana kükreme gibi geliyordu.

"Doktor ne yapabilir?"

Ulrika divana oturdu ve dizimi okşadı.

"Doktordan bahsetmiyorum."

Battaniyeyi çeneme kadar çektim.

"Belki de konuşacak birine ihtiyacın vardır," dedi.

"Peki ne anlatayım? Ailemi bir arada tutabilmek için elimden gelen her şeyi yaptığımı mı? İnandığım her şeye, ahlaki ilkelerimin hepsine ihanet ettiğimi mi? Polise yalan söylediğimi ve tanıkları evlerine kadar takip edip taciz ettiğimi mi anlatayım? Ailem için her şeyi yaptığımı ama şimdi de karımın aklımı yitirdiğimi düşündüğünü mü söyleyeyim?"

"Ben böyle bir şey söylemedim. Bir krizin ortasındayız. Sinir krizi geçirmenin eşiğinde olmamız beklenmedik bir şey değil."

"Bizim mi?"

Ulrika yüzüme bakmıyordu.

"Herkesin krizlere yaklaşımı farklıdır."

Her pazartesi günü, birkaç toplantı yapmak için uçakla Stockholm'e gidiyordu ama oradaki evin anahtarını da almıştı. Telefonuma bir selfie göndermişti, mesajında tüm bunları atlatacağımıza söz veriyordu. Beni sevdiğini ve birlikte halledeceğimizi yazmıştı.

O sabah Alexandra ve Dino'yu aradım, yaptıklarım için binlerce defa özür diledim. Özür dilediğimi Amina'ya da iletebilirler miydi? Anlayışlı davrandılar ve bu beladan bir an evvel kurtulmamızı umduklarını söylediler.

Üstümdeki uyuşukluk yavaş yavaş azalıyordu. Gözlerim bulanık görüyordu, beynim pelte gibiydi ama yine de mahallede biraz dolaştım. Karşılaştığım herkes dik dik yüzüme bakıyordu. Kalın yünlü bir palto giymiş kır saçlı bir adam başını iki yana sallayarak söylendi ama ne dediniz diye sorduğumda sanki neden bahsettiğimi anlamıyormuş gibi şaşkınlıkla yüzüme baktı.

Ulrika girişi kolilerle doldurmuştu. Gerekli eşyalarını toplamaya çoktan başlamıştı. Durup kolilere baktım; içlerinden birini açıp içindekileri karıştırdım. Tüm hayatımız sekiz tane muz kolisinin içindeydi. Göğsümde bir boşluk hissettim.

Daha iki hafta önce son derece sıradan bir aileydik.

Perşembe günü istasyonun önünde Ulrika'yı bekliyordum. Havalimanından gelen otobüsten indi, güneşten dolayı gözlerini kısmış gülümsüyordu.

Öyle uzun sarıldık ki, sonsuzluk gibiydi; orada sanki zamanda bir boşlukta duruyor ve sadece birbirimize sarılıyorduk; birbirine ait, aşkla, zamanla ve kaderle bağlanmış iki vücut. Tanrı mıydı bizi birbirimize bağlayan? Orada, gidip gelen otobüslerin, zillerini çalan bisikletlilerin, sıcak kahveleriyle yürüyen derse geç kalmış öğrencilerin, ütülü kıyafetleriyle hızla sağa sola giden akademisyenlerin, ikinci el kıyafetler giyen orta direk vatandaşların

arasındaydık. Birbirimiz için yaratıldığımıza, Ulrika'yla benim için önceden yazılmış bir plan olduğuna inanmıyordum ama zaman ve aşk sayesinde sonsuza kadar, ölüm bizi ayırıncaya kadar bağlandığımıza inanıyordum; hayır, inanmıyordum, biliyordum.

Clemenstorget Caddesi boyunca dip dibe yürüyüp Bytaregatan'a geldik. Pavlos'un sözleri zihnimde yankılanıyordu. Kendine bakmayan kişi İsa'ya olan inancından vazgeçmiş olur.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Ulrika.

"Rezalet," dedim dürüstçe.

"Seni seviyorum, Adam. Şu anda güçlü olmamız gerekiyor."

"Stella için," dedim.

Daha sonra, kendimizi bir defa daha Michael Blomberg'in bürosunda sandalyelerin üstünde bulduk. Bebek mavisi gömleğinin kollarının altında terden kocaman halkalar oluşmuştu.

"Christopher Olsen hakkındaki ön soruşturmaya ulaştım," derken sesinde belirgin bir zafer duygusu vardı. "Mahkeme sunduğum gerekçeleri kabul etti, yine de belli ayrıntıların gizliliği kaldırılmadı."

Elindeki kâğıtları salladı.

"Şunları al. Linda Lokind'ın sorgusundan."

Oturduğum yerden hevesle uzandım.

"'SK: Christopher hakkında verdiğin bu bilgiler...'"

"SK kim?" diye araya girdim.

"Agnes Thelin, baş komiser," dedi Blomberg kafasını kaldırıp bakmadan. "SK sorgulayan komiser anlamında."

"Tamam, tamam."

Blomberg okumaya devam etti.

"'Christopher hakkında ortaya attığın bu iddiaların ciddi suçlamalar olduğunu biliyorsun sanırım, Linda. Daha önce söylediklerin ... ya da söylediklerinden bazıları tam olarak doğru değilse, şimdi söyle.'"

"Ciddi olamazsın!" dedim ellerimi kaldırarak heyecanla. "Bunu gerçekten söyleyebilir mi? Linda'nın yalan söylediğini iddia ediyor!"

Blomberg derince iç geçirip elindeki kâğıtları masaya bıraktı.

"Kusura bakma," dedim. "Devam et."

Derin nefes aldı ve okumaya devam etti.

"'LL'; bu Linda Lokind'ın kısası," dedi bana şöylece bir bakarak. "'LL: Sanırım olabilir... bilmiyorum. Bazen bir şey gerçekten oldu mu yoksa sadece hayal mi görüyorum emin olamıyorum. Gerçekten olmuş gibi hissediyordum. Gerçekten.'"

Blomberg devam etmeden önce bize baktı; yüzündeki ifade ciddiydi.

"'SK: Doğru olmayan şeyler söyledin mi, Linda? Tek istediğim gerçeğin ortaya çıkması. LL: Bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Her şey, nasıl desem, bulanık; gerçekler... ve ... hayal ettiklerim.'"

Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Akıl alır gibi değildi. Linda hayallerle gerçekleri ayırt edemiyor muydu yani?

Blomberg sorgu raporunu katladı ve Linda'ya verdi.

"Bu şekilde uzayıp gidiyor. Linda Lokind neyin gerçek, neyin hayal ürünü olduğunu bilmiyor. Kaçığın teki, diğer bir deyişle. Ön soruşturmanın kapatılmasına şaşmamak gerek."

Ulrika belgeye göz gezdirdi.

"O zaman, Christopher Olsen Linda'ya saldırmamış mı?"

Tamam, belki doğrudur. Ama Linda neyin hayal, neyin gerçek olduğunu ayırt edemiyor iddiasını yutmamıştım. Hatta, söylediği yalanların sonuna kadar farkında olduğundan emindim. Sakladığı bir şey vardı. Benden, polisten, herkesten. Ve ne sakladığını bulmam gerekiyordu.

@novaebook

41

Ulrika'yla birlikte Blomberg'in bürosundan ayrıldık ve Klostergatan'ın dar kaldırımlarında zikzaklar çizerek ilerledik. Haki renkli bir pardösü giymiş yaşlıca bir adam birden bire önümüzde durdu; bana sanki hayaletmişim gibi bakıyordu. Gözlerimi mağaza vitrinine çevirip adamın yanından hızla geçtim.

Patisseriet'e daldık, arka tarafta kuytu bir köşedeki masaya oturduk; kahve ve kremalı badem ezmeli pasta siparişi verdik.

"Farklı görünüyorsun," dedi Ulrika.

"Daha uyanık görünüyor olabilir miyim? Biraz uyuyabildim."

Bana uzun uzun baktı, yüzümün her milimetresini inceledi. Kendimi güvende hissetmemi sağladı; sanki gözleri beni sıcacık ve nazikçe okşuyordu.

"Ne olduğunu anladım. Yakalığın," dedi. "Seni papaz yakalığın olmadan görmeye alışık değilim."

Çenemi geriye çekip boynuma bakmaya çalıştım. Yakalığı çıkarmayı çok da düşünmemiştim. Bilinçli verilmiş bir karar değildi. Son birkaç gündür takmayı unutuyordum.

Ulrika ön soruşturma raporunu masaya koyarken, "Okumak istiyor musun?" diye sordu.

Sayfaları paylaştık ve sırayla okumaya başladık.

Ara sıra iç geçiriyor, birbirimize bakıyor, başımızı iki yana sallıyorduk.

Linda Lokind'ın sürekli çelişkili bilgiler veren, kafası karışık biri gibi göründüğüne hiç şüphe yoktu. Soruşturmada elde edilenlere bakılırsa, Christopher Olsen'a yönelik tüm şüpheleri ortadan kaldırdığı için savcıyı suçlamak zordu. Linda Lokind'ın yönelttiği suçlamalar, aldatılmış ve terk edilmiş kindar ve akli dengesi bozuk bir partner tarafından uydurulmuş görünüyordu. Peki ama olay gerçekten bu kadar basit miydi?

Kafeden çıkınca, Ulrika şehir merkezinde hızlıca dolaşmak istedi.

"Yeni bir eşarba ihtiyacım var. İşim yarım saatten fazla sürmez."

"Yarım saat mi?"

Koluma girdi.

"Hoşuma gitmiyor," dedim.

"Hoşuna gitmeyen ne?"

"İnsanların bakışları."

"Hızlı hareket ederim," diye söz verdi.

Söylenerek peşinden Åhléns'e girdim; başları öne eğik, kollarının altı terli insanların arasından geçiyordum. Ulrika'nın dibinden ayrılmıyordum. Nihayet yeniden dışarı çıktığımızda, giriş kapısının önünde titreyerek bekleyen kadına yirmi kron verdim. Tanrı'ya beni koruması için dua etti.

"Hızlıca H&M'e de girelim mi?" dedi Ulrika.

"H&M olmaz. Yapamam."

"Bırak baksınlar."

"Ama soru sorabilirler. Çalışanlar yani."

Bana baktı ve dirseğimi okşadı.

"Yakında hepsi bitecek. Taşınınca... "

Gardımı aldım ve karımın hemen arkasından H&M'in kalabalık sıcağına girdik; merdivenlerden direkt yukarı çıktık. Çalışan kızlardan birini görünce hemen erkek reyonuna doğru gittim ve

mağazanın arka tarafına yöneldim. Dünyanın geri kalanına arkamı dönüp birkaç gömlek aldım; askılara o kadar yakın duruyordum ki yeni kıyafet kokusundan huylandım.

Boyalı ip desenli kıyafetlerin önünde dakikalar geçirdim. Ulrika'nın işi bitmedi mi daha? Kontrol etmek için yana doğru birkaç adım attım.

"Adam? Sen misin?"

Tek bir hata yapmıştım ve hemen yakalandım. O tiz sesi, tipik Betty Boop tonunu hemen tanıdım. Ayrıca, H&M kızlarından biriyle konuşmam gerekiyorsa, kesinlikle Benita'yı tercih ederdim.

"Selam!" derken bana sempati ve memnuniyetin mükemmel karışımını yansıtan bakışlarla bakıyordu.

"Selam," dedim, iç geçirmemek için kendimi tutarak.

Benita, Stella ile aynı yaştaydı ve mağazada yaklaşık aynı zamanlarda çalışmaya başlamışlardı. Birkaç defa bize gelmişti, ondan hoşlanmıştım. Şarkıcı olma hayalleri kuran, zeki, neşeli, açık kalpli bir kızdı. Biraz jest olsun diye, biraz da ciddi Yetenek Sizsiniz yarışması seçmelerine katılması gerektiğini söylemiştik.

Geriye doğru çekilsem de, Benita kollarını açarak bana doğru hamle yaptı; sonuçta sarılacak gibi olduk.

"Sürekli sizleri düşünüyorum," dedi. "Stella nasıl?"

Mağazaya göz gezdirdim. Sessiz gibiydi; kulak kabartan kimse yoktu.

"Çok saçma," dedim. "Her şey masum olduğunu düşündürürken, savcı serbest bırakmayı reddediyor. Neredeyse hiç inancım kalmadı... adalet sistemine."

"Anlıyorum," dedi Benita. "Sırf birini vuran bir adamı tanıyor diye geçen yaz kuzenimi tutuklamışlardı."

Başımı aşağı yukarı salladım ama cevap vermedim. Bunun Stella ile ne alakası olduğunu anlamamıştım.

"Burada çalışamayacak olması da çok kötü. Ama tabii patro-

nun bakış açısını da anlıyorum. Eminim Stella'yı tanırlarsa pek çok müşteri rahatsız olur; bu da kötü reklam olur."

"Dur bir dakika. Ne demek istiyorsun? İşten mi çıkarıldı?"

Benita elini hızla ağzına götürdü.

"Size söylemiştir diye düşünmüştüm. Malin günler önce ona mektup yazdı."

"Stella'ya hapishanede tam kısıtlama uyguluyorlar. Avukatı dışında kimse ile iletişim kurmasına izin vermiyorlar."

Benita başını arkaya çevirip, omzunun üzerinden baktı.

"Ben..." dedi kasaları işaret ederek. "Neyse, Stella'ya selam söyleyin. Ya da, şey. Umarım her şey yoluna girer."

"Sorun değil," dedim kendini suçlu hissetmemesi için.

Merdivenlere dönerken bir defa bile arkama bakmadım. Ulrika ortalarda görünmüyordu. Yarıya kadar inmiştim ki, tırabzana tutunmak zorunda kaldım. Hava ağırlaşıyordu, çift görmeye başlamıştım. Sallanarak da olsa son birkaç basamağı inmeyi başardım. Etrafım seslerle doluydu ama her şey anlaşılmaz bir ses çamuruna dönüşüyordu. Koluma bir el dokundu ama silkeleyip uzaklaştırdım; askıların arasından kapıya doğru zorlanarak ilerledim, dışarı çıkıp korna çalan arabaların arasından yolun karşısına geçtim. Turist danışma bürosunun önüne gelince eğildim ve derin bir nefes aldım; az sonra kusacağımdan emindim.

@novaebook

42

Stora Södergatan'dan aşağıya koşar adımlarla ilerledim. Yapmam gereken bir şey vardı; bekleyemezdi.

Ne olduğuna dair kafamı netleştirmem gerekiyordu. Linda Lokind kötü muamele konusunda, Christopher Olsen'ın zorbalığı konusunda yalan mı söylemişti? Öyleyse, Olsen öldüğüne göre, bu yalanı neden sürdürüyordu? Peki, sorgulama sırasında gerçeklerle rüyaları ve hayalleri karıştırdığını iddia etmesinin nedeni neydi? Bu gerçek olamazdı.

Son ziyaretimden sonra, Linda'nın bir şeyler sakladığından emin olmuştum ama aynı zamanda anlattıklarının çoğu yakın ilişkilerinde şiddete maruz kalmış başka kadınların anlattıklarından tanıdık geliyordu.

Linda Lokind'ın hayal ürünü şeylerle gerçekleri birbirinden ayırt edemeyecek kadar hasta olduğuna inanmıyordum. Belki de polisin suçlamalarını ciddiye almadığını görünce böyle bir şey uydurmuştu. Acaba Christopher Olsen'la hesabını kendisi görmeye mi karar vermişti? Yaptıklarından sonra, Olsen'ın öylece kurtulmasına izin vermesi mantıklı görünmüyordu.

Peki ama neden Stella'dan bahsetmişti? Stella hakkında bir şey mi biliyordu yoksa internette saçma sapan şeyler mi okumuştu?

Sorular üst üste birikiyordu. Bilmem gerekiyordu; bekleyemezdim.

Ben sadece doğru olanı, benim durumumdaki her babadan beklenecek olanı yapıyordum.

Bisikletimi Tullgatan'da apartman kapısının dışındaki duvara dayadım. İçeriye nasıl girdiğimi çok net hatırlamıyorum ama ayaklarım basamaklara ağır ağır çarparken içimden sürekli dua ediyordum.

Benim Tanrım adildir; affedicidir.

Doğru olanı yaptığımı biliyordum. Parçalanan bir aile ayakta kalamaz. Kendi ailesiyle ilgilenmeyen insan inancını kaybetmiştir.

Linda Lokind kapının kilidini açtı ve zincirin boyu kadar aralıktan burnunu uzattı.

"Yine mi siz?"

Merdivenin loş ışığında gözleri parıldadı.

"İçeri gelebilir miyim? Cevap almak istediğim birkaç sorum daha var."

Beni incelerken alnı kırıştı.

"Bir saniye bekleyin," deyip kapıyı kapattı.

Zinciri açacağını düşündüm ama saniyeler geçti ve hiçbir şey olmadı. Orada, kapalı, sessiz kapıya gözlerimi dikmiş, duruyordum. Beni içeri almayacak mıydı? Birkaç dakika sabırla bekledim, sonra zili tekrar çaldım.

Bir süre sonra, ayak sesleri duyuldu. Sonra sessizlik oldu. İsmini söyledim ve nihayet beni içeri aldı.

"Beklettiğim için özür dilerim. Bir işim... İçeri girin."

Paltomu astım ve ayakkabılarımın bağcığını çözmek için eğildim. Gözümün ucuyla ayakkabı rafını görüyorum.

Orada değildi. Diğer tüm ayakkabılar hâlâ rafta duruyordu ama o ayakkabılar, Stella'nın ayakkabılarının aynısı olan ayakkabılar, eksikti.

Linda oturmam için yer gösterdiğinde, "Uzun sürmez," dedim.

Bana şaşkınlıkla baktı ve boynunu işaret etti.

"Takmamışsınız...?"

"Papaz yakalığımı," dedim, anlayışla. "İnsan her zaman işinin başında olmaz. Bazen papazların bile özel hayatı olabiliyor."

Çekinerek gülümsedi ve oturdu.

"Evet, konu şu," dedim, söze nasıl başlayacağımı düşünürken. "Geçen ziyaretimde bana söylediğin her şeye, Christopher'ın seni istismar ettiğine inanıyorum. Bana söylediklerinin gerçek olduğuna inanıyorum."

"Harika," dedi, hâlâ çekingendi.

"Peki ama, polis sorgusu sırasında tüm iddialarını neden geri aldın? Neyin gerçek olduğunu, neyin hayal gücünün ürünü olduğunu bilmediğini söyledin. Ama aslında biliyordun, değil mi?"

"Bana kimse inanmadı zaten."

"Yani kimse söylediklerine inanmadı diye mi suçlamalarını geri çektin?"

"Hmmm."

"Gerçekle fanteziyi ayırt etmekte sorun mu yaşıyorsun?" diye sordum.

Linda cevap vermedi.

"Polis seni dinlemedi," dedim. "Bunun yerine ne yapmayı planlıyordun?"

Sandalyede kıpırdandı. Gözlerini odada gezdirdi.

"Hiçbir şey. Ya da ..."

"Ya da?"

Kolunu arkaya doğru kıvırıp, omzunu kaşıdı. Bu kadının deli olduğunu, hayal ile gerçek arasındaki farkı anlayamayacağını gösteren hiçbir şey yoktu. Polis sorgusunda neden böyle bir şey söylemişti?

"Kim olduğunuzu biliyorum," dedi aniden.

Düşüncelerim dondu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Geçen gelişinizden sonra araştırdım."

Ağzımı açtım ama kelimeler yolda bir yere takılmıştı.

"Chris'ten intikam almayı çok düşündüm," dedi Linda Lokind. "Onu öldüremezdim sanırım ama ona zarar vermenin çeşit çeşit yolunu düşündüm. Bunu yaptım."

Gözlerini ayırmadan bana bakıyordu.

"Üzgünüm," dedi sonunda, omuzları çökmüştü. "Chris'i öldüren Stella'ydı. Onu uyarmaya çalışmıştım. Buna inanmak istemediğinizi biliyorum ama polis haklı. Kızınız yaptı."

Hareket edemedim. İçten içe çöküyordum, düşüncelerimde boğuluyordum, karanlığın mengenesinde sıkışmıştım.

"Yalan söylüyorsun."

Başını iki yana salladı.

Bluzun kolunu dikkatlice katladı ve saate baktı.

Kapı çalındı; sertçe üç defa.

Linda ayağa kalktı; onu takip ederken neredeyse bacaklarımın üstüne yığılacaktım. Sanki bütün oda üstüme yıkılıyordu.

"Gitmeliyim," dedim.

Linda önümden yürüyordu. Hole doğru yürümeye devam ediyordu ama ben oturma odasının ortasında durdum. Merdivenlerde bir erkek sesi yankılandı ama ne dediğini anlayamadım. Bu arada hızla mutfağa girdim, saklanacak bir yer, bir çıkış arıyordum; tam olarak ne aradığımı bilmiyorum.

Kapıyı kapattığı sırada Linda'nın sadece sırtını görebiliyordum. Hareketleri sanki artık tereddütlüydü. İçgüdülerimle hareket edip, toparlandım, görünmemeye çalışıyordum.

Adam ayakkabılarını çıkarmadan içeri daldı. Adımları masif zeminde koşuşturan askerlerin bot sesleri gibiydi; hiçbir art niyet gütmeden hızlıca içeriye girdim ve büyük, şişe şeklindeki vazoyu boğazından kavradım.

Bence bu son derece insani bir hareketti. Kendinize ve sevdiklerinize yönelen doğrudan ve ciddi bir tehdit yaşamamışsanız bunu anlamanıza imkân yok. İnsan mantıksız kararlar alıyor ve başka bir durumda asla aşmayacağı sınırları aşıyor. Artık kaçma olasılığı olmayan insan savaşmak zorundadır.

Vazonun ne kadar ağır olduğunu anlamak için yerden hafifçe kaldırınca, iki elimi birden kullanmam gerekeceğini fark ettim. Tam başımı kaldırmıştım ki, adam köşeden dönüp önüme çıktı. Parlak siyah botlarını gördüğümde adrenalin pompalamaya başlamıştım.

"Polis!"

Üstüme atladı.

Her şey çok hızlı oldu; oda dönüyordu ve cam kırıkları ani başlayan bir kar yağışı gibi üstümüze yağıyordu. Bir saniye sonra yerdeydim, yanağım parkeye yaslıydı ve nefes alamıyordum. Sanki üstümden araba geçmişti; galiba belim kırıldı, üstelik kaburgalarımın arasına sanki bıçak saplanıyordu.

"Adam Sandell?" dedi polis patlama gibi bir sesle.

Ancak sızlanabiliyordum.

"Adam Sandell?" dedi tekrar tekrar, ta ki adımı nihayet teyit edebilinceye kadar.

Çekiştirilerek yerden kaldırılıncaya kadar iki kişi olduklarını anlamamıştım. Diğer polis memuru Linda'nın yanında duruyor, kelepçesini çıkarırken bana küçümsemeyle bakıyordu.

"Üstünde silah var mı?" diye sordu.

"Silah mı? Deli misiniz siz?"

"Sivri herhangi bir nesne?"

Kollarımdan tutup yürüttüler ve sorgulanmak üzere karakola götürüldüğümü söylediler. Herhangi bir nedenle şüpheli miyim, diye sorduğumda sadece muğlak bahaneler işittim. Karakola gidinceye kadar beklemem gerekiyordu.

Kelepçeyi gevşetmeleri taleplerim sessizlikle karşılanıyordu. Arabayı karakolun arkasına park ettiler ve park yerinden iriyarı polis memurları eşliğinde bir suçlu gibi geçirdiler.

@novaebook

43

Agnis Thelin küçük sorgu odasına gelene kadar yarım saat beklemem gerekti. Anahtarlarımı ve cüzdanımı masanın üzerine koydu.

"Telefonunu teknik analiz için alıkoyacağız," dedi, savcılıktan aldığı emri elinde sallıyordu.

"Teknik analiz mi? Ne ile suçlanıyorum?"

Agnes Thelin'in yüzünde, sanki beni gerçekten önemsiyormuş gibi, bir endişe ifadesi belirdi.

"Adam, evine ilk defa gittiğinde Linda Lokind bizimle iletişime geçti. Korkmuştu. Yanlış beyanlarda bulunarak güvenini kazanmaya çalışmışsın."

"Sadece o gün tesadüfen papaz yakalığımı takmıştım."

"Margaretha Olsen'ı temsil ettiğini iddia etmişsin."

Bunu inkâr edemezdim ama sınırı çok fazla aşmadığımı düşünmüştüm. Kesinlikle o polislerin sergilediği tarzda bir şiddeti gerektirecek bir şey değildi.

"Tekrar gelecek olursan Linda'nın hemen bizi aramasını kararlaştırmıştık," diye devam etti Agnes Thelin.

Demek o yüzden kapıyı açması o kadar uzun sürdü.

"İyi de, ben neden buradayım? Neden beni gözaltına aldınız? Herhangi bir yasayı çiğnemedim."

"Meslektaşıma vazoyla vurmuşsunuz."

"Vurmuş muyum? Bunu mu iddia ediyor?"

"Bir şey iddia etmiyor. Odada dört kişi varmış."

"Ama Linda Lokind'ı tekrar sorgulamanız gerekiyor. Christopher Olsen hakkındaki tüm suçlamalarının gerçek olduğunu itiraf etti bana. Ona tekrar tekrar saldırıda bulunmuş, o da nasıl intikam alabileceğini düşünmüş."

"Bu soruşturmanın ayrıntılarını seninle tartışamam, Adam. İşimizi yaptığımıza güvenmen gerekiyor."

"Size nasıl güvenebilirim? Küçük kızım hiçbir delil olmamasına rağmen parmaklıkların ardında!"

"Laboratuvardan yeni sonuçlar elimize ulaştı. Olay yeri teknisyenleri Stella'nın ayakkabısının tabanında bazı küçük desen bozuklukları tespit etti; bunlar olay yerindeki izlerle eşleşiyor. İzlerin Stella'nın ayakkabısından kaynaklandığından eminiz."

"Bu doğru olamaz."

"Tabii ki doğru."

"Ama izler herhangi bir zamandan olabilir. Stella'nın şahidi var!"

Agnes Thelin ellerini çenesinin altında piramit şeklinde birleştirdi. Gözleri biraz ıslaktı ama bakışları sabit ve sağlamdı. Bir yere varamayacağımı anladım. Kararını vermişti. O ve savcı Jansdotter, Stella'nın suçlu olduğuna ve benim de sıradan bir yalancı olduğuma karar vermişlerdi. Söyleyeceğim hiçbir şey tavırlarını değiştirmeyecekti.

"Kendini nasıl hissediyorsun, Adam? Son zamanlarda pek çok sınırı aştın."

Sürekli zonklama hissinden kurtulabilmek için ellerimi şakaklarıma bastırdım.

"Savcı Jenny Jansdotter hakkında polise şikâyette bulundu," diye devam etti Thelin masasının üzerindeki belge yığınından bir kâğıt alarak. "Ona sokakta saldırmışsın, bağırmışsın ve tehditkâr davranmışsın."

"Saldırmak mı? Tehditkâr mı?"

Gözümde her şey titremeye başladı. Masada içecek bir şeyler aradım. Ağzım toprakla dolu gibiydi. Işık o kadar parlaktı ki, gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

"Adam?"

"Avukat istiyorum."

Beklentilerimin aksine, Michael Blomberg kapıdan içeriye dalıp, yanıma oturduğunda rahatlamış hissettim.

"Güven bana," dedi omzuma kocaman pençesini koyarken.

Ulrika buraya gelmesini ayarlamıştı.

Söyleyebildiğim tek şey, "Jansdotter'a saldırmadım," oldu.

"Tabii ki saldırmadın," dedi Blomberg. "Bu iddialar çok saçma. Endişelenmene gerek yok."

Bir kâbusun içinde sıkışıp kalmıştım.

"Berbat bir durum olduğunu anlıyorum," dedi Agnes Thelin, "ve kendini iyi hissetmediğini de."

Blomberg'in eli birden ileriye fırladı.

"Burada işinizi yapma şeklinize dair şüphelerim giderek artıyor," dedi.

Ona baktım. Sonunda bir şeyler yapmaya başlamıştı.

Agnes Thelin sanki yanlış bir şey yokmuş gibi konuşmasını sürdürdü.

"Şimdi söyleyeceklerim başlangıçta şok edici ve berbat gibi gelebilir ama uzun vadede seni rahatlatacağına inanıyorum, Adam."

Blomberg'e döndüm, kravatının düğümünü parmağıyla çekiştiriyordu.

"Kızını korumaya çalıştığını biliyorum," dedi Başkomiser Thelin. "Ama bu artık mümkün değil."

Birden sakinleştim. Nasıl olduğunu anlayamadım ama alnım-

daki zonklama kesildi, ağzıma yeniden tükürük salgılandı. Görüşüm netleşti. Nihayet yaşadığım an bana yetişmiş gibiydi.

"Dün, Stella'yı sorgulamak için yeniden hapishaneye gittim," dedi Agnes Thelin. "Epeyce yeni bilgi edindim."

Birkaç saniye gibi bir süre içerisinde olacakları gözümde canlandırdım. Geleceği, gerçekte yaşanmadan hemen önce zihnimde sanki bir sinema filmi gibi izliyordum.

"Stella eve senin iddia ettiğin kadar erken gelmediğini söylüyor."

"Gelmemiş mi?"

"Saat biri geçtikten sonra, belki ikiye doğru geldiğini düşünüyor."

"Hayır, bu doğru değil." Başımı kendimden emin, iki yana sallıyordum. "Sarhoştu. Saati karıştırmış olmalı."

Saniyeler birbiri ardına kaybolup gidiyordu. Blomberg'e baktım, o Thelin'e, Thelin de bana bakıyordu. Biliyorduk; üçümüz de. Bu sadece bir tiyatro oyunuydu, başka bir şey değil. Performans sergiliyorduk.

"Stella'nın söyledikleri bununla sınırlı değil."

Ciğerlerimi havayla doldurdum.

"Oradaymış," dedi Agnes Thelin. "Chris Olsen öldüğünde Stella orada, Pilegatan'daki oyun parkındaymış."

"Hayır," dedim. "Hayır, bu doğru değil."

"Orada olduğunu itiraf etti, Adam."

Yine her şey titremeye başladı. Hava boğazıma takılıyordu.

"Hayır," dedim tekrar tekrar. "Hayır, hayır, hayır."

"İtiraf etti."

@novaebook

KIZ

Ne düşünüyorsun, küçük bir suçu binlerce iyi iş temizlemez mi?
Fyodor Dostoyevsky, *Suç ve Ceza*
(Constance Garnett çevirisinden)

O günden sonra her gününün birbirinin aynı olacağını ve ona hep aynı acıyı yaşatacağını biliyordu. Haftaların, ayların ve yılların onu hüzünlü ve acımasız beklediğini, birbiri ardına gelip ona saldıracağını ve ağır ağır öldüreceğini görüyordu.
Emile Zola, *Thérèse Raquin*
(Edward Vizetelly çevirisinden)

@novaebook

@novaebook

44

Bu hücrenin en kötü yanı, yatarken bir taraftan diğerine dönemediğim, taş kadar sert yatak değil. Loş ışık da değil. Hatta klozetteki eski sidiklerden kalan iğrenç halkalar bile değil. En kötü yanı koku.

Tarif etmesi imkânsız.

Tabii Teddy benimle aynı fikirde değil. Her şey tarif edilebilir, diyor. Evet, evet, tabii.

Sıfat kullanmadan tarif etmem gerektiğini söylüyor.

Sıfat *kullanmadan*?

Güzel, anlıyorum. Öğretmenlerin olayı bunlar. Eğitim konferanslarında öğrendikleri şeylerden. Öğrencileri sıfat kullanmadan bir şeyi tarif etmeye zorla. Onları artı işareti kullanmadan toplama yapmaya zorla. Ellerini kullanmadan amuda kalkmaya zorla.

Dil bilgisi. Herhalde bacak arasında dönmüş kıl kadar havalıdır. *Sıfat, bir şeyin nasıl olduğunu, örneğin eski ya da gri gibi, anlatan kelimelerdir.* Nitelikleri tarif eder, bize bir şeyin nasıl davrandığını ya da nasıl göründüğünü anlatır.

Ya da nasıl koktuğunu.

Sıfatlar sadece başka nesneleri tarif etmek için vardır. Bir sıfatın dünyadaki varlığının tek amacı budur. Ve şimdi de Teddy buranın nasıl koktuğunu anlatırken sıfatları *kullanmamamı* istiyor.

Kokuyu neredeyse hiç fark etmediğini iddia ediyor. Abarttığı-

mı, kafamı taktığımı. Belki de alışılmadık bir koku duyum vardır diye cevaplıyorum.

"Kesin, tabii, öyledir mutlaka."

Gülüyor.

Teddy çok fazla gülüyor. İyi bir özellik aslında. Öğretmenlerimin çoğu gülmektense bağırmayı tercih ediyordu.

"Cidden, madem bir şeyin nasıl olduğunu tarif etmek için özel kelimeler var, neden kullanmıyoruz?"

"Buna yorum denir. *Show, don't tell**," diye ekledi İngilizce. "İsveççede bunu aynı etkiyi yaratarak söylemek mümkün değil."

Söyleyebilirsin demek için söylemek mümkün değil demiş olması ironik; birlikte gülüyoruz.

Daha birinci sınıftayken İsveççeyi bir tarafıma takmayı bırakmama *şaşmamalı*.

Aslında her zaman bana iyi bir yazar olduğumu, anlatımcı dil falan kullandığımı söylerler. Ama dikkat edilmesi gereken dilbilgisi kuralı gibi bir sürü bok püsür, dikkat edilecek kurallar vardı ve bunlara uyayım dediğin anda da, tabii ki, bir istisna çıkıyordu karşına. Kurallar bana hiçbir zaman uymadı zaten.

Bir tür OKB. Obsesif bir şey. Bir kural varsa, bozmam gerek.

Teddy bugüne kadar karşılaştığım tüm öğretmenlerden süper farklı. Lisede, on yedi yaşında falan, İsveççeye Bim giriyordu. Evet kadının adı Bim. 1900'lerde emekliliği gelen yaşlı bir baykuş.

Bir de danışmanımdı. Akademik kariyerimi mahvetti diyorum zevkle; aslında tabii ki şaka. Teddy şakamı anlıyor, kahkaha atıyor. Bu açıdan iyi biri. Şaka yapınca anlıyor, espri anlayışı var.

Bim'in gözlerine bakınca benden hoşlanmadığını anlardınız. Aslında sınıftaki kimseden hoşlanmıyordu, durmadan sosyal birimler grubunun ne kadar iyi olduğunu, eğitilemez işletme ve ekonomi grubundaki bizden zaten fazla beklentisi olmadığını söyler, bir şekilde kelimeleri doğru yazmayı başarsak, yetişkin

* Anlatma, göster. (ç.n.)

olduğumuzda resmi kurumlardan gelen mektupları okuyabilsek yeter der dururdu. Aslında insanların benden hoşlanıp hoşlanmaması umurumda olmaz, hoşlanmak zorunda da değiller; beni rahatsız eden hoşlanmadığını saklayamayacak kadar aptal olan insanlar. Bim kare gözlüklerinin ve ince tüy bıyıklarının altına yapıştırılmış yapmacık gülümsemesiyle etrafta dolaşır, çok fazla sırıtır ve "Günaydın çocuklar!" derdi

Galiba benden hoşlanan çok fazla öğretmenim olmadı. Pazar geceleri işe dönmek için sabırsızlanma nedenleri olmadığımı söyleyebiliriz sanırım. Örnek öğrenci değildim. Erkek olsaydım belki işler daha iyi giderdi. Ellerinden bir şey gelmiyor, erkek çocuklar işte, falan...

Ama Teddy farklı.

Ya da benimle ilgili bir durum bu, belki de ben değiştim.

"Ne halt yemeye öğretmen oldun?" diyorum.

Buna gülüyor. Sanki içten gülüyor gibi.

"Başka bir bölümü kazanamadın, falan, öyle bir şey mi?"

Tüm klişeleri arka arkaya sıralıyor; ne kadar önemli bir iş olduğunu, eğlenceli ve heyecan verici olduğunu ve genç insanlarla çalışmanın çok tatmin edici olduğunu anlatıyor.

"Anladım, uyuşturucu bağımlıları ve çete üyeleri diyorsun. Kesinlikli kulağa heyecan verici geliyor."

İç çekiyor ve gözlerini deviriyor.

"Artı, en azından sosyal yardım alan biri kadar para kazanıyorsun, doğru mu?" diye iyice üsteliyorum.

Ama tabii Teddy oltaya gelmiyor. Kolayca tahrik olan bir tip değil, bu da herhalde böyle bir yerde çalışan biri için ciddi bir avantajdır.

Yani, sonunda bir çaba sarf ediyorum. Teddy için. Bir de yapacak daha iyi bir işim olmadığı için. Sıfat kullanmadan tarif etmeye çalışıyorum.

"Şey gibi kokuyor... eski suç gibi," diyorum, yazmak için hazırım.

"Eski ..."

"... sıfat. Doğru, tamam, ne haltsa!"

Teddy'nin sabrı çok etkileyici. İş yerinde asla beceremiyorum. Müşteri fazla saçmalamaya başlayınca kendimi kaybediyorum ve çığlık atmamak için kese kâğıdına nefes alıp vermek zorunda kalıyorum, "Hey, alt tarafı 139 korondan bahsediyoruz burada *artı* istediğiniz zaman iade edebilirsiniz."

Sonunda bir tanıma karar veriyorum:

Burası klostrofobi kokuyor. Istırap ve korku plastik yer döşemesinden duman gibi yükseliyor. Bu duvarlar arasında düşünülmüş tüm düşünceler burnuma doluyor. Ter, şok, sperm ve utanç gibi pis kokuyor.

İçinde tek bir sıfat bile yok.

Teddy beni övüyor. Her zaman böyle, bir anlamda repertuarının bir parçası ama bu defa farklı, sanki onu gerçekten etkilemişim gibi.

"Çok çağrışımcı. Şiirsel."

O da beni küçümsemişti tabii ki.

Gitmeden önce her zaman el sıkışmak istiyor. Hiç de doğal gelmeyen, tuhaf bir alışkanlık. Belki içerdeki sert tiplerde işe yarıyordur. Yine de bir şey söylemiyorum. Elini tutup, sıkıyorum. Ayrıca, bazen başka birine dokunmak çok hoş.

"O zaman, yarın görüşürüz belki," diyor.

Her zaman *belki* diyor. Çünkü burada olmama olasılığım var. İlk söyleyişinde böyle açıklamıştı. Tutukevinde bir günden diğerine ne olacağından emin olmak imkânsız. İnsanlar naklediliyor, serbest bırakılıyor, hüküm giyiyor. Bazı insanlar ölüyor.

Teddy bu son kısımdan bahsetmemişti. Kendi kendime çıkarımda bulundum.

"Yarın görüşürüz," diyorum.

Çünkü bir süre hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyorum.

45

Bir itirafım var. İsveç ceza sisteminin doğru dürüst otellerden oluşan bir zincir olduğunu düşünenlerden biriydim. Bu ülkede kilit altında olmanın ceza sayılmayacağını düşünenlerden. Bir bakıma okul sonrası programlara benzediğine, insanın biraz rahatladığı, yatağa uzanıp televizyon dizilerine takıldığı, iyi yemeklerle beslendiği ve herhangi bir şey için endişelenmesine gerek olmayan bir ortam olduğuna inanıyordum.

Bir defasında okulda, İsveç'te evsiz insanların olmasını anlamadığımı söylemiştim, bir de sokaklarda yaşamaktansa hapiste olmayı tercih edeceğimi.

Hüküm giymemiş olabilirim ama burada altı hafta geçirdikten sonra, bir daha asla parmaklıklar ardında olmayı istiyorum demem ya da hapishanelerin otele benzediğini düşünmem.

Odam on metrekareden küçük. Buraya oda diyorlar çünkü hücre kulağa daha iç karartıcı geliyor. On metre kare, ancak bir at ahırı kadar. İsveç'te insanların arka bahçelerine kurdukları seraların çoğundan küçük. İçinde bir yatak, bir masa, bir sandalye ve raf, tuvalet ve lavabo var.

Kimsenin bana acımasını istemiyorum. Burada olmamın bir nedeni var, ayrıca kurban değilim. Her yerim ağrıyor, kilo verdim, düşüncelerim kulağımda bir çınlama gibi beni rahatsız ediyor. Ama kimsenin bana acıması için bir neden yok. Kesinlikle yok. Ortaokul yıllarında sürekli kullandığım, çok sevdiğim bir

söz vardı; şimdilerde her zamankinden daha anlamlı geliyor: Sıcağa dayanamıyorsan, ateşle oynamayacaksın.

Günde bir defa, temiz hava alalım diye dışarı çıkarıyorlar. Şanslıysan. Bazen yeterli personel olmuyor, bazen de asansörlere kadar yanında gelecek birini bulamıyorlar. Çoğu zaman da umurlarında bile olmuyor.

Çatıda köpek parkı gibi bir yer var. Sadece etrafta, ileri geri ya da küçük daireler çizerek yürünüyor. Ne fark eder? O da bir şans. Farklı bir şey. Bir süreliğine de olsa kokudan ve sıkışmışlık duygusundan uzaklaşıyorsun. Ama düşüncelerden ya da midene bir şey oturmuş duygusundan kurtulmana yaramıyor.

Bir gece, yağmur dev çiviler gibi batacak kadar hızlı yağıyordu ama ben yine de çatıda volta attım. İleri, geri. Kıçım donmuş, yağmur yanaklarımı ısırıyormuş, umurumda olmadı. Buralarda boş boş oturmak ya da yatmak dışındaki her şey altın değerinde.

Tabii ki İsveççe derslerine de bu yüzden başladım. İngilizce ve matematik dersleri de almak isterdim ama okulda final notu alınan dersleri burada alamıyorsun. Teşekkürler, Baykuş Bim, gerçekten beni İsveççeden bıraktığın için teşekkürler! Teddy olmasa, burada kesin ölürdüm.

Radyo, televizyon, internet? Mümkün değil. Tam kısıtlama uyguluyorlar bana. Gözaltına alınma belgeleri ya da mahkeme notları ve benzeri eğlenceli şeyler gibi davamla doğrudan ilgili şeyler dışında herhangi bir şeyi görmem, duymam ya da okumam yasak. Ne ardı ardına yayınlanan dizi bölümleri, ne müzik; tek bir metin bile yok. Telefon etmem ya da telefonla aranmam yasak; ziyaretime gelebilecek tek kişi avukatım.

Haftada üç defa atıştırmalık arabası geliyor; midemi iki bin kalorilik Daim şekeri ve kolayla dolduruyorum. Şeker fazlasıyla

görmezden gelinen bir uyuşturucu ve buralarda başkasına ulaşamazsın.

Aslına bakılırsa, iki yabancının kilidi açıp yemek tepsisini getirdiği anın nasıl dört gözle beklendiğine inanamazsınız. İlk birkaç gün, her gelişlerinde neredeyse yüksek sesle bağırmaya başlayacaktım. Başka birini görmek bile vücudumun coşmasına neden oluyordu. Yataktan ok gibi fırlıyordum ve boyunlarına sarılmak istiyordum, sonra gökyüzünün altında var olan her şey hakkında en az elli soru soruyor, bir daha gitmelerini engellemeye çalışıyordum.

Yalnız başıma kalır kalmaz zihnim vızırdamaya başlıyor. Kokuyu yeniden hissediyorum.

Beni psikoloğa gönderdiklerinde buraya geleli iki gün olmuştu. "Kafa doktoru istemedim," dedim gardiyana.

Temizlikçinin temizlemeyi unuttuğu bok lekesiymişim gibi baktı.

"Zararı olmaz."

Galiba adı Jimmy. Çenesinin altında kasık kılı gibi görünen iğrenç keçisakallarından var, gözleri de buz mavisi. Onu bir yerden hatırladığıma yüzde yüz eminim, belki Etage, belki de başka bir kulüpten.

Gardiyanları iki gruba ayırabiliriz, sorun olmaz. Birinci grup: bunu sadece iş olarak, hesaplarına ayda bir para yatmasını sağlayan bir şey olarak görenler. Belki hapishane daha iyi ya da daha yüksek kazançlı bir kariyer arayışları sırasında geçici bir durak. İkinci grup: gücü sevenler. Buraya isteyerek gelenler. Belki polis akademisine girmek istediler ama kabul edilmediler; büyük ihtimalle psikolog yüzünden. Bunlar zorbalık etmeyi ve şiddet uygulamayı seven ve içeridekileri böcek gibi görenler.

İkisini ayırt etmeyi hemen öğreniyorsun. Çoğunun soğuk ba-

kışları olsa da, karşısındakini umursamamakla, onu hor görmek arasında çok büyük fark var.

Jimmy kesinlikle güce aç olanlardan. Sana bakışından anlıyorsun. Sanki aynı zamanda hem alttan alıyor hem de yukarıdan bakıyor. Sanki kendisini benden daha iyi, daha üstün görüyor ama aslında içten içe tam tersi olduğunu biliyor ve bu da onu çok sinirlendiriyor. Spor salonunda çok fazla zaman geçiriyor. Üst kolları bacaklarından daha kalın, boynu boğalara yakışır. İçimden o şişko kollarını yanlarına iğnelemek geliyor.

Her soruya başka bir soruyla cevap veriyor.

"Şaka mı ediyorsun? Ne düşünüyorsun? Annen miyim ben senin?"

Yüzüne karşı bağırmak istiyorum.

Psikoloğa ihtiyacı olan biri varsa, o kesin ben değilim.

Psikologlarla ilgili bir teorim var. Hepsi için geçerli olduğunu söylemiyorum ama yıllar boyunca pek çoğuyla karşı karşıya geldim ve şu ana kadar istisnaya rastlamadım.

Teorim şu: üniversitede beş-altı yıl geçirir ve bir grup açıklayıcı model ve teşhisle sürekli olarak beslenirsen, daha sonra öğrendiklerini uygulamaya çalışman bana göre kaçınılmaz. Uygulamamak aptallık olurdu. Bu yüzden, okuldan mezun ol ve insanlara –müşterilere, hastalara ya da kim olursa– insanların neden belli bir şekilde olduğunu ya da neden belli bir şeyi yaptığını açıklayabilirmişsin gibi tavır takın. Bir psikoloğun işi aslında geri kalan herkesi kendi şablonlarına girmeye zorlamak.

Öneri: tam tersini yapmanız gerek!

Sebep: her insan kendine hastır.

Gelip geçen tüm o psikologlar. Hayat bu muydu? Tüm o öz değerlendirmeler ve kişilik testleri. İlk konu başlıkları, tabii ki,

zorlu geçen çocukluk. Sanki her psikoloğun fantezisi, çocukluğundan kalan korkunç anıları bastırmış hasta bir ruhu bulmak.

Sağa sola attıkları tüm bu teşhislerin acayip tarafı, insanın kendini bu teşhislere uygun görmesinin çok kolay olması. Bazı kutuları işaretlemeyeceğin tek bir psikoloji testi bile yoktur.

Bir ara bu şeylere kafayı takmıştım. Herkes, hatta kendi ailem bile –belki de en kötüsü, kendi ailem bile– bir sorunum olduğuna inandığı için, sorunun kökenine inmeye çalışıyordum. Okuduğum her şey, bir etiket yapıştırabilirsen, soruna bir isim verebilirsen, aynı sorunla başa çıkmaya çalışan pek çok insan olduğunu bilirsen daha iyi hissedeceğini söylüyordu.

Başlangıçta dikkat eksikliği ya da dikkat eksikliği hiperaktivite bozukluğum var zannettim, sonra sınır kişilik bozukluğu, şizoid kişilik bozukluğu, iki uçlu bozukluk.

Sonunda, bunların hepsinin saçmalık olduğu sonucuna vardım.

Ben kimsem, oyum. Teşhis: Stella.

Benim sonsuz sayıda sorunum var, bunu inkâr etmeyeceğim. Normal olmaktan çok uzağım. Beynim günün yirmi dört saati benimle kafa buluyor. Ama bunun için kendi adımdan başka ada ihtiyacım yok. Ben Stella Sandell'im. Benimle derdi olan varsa, belki de ilaç kullanması gereken odur.

Ayrıca, psikologların çoğu zaman kendilerinin de ruhsal sorunları olduğu sır değil. Başlangıçta yoksa, sonradan ortaya çıkar. Fazla Freud herkesi deli yapar.

Psikopatların bağımlısı olmam bunları okuduğum sıralara denk geliyor. Sanırım onlara takıntılı olduğum söylenebilir. Hobinizin olması iyidir diyorlar, o yüzden ben de hentbolun yerine psikopatlığa başladım.

Hapse girmeden önce görüştüğüm psikologlar bazı açılardan birbirlerine benziyordu. Çoğu kadındı, pek çoğu kızıl saçlıydı, çoğu zaman belli bir "endişeli" bakışa sahip oluyorlardı, sık sık

lise müzik öğretmeni gibi giyiniyorlardı. Småland aksanıyla konuşanların sayısının fazla olması ise şaşırtıcıydı.

Dolayısıyla, Gardiyan Jimmy beni hapishane psikoloğunu görmeye götürdüğünde, şaşkınlığımı gizlemem o kadar kolay olmadı.

"Selam, Stella. Ben Shirine." Esmer ve güzel bir kadındı, saçlarını iki taraftan sımsıkı örmüştü; Prenses Leia'nın Orta Doğulu versiyonu gibi.

"Psikoloğa ihtiyacım yok," dedim.

Aslında, "kişilik haklarının ihlali" ve "gücü kötüye kullanma" gibi, seni küçümsemiş bir kamu görevlisi üzerinde etki yaratacak türden süslü sözleri yağdırmayı planlamıştım. Ama Shirine orada sevgilisiyle köfte yemeye giden köpek Lady gibi oturuyor; sesimi bile yükseltemiyorum.

"Sorun değil," diyor. "İsteksiz olmanı anlıyorum, ama buradaki genç tutuklularla her hafta bir saat görüşmem gerekiyor. Benim tercihim değil."

Samimi gülümsüyor. Gerçekten nazik görünüyor; çoğunlukla sadece ufak tefek yaşlı kadınlarda ve köpek yavrularındaki gibi bir hali var.

"Yani, kişisel bir şey değil," diye vurguluyorum. "Eminim harika bir psikologsun. Ama çok fazla psikoloğa gittim."

"Anlıyorum," diyor Shirine. "Kişisel algılamayacağım."

Sonra sessizlik oluyor, başa çıkamadığım türden bir sessizlik. Shirine karşımda gülümseyerek oturuyor, anlayışlı bakışları üzerimde dolaşıyor.

"Yani, beni zorlayacak mısın? Her hafta bir saat burada oturup birbirimize mi bakalım?"

"Senin kararın, Stella. Konuşmak istersen, ben memnuniyetle konuşurum."

Gözlerimi deviriyorum. Hiç şansı yok, konuşmam; kahverengi gözleri ne kadar anlayışlı bakarsa baksın ve gülümseyişi

Lady'e ne kadar benzerse benzesin. Ne söylemem gerekiyor? Ne yaşadığımı asla kimseye söylemeyeceğim. Kimse anlamaz. Ben bile tam anlamıyorum.

Şimdi sessizlik oyunu başlıyor.

Orada, birbirimize bakarak oturuyoruz. Arada bir Shirine bir soru soruyor ama cevap vermiyorum: "Burada durumun nasıl? Ailenle konuşabildin mi? İyi uyuyabiliyor musun?" Bir saat o kadar hızlı geçiyor ki, neredeyse zamana bir şekilde müdahale ettiğinden şüpheleneceğim.

"O halde, belki haftaya görüşürüz," diyor gardiyanları çağırmak için yerinden kalkarken.

"Eminim görüşürüz," diyorum, sonra Jimmy beni kapının önünden alıyor ve lanet olası bir çiftlik hayvanını güder gibi koridordan geçiriyor. Yeniden odama bırakırken buz gibi gözlerle bana bakıyor.

Yalnızlıktan nefret ediyorum. Beni korkutuyor. Burada her şey rahatsız edici derecede yakınımda duruyor. Jimmy anahtarı çevirip beni duvarlarla ve kokuyla tek başıma bırakırken düşüncelerimden ve duygularımdan kaçamıyorum. Zihnim sessizce çığlık atıyor. Patlamak üzereyim.

Buna değer mi, başa çıkabilir miyim, bilmiyorum. Buradan canlı çıkamayan çok insan var, biliyorum.

@novaebook

46

Sivil giyinmişlerdi tabii ki ama polis olduklarını anlamak için çok fazla Beck filmi seyretmenize de ihtiyaç yoktu. Sert yüz ifadesi takınmış, kot pantolon ve koşu ayakkabılı, geniş omuzlu iki klişe tip. Bir tek kemerlerinde telsizleri eksikti.

Kapanışa sadece bir saat kalmıştı, oldukça yoğun geçen bir cumartesi gününün ardından, akın halinde gelen müşteriler şimdi tek tüktü. Kasada çalışıyordum, sabah saatlerinde uzun uzun incelediği mor tuniği satın almaya nihayet karar veren beyaz saçlı, kot ceketli kadından ödeme alıyordum.

"Fişiniz poşette," dedim iğrenç tuniği uzatırken. Ona çok yakışacaktı.

Kadın kasada oyalandı, kalın çerçeveli gözlüklerini kaldırıp fişi inceledi. İki polis kadını neredeyse ezecekti.

"Stella Sandell? Sensin, değil mi?"

Kimliklerine baktım. Tunik alan kadının ağzı açık kaldı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum.

Aklımdan olası facialar geçiyordu.

"Yoksa...?"

İçlerinden daha yaşlı olanı, sakalını kaşıyarak, "Seninle konuşmamız gerekiyor," dedi. "Ne yazık ki bizimle gelmen gerekiyor."

Kibar bakan yeşil gözleri vardı ve yavaş yemek tercih eden ve ellili yıllarda doğmuş birine benzemesine rağmen, duygularından

bahsetmeyi seven biri gibi de görünüyordu. Muhtemelen genç yaşta evlenmiştir ve ardında kötü bir ilişki bırakmış, çocuklar büyüyüp evden ayrılınca internette kadınlarla görüşmeye başlamıştır ama başka yerlerde daha yeşil çimler olduğunu bilen uslanmak bilmez insanlar kategorisinden olduğundan, ilişkileri en fazla birkaç ay sürmüştür.

"Yerinize bakabilecek kimse var mı?" diye sordu diğeri. Yirmi yaş daha gençti ama gözleri çok daha yorgundu. Yüzündeki kanser derecesindeki yanık tene bakarsanız, Türkiye'de iki haftalık bir tatilden dönmüş olmalıydı. Her şeye gözünü kırpmadan dalan biri gibi görünüyordu; tatil dediğin *tatil* gibi olacak. Uzun süren geceler, Efes ve Rakı, balkonda kâğıt oyunları. Herhalde kendine gelmesi en az bir hafta sürer.

"Burayı devralabilecek biri?" diye sordu yaşlı olanı, sanki arkadaşını duymamışım gibi.

"Sorun değil," dedim. "Bir saate kadar kapatıyoruz."

Hem Malin, hem de Sofie kasamı almayı teklif etti. Sonra, polislerin arkasından mağazadan çıkarken bana korkuyla baktılar.

Sofie, "Neler oluyor?" diye fısıldadı.

Sorusuna cevap alıp almadığını duyamadım.

Beni sorgulayan kadının adı Agnes Thelin'di. Bir yerlerde görmüş olsam asla polis olduğunu tahmin etmezdim. Görsel düzenleme sorumlusuna ya da kreatif direktöre daha çok benziyordu. Kesinlikle H&M'den alışveriş yapmıyordu. Büyük ihtimalle Danimarka tarzı aydınlatmalı, açık plan mimari tasarımlı bir evde oturuyordu. Sushi sevmediğini asla itiraf etmeyecek tarzda biriydi. Acı da olsa gerçekleri duymayı tercih edeceğini söyleyen ama herhangi biri açıkça eleştiride bulunduğunda mahvolan tipte biri.

Ondan hemen hoşlanmıştım. Belki de bazı yönlerden kendimi ona benzettiğim için.

"'Christopher Olsen' adı sana ne ifade ediyor?"

Gözlerinin içine baktım ve omuz silktim.

"Onu tanıyor musun?"

"Sanmıyorum."

Agnes Thelin başını horoz gibi kaldırdı.

"Oldukça basit bir soru."

Binlerce insan tanıdığımı anlattım; okuldan ve hentboldan, dışarıya çıktığımda ya da internette tanıştığım insanlar, arkadaşlarım, arkadaşlarımın arkadaşları olduğunu söyledim. Artı isimler konusunda bok gibi olduğumu da. Bazı kişilerin, doğal olarak, tam adlarını biliyordum, bazılarının da sadece adlarını ya da takma adlarını biliyordum; bazılarının adının ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Christopher mı dediniz?"

Agnes Thelin başını aşağı yukarı sallayarak, "Christopher Olsen," dedi. "İnsanlar genellikle ona Chris diyorlar."

Düşündüm.

"Chris? Tamam, en azından Chris adında biri var tanıdığım. Benden biraz daha büyük biri, doğru mu?"

Agnes Thelin başıyla onayladı. Sonra –kesinlikle hazırlıksız yakalandım– masaya bir resmini koydu ve düşündüğüm kişinin o olup olmadığını sordu.

Kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı. Resme dikkatlice baktım; uzun bir süre. Elime aldım ve yakından inceledim.

"Evet," dedim sonunda. "Onu tanıyorum."

"Ne yazık ki, öldü," dedi Agnes Thelin.

Hızlı ve keskin nefesimin sesini duyabiliyordum.

Agnes Thelin bana küçük çocukları olan zavallı bir annenin cesedi Polhem yakınlarında bir oyun parkında bulduğunu söyledi.

"Siktir," dedim, elimi ağzıma götürürken.

Gerçekten kusacağımı düşündüm.

"Polhem'e mi gidiyordun?" diye sordu Agnes Thelin.

"Hayır, Vipan'a."

"Yeni mi mezun oldun?"

Başımla onayladım; Agnes Thelin koltuğunda biraz daha arkaya doğru kaydı.

"Büyük oğlum geçen yaz Katte'den mezun oldu. Şimdi Londra'da. Küçük oğlum da uluslararası bakalorya programında, son yılı."

Önemsiyormuş gibi görünmeye çalışıyordum. Bu muhtemelen basit bir numaraydı; kişisel yakınlık kuruyordu. Ona güvenmemi sağlamaya çalışıyordu.

"Tüm bunların benimle ne ilgisi var?" diye sordum. "Bunun için gelip beni işyerinden almanıza gerek var mıydı?"

"Bunun için üzgünüm ama gerçekten gerekliydi."

Beni didik didik inceliyordu. Endişenin yılan gibi kıvrılıp belimin etrafını sardığını hissettim. Mide bulantım başka bir şeye dönüşmüştü: tehditkâr bir kehanet; buz gibi ısıran korku.

"Konu nedir?" diye sordum.

Agnes Thelin, "Dün ne yaptığını anlatabilir misin?" dedi.

"Çalıştım. Kapanış saatine kadar çalıştım. Sonra yemek için Stortorget'e gittik. Biraz şarap içtik, sohbet ettik."

"Biz kim?"

"Ben ve iş arkadaşlarımdan bazıları."

Tükenmez kalemini tıklatıp açtı ve not aldı.

"Saat kaçta?"

"Saat yedide kapatıyoruz, çeyrek geçeye kadar çalışıyoruz."

Agnes Thelin Stortorget'te ne kadar kaldığımızı merak ediyordu.

"Diğerleri ne kadar kaldılar bilmiyorum ama ben birkaç saat kaldım. Sanırım ayrıldığımda on otuz civarıydı."

"Sonra ne yaptın?" dedi, kalemini bırakmıştı.

"Ben... bisikletimi aldım." Tam olarak neler olduğunu hatırlamaya çalıştım. "Önce bisikletle Tegnérs'a gittim. Orada bir barda

elma şarabı içtiğimi biliyorum, ama tanıdık kimseyi görmedim. Sonra ... bir süre Inferno'da takıldım, ya da adı neyse artık oranın. Kütüphanenin çaprazında."

"Inferno? Orası da bar mı?"

"Evet."

"Ne kadar içmiştin?"

Agnes Thelin babam gibi konuşuyordu. Aynı tipik ebeveyn bakışı vardı. Endişelendiklerini söyledikleri ama aslında süper feci rahatsız oldukları zamanki bakış.

"Çok fazla değil. Ertesi gün kalkıp çalışmam gerekiyordu."

Bana yalan söylüyormuşum gibi baktı; hakaret gibi geldi.

"Doğru söylüyorum. Alkol bana göre değil."

Babamın sık sık söylediği bir şey aklıma geldi. Yalan söylemenin zor olduğunu, çoğu insanın bu konuda berbat olduğunu söyler durur. Uzun süre yanıldığını düşünmüştüm. Tekrar tekrar yanıldığını kanıtlamıştım. Yalan söylemekte hiç de zorlanmıyordum. Genellikle insanların kolayca aldatılabileceğini düşünüyordum.

Ta ki tersinin doğru olabileceğini anlayıncaya kadar. Babamın haklı olduğunu. Belki de insanlar her şeye kanmıyordu. Aslında belki de ben mükemmel yalan söylüyordum.

Şimdi doğru olduğunu biliyorum.

@novaebook

47

Küçükken Babam kahramanımdı. Pippi'den daha güçlü, Skalman'dan daha zeki ve Ronja'dan daha cesurdu.

Bir defasında, kreşteyken, Şapkalı-Nisse babamla dalga geçmişti. Ona Şapkalı-Nisse diyorduk çünkü yıl boyunca kafasında şapkayla dolaşırdı. Bana güldü ve herkese babanın papaz olması çok acayip bir şey dedi.

Şapkalı-Nisse'i ters çevirip raflardan birine geçirince kafası yarıldı. Olayı duyunca babam beni çiğ çiğ yedi. Tabii ki kimse olayların nasıl başladığından bahsetmiyordu, sadece benim sinirlendiğimi ve Şapkalı-Nisse'i acillik ettiğimi söylüyorlardı. Ben de bir şey söylemedim.

Her zaman babamın bir şekilde anlayacağını umdum. Açıklama yapmak zorunda olmamak bana önemli geliyor. Belki bende yanlış olan bir şeyler vardır, başka insanların aynı şekilde yaşamadığı bir şeyler... ama her zaman kendimden sorumlu tutulmak beni utandırmıştır.

Babamın beni anlamadığı her olayda hayal kırıklığı hissettim ve giderek birbirimizden uzaklaştık.

Babamın rahatsızlık duyduğu özelliklerimin, ondan miras aldığım şeyler olması da fena halde ironik.

Al sana ağzına sakız edebileceğin bir konu, Shirine!

Benim teorim, psikologların ailemizi sevdikleri. Bir papaz, bir

avukat ve uyum sağlayamayan bir genç. El kitaplarına örnek olarak girebiliriz.

Bir defasında okulda, danışman hocamız Bim bütün sınıfı çok fazla fikre sahibiz diye azarlamıştı. *Tipik y kuşağı,* diye bağırdı. *Her zaman her şey hakkında ne çok fikriniz var!*

Galiba eskiden, çocukların ağızlarını kapatıp, itaat ettikleri zamanlarda işler daha kolaymış. Ben hiç öyle biri olmadım, asla da olmam. Seksenli yıllarda genç olsam da farklı olacağını sanmıyorum.

Tüm o terapist görüşmelerini düşündüğümde, o kafa doktorlarından bazılarının kendini beğenmiş hallerle, içinde bulunduğum durumdan zevk aldığı belli oluyordu. Başarılı görünen bir ailenin, zaman zaman televizyonda görünen bir avukatın ve bir papazın –Aman Tanrım hem de bir papazın– hayatının iç yüzüne bakabilmenin özel bir yanı vardı herhalde. Mükemmel ailemizin en kirli köşelerine göz atma imkânınız olduğunu düşünsenize. Devletin zavallı bir psikoloji kliniğindeki trajik varlıklarına tahammül edebilmek için belki de buna ihtiyaçları vardı.

Ama Shirine'i merak ediyorum ... onlara hiç benzemiyor, hatırladığım kadarıyla.

Bir dönem ben de psikolog olmak istemiştim. İnsanların içlerini görmek ve kendilerinin bile fark etmedikleri şeyleri anlayıp, çözmek konusunda iyi olduğumu düşünmek istiyorum. Ben insan sarrafıyım. Dürüst olmam gerekirse, bu benim kendi düşüncem değil; insanlar bana bunu hep söyler. İnsanlar her türlü sorunlarını bana açarlar: ailevi sorunları ve berbat erkek arkadaşları. İnsanlar konusunda iyiyim, onları analiz etme konusunda.

Bir ara, liseler için herkese açık tanıtım günleri düzenlenmişti; Katte, Spyken ve Polhem, gitmeyi düşündüğüm başka okul yoktu. Katte'den saçlarını arkaya doğru yapıştırmış, gömleklerinin düğmeleri açık iki çocuk sosyal bilimler programları hakkında

bilgi veriyorlardı. Psikolog olmak istediğimi söylediğimde kahkahalara boğuldular.

"Psikoloji programına girmenin ne derece imkânsız olduğunu biliyor musun?"

Tokat yemiş gibi oldum.

Sonraki hafta danışmanım psikolog için tüm derslerden en yüksek notları almak gerektiğini doğruladı. En fazla talep gören üniversite programlarından biriydi. Onun yerine İK düşünür müydüm? Aşağı yukarı aynı şeydi.

Galiba o zaman liseye "siktir et" demiştim. Uğraştığına değmezdi.

Hayatlarının üç yılını deli gibi ders çalışarak geçiren ve yine de en iyi ihtimalle ortalama notlar alan kaç kişi tanıyorum? Hayatlarına ara verdiler; hatta bazıları İngilizce dersinden B alabilmek için ilaç kullanmaya, kollarını falan kesmeye başladı. Peki ne için? Günlerini takım elbiseyle geçirebilmek için mi?

Bim aslında tahmin edeceğinizden daha iyi algılayabilen bir kadındı. Veli toplantılarında Babama derslerin çoğundan aslında A ya da B alabileceğimi söylüyordu. Tabii istersem.

Tam üstüne basmıştı. Ben *istemiyordum*.

Pazarlama uygulaması dersi ödeviyle uğraşmak yerine ücretsiz içki ikram edilen 25+ bir mekânda bir gece geçirmek daha çok ilgimi çekiyordu. Önceliğim standart matematik testi değil, kızlarla Kopenhag gezisi olmuştu. Tarih sınavına girmek yerine Espresso House'da takılmış, orada kendimi göstermeye çalışmıştım; hayatım buna bağlıymış gibi.

Bilinçli bir tercihti.

Üçüncü sınıfta, insanlar üniversite sınavından bahsetmeye başladığında, üniversite tanıtım günlerine davet edildiğimizde Asya'ya uzun bir yolculuk planlamakla meşguldüm. Lund'dan ve İsveç'ten çok sıkılmıştım. Malezya ve Endonezya hakkında

ne kadar YouTube videosu varsa seyretmiştim ve çok geçmeden bu yolculuk hayattaki tek hedefim haline gelmişti. Macera, uzun geceler, yeni insanlar, partiler ve cennet gibi bir doğaya özlem duyuyordum.

Rehberlik öğretmeni okuldaki kötü performansımı açıklayabilecek olasılıklar için deneyimlerine başvuruyordu. Uyuşturucu? Yeme bozukluğu? Boşanma? Eminim test edebileceği tek bir olasılık bile kalmamıştır.

"Baban papaz mı?" dedi rehberlik öğretmeni; bana sanki tüm dünyası yıkılmış gibi bakıyordu.

Ne zaman babamın bahsi geçse, "Papaz mı?" diye sorardı Baykuş Bim. Herhalde hafızası çok iyi değildi ama yüzündeki o şaşkınlık ifadesini açıklamaya bu da yetmiyordu.

"Papaz mı? İsveç Kilisesinde mi?"

Her şey kontrolle ilgili.

İnsanlar buna kesinlikle inanmıyorlar. Onlara göre, kontrol ihtiyacı rapor masasında yanlış kâğıt yığınının üstüne konduğunda kontrolü kaybeden, gardırobundaki kıyafetleri renk tonlarına göre düzenleyen takıntılı tiplerin özelliği. İnsanların aklına ayrıntılı takvimlere göre hareket eden Nazi organizasyonları ya da gelen kutularını hemen boşaltamayınca paniğe kapılan ve koltuğa dökülen birkaç kırıntı ya da kirli bir mutfak tezgâhı yüzünden kafayı yiyen nevrotikler geliyor. Çantalarında el dezenfektanı taşıyan insanlar.

Ama bu başka türlü bir kontrol. Gardını düşürmemekle ilgili bir şey. Kimsenin fazla yaklaşmasına izin vermemekle.

Çocukluk dönemimde, sadece benim ailemin sırları var sanıyordum. Dünyanın geri kalanına belli bir görüntü sunmak Babam için hep çok önemliydi.

"Eve gittiğimizde bu konuyla ilgileneceğiz." Bu sözü kaç defa duyduğumu bilmiyorum. "Bu konu başkalarını ilgilendirmez."

Ailemizin benzersiz olduğunu, sadece bizim halının altına süpürülmesi gereken pisliğimizin olduğunu düşünüyordum. Belki Babamın işiyle alakalı bir durum bu. Sanırım papazların laneti kişisel hayatlarını gizlilik içinde yaşamak zorunda olmaları.

Manyak gibi bir şey ama Babam kurtuluşa erişmeden önce çok katı bir ateistmiş. Yıllar önce, bir köşe yazısının yayınlandığı eski bir okul gazetesi bulmuştum. Sanırım liseye yeni başladığı dönemdi. Dinden tam anlamıyla nefret ediyormuş, Hristiyanlığın sahtekârlık olduğu, dünyanın parçalanmasına neden olan bir güvenlik örtüsü olduğu ve vaftiz töreninin masum çocuklara kötü muamele kabul edilmesi gerektiği hakkında yazılar yazmış. Papazlara kara paltolular ve şarlatanlar diyormuş.

Bazen babamın farklı bir kariyeri olsaydı, her şey farklı mı gelişirdi diye düşünüyorum. Normal anne babalar gibi kâtip ya da orta düzey yönetici ya da bir tür akademisyen olsaydı.

Dürüst olmam gerekirse, bence babam ve ben birbirimize çok benziyoruz. İçten içe. Ben de onun gibi fikirlere kolayca kapılabiliyorum; o an için hayati gibi görünen bir şeye kendimi bütünüyle verebiliyorum. Beşinci sınıftayken tam bir Harry Potter delisiydim. Kitapların hem İsveççesini hem İngilizcesini okumuştum, tüm filmleri en az yirmi defa izlemiştim ve internette uzun hayran kurgu yazıları yazıyordum; sosyal hayatım neredeyse ölme noktasına gelmişti. Bir-iki yıl sonra Broder Daniel'in müziğine bağımlı olduğum bir dönem geçirdim; rakun makyajı yapıyordum ve uyanık olduğum neredeyse her dakikayı Helgon forumunda geçiriyordum. Bunlar genlerimizdeki otistik özelliklerden bazıları. Neyse ki, Babamdan farklı olarak her türlü dinden uzak durmaya erken yaşta karar vermiştim.

"Asla, asla deme," diye takılırdı. "Ben yolumun bu olduğunu on sekiz yaşına gelinceye kadar anlamamıştım."

Ben de "Tuvalet temizlerim daha iyi," derdim. "Yani, şu New Age kadınlardan birine dönüşmeyi, Gana'ya çıplaklar kampı tatillerine gitmeyi ve kat çiğnemeyi tercih ederim."

"Görürüz," diye gülerdi Babam, biraz gergin.

On dokuz yaşındaki herkes gibi ben de geleceğimi, eğitimimi ve çeşitli meslekleri düşünerek saatler geçirdim. Ve tabii ki bazı işler sadece iş değildir. H&M'de kasada çalışmaya benzemez. Saat beşten ona kadar satış elemanı gülümsemeni takarsın ve kapanıştan beş dakika sonra çıkarıp atarsın. Kişiliğimin önemli bir bölümü değil bu. Ayda bin kron fazla para teklif etseler kesinlikle KappAhl'a atlardım. Clas Ohlson ya da SIBA'da da kolayca kasada çalışabilirdim. Kimin umurunda? İşimi kaybedecek olsam özleyeceğim tek şey nakit para olur. Ki eminim kaybedeceğim.

Hayır, Babamın papaz olarak başına nasıl bir iş açtığının farkında olduğunu sanmıyorum. Bugünlerde uyabilmek için kıçını yırttığı model şu: mükemmel vaiz, mükemmel baba, mükemmel insan. Tıpkı herkesin biz genç kadınlara yapmaya çalışmamızı söylediği gibi. Belli ki bu konuda yalnız değiliz. Ta ki, sonunda, çatlayıp kırılmaya başlayıncaya kadar.

Buna ne dersin, Shirine? Fena bir psikoanaliz değil bence. Psikoloji bölümünde beş yıl geçirmene, lisede tüm derslerden en yüksek notları almana değer miydi gerçekten?

En iyi psikoloğum benim.

Biri başını yana eğip, kulak verince çalkalanmış şampanya şişesi gibi açılıveren insanları asla anlayamayacağım. Her şeyini internette bir günlükte ya da sosyal medyada anlatan insanları; ne kadar berbat hissettiklerini anlatan kelimeleri kollarına dövme yaptıran ve karşılarına çıkan her ruha kendilerine dair zavallı analizleri ile işkence eden insanları.

Dünyada, hakkımda her şeyi bilen ve hissettiğim, düşündüğüm ve yaptığım her şeyi anlayan tek bir arkadaşım, tek bir kişi

var. Şu anda onunla konuşabilmeyi isterdim. Ona ihtiyacım var. Amina olmadan ne yapacağımı bilmiyorum. Başa çıkabilecek miyim, bilmiyorum. Dün gece alnımı duvara vurdum ve o kadar yüksek sesle bağırdım ki, kulaklarım acıdı. Bundan daha kötüsü Amina'nın hapse girmesi olur. Bir gün, gardiyanlar beni asansöre götürürken bir an onu gördüğümü sandım. Arkamı dönüp adını haykırdım ama gördüğüm siyah saçlar yabancı bir yüzü gizliyordu. Bu hücre beni delirtiyor.

@novaebook

48

Agnes Thelin bana şüpheli olduğumu açıklarken neredeyse özür dilercesine bakıyordu. Düşüncelerim beynimde fırtına koparmıştı. Şüpheli mi? Sandalyemde arkama yaslandım ve kendimi toplamaya çalıştım.

Bir süre sonra, avukat içeri girip benimle yalnız konuşmak istediğini söylediği zaman bile hâlâ şaşkındım.

Sağ elimi sıkarken, sol elini omzuma koyup, "Halledeceğiz," dedi. "Endişelenme."

Eli büyük ve yapış yapıştı, Tony Soprano ile Lasse Berghagen arası bir tipi vardı. Ayı gibi iri, bronz tenli, boynunda ve bileğinde altın zincirler. Üst üç düğmesi açık güvercin mavisi gömlek. Mahallede araba kullanmak yasak olmasına rağmen müstakil evine kadar SUV ile giden tipte bir adam. Arka bahçesinde karavan büyüklüğünde bir mangalı olan, yirmi üç yaşından bir gün bile almamış kadar genç hissetmesine rağmen, gençliğinde her şeyin daha iyi olduğunu düşünen biri. Eminim boşanmış genç annelerin sevişilecekler listesinde üst sıralardaydı.

"Demek böyle görünüyorsun?" dedim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Tam hatırlayamamıştım."

"Daha önce karşılaştık mı?" diye sordu avukat.

"Sanırım."

Zihninde bir ampul yandı.

"Stella *Sandell*. Anlamam gerekirdi. Ulrika'nın kızı?"

Başımla onayladım.

"Bu iş çabuk biter," dedi. "Ellerinde aleyhine hiçbir şey yok. Bugünlerde bazı polislerin parmakları fena kaşınıyor. Uymaları gereken cinayet kılavuzu, talimatlar gibi şeyler var. İlk birkaç saatin çok önemli olduğunu düşünüyorlar, bu yüzden karşılarına çıkan en iyi ilk seçeneğin üzerine gidiyorlar, ne olursa olsun."

Bacaklarını iki yana açıp oturdu ve kocaman ellerini diz kapaklarının üzerine koydu.

"Ama ellerinde bir şey olması gerek," dedim. "Resmime bakıp beni teşhis eden bir tanık olduğunu söylediler."

"Ona tanık bile denmez. Aptal kızın teki seni camdan gördüğünü iddia ediyor. Karanlıkta! Seni tanımamasına rağmen, gördüğü kişinin sen olduğuna da yüzde yüz emin. Hayır, tanık sayılmaz."

Zihnimde canlandırabiliyordum. İkinci kattaki bir pencerede gölgede bir figür. Gerçekten ellerinde sadece bu mu vardı? Burada oturmamın tek nedeni bu muydu?

"Mümkün olan en kısa zamanda seni sorgulamaya devam etmek istiyorlar," dedi Blomberg. "Şanslısın. Agnes Thelin buradaki en duyarlı kişilerden biridir. Rahat konuşulabilir."

Ayağa kalktı ve kısa bir süre, burnundan yarım santimetre uzakta tuttuğu telefonunda bir şeyler yaptı. Belli ki gözlük takma fikri yaşlı ya da çirkin hissetmesine neden oluyordu; belki ikisi birden.

"Lenslerimi takmayı unutmuşum," diye mırıldandı.

Ayağa kalktığım zaman bacaklarım fazla pişmiş spagetti gibiydi. Avukat önümden kapıya doğru yürüdü.

"Peki ne söylemem gerekiyor?"

Blomberg arkasına o kadar hızlı döndü ki, saçı gözünün önüne geldi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Polise ne söyleyeyim?"

"Her şeyi olduğu gibi anlat."

Beni ağır ağır baştan aşağı süzdü, ta ki hırkamı göğsümün önünde birleştirinceye kadar. Kendimi yarışmaya çıkarılmış kedi gibi hissettim. Avukat elini alnına götürüp saçını çekerken terini de sildi.

Gerindim.

"Tüm numaran bu mu? *Her şeyi olduğu gibi anlat.* Stratejin bu mu?"

Blomberg biraz ezilip büzüldü.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Şu büyük numaraları olan avukatlardan biri olman gerekiyor," dedim. "Çok büyük davalar kazanmamış mıydın? O davalarda da daha iyi bir stratejin yok muydu?"

Blomberg avuçlarını açtı.

"Tam olarak ne istiyorsun?"

İçinde bir şüphe uyandırmayı başarmıştım. Bir filozof bir zamanlar bilgi güçtür demiş. Kesinlikle doğru. Başkalarının hiçbir fikre sahip olmaması güçlü bir etkendir.

"Ya ben yaptıysam?" dedim.

Blomberg tamamen değişmişti. İçeriye şezlongtan kalkıp gelmiş bir alfa erkek gibi girmişti. Şimdi rengi atmış küçük bir çocuk gibi görünüyordu.

Babamın sloganını, yalan söylemenin nadir görülen bir beceri olduğunu söylemesini düşündüm. Blomberg de aynı düşüncede miydi?

"Neden böyle bir şey yapmış olasın?" diye sordu.

İyi bir soruydu, tabii ki.

49

Teddy'nin getirdiği kitap üç yüz on yedi sayfa. Tek satır aralıklı, nefes alacak boşluk yok. Beklentiyle sayfalarını karıştırdım, parmaklarım hevesli. İlk cümleyi okudum: *Tuhaf, bunaltıcı bir yazdı, Rosenberglerin idam edildiği yaz ve ben New York'ta ne işim olduğunu bilmiyordum.*

Altı ay önce olsa gülerdim. Bir öğretmen bana uzun cümlelerle ve anlamadığım göndermelerle dolu elli yıllık bir kitap verse, kötü bir şaka diye düşünürdüm. O öğretmenin Tenten saçları, vokal gruplarındaki erkekler gibi bir tipi olsa ve adı da Teddy olsa bile.

Ona bu şekilde hitap eden sanırım tek kişi benim ama neyse.

En son ne zaman bir kitabı sonuna kadar okuduğumu hatırlamıyorum. Hiçbir zaman o kadar uzun süre hareketsiz kalmayı başaramamıştım. Birkaç dakika sonra, düşüncelerim dağılır, ne okuduğumu tamamen unuturum ve baştan başlamam gerekir. Ama burası farklı. Zihnimi bir süreliğine de olsa meşgul edebilecek her şeyi özlüyorum. Kendimden o kadar yoruldum ki.

Teddy'e, "Savcıyı ikna etmeyi nasıl başardın?" diye soruyorum.

"Aslında, kolay olmadı. Kitabın ne olduğu, okunmasının amacı, dersin amacıyla ilişkisi gibi şeyleri bilmesi *gerekiyormuş*. Ama sonuçta hallettim."

"Teşekkürler, Teddy."

Gülümsüyor ve memnun görünüyor. Ona Teddy dememden

rahatsız değil. Bana kendini ilk kez Björn olarak tanıttığında, takma adı olup olmadığını sormuştum.

"Hayır, sadece Björn," dedi.

"Sadece Björn?"

Ona takma ad vermeye karar verdim. Takma adları severim. İlkokuldayken insanlar adımın anlamını öğrendikten sonra bana Yıldız demeye başlamışlardı ama bir süre sonra bana ezik gelmeye başladı. Amina'ya çoğunlukla "Mini" diyordum, sonra Babam Dino'nun bundan hoşlanmadığını söyledi. O adamın her şey hakkında bir fikri olması şart. Amina'ya küçük pitbulum diyordu.

Ama Teddy gerçekten da küçük oyuncak "teddy" ayıcıklara benziyor, yuvarlak yanaklı, yumuşak ve sarılma isteği uyandırıyor. Durum farklı olsaydı acaba ona karşı böyle bir yakınlık hisseder miydim? Başka bir yerde olsaydık. Hücremdeki koku ve kafatasımı her an bin parçaya bölecekmiş gibi olan düşüncelerim olmasaydı. Muhtemelen hissetmezdim. Teddy'yi bir yaz akşamı Lilla Torg'daki açık hava barında görsem, büyük olasılıkla fark etmezdim.

Ama şimdi, herhangi bir fikre kapılmasına neden olmayacak ya da cinsel tacizde bulunduğumu söyleyerek itiraz etmeyeceği kadar yakınına giriyorum.

"Peki ne tür bir kitap bu?" diye soruyorum arka kapaktaki özete göz atarken.

"Bir tür feminizm klasiği."

Tek kaşımı kaldırıyorum.

"Bir şans ver. Bence beğeneceksin."

Atıştırmalık arabasından bir büyük kola ve iki Daim şekerlemeli bar alıyorum. Beni yeniden hücreme kapatan gardiyan yeni; sık sık değişen geçici çalışanlardan biri olmalı. On metrekarelik kokuma dönerken bana dehşetle bakıyor. Yeni kız kapının önünde

duruyor, gözlerinin tüm vücudumda dehşete düşmüş bir larva gibi dolaştığını hissediyorum.

"Ne bakıyorsun be?" diyorum sonunda.

Başını aniden geriye atıyor. Gözleri kocaman açılıyor.

Son derece normal bir kıza benziyor. Sosyal bilimler bölümünü iyi dereceyle bitiren, Nelly & Vero Moda'dan giyinen ve onu *anlattığını* düşündüğü için Håkan Hellström'un şarkı sözlerini seven bir tip. Başka bir hayatta, eminim ikimiz iyi arkadaş olurduk.

"Hiç," diyor bir eliyle yüzünü saklayarak. "Bir şey yok."

Sonra anahtarları şıngırdatıyor, stresli bir hali var. Kilidin tık sesini duyunca, yatağa uzanıyorum, kitabı burnuma dayıyor, ağzımı Daim ve kolayla dolduruyorum. Sonunda, bir süreliğine kaçabileceğim. Kitap sayesinde zihnimde yepyeni bir dünya açılıyor, ben de balıklama dalıyorum. Tekrar çıkmak istemiyorum, bu lanet olası hücreye tekrar gelmek istemiyorum.

Okurken kokuyu almıyorum bile.

Ertesi sabah Teddy yine geliyor.

"Bitirdim. Değerlendirme yazısı mı yazayım şimdi?"

Kitabı yatağın üstüne atıyorum ama Teddy'nin yüz ifadesine bakarsanız, kitap ayağına düşmüş sanırsınız.

"Nasıl? Ne çabuk?"

Omuz silkiyorum.

"Ne oldu? Beğendin mi?"

"Acayip iç karartıcı."

"Evet, doğru."

Teddy'nin yüzünde suçluluk ifadesi var.

Neden gerçeği, kitaba bayıldığımı, beni hem öfkelendirdiğini hem de üzdüğünü söylemediğimi bilmiyorum. Benim o duygulara ihtiyacım var. Teddy bana neşeli bir kitap getirseydi onu asla affetmezdim.

"Evet, değerlendirme yazısı yazmam gerekiyor mu?"

Teddy ağzı açık gülüyor. Güldüğü zaman deveye benzetiyorum.

"Değerlendirme yazısı yazmak mı? İsveççe dersi bu mu sence?"

Ne demek istediğini gerçekten bilmiyorum. Değerlendirme yazısının nesi kötü?

"Bana başka kitaplar getirebilir misin?" diye soruyorum. "Bir kitap dersi geçmeme yetmez herhalde."

Gülümsemesi bir gözünden diğerine yayılıyor. Deve gülüşünü duymadığın zaman, yüzündeki gülümsemeyle kız annelerinin hayalindeki damat gibi görünüyor. Annem onu çok severdi kesin. Tabii, on ya da yirmi yaş kadar genç olsaydı.

"Tabii ki sana başka kitaplar getireceğim."

"Harika."

Masasına oturuyor, klasörlerini koyuyor ve gökkuşağının her renginden hayvanlarla süslü, hiç de erkeksi görünmeyen kalemliğinin fermuarını açıyor.

O kadar güzel kokuyor ki. Ağır, erkeksi bir koku sürmemiş, hatta tıraş losyonu bile. Sadece sabun olduğunu sanmam. Kıyafetlerinden belli belirsiz bir yumuşatıcı kokusu geliyor olabilir mi? İnsan kokuyor.

Aniden gözümden yaşlar gelmeye başlıyor. Nedenini açıklayamıyorum. Belki de yanan bir şey bir düşünceyi yalayıp geçti. Avuçlarımı yüzüme bastırıyorum, yüzüm ağrıyor ve batıyor. Ve kitaptaki Esther'i düşünüyorum ve o akıl hastanesini.

"İyi misin?" diye soruyor Teddy nazik bir ses tonuyla.

Sorusuna cevap veremem. Ne söylersem söyleyeyim, acınası olacak, belki de anlaşılmaz. Muhtemelen bencilce. Hayatım mahvoldu. Chris öldü ve ben her şeyi berbat ettim. Annemle babamın gözlerinin içine bir daha nasıl bakarım? Şimdi kaçmaktan başka çare yok.

"Gitmeni istiyorum," diyorum Teddy'e.

Ben sadece karanlığı hak ediyorum.

50

Amina'yla bana her zaman garip bir ikili olduğumuzu söylerler. O son derece aklı başında, içine kapanık ve kurallara uyan biridir. Ben her zaman dışa dönük, gürültücüyüm, her zaman çiğnenecek saçma sapan bir kural bulurum.

Ama dışarıdan görünenin aksine, ikimiz birbirimize çok benziyoruz. Ben her zaman Amina'da kendimi gördüm. Özümüzde, ikimiz aynı hamurdan yoğurulmuşuz. Sadece dış dünyaya farklı şeyler göstermeyi tercih ediyoruz. Bu iş böyle. Hepimizin çok az kişinin görmesine izin verdiğimiz sırları, derinlikleri ve karanlık yanları vardır. Birazcık derine inseniz, herkesin içinde korku verici bir pislik bulunur. Amina da istisna değil.

Aday kampında yanımda olmasını gerçekten çok isterdim. Dürüst olmak gerekirse, yanımda olsaydı işlerin çok farklı gelişeceğine eminim. Sadece kamp değil, her şey.

Buna kelebek etkisi deniyor. Bir kelebeğin tek bir kanat çırpışı muazzam sonuçlar doğurabilir ve yaşanan her şeyi etkileyebilir.

Ama Amina annesiyle babasından gitmek için izin istemeye bile kalkışmadı. Eminim annesi sorun etmezdi ama babası Müslüman. İslamiyet'le bağlantılı bir şey yaptığını görmüş değilim. Hatta aksine. Dino bira içmeye bayılır, oruç tutmayı ya da Mekke'yi kıble alıp dizinin üstüne çökmeyi aklına bile getirmez. Ayrıca, hentbol maçlarımızda Dino'nun bolca kullandığı küfürler hakkında Allah'ın bir düşüncesi mutlaka vardır.

Ama fark etmiyordu; Amina kampa gelmek için izin istemeyecekti. Müslümandı ve kimsenin umurunda olmasa bile Müslüman olduğunu söylemek önemliydi. Saçmalık! Evde domuz sosisi ya da kaburgası yerlerdi ama okulda her zaman "domuz etsiz" yemek alırdı.

Amina beni kesin durdururdu. Orada, o küçük gölün yanındaki kampta olsaydı. Ne kadar geri zekâlı, boktan bir fikir, derdi. Beni silkeleyip kendime getirir, ablalık eder ve odada kalıp diğer adaylarla birlikte kâğıt oynamaya ikna ederdi.

Amina orada olsaydı Robin'le birlikte gitmezdim.

Belki burada oturuyor olmazdım.

Kelebek etkisi.

Yedinci sınıfla sekizinci sınıf arasındaki yaz tatilinde, hentbol şampiyonası için Danimarka'nın geçmişte takılı kalmış bir kasabasına gitmiştik. Her zaman olduğu gibi eve altın madalyayla dönmüştük ve ben de en skorer oyuncu olmuştum. Ter kokan, horlama sesleri yankılanan bir sınıfta şişme yataklarda uyuduk; iki gece okul bahçesindeki çadırda dans partisi düzenlendi.

Daha ilk günden, karşı konulması zor kahverengi gözleri ve ağzımı sulandıran göğüs kasları ve kollarıyla bizden birkaç yaş büyük Hırvat gençler Amina'yla peşimize takılmıştı. Başlarda elde edilmesi zor kızlar gibi davranmaya çalıştık. Onları görmezden geliyorduk ya da dalga geçiyorduk, çünkü bizden böyle davranmamız bekleniyordu; bütün kızlardan böyle davranmaları bekleniyordu. Ama son grup maçımızda, tribünlere oturmuş ve Amina ya da ben topu ne zaman elimize alsak ıslık çalmışlardı; o gece Hırvatların peşinden dans partisinden uzaklaştık. Sahilde büyük bir daire oluşturup oturduk; ağaçların üstlerinde martılar daireler çiziyor, dalgalar kumlara beyaz köpükler getiriyordu. Er-

kekler elden ele bir sigara gezdiriyorlardı; bana gelinceye kadar normal bir sigara olmadığını anlamamıştım.

"Sert değil," dedi Luka İngilizce.

Yeşil kedi gözleri karanlıkta parıldadı. Onu ilk gördüğüm andan beri istiyordum. Ama Amina gözünü Hırvat takımının kalecisine dikmişti.

Birkaç nefes çektim. Öksürdüm ve güldüm; etrafımdaki sesler yavaşladı ve belirsizleşti ama bunun dışında pek bir şey olmadı.

Esrar ona ulaştığında, Amina kıvranmaya başladı.

"İstemiyor," dedim.

Luka'yla diğeri bana şaşkınlıkla baktılar.

"Ona saygı göstermeniz gerek," dedim esrara uzanırken.

Bir saat sonra Luka'yla birlikte gizli bir kuytuda sırtüstü uzanıyorduk; sivilceli boynumu öpüyordu, sonra parmaklarını içime sokup, porno filmlerinden repliklerle beni baştan çıkarmaya çalıştı.

Yaz tatili. Şimdi geri dönüp baktığımda, sonsuza kadar sürmüş gibi geliyor ama aslında sadece bir yazdı. Hayatlarımız vites yükseltmişti ve sanki dünya önümüzde sonuna kadar açılmış gibiydi.

On dört yaşındaydım; benim için her şey bir maceraydı. Kendimce, neredeyse yetişkindim ve yetişkinlerin hayatıma karışmasını kesinlikle istemiyordum. Duygu patlamalarımı kontrol etmekte giderek daha fazla sorun yaşıyordum ve her gün savaştaymışım gibi geçiyordu.

Annem çoğunlukla her şeyden uzak durmaya çalışıyordu, saklanıyordu, geç saatlere kadar çalışıyordu ve başı ağrıyordu. Ama babam öyle değildi. Eve zamanında dönmediğimde beni bulmak için şehrin her yerini dolaşıyordu. Ceplerimi karıştırdığını biliyordum, ayrıca her gece sokak kapısında bodyguard gibi dikiliyordu.

"Üfle," dedi, yüzüne üfleyebilmem için eğilerek.

"Tekrar."

Havayı köpek gibi kokladı ve yüzüme şüpheyle baktı.

"Sigara içmedin, değil mi?"

İşin komik yanı, burnunun dibinde sarılmış bir sigara yaksan bile Babamın otun kokusunu anlamayacağından emindim.

Aslında, endişeleri tamamen yersiz değildi. Danimarka yolculuğundan sonra, otun tadını almıştım ve çok geçmeden her gün içer olmuştum. Düşüncelerimi dağıtıyor, hafif ve özgür hissetmemi sağlıyordu.

Komik belki ama hâlâ Annemden daha çok korkuyordum.

"Anneme söylemeyeceğine söz ver," dedim Amina'yı iki kolundan tutup.

"Yemin ederim."

"Kur'an üzerine yemin eder misin?"

"Hangi kitabı istersen onun üzerine."

Amina'yla annem arasında her nasılsa her zaman özel bir ilişki olmuştu ve o yaz daha yakınlaşmış gibiydiler. Eve geliyordum ve onları bahçede oturmuş, komik olduğuna beni asla tam olarak ikna edemedikleri bir şeylere gülerken buluyordum.

Landskrona'dan bir grup çocukla tanışmıştım; alkol ve esrar bulabiliyorlardı. Benimle her şeyi paylaşıyorlardı ve yaşadığımı hissediyordum. Bir gece evden kaçtım ve Ven adasında yıldızların altında uyudum. Dikenli bir çalılıkta bekâretimi kaybetmiştim ve iki haftadır Mikkel adında Danimarkalı bir çocukla ilişkim vardı.

Ciğerlerimi dumanla doldurduğumda her şey dans ediyor ve gülümsüyor gibi hissediyordum.

"Bu şeylere kendini bu kadar kaptırmandan hoşlanmıyorum," dedi Amina.

"Kendimi *kaptırmadım*," dedim. "Keyif olsun diye. Yaz için."

Amina Landskrona ekibinden uzak durmayı tercih ettiği için

birbirimizden biraz uzaklaşmış olsak da, arkadaşlığımızdan hiç şüphe etmemiştim. Amina hep yanımdaydı.

Yaz tatilinin bitimine sadece bir hafta kalmıştı ki, bir gece bizim evin kapısının önünde beklerken buldum.

"Antrenmandan sonra baban peşime düştü."

"Ne?"

Titredim; ceketimin önünü kapadım. Hentbol tekrar başlamıştı ama ben ilk antrenmana gitmemiştim. Canım oynamak istemiyordu.

"Ne yaptı?"

Amina'nın gözleri yaşlıydı.

"Baskı yaptı, bir sürü soru sordu. Kiminle takılıyorsun, biriyle beraber misin, seks yapıyor musun, bunları öğrenmek istiyor."

"Seks yapıyor muyuz diye?" Cidden kulaklarıma inanamıyordum.

"Seks yapıp yapmadığımı sordu, öyle mi?"

Amina başıyla onayladı.

"Sigara içiyor musun, içki, başka şeyler içiyor musun diye."

"Hasta bu adam. Cidden, bu sağlıklı bir davranış değil."

Amina ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Saçını yanaklarından çekti. Korkmuştu. Amina içki de sigara da diğer pislikleri de içmiyordu ama babam Dino'ya söylemekle tehdit etmişti. O çocuklarla neredeyse zaman bile geçirmemişti. Evde oturup televizyon seyretmeyi, hentbol ya da basketbol oynamayı ve sınıftan çocuklarla takılmayı tercih ederdi. Landskrona'ya her gelişi aslında bana göz kulak olmak içindi.

Babamın ona bu şekilde saldırması hiç adil değildi.

Birkaç gün sonra istasyonun çıkışında buluştuk. Amina yorgundu, makyaj yapmamıştı; lanet olası ceset gibi görünüyordu.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," dedi.

Kolundan tuttum ve boş bir platforma sürükledim.

Yüzüne dökülen saçları düzelttim ve yanaklarını okşadım.

"Ne oldu? Söyle bana."

Düzgün nefes almıyordu.

"Baban," dedi sessizce. "Ona söyledim. Söylemek zorunda kaldım."

"Ne dedin?"

Başını önüne eğip ağladı. Engel olamıyordu; umutsuzca omuzlarından tutup silkeledim.

"Babama ne söyledin?"

Tek tük kelimeler söyleyebiliyordu.

"Mecbur kaldım... kolumdan tuttu... kolumu... sıktı."

"Piç herif!" dedim. "Ona ne söyledin?"

Başını üzüntüyle iki yana salladı.

"Otu," dedi ağlayarak. "Ona ot içtiğini söyledim."

Gözlerimi dikip baktım ona. Kendimi bildim bileli en iyi arkadaşıma. Ruh ikizime. Beni gerçekten tanıyan tek insana.

Çok büyük bir ihanetti bu. Akıl almayacak kadar büyük.

"Nasıl yapabildin?"

Amina gözlerini ovuşturuyordu.

Elim sımsıkı bir yumruk halini alırken onu izledim. Kaslarım titriyor, çekiliyordu. Kendimi kontrol edemedim. Yumruğum havada uçtu, sanki olanları dışarıdan, bir film gibi izliyordum.

Amina'nın hiç şansı yoktu. Parmaklarımın boğumları tam elmacık kemiklerine çarptı. Bir çıtırtı sesi duyuldu, muazzam bir histi. Uyuşturucudan daha iyiydi. Hiçbir yerde buna benzer bir şey hissetmemiştim.

51

Gardiyanlar kapıyı çalmıyorlar. Anahtar kilitte dönüyor ve bir saniye sonra odamda oluyorlar.

Keçisakallı Jimmy ve yeni kız gelmiş, hani geçen gün atıştırmalık arabasıyla geldiğinde bakışlarıyla beni parçalara ayırmaya çalışan. Yemek tepsimi almaya gelmişler.

"Bugün yemek lezzetli değil miydi?" diyor Jimmy gülerek.

Tabağımda kuru fasulyeden bir göl var. Aslında seçici değilimdir, çoğu şeyi yerim. Ama kuru fasulyeyi yiyemiyorum.

"Bu gece atıştırmalık arabası gelecek, değil mi?" diye soruyorum.

Jimmy hâlâ gülüyor. Görebildiğim kadarıyla, etrafta hep o sırıtışıyla dolaşıyor. Hiç de dostane değil. Sanki kendisini mükemmel gördüğü için gülüyormuş gibi, kendini beğenmiş.

"Bakarız. Tüm kilitleri açtığımızdan emin olmak kolay değil. Değil mi, Elsa?"

Yeni kız cevap vermiyor. Başını kaldırıp bakmıyor bile. Herhalde arada kalmak istemiyor.

"Ne dediğini duydun, Elsa," diyorum abartılı net bir tonda. "Şahitsin. Eğer bu gece bir şey satın alamazsam ..."

Uzaklaşıyorum. Değmez. Jimmy gibi birinin karşısında kazanmak imkânsızdır.

"Dalga geçiyorsun herhalde," diyor, garip garip gülerek.

Tepsimi Elsa'ya veriyor; gülümsemesi kayboluyor ve bana iğrenerek bakıyor.

"Göğsünden tekrar tekrar bıçakladığın doğru mu?"

Kendime direniyorum. Tam olarak neyin peşinde olduğunu biliyorum ve istediğini vermeye niyetim yok.

Jimmy Elsa'ya dönüyor.

"Bu ufak yavrunun vahşi bir katil olduğuna inanabiliyor musun?" diyor.

Elsa, buradan, bu kokudan uzaklaşmaktan ve her şeyin yavru köpeklerden ve gökkuşağından oluştuğu normal hayatına dönmekten başka bir şey istemediğini söyleyen, yalvaran bakışlarla bakıyor.

Ama Jimmy pes etmiyor.

"Hiç aklına gelmez, doğru mu?" diyor. "Doğru mu, Elsa?"

Elsa başını öne eğip ayaklarına bakıyor.

"Dışarıdan bakınca insanların katil olduğunu anlayamıyor insan, değil mi?"

Cesaretini takdir ediyorum.

"*İnsanların*? Burada sadece bir kişiden bahsediyoruz," diyor Jimmy kaba bir kahkahayla. "Bak, Elsa, burada çalışmaya başladığımda ben de saftım. Burada yıllar geçirince, saçmalık olduğunu anladım. Aslında, birine bakıp pisliğin teki olduğunu bal gibi de söyleyebilirsin. Katillerin çoğu tam da düşündüğün gibi görünür: esmer gezginler, pis Çingeneler. Şaşırtıcı neredeyse hiçbir şey yoktur."

Elsa'nın gözleri büyüdü. Kendi derisinden kurtulmak istiyor gibi görünüyordu.

"Kessene sen sesini!" dedim Jimmy'e.

Çenemi kapalı tutamıyorum. Böyle de bir sorunum var. İnsanlar bana hep çeneni kapa, geride dur derler; her fikrini ya da her düşünceni paylaşmak zorunda değilsin. Psikologlar buna güdü

kontrolü eksikliği diyor. Yapılan bir testte olabilecek en kötü skoru almıştım. Elinden gelse bir paket şekerlemeyi tek lokmada yutmak isteyen bir çocuğum.

"Sana konuşabileceğini kim söyledi?"

Jimmy elini keçisakalında gezdiriyor ve yüzüme doğru nefes alıp veriyor.

"Bırak şunu," diyor Elsa arkasından.

Ama Jimmy'nin bırakmaya niyeti yok.

Benden yaklaşık yarım metre uzakta duruyor ve gözlerinden alev gibi nefret fışkırıyor.

"Seni pis katil orospu. Ağzını açmadan önce iki defa düşüneceksin."

Sıfır güdü kontrolüm olduğundan haberi yok. Bilseydi, bunu yapmazdı.

"Yeter," diyor Elsa otoriter bir sesle. Hatta galiba kolunu da tutuyor. "Sınırı aşıyorsun."

Onu sevdim.

Jimmy, "Sınırı mı aşıyorum?" diye arkasına dönüyor; Elsa ürküyor.

"Hangi sınır?"

"Böyle davranamazsın... "

"Sen neden bahsediyorsun? Bu katil fahişeyi *savunuyor* musun?"

Kolunu ona doğru savuruyor.

"Sakin ol," diyor Elsa.

"Sakin mi olayım? Burası sana uygun bir yer mi, bir düşün istersen."

Onu anlıyorum. Buraya ait olmadığı o kadar belli ki. Tüm masalların mutlu bittiği, beyaz ekmek masalları ülkesindeki hayatına dönmesi gerek.

"Burada sadece iki taraf var," diyor Jimmy. "Ya bizim tarafımızdasın ya da onların."

Sonra yüzüme bakmak için yavaşça bana doğru dönüyor.

Daha akıllıca davranması gerekirdi. Durumu çok daha iyi görebilmesi gerekirdi. Çömez değil, benim de buradaki güdü kontrolü olmayan tek kişi olmam mümkün değil.

Ne kadar büyük olduğunu tartıyorum ve tam on ikiden vurmayı hedefliyorum. Tam o anda dönüyor, ben de kasıklarına tekmeyi basıyorum.

İnliyor ve ikiye katlanıyor.

Jimmy ayaklarımızın arasında acı içinde kıvranırken Elsa ve ben birbirimize bakıyoruz. Herhangi bir şekilde direnmeyeceğimi açıkça belli etmeme rağmen, bir tür judo hamlesiyle beni yere yıkıyor. Yanağım pis zemine yapışıyor, dizi sırtımda.

Kız dayanışması buraya kadar. Diğer taraftan, iyi bir kız asla iyi niyetli davranmaktan vazgeçmez.

İki iş arkadaşı kısa süre sonra Elsa'ya yardıma geliyor ve birkaç saniyelik konuşmanın ardından beni bir gözlem hücresine almaya karar veriyorlar.

Beni sürükleyerek odamdan çıkarıyorlar; asansöre giderken teslim oluyorum ve direnmeyi bırakıyorum. Anlamı yok çünkü.

Gözlem hücresi aslında tutukluları kendilerinden korumak amacıyla yapılmış. Küçük ve karanlık, sadece yerde bir şilte var ve her yaptığını kapıdaki bir pencereden gözlüyorlar.

Bütün geceyi orada geçirmem gerekiyor. Duvara vurmanın ya da sesim kısılıncaya kadar bağırmanın ya da şikâyet etmekle tehdit etmenin yararı yok.

Sabah olunca, kapıyı açıp beni odama geri götürdüklerinde gözümü bile kırpmamıştım.

Odamın kilidini açan gardiyan, "Evine hoş geldin," diyor. Koku beynimi işgal ediyor.

Doğrudan yatağa gidiyorum ve öğle yemeği saatine kadar uyuyorum.

52

Amina'ya vurduğum için kendimi hâlâ affetmedim. Üstünden beş yıl geçti ama düşüncesiyle her hafta defalarca işkence ediyorum kendime. En iyi arkadaşına vurmuşsan, sen nasıl bir insansın?

Olduktan bir saniye sonra, yıkıldım. Etrafta deli kadın gibi, ciyaklayarak ve kollarımı sallayarak koşturuyordum. Yaptığımı kabullenemiyordum. Son birkaç dakikayı silmek ve her şeyi yeniden normal bir insanın yapacağı gibi yapmak istiyordum.

En kötüsü: hoşuma gitmişti. Kemiklerimin yanağına çarptığı andaki o harika, özgürleştirici duygu.

Amina yüzünü ellerinin arasına almış, bankta yanımda oturuyordu. Kollarını zorla açtım ve berbat durumdaki gözünü ve yanağının üzerinde şişmekte olan kırmızımsı mor yumruyu inceledim.

"Özür dilerim tatlım! Özür dilerim!"

Bunu düzeltmemin bir yolu yoktu, bu olaydan sonra hiçbir şey normale dönemezdi. Berbat etmiştim. Hayatımdaki tek sabite, koşulsuz olan ve gerçekten anlam ifade eden tek şeye zarar vermiştim.

Dizlerimin üstüne çöktüm ve ellerini sımsıkı tuttum. Yoldan geçenler bize bakıyorlardı. Birkaçı durup her şey yolunda mı diye sordu.

Değildi. Yolunda olmaktan bok gibi de uzaktı.

Ona vurmuştum. Amina'nın canını yakmıştım.

"Önemli değil," dedi. "Hak ettim."

"Deli saçması! Hepsi Babamın hatası."

"Ona hiçbir şey söylememeliydim. Beni affedebilecek misin?"

"Kes şunu! Burada özür dilemesi gereken sen değilsin!" Ne dediği önemli değildi. Böyle bir şey yapan birini affedemezdin; bunu anlamıştım. Affettiğini söyleyebilirsin, hatta kendin de inanabilirsin ama içten içe asla affetmezsin. Alınlarımızı birbirine dayadık ve ağladık.

O kış, Amina'ya her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. Annem kendini berbat hissediyordu ve zamanının çoğunu bürosunda saklanarak geçiriyordu. Bazen Amina'yla konuşmayı benimle konuşmaya tercih ediyor gibi görünüyordu. Beni Amina'yla değiştirmek isteyeceği fikri kafama yerleşmişti. Onda birbiri ardına hayal kırıklıkları yaratıyordum; sanırım Annem Amina'da kendini görüyordu; hiçbir zaman yanlış bir şey yapmayan, zeki, iyi kız.

Aynı dönemde Babam da giderek daha paranoyak oluyordu. Ceplerimi, çantamı ve odamı karıştırıyordu. Kimi aradığımı görmek için fatura detayı istiyordu. Bilgisayarımda arama geçmişini inceliyor ve tüm şifrelerimi bilmek istiyordu.

Benim iyiliğim için yapıyordu. Anlattığında bunu anlıyordum. Benim için endişeleniyordu.

Babam yıllarca hapishanede papazlık yapmış, bunu sürekli gündeme getirir. Uyuşturucunun insana ne yaptığını biliyor. Çok şey görmüş.

Nispeten sınırsız bir hayat yaşamaya devam etsem de Babamın taleplerini karşılamak için stratejiler geliştirmem uzun sürmedi. Artık ot içmiyordum ama çok daha fazlası vardı: öpülecek erkekler, tadı çıkarılacak geceler, gidilecek partiler. Babamın kıyafetlerimi kontrol etmesine, nefesimi koklamasına, gözbebeklerime bakmasına ve peşinde olduğum her şeyi bildiğine inanmasına izin

verdim. Şeffaf olduğun izlenimi verdiğinde bir şeyi gizlemek çok daha kolay.

Etrafta kabul grubu kampıyla ilgili konuşmalar başlayınca hemen kulaklarımı dikmiştim. Önceki yıl düzenlenen kamp sayesinde, kampı cazip kılan çok fazla dedikodu dönüyordu. Alkol, seks, sigara. Tanrı'ya uymayacak bir sürü şey. Ve hepsinin ötesinde; pastanın kreması Robin adındaki kamp lideriydi; tüm kaynaklar hayal edebileceğin en seksi varlık olduğunda hemfikirdi.

Kabul grubu kampının Hristiyanlıkla ilgili yanları kanımı donduruyordu. Tabii ki Tanrı'ya inanmıyordum ama kampa giden kimse de inanmıyordu zaten. Çoğu, hediyeler aldıkları ve kampta keyifli bir hafta geçirdikleri sürece umursamıyordu. Belki bir yerlerde üstün bir güç vardır ama genç hayatlarındaki önemi, Mars'ta hayat olmasıyla aynıydı. Okulda inanç konusunun açıldığı birkaç seferde aktif bir pozisyon alan tek kişi bendim ve kiliseye ve dine karşı düşmanca tutumumun başlıca nedeni, elbette, babamdı.

Nasıl bir plan yapmam gerektiğini biliyordum. İncil'e karşı azıcık da olsa ilgi göstereceğime dair en ufak bir umudu olursa, babamı ikna etmek zor olmazdı.

"Ne dersin?" diye sordu anneme akşam yemeğinde. Başvuruların sonlanmasına sadece birkaç gün kalmıştı.

"Gitmesine izin vermeli miyiz?"

Annem boş bakışlarla karşılık verdi.

"Bilmiyorum. Belki."

Son altı aydır her soruya standart bu cevabı veriyordu. Geceleri çok az uyuyordu, sıfır beden bir manken kadar yemek yiyordu ve evin içinde zombi gibi dolaşıyordu. İlgisiz haliyle başa çıkmakta zorlanıyordum, özellikle de halinden kendimi sorumlu tuttuğum için. Kuyruğumu bacağımın arasına kıstırıp, anneme ulaşmaya çalışmak yerine ondan giderek uzaklaştım. Annemin

yaşadığı düşüşe benim davranışlarım neden olsa da, çözmek onun görevi gibi geliyordu.

"Beni hayata getiren sizsiniz. Bu ailenin parçası olmayı ben istemedim."

Çocukça mı? Tabii ki ama zaten hâlâ çocuk sayılırdım.

Babam annemin ne kadar yorgun olduğundan, artık duvara tosladığından ve işten uzaklaşması gerektiğinden bahsettiğinde itiraz ettim.

"Sürekli çalışıyor. O yüzden o kadar yorgun."

Annem çatalı yere düşürdü ve yeniden almadan önce uzunca bekledi. Babam altdudağını ısırıyordu.

"Daha az çalışacağını söylüyor ama her gece geç saate kadar çalışıp, uyumuyor. Anlamıyor musun?"

Babamın benimle aynı fikirde olduğu belliydi ama bir şey söylemedi. Bir çeşit strateji miydi acaba? Bunu benim söylememin daha iyi olacağı stratejisi.

Her neyse, kısa süre sonra kabul grubu kampına gitmeme izin vermeye karar verdiler. Annemle babam anlaşmışlardı; öyle söylüyorlardı, ben de hemen plan yapmaya başladım.

Yanımızda çeşit çeşit tütün ve alkol getirdik. Daha on beş yaşındaysan seçici olma şansın olmuyor. Biri şampuan şişesine babasının içki dolabından viski ve likör doldurmuştu. Bir başkası büyükannesinin kilerinden yarım şişe sıcak şarap aşırmıştı. Kızlardan birkaçı şarapçının birine para verip bir şişe Explorer votka aldırmıştı. Sigaralar çantalarımızda, folyoya sarılı, plastik şişelere ya da teneke kutulara konmuş olarak saklanmıştı.

Otobüs park yerinden çıkarken göğsümde hissettiğim özgürlük hissini hâlâ hatırlıyorum.

Kampta ilk birkaç gün uçup gitti. Çantalarımızın dibinde yatan şişeleri düşünmek için zamanımız bile olmadı. Bir gece geç saat-

te birkaç çocukla beraber kaçıp ormanlık bölgeye gittim ve arka arkaya üç sigara içtim ve neredeyse kusma noktasına gelinceye kadar öksürdüm. Bazıları daha o ilk gecede yakınlaştı ve yatakhanede battaniyelerin altında seviştiler.

Her gün yüzmeye gittiğimiz bir göl vardı. Bir sabah, Robin dizlerine kadar suya girmişti; güneş ışıkları ıslak göğsünde ışıldarken uzun süre suyu izledi.

Diğer kızlar kıkırdayarak göl kıyısına koştu. Göl hâlâ on beş dakikadan fazla kalamayacak kadar soğuktu.

Robin'in yanından yavaş yavaş yürüyüp geçtim, göz göze geldik ve gülümsedik. Gözleriyle beni kıyıya kadar takip ettiğini biliyordum. Eğilip yerden havlumu alırken biraz yavaş hareket ediyordum.

Biraz ileride, yukarıda, çimenlik bölümde, danışmanlardan ikisi gülümseyerek duruyordu. Islak saçlarımı savurdum ve kamp alanına yürümeden önce havluyu vücuduma sardım.

Babamı orada gördüğümde aslında şaşırmam, hatta şok olmam gerekirdi. Ama sadece acı veren bir üzüntü hissettim.

Orada sanki her şey normalmiş gibi duruyor ve tereddütle gülümsüyordu. Bana bunu bile çok görmüştü. Bunu bile.

Ona cehenneme git, dedim. Sonra binaların olduğu yere kadar koştum.

İşte o anda kararımı verdim.

Beklenen oldu mu, Baba? Eğer kaos olmasını beklemişse, kaos yaşayacaktı.

@novaebook

53

"Bugün kendini nasıl hissediyorsun?" diye soruyor Teddy tedirgin.

Cevap vermiyorum.

Masaya yeni bir kitap koyuyor.

"Bu *Sırça Fanus* kadar kasvetli değil."

Arka kapağı okuyorum ve sayfaları dalgın dalgın çeviriyorum.

"Senin yaşındayken bu kitaba bayılırdım," diyor Teddy.

Görünüşe göre insanların çoğunun geri zekâlı olduğuna inanan, Holden adında on yedi yaşında bir genç hakkındaydı. Orijinal İngilizce adını İsveççesinden daha çok sevdim: *Çavdar Tarlasında Çocuklar.*

"Dün ne oldu?" diye soruyor Teddy.

Belli ki gözlem hücresinde geçen gecemden haberi olmuş.

"Hiçbir şey."

Bundan bahsetmek istemiyorum. Dürüst olmam gerekirse, burada işlerin nasıl yürüdüğünü Teddy'nin çok iyi anladığını sanmıyorum. Aptal biri değil, öyle demek istemiyorum. Saf biri bile değil. Sadece gözlerini kapalı tutmak için yeterince uğraşırsan, inkâr ederek istediğin kadar yaşayabilirsin diye düşünüyorum. Teddy'nin kendine has bir izlenimi oluşmuş. İşlerin nasıl olmasını istediğini biliyor ve aslında o izlenimle çelişen her şeye arkasını dönüyor ya da başını başka yöne çeviriyor. İsveç tutukevleri iyi yerler. İnsanlar yargılanmayı beklerken haklara sahip ve gerektiği

gibi ilgileniliyor. Teddy'nin dünyasında zorbalık, saldırı ve gücün kötüye kullanılması sadece filmlerde görebileceğiniz şeyler.

"Belki bu konuyu Shirine'la konuşabilirsin," diyor.

Bununla baş edemem.

"Buraya İsveçce öğretmek için geliyorsun. Diğer konuları boş ver gitsin!"

Teddy az önce yere tuvaletini yapmış küçük bir yavru köpek gibi bakıyor.

"Bunun için bir değerlendirme yazısı yazayım mı?" diye soruyorum, getirdiği yeni kitabı elimde sallayarak.

Sanki ona vuracakmışım gibi, koluyla yüzünü saklıyor "Tamam, tamam, yazabilirsin."

"Teşekkürler."

Ertesi sabah uyandığımda kitap yastığımın üstünde. Göz kapaklarımın ardında geceden kalma bulanık görüntüler uçuşuyor, okuduklarımla hayal ettiklerim arasında ayrım yapmakta zorlanıyorum. Kendimi yaşlı öğretmeninin evinde, divanın üzerinde uyanan Holden gibi hissediyorum, yaşlı adam da oturmuş saçlarını sıvazlıyor. Uzun süre lavabonun yanında duruyorum ve yüzüme soğuk su çarpıyorum.

Kahvaltı gelince kendimi gerçekten iyi hissediyorum. Gardiyanlar neşeli ve ilk defa kahvenin tadı keçi sidiği gibi değil.

Bir taraftan kahvaltımı yaparken kitabın sayfalarını karıştırıyorum, uyuyakalmadan önce ne kadar ilerlediğimi anlamaya çalışırken, arkamdaki kapı açılıyor.

Gardiyanlar içerisinde yaşça büyük olanlardan biri, ana okulda çalışması gereken bir kadın ışıltılı gözler ve neşeli bir gülümsemeyle başını uzatıyor.

"Avukatın geldi, Stella."

"Bekleyecek biraz. Kahvemi içiyorum."

Yüzüme bakıyor, şaşkın ama bir şey söylemiyor. Sonunda derince iç geçirerek ayağa kalkıyorum, açık sandviçimin ekmeğini üstüne kapatıp ağzıma tıkıştırıyorum ve üstüne kahvemin son yudumunu içiyorum.

Gardiyanların arasında Blomberg'in olduğu odaya doğru yürürken ayaklarım geri geri gidiyor.

"İyi haberlerim var," diyor elimi sıkarken. "Savcı annenle babanın ziyaretine izin verdi."

İçim çekiliyor.

"İzin verdi ne demek? Kim başvurmuştu ki?"

Blomberg gülüyor ve parmağıyla göğsünü dürtüyor.

"Saygılarımla."

"Ama..."

Endişe yılanı belimi sarmaya başlıyor. Annem ve babam.

"Teşekkür ederim ama hayır," diyorum.

Blomberg endişeli, bana doğru eğiliyor. Yüzü bulanıklaşıyor, başım dönmeye başlıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Derin nefes alıyorum ve gözlerimi kapıyorum.

"Bununla başa çıkamam," diyorum, gözlerime yaşların dolduğunu hissediyorum. "Onları görmek istemiyorum."

@novaebook

54

Babamın Robin'i tuhaf biçimde sevdiğini biliyordum. Birkaç defa bu adamı övdüğüne şahit olmuştum.

Robin'i ormana çekmek çok zor olmayacaktı. Ve oraya geldiğinde de bana karşı koyamayacaktı. Sonra, kamptaki tüm genç adaylar sessizce gelecek ve bizi suçüstü yakalayacaktı. Büyük bir fiyasko olacaktı.

Babam, tabii ki, dehşete kapılacaktı. Hâlâ gitmediğini biliyordum; arabasını yemekhanenin yanına park etmişti.

Planımın ilk kısmı işledi. Ama Robin'i kampın geri kalanından gizli kalan bir yerde ağaçların arasına çektiğimde, tereddüt ettim. Robin bana dokunmak için kolunu kaldırdığında gözlerinde yepyeni bir bakış vardı. Sanki gerçekten bana karşı bir şeyler hissediyormuş gibi, şefkatle bakıyordu.

"Bunu yapamayız," diye fısıldadı, parmak uçlarıyla nazikçe dokunurken.

Haklıydı. Hayatını berbat etmek üzereydim. Kamp direktörü olarak kariyeri bitecekti; büyük olasılıkla İsveç Kilisesi bünyesinde bir daha asla iş bulamazdı. Belki daha da kötüsü.

İntikam almak istediğim kişi babamdı. Robin değil.

"Birkaç yıl sonra," dedim, elini yavaşça uzaklaştırırken. "İki yıl, on bir ay sonra on sekiz oluyorum."

Gülümsedi.

"O kadar bekleyebilir misin?" diye sordum.

Çocukların ağaçların arasından gelmesine hâlâ birkaç dakika vardı. Robin'in istekli dudaklarına baktım. Onu öpmeyi o kadar çok istiyordum ki. Bir defacık. Ne fark ederdi?

"Baban," dedi başını çevirerek. "Adam senin baban."

"E, ne olmuş? Babamdan korkuyor musun?"

"Korkmak mı?" diye güldü. "Adam'dan kim korkar?"

"O halde, sorun ne?"

"Hiçbir şey. Sadece, sen çok farklısın."

Elimi tuttu ve ağaçlıkta biraz daha yürüdük.

"Benimle gel."

Loş ışıkta dişleri parlıyordu.

Bana göstermek istediği bir şey vardı. Danışman kulübesindeki odasında. Kabul grubundakilerin danışmanların alanına girmesinin kesinlikle yasak olduğunu hatırlattığımda güldü.

"Bilmedikleri bir şey onları incitmez."

Bilmemek güçlü olmaktır.

"Peki babam?" dedim endişeyle etrafa bakarak.

Robin beni duymadı.

"Gel hadi," dedi kapıyı açarken.

Danışman kulübesinde dört oda vardı. Ayna asılı dar bir hol ve dört oda. Yazın kiralanan kulübeler gibi kokuyordu. Robin'in odası sol tarafta, en sondaydı.

Cama gidip, jaluziyi indirdi.

"Otursana," dedi yatağı işaret ederek.

Ortalık dağınıktı, kıyafetleri, eşyaları etrafa saçılmıştı: yerde, yatağın üzerinde, küçük komodinin üstünde. Yatağın yanında Robin'in yarı açık çantası duruyordu; otururken iç çamaşırlarına, deodorantına, atletlerine merakla bakıyordum.

"Hemen geliyorum," deyip yeniden hole çıktı.

Yatağın üstünde oturuyordum, kalbim küt küt atıyordu. Az sonra, tuvalette sifonun çekildiğini duydum.

Aptal değilim. Tamam, sadece on beş yaşındaydım ama neler olup bittiğini tabii ki biliyordum. Robin'in bana göstermek istediği bir şey yoktu. Kalkıp, oradan kaçabilirdim, aklıma da geldi ama kalmak istedim. Heyecanımın sürmesini istedim.

Artık çocukların ortaya çıkması, bizi iş üstünde yakalaması ve kaos yaratması riski de kalmamıştı. Olabilecek en kötü şey bizi aramaya çıkmaları ve...

Hızlıca bir mesaj gönderdim.

Plan iptal! Fikrimi değiştirdim

Tamam cevapları geldi.

Hemen ardından Robin kapıyı açtı. Yüzünde daha önce görmediğim bir şey vardı, cesur, kararlı bir şey. Beni kendine doğru çekerken üst dudağı titriyordu. Dudaklarımız buluştu, dili ağzımın içindeydi; öpüştük.

Hoşuma gitti.

Vücudunu vücuduma bastırıyordu; etkileniyordum. Devam etmesini istedim.

Bir süre sonra beni yatağa yatırdı. Sırtüstü yattım ve tüm ağırlığını üstüme bırakmasına, ağzımı dudaklarıyla kapamasına ve dilini boğazıma kadar sokmasına izin verdim.

Hoşuma gitmemeye başlamıştı. Nefes alamıyordum.

Altında balık gibi çırpınıyordum. Bağırmaya çalıştım. Canımı acıttığını fark etmiyor muydu?

Nefes alamıyordum ama Robin durmuyordu. Artık şefkatli ya da sevgi dolu bir tarafı kalmamıştı. Hareketleri zorlayıcıydı, sahip olduğu otoriteyi ve fiziki gücü sergiliyordu. Onun için bir avdım ve beni avlamıştı.

Sonunda direnmenin anlamsız olduğunu fark ettim. Tek yapabildiğim gözlerimi kapatmak ve bu acının durmasını beklemekti. Çabuk olmasını umuyordum.

Robin iç çamaşırımı çekip çıkardı ve bacaklarımı açtı. İçimde bir şey kırılmış gibi hissetmiştim.

Beni kapana sıkıştırmıştı. Hiçbir şey yapamadım.

Sonra birdenbire her şey durdu.

Ölmüş müydüm, hayatta mıydım, bilmiyordum.

Robin hızla kalktı ve etrafta yürümeye başladı.

"Dışarıda biri var dedi," fısıldayarak, pantolonu dizlerine kadar inikti.

Ciğerlerimi oksijenle doldurdum; tekrar tekrar. Nihayet nefes alabiliyordum.

"Adam geldi!"

Robin etrafta koşturup gömleğini ararken dehşet dolu bakışını pencereden ayırmıyordu. Kollarımdan yakaladı ve yataktan çekip çıkarmaya çalıştı.

"Baban!"

Gözlerimi kapadım ve nefes aldım.

Babam.

Tanrı'ya şükür.

Babam.

@novaebook

55

Annemle babamı deli gibi özlüyorum ama bir daha gözlerinin içine nasıl bakarım bilmiyorum. Amina'yı özlüyorum. Işığı özlüyorum.

Burası insanı hasta eder. Anılarım peşimi hiç bırakmıyor ve kaçabilecek yerim yok.

Gecenin yarısı uyanıyorum çünkü ölecekmiş gibi hissediyorum. Boğuluyorum.

Yatakta bir o tarafa bir bu tarafa dönüyorum. Duvarlara vuruyorum, kapıyı açmak için çekiştiriyorum. Ayak parmaklarım uyuşana kadar kapıyı tekmeliyorum. Çığlıklarım kulak zarlarımı patlatacak.

Sonunda Gardiyan Jimmy kapıyı açıyor. Dört kişiler, hızla içeri giriyorlar ve düşünecek zamanım olmuyor. Üstüme atlıyor ve beni yere yatırıyorlar.

Jimmy'nin etli eli yüzümü yere bastırıyor. Pis sürüngen derisi çığlıklarımı emiyor.

Tecavüze dair anılarım bıçak kadar keskin; görüntüler ayna gibi net. Bir yanım her zaman orada, danışman kulübesindeki o yatakta olacak, nefes almak için çabalayacak.

Ellerimi arkamdan kelepçeliyorlar ve beni yerden kaldırıyorlar. Bağırmak istiyorum ama ağzımı kapatıyorlar.

Kaslı dört adam beni odamdan çıkarıyor. Vücudumu sağa sola savuruyorum; beni yere bırakmak zorunda kalıyorlar. Yere düş-

@novaebook

tüğümde bir çatırtı duyuluyor; içlerinden biri yüzüme vuruyor. Kasıtlı olup olmadığını bilmiyorum.

Beni asansöre kadar sürüklemeleri on beş dakika sürüyor. Gözlem hücresine indiğimizde, bağlayacakları yatağa yatırabilmeleri için birkaç gardiyan daha yardım ediyor. El ve ayak bileklerimden sıkıca bağlıyorlar. Sırtüstü yatıyor, ağlıyor ve titriyorum. Yeniden kabul grubu kampında danışman kulübesinin içindeyim. Robin'in kesik kesik nefesinde boğuluyorum. Ter ve gözyaşı birbirine karışıyor. Başka birinin vücudumu kontrol edebilmesinin tarif edilemez dehşeti. Başka birinin en derinlerime zorla girmesi ve beni saygınlığımdan ve garanti gibi gördüğüm kendi kararımı verme hakkımdan etmesi.

Asla intikam almayı düşünmeyeceğini, kanlı, şiddet dolu bir hesaplaşmanın gerekçesinin olamayacağını iddia eden biri hiçbir zaman tecavüze maruz kalmamıştır. İncil'de bile var: Göze göz, dişe diş. İsa diğer yanağını dönme saçmalığıyla her şeyi berbat etmeden önce.

@novaebook

56

İki gün sonra, beni psikoloğa götürme sırası yeni kız Elsa'nın.

Elsa vanilya gibi kokuyor. Kafasında çok fazla soru var gibi görünüyor ama bir şey söylemek için fazlasıyla profesyonel ya da utangaç.

"Stella."

Shirine oturmamı işaret ediyor.

Küçük Bambi gözleri anlayış ve güven dolu. Ne kadar uğraşsam da Shirine'dan hoşlanmamak zor. Kimsenin sevmekte zorlanmayacağı türden biri. Öyle insanlardan gerçekten nefret etmek istiyorum.

"Bu hafta nasıl geçti?"

"Kanarya Adalarında her şey dahil tatil gibi."

Küçücük gülümsüyor.

"Aklıma bir şey takıldı. Daha önce çok psikologla görüştüğüne dair söylediklerin. Hoşlanmadığın şey neydi?"

Beni kandırıp paylaşmaya yönlendirmeye çalıştığını biliyorum. Bu sadece konuşmamı sağlamanın bir yolu. Yine de tuzağa düşüyorum.

"Sadece teşhis koymakla uğraşıyorsunuz. İnsanları hazır şablonlara oturtmaya uğraşıyorsunuz. Bunlara inanmıyorum."

"Biliyor musun?" diyor Shirine. "Ben de inanmıyorum. Sana teşhis koymamaya söz veriyorum."

Samimi gibi.

"Bir ara ben de psikolog olmak istiyordum," diyorum alaycı. "Aptalca, ha?"

"Hiç de değil."

Sandalyede arkaya yaslanıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Dinle," diyor Shirine. "Bana bir şans veremez misin? Herkesin bir şansı hak ettiğini söylerim hep. Bence oldukça adil bir teklif."

"Sen de bana mı şans vereceksin?"

Gülümsüyor.

"Beni başka psikologlarla yaşadığın deneyimlerden yola çıkarak yargılamamalısın. Ben başkası değilim. Ben, benim."

"Yani, benim hakkımda peşin hükümlerde bulunmayacaksın, öyle mi? Neden burada olduğumu bilmene rağmen?"

Shirine bir an duraksıyor. Dürüstlüğü hakkında, hemen bir cevap yapıştırmayacak kadar titiz.

"Herkesin önyargıları vardır, elbette, ama elimden geldiğince önyargılardan uzak durmaya çalışacağım. Sana o kadarını vadedebilirim. Seni merak ediyorum, Stella. Seni tanımak istiyorum."

"Katil olduğum için mi?"

"O konuda bir şey bilmiyorum. Yargılanmaya başlamadın henüz."

Shirine'ın sinsi bir nezaketi var. Beni bir şekilde sohbetin içine çekti.

"Hapishaneden her türlü insan geçer," diyor. "Suçlu olan da, masum olan da; hem hukuki hem de ahlaki anlamda. Yargılamak benim işim değil."

"Duy da inanma."

Oldukça karşı konulmaz biri. Sosyal temasa aç da olabilirim, bilmiyorum.

"Kardeşin var mı, Stella?"

Hemen savunmaya geçiyorum. Şimdi de çocukluklarımızdan mı bahsedeceğiz? Bir tür sorgulamanın başlangıcı falan mı bu?

"Neden soruyorsun?"

"Bir yerlerden başlamamız gerek," diyor. "Eğer seni tanıyacaksam."

Kollarımı göğsüme daha sıkı bastırıyorum.

"Tek çocuğum ben."

"Ben de," diyor Shirine. "Bazen psikolojide bize tek çocuk yerine yalnız çocuk deniyor. Yalnız çocukların daha iyi liderler olduklarını gösteren araştırmalar var. Genellikle çok başarılı oluruz. İstersen bunu anne babalarımızı mutlu etme ve büyüdüğümüzde bile onları etkileme arzusuna bağlayabilirsin."

Burnumu kırıştırıyorum.

"Sanırım ben kuralı bozmayan istisnayım."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diyor Shirine.

"Yani... başarılı mıyım?" Ellerimi ileriye doğru sallıyorum.

"Çok değil, doğru mu?"

Shirine'ın arkasında duran saate göz atıyorum. Daha sadece on beş dakika geçmiş. Kırk beş dakika kalmış. Bunu olumlu bir şeye çevirmem gerek. Her hafta duvarlarımın dışında geçirdiğim bir saat; kokudan ve kapalı kalmaktan uzak. Burada oturup bu zamanı sessizlikle öldüremem.

"Sen neden psikolog oldun?" diye soruyorum.

Shirine küpesindeki gümüş rengi topla oynuyor.

"Annemle babam."

"Onlar mı istediler?"

"Hayır, hayır, tam tersi." Yere bakıyor ve parmaklarıyla saçlarını düzeltiyor. "Onlar doktor olmamı istiyorlardı. Büyükbabam doktor; annem ve babam da öyle. Onlara göre insanlar her şeyden önce biyolojik varlıklar. Duygular hakkında konuşarak ya da benzeri soyut şeylerle hastalıkları iyileştirebileceğine inanmıyorlar."

Gülümsüyor ama sesi hüzünlü geliyor ve gözleri doluyor.

"Yani, bu yüzden psikolog oldun? İsyan etmek için?"

"Öyle sayılmaz. Mikrop fobim olmasaydı eminim iyi bir doktor olabilirdim. Tek çocuk olarak, her zaman annemle babamı mutlu etmek istemişimdir."

"Mikrop fobisi mi?"

Shirine başıyla onaylıyor.

"Bilişsel Davranışçı Terapi gördüm."

"İşe yaradı mı?"

Şüpheyle gülümsedi.

"Belki de ilaç kullanmayı denemelisin."

Ertesi sabah Teddy yine geliyor. Kapıda durup dikkatli bakışlarla bekliyor. Elsa bir süre kalıp onunla sohbet ediyor; sonra Teddy içeri giriyor ve klasörlerini ve sevimli kalem kutusunu masanın üstüne koyuyor.

"İlkokuldayken benim de böyle bir kalem kutum vardı," diye dalga geçiyorum.

Bana sert öğretmen bakışı atıyor.

"Kızım seçti."

Belli ki hassas bir konu.

Çavdar Tarlasında Çocuklar için, "Peki bunun hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Değerlendirme yazımda hepsini okuyabilirsin."

Teddy gülümsüyor.

"Ama o kadar hüzünlü olmayacağını söylemiştin."

"Öyle miydi? Okuyalı yıllar oldu. Sadece çok beğendiğimi hatırlıyorum."

"Yani, sonunda çocuğu psikiyatri kliniğine yatırıyorlar," diyorum. "Bazen bu hastalıklı dünyada başka türlü bir son mümkün

olabilir mi diye merak ediyorum. İntihar ya da psikiyatri kliniği, başka bir çıkış yolu yok gibi görünüyor."

Teddy'nin yanakları kızarıyor.

"Öyle olmak zorunda değil," diyor. "Hayat oldukça basit de olabilir. O kadar zorlaştırmak zorunda değilsin."

Gözlerimi dikip ona bakıyorum. Kendimden başka kimseyi suçlayamayacağımı mı söylemeye çalışıyor? Esther Greenwood'un ve Holden Caulfield'in farklı tercihler yapmış olsalardı ve her şeyi bu kadar karmaşık hale getirmeselerdi daha iyi günler yaşayacaklarını ve kendilerini daha iyi hissedeceklerini?

"Ne oldu?" diyor Teddy.

Başımı iki yana sallıyorum. Hissettiğim rahatsızlığı kelimelere nasıl dökeceğimi bilmiyorum.

"Peki," diyor. "Haydi, değerlendirme yazına bakalım."

Gözlerimi ayırmadan bakıyorum.

"Benim hakkımda ne düşünüyorsun, Teddy?"

Yanakları hâlâ pembe; sanki bir yeri ağrıyormuş gibi dudaklarını büzüyor.

"Anlamadım."

"Sen de diğerleri gibisin," diyorum. "Sen de benim suçlu olduğumu düşünüyorsun."

Başka tarafa bakıyor.

Ona anlatmalıyım. Neler olduğunu açıklamaya çalışmalıyım. Teddy asla anlayamaz ama beni yargılamaz da. Beni dinler ve ahlaki değerlerini ve yerleşik düşüncelerini bir kenara bırakmak için elinden geleni yapar.

"Bilmek istiyor musun?" diye soruyorum.

Hâlâ bana bakmıyor.

"Ne olduğunu bilmek istiyor musun, Teddy?"

Zor nefes alıyor.

Ona zaman tanıyorum. Sonunda bana doğru dönüyor ve başını iki yana sallıyor.

"Hayır, Stella, bilmek istemiyorum."

@novaebook

57

Aslında dışarı çıkmak istemiyordum. İş yerinde uzun bir cuma günü geçirmiştim ve eşofmanlarımı çıkarma, saçlarımı yapma ve havaya girme düşüncesi bile beni yormaya yetiyordu.

"Hadi ama," dedi Amina; shot bardaklarını masanın üstüne dizmişti. "İlk defa cumartesi günü maçım yok."

Tegnérs'a gitmek istiyordu ama farklı fikirlere de açık olduğunu söylemişti.

"Neye ihtiyacın var, biliyor musun?" diye sordu, ağzına kadar dolu shot bardaklarından birini uzatırken. "Sevişmeye."

"Ciddi misin? Şu anda sadece Ben ve Jerry'ye* ihtiyacım var."

Elimde bardağın dengesini sağladım; dikkatlice.

"Şerefe," dedi Amina ve içkileri başımıza diktik.

İyi bir arkadaş olduğumu göstermek için içtim. Hem Amina'nın hem de alkolün iyi bir arkadaşı. İki elma şarabından ve içmek zorunda bırakıldığım birkaç shottan sonra, kalp atışlarım hızlanmış ve vücudum ısınmaya başlamıştı. Genellikle o kadar çok içmem. Amina Spotify'da hazırladığımız "Hayvan Gibi Parti Yap" çalma listemizi açtı ve sonunda Tegnérs'a gitmek için taksiye binip yola çıktık.

Yanıp sönen ışıkların cazibesi dans pistini doldurmuştu. Her yönden üstümüze renkli ışıklar çarpıyor, basın titreşimi göğsümüze top atışı gibi vuruyordu. Amina'yla hemen ortama daldık. Çantalar yere, kollar havaya.

* Ünlü Ben and Jerry's dondurma markasına gönderme yapıyor. (ç.n.)

Liseden birkaç çocukla karşılaştık, şaşırtıcı biçimde eğlenceliydi. Onlarla laflamaya başlamıştık ki Amina bara doğru gidip gözden kayboldu.

"Bir bardak su alayım," dedi.

Epeyce bir zaman geçti, çocuklar uzaklaşmışlardı ama Amina hâlâ gelmemişti.

Onu barda buldum.

Parmaklarının ucuna yükselmişti. Her zaman birazcık daha uzun olmayı isterdi. Gözleri parıldıyordu ve dudaklarının arasındaki uzun pipet zehir yeşili bir içeceğin içinde kayboluyordu. Yanında şal desenli gömlek giymiş bir adam duruyor, sanki oksijenin tükenmesinden korkuyormuş gibi mırıl mırıl konuşuyordu.

"Demek burada saklanıyordun?"

Amina zıpladı. Adam cümlesinin ortasında sustu ve bana gecesini berbat etmişim gibi baktı. Geriye yatırılmış gür saçları ve parlak mavi gözleriyle klasik çapkın tiplerdendi. Ayrıca büyük olduğunu da fark etmiştim. Bizden en az on yaş büyüktü.

"Bu dede kim?" diye sordum, bakışımla inceleyerek.

Amina oflayıp pufladı ama Şal Desen Gömlek gayet rahattı, kah kah güldü.

"O kadar da yaşlı değilim herhalde"

"Bunlar göreceli durumlar. Al Pacino mesela yetmiş beş yaşında falan. İbrahim de yüz yetmiş beş yaşına kadar yaşadı, doğru mu?"

Şal Desen Gömlek barmeni çağırırken, "İbrahim?" dedi.

"İncil'deki," dedim. "Tüm dinlerin babası gibi biri."

Bana bakmadan önce barın diğer tarafında duran barmene içki sipariş etti.

"Demek Hristiyan'sın?"

"Yoo. Okumuş çocuğum."

Tekrar güldü. Dişleri doğal olamayacak kadar düzgün ve beyazdı.

"Onun adına özür dilerim," dedi Amina. "İçkiye çok alışık değil."

"Tabii, alkolü suçla," dedim.

"İyi yanları da var. Çok dikkatli ve çok uzun süre bakarsan görürsün."

"Ee, kaç yaşındasın?" dedim. "Çünkü *epeyce* yaşlısın."

Poz verdi: elini yan tarafına koydu, göğsünü dışarı çıkardı ve bir gülümseme daha patlattı.

"Sence?"

"Otuz beş," dedim.

Gücenmiş gibi yaptı.

"Yirmi dokuz?" dedi Amina.

"Güzel. Hem de ilk denemede," dedi Amina'nın koluna şöyle bir dokunarak. "İstediğin içki benden."

Amina bana döndü.

"Adı Christopher."

Elini uzattı; kısa bir tereddütten sonra elini sıktım.

"Chris," dedi gözünü kırparak. "Bana Chris diyebilirsin."

Dans etmeye devam etmek istiyordum, Amina az sonra geleceğini söyledi. Tabii.

Kollarımı havaya kaldırdım ve müziğin ritmine uyarak indirip kaldırmaya başladım. Sanki göğsüm helyum doluydu. Kanatlarım var gibiydi.

Zaman akıp gitti ama Amina görünmedi. Onu arayıp, nihayet bir masada bakışlarını Chris'ten ayıramaz halde bulduğumda ter içindeydim ve her yerim ağrıyordu.

"Şampanya içiyoruz," dedi Chris, bana da bir kadeh uzatırken.

Amina'yla göz göze gelmeye çalıştım. Bu da neydi böyle? Bu adama mı ilgi gösteriyordu? Amina flört etmeyi seven bir tip değildir. Asla barda tanıştığı biriyle eve gitmez. En son birine ciddi

ciddi tav olduğunda beşinci sınıftaydık. Üstelik bu adam bizden on yaş büyüktü. Neredeyse otuz yaşında.

Ağzımı baloncuklarla doldurdum; bu işin karanlık bir yanı var gibiydi; sanki yanlış bir şey vardı.

"Peki, ne iş yapıyorsun?" diye sordum.

Chris, sanki bu soruyu bekliyormuş gibi, kocaman gülümsedi.

"Aslında, her şeyden biraz. Ticaret. Çoğunlukla gayrimenkul. Farklı birkaç şirketim var."

Söyledikleri bana pek inandırıcı gelmemişti.

"Amina ileride doktor olacağını söyledi," dedi Chris. "Senin planın ne?"

Amina'nın dikkatini çekmeye çalışıyordum ama Chris'ten gözlerini ayırmıyordu.

"Eskiden psikolog olmak istiyordum," dedim. "Ama uğraşamam herhalde. İnsanlarda bok gibi dert var."

Chris yine güldü. Her zaman mükemmelmiş gibi görünen insanlarla derdim olmuştur. O mükemmel dış görünümün altında çok ciddi falso olması gerekiyor gibi gelir.

"Belki de hukuk okurum," dedim. "Annem avukat ama galiba ben hâkim olmayı tercih ederim. Kontrolün bende olmasını severim."

"Benim annem de avukat," dedi Chris. "Şimdilerde profesör ama."

"İlginç," dedim.

Sesim istediğimden daha alaycı çıktı.

"Hiç değil," dedi gülerek. "Hukuk aslında bol laf ve uzun uzadıya inceleme yapmaktan ibaret."

"Buna inanmam."

"Görürsün."

"Yok," dedim gerinerek. "Herhalde boş ver hukuk okumayı falan der, onun yerine Asya'ya giderim. Yıllardır Kamboçya, Laos ve Vietnam'a uzun bir yolculuk yapmayı hayal ediyorum."

"Bu yolculuğa kafayı taktı," dedi Amina. "Bir iki soru sor, kulakların kanayıncaya kadar anlatsın."

"Harika. Yolculuk yapmaya bayılırım," dedi Chris.

Haritada keşfetmediği nokta neredeyse kalmamıştı. Asya'da Moğolistan dışında her yere gitmişti. New York, Los Angeles, Londra ve Paris'te yaşamıştı. Ama Lund çocukluğu ve eviydi. Her nedense, daima buraya dönüyordu.

Gerçekten ne tür bir işle uğraştığını merak ettim. Para konusunu dert etmesi gerekmeyen biri gibi görünüyor ve öyle davranıyordu; bu da beni hem meraklandırıyor hem de şüphe duymama neden oluyordu.

"Yine de şirketlerle, ticaretle falan uğraştığın zaman evde bir hukuk profesörünün olması iyidir herhalde, değil mi?"

Chris söylediğimi düşünür gibiydi.

"Aslında son zamanlarda Annemin çok yardımını gördüm. Ama ticaret konularında değil. O konulara karışmaz."

"Ne oldu peki?"

İlk defa sustu ve başını eğip masaya baktı.

"Bizi ilgilendirmez," dedi Amina ciddiyetle.

"Sorun değil," dedi Chris. "Başıma... saçma sapan bir sürü şey geldi. Uzun hikâye."

"Burası sabah üçe kadar açık," dedim.

Bana baktı. Artık gülümsemesi değişmiş, dudakları yumuşamıştı.

"Peşimi bırakmayan bir sapığım vardı," dedi.

"Sapık mı?"

"Ciddi misin?"

Amina kaşlarını kaldırdı.

"Evet, tam bir ruh hastası," dedi Chris.

58

Chris dans etmeyi sevmiyordu, o yüzden Amina'yla birlikte dans pistinin neon denizine döndüğümüzde şampanyası ve gülümsemesiyle masada kaldı.

"Dürüst ol, Amina," diye bağırdım pistte. "Onu istiyor musun?"

"Kes şunu! Ne sandın?"

El ele tutuştuk ve dönmeye başladık. Basın vücudumdaki titreşimi çok hoştu.

"Çirkin değil," dedim.

"Daha kötülerini gördüm."

Güldüm ve popomu salladım.

Sonrasında neler olduğundan çok emin değilim. Genellikle çok içki içmem. Zaman içinde alkole ihtiyacım olmadığını anladım, başka yollarla kafayı buluyorum. İçtiğim zaman çoğunlukla abartılı hareketler yapıyor ve can sıkıcı davranıyorum, ertesi gün de köpek gibi hasta oluyorum.

Neyse, biri beni kendine doğru çekti. Giderek daha yakın dans etmeye başladık, çok geçmeden ağzı enseme, malı da kıçıma dokunuyordu. Daha önce karşılaşmıştık, geçen ilkbaharda. Onunla seks güzeldi ama adını, ne iş yaptığını, nelerden bahsettiğimizi hatırlayamadım.

"Arkadaşımı bulmam gerek," dedim bir süre sonra.

"Ne diyorsun sen?"

Sanki ölümcül hasta olduğunu söylemişim gibi bakıyordu.

İnsanları yararak dans pistinden geçtim; Amina'yı aramaya başladım. Saat neredeyse iki buçuk olmuştu. Yine Chris denen adamla oturuyor ve dans etmek için yavaş müzik çalmasını mı bekliyordu yoksa? Masaların arasında dolaştım, barın yanından geçtim ama hiçbir yerde bulamadım. Telefonumu çıkarınca bana mesaj atmış olduğunu gördüm.

Özür!!! Eve gittim tuvalette kustum seni bulamadım

Cevap yazıp sorun olmadığını, onu anladığımı, eve gitmek için çıkmak üzere olduğumu yazdım. Cevap olarak kusan yeşil surat emojisi geldi.

Barda koca bir bardak suyu kafama dikip sallana sallana dışarıya, kaldırıma yürüdüm. Kuş sesleri geceye yayılmıştı, içki, terle karışık parfüm ve polen kokusu vardı. Gökyüzü yıldızlarla doluydu.

Arkamdan bir erkek sesi, "Taksi?" dedi.

Duymazdan geldim. Çingenelerin korsan taksilerine hiç binmem.

"Birlikte gidebiliriz," dediğinde ona doğru döndüm.

Konuşan Chris'ti.

"İstersen tabii. Daha ucuza gelir."

Yüzünde yine o samimi, alçakgönüllü gülüşü vardı. Solgun gözlerinden sokak lambasının ışığı yansıyordu.

"Ne tarafa gittiğini bilmiyorum," derken ayakta dik duramadığımı fark ettim.

Onunla birlikte taksiye binmeyi gerçekten istiyor muydum?

"Pilegatan," dedi. "Hemen Polhem'de."

Evet, *aslında* aynı yöne gidiyorduk.

Chris en yakındaki taksiye yürüdü ve eliyle onu takip etmemi işaret etti. Ne kadar tehlikeli olabilirdi ki? En fazla beş dakika falan birlikte gidecektik.

Arabanın iki yanındaki kapılardan arka koltuğa yerleştik; bacaklarımı sımsıkı birbirine yapıştırdım.

Araba silkelenerek hareket edince midem bulandı. Ağzım toz gibi kuruydu ve başımın döndüğünü görmezden gelmeye çalışıyordum.

"İyi misin?" diye sordu Chris.

Ona bakmaya çalıştım ama her şey dönüyor ve titriyordu.

Yeniden, "İyi hissediyor musun?" diye sordu; elini koluma koydu.

"Prenses gibi hissediyorum," dedim, elimi ağzıma götürüp geğirmemi saklayarak. "Yediğim Çin yemeğinden olmalı. Lanet olası ördek."

"Bozuk ördek diyorsun. Benim de başıma geldi. En sevdiğim anı sayılmaz."

Pencereden dışarıya baktım. Telefonumla oyalanıyordum; Amina'ya mesaj yazdım.

Chris dedeyle taksideyim!

Cevap vermedi. Ya bana kızdıysa?

Alınmadın, di mi? yazdım.

Bu kez cevap hemen geldi.

Ha ha dede sende kalabilir sorun yok

Güneş gözlüklü mutlu gülen surat.

"Buraya sık geliyor musun?" dedi Chris.

Yine o itici gülümseme.

"Tegnérs'a mı? Yani, çok genç olunca fazla seçenek olmuyor."

"Ya da çok yaşlı olunca," dedi.

Komikti aslında. Kendisinin farkında olmasını takdir ettim.

"Senin yaşındaki insanlar genellikle Glorias'da takılmıyor mu?" diye sordum.

"Eslöv Nation mı demek istedin?"

Taksi aniden frene bastı ve midem yine ağzıma gelince endişelendim. Boğazıma koca bir yumru durdu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Chris.

Derin bir nefes aldım ve koca şehrin en kötü taksi şoförünü bulmayı nasıl başardığı hakkında bir şeyler mırıldandım.

"Tinder'ı denedin mi?" diye sordum. "Ya da Happy Pancake'i? Oralarda senin yaşında insanlar dolu."

"Happy ne?"

"İnternet diye yeni bir şey var. Dünya çapında bir dijital alan. Belki daha çok bizim gibi gençler içindir."

Kıkırdadı ama hemen sonra yüzünde daha ciddi bir ifade belirdi.

"Kötü deneyimlerim oldu."

"İnternette mi?"

"Kızlarla."

Biraz güldüm ama Chris'in gülümsemesi zoraki ve hüzünlüydü. Taksi sola döndü ve frene bastı. Bu kez daha sakince. Belki de şoför söylendiğimi duymuştu. Ama midem cidden çok kötüydü ve her an kusmaktan korkuyordum.

"Ben burada iniyorum," dedi Chris; ancak o zaman arabanın durmuş olduğunu fark ettim. "Parayı ben öderim, şoföre sadece seni nereye götüreceğini söyle."

American Express kartıyla ödeme yapmak için ön koltukların arasından uzandı.

Telefonum titredi. Amina'dan bir mesaj daha.

Biber gazın yanında di mi?? Ne olacağı belli olmaz!

Ne düşünmüştü acaba? Cevap yazmaya başladım ama kusmuk ağzıma gelmeye başladı ve yanaklarım tükürükle doldu; daha fazla bekleyemedim. Kapıyı açtım ve kendimi dışarıya bıraktım.

Gözlerimi asfalttan ayırmadan, bir çalılığa doğru gittim, çantamı yere atıp kustum.

Biraz uzun sürdü. Öğürüyordum, öksürüyordum ve bir daha kusuyordum. Safra kusuncaya kadar. Nasıl bu kadar sarhoş olmuştum ki? *O kadar* da çok içmemiştim.

İçmekten işte bu yüzden nefret ediyordum.

... Biri içeceğime bir şey koymadı ya?

Daha fazla kusmayacağımdan emin olunca, çantamdan ıslak mendil alıp ağzımı yüzümü temizlemeye çalıştım. Sonra, utanç içinde arkamı döndüğümde taksinin gitmiş olduğunu gördüm. Chris kaldırımda biraz ileride duruyordu; sert bakıyordu.

"Gel," dedi. "Yukarıya gelip biraz toparlanabilirsin."

Amina'nın mesajını düşündüm ve çantamdaki biber gazını yokladım. Çantanın içini karıştırıyor, elimi iyice diplere daldırıyordum. Nasıl ya? Kolumu çantanın içine iyice soktum. Yoktu. O küçük şişeyi hep yanımda taşırım. Hep.

Ama orada değildi.

@novaebook

59

Chris, Polhem Lisesi'ne oldukça yakın olan sarı apartmanın birinci katında yaşıyordu. Kapıda "C. Olsen" yazıyordu.

Orada ne işim vardı? Sarhoştum, başım dönüyordu ve midemde ne var ne yoksa boşalttıktan sonra kendimi berbat hissediyordum.

Holde, ayakkabılarımı çıkarmak için eğilince neredeyse başımın üstüne düşecektim. Chris beni yakaladı ve kaldırdı; elleri kalçamdaydı.

Beni nazikçe oturma odasına götürürken, "Divana uzan biraz," dedi.

Divana yığıldım ve kıyıya vuran balina gibi yatıp, yüksek tavandaki alçı süslere bakıyordum. Bu arada Chris mutfakta bir şeylerle uğraşıyordu. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı ve neredeyse sisin içine dalmak üzereydim.

"Uyuyor musun?" dedi Chris.

Sehpanın üzerine büyük bir bardak su koydu.

"Şunu iç."

Doğrulup oturduğum sırada gözlerim kayıyordu. Sudan kocaman yudumlar aldım.

Chris sabırsızlıkla beni izliyordu.

Bardağı sehpaya geri koyduğumda ne büyük saflık yaptığımı fark ettim. Tadını alamadığın tecavüz hapları olduğunu çok iyi biliyordum. Neden bu kadar dikkatsiz davranıyordum? Ama, tamam, onun evindeydik ve o anda kuzey Avrupa'nın seksi olmak-

tan en uzak kadınıydım. Yani muhtemelen endişelenmemi gerektirecek bir şey yoktu.

"Şu dediğin şey. Kızlarla ilgili," dedim. "Ne demek istedin?"

"Kızlarla ilgili ne dedim ki?"

"Kötü deneyimlerin olduğunu söyledin."

"Ha, o mu?"

Alt dudağını emiyordu ve söylediğine pişman olmuş gibi görünüyordu.

"Sorun değil," dedim. "Konuşmak zorunda değiliz."

Chris divanda arkasına yaslandı ve ellerini bacaklarının üzerine koydu.

"Bahsettiğim o sapık var ya?"

"Ah evet, sapık."

Yavaş yavaş hatırlıyordum.

"Herhangi biri değildi. Eski sevgilimdi."

"Eski sevgilin mi?"

Başını aşağı yukarı salladı ve çenesini kaşıdı.

"Aramızdaki ilişkinin bitmesini kaldıramadı. Ben de iyi idare edemedim, kabul etmem gerek. Biriyle tanıştım ve ona âşık oldum. Güzel bir hikâye değil ama insan kalbinin sesine kulak tıkayamıyor, değil mi?"

"Onu aldattın mı?"

"Nasıl baktığına bağlı. Aramızda hiçbir şey olmadı, fiziksel olarak yani, öpüşmedik bile. Ama duygusal olarak aldattım ve bununla gurur duymuyorum."

Anlıyordum. Aldatan insanlardan nefret ederim ama kimse duygularını kontrol edemez.

"Tabii ki Linda'yı inciteceğimin farkındaydım, sanırım bu yüzden sürekli erteledim. Ama bu derece delireceğini tahmin edemedim."

"Ne yaptı?"

Çenesini daha da sert kaşıyordu. Belli ki bu konuyu konuşmak onun için kolay değildi. Suyumu içtim ve kendimi biraz daha toparlanmış hissettim.

"Linda'nın ruhsal sağlığının iyi olmadığı uzun bir dönem olmuş," dedi Chris.

"Ne demek istiyorsun?"

Bunu da hiç anlamıyorum. İnsanların "fiziksel sağlığı iyi değil" dediğini neredeyse hiç duymayız.

"Dengeli bir insan olmadığını biliyordum. Geçmişte, ilk gençlik yıllarında, depresyon yaşadığı dönemler olmuş, yeme bozukluğu falan gibi şeyler de. Hassas bir ruhu var."

Bana çok saçma geldi. Kimin ruhu sevdiği kişi tarafından terk edilmeye karşı hassas değildir ki?

"Ona hissettiklerimi anlattığımda kontrolünü kaybetti. Şiddet patlamaları, eşyaları fırlatmalar, bana tehditler savurmalar. Bu ev benim olmasına rağmen –Linda ile ilişkimiz başladığında evi alalı üç yıl olmuştu– taşınmayı kabul etmedi. Haftalarca annemin yanında kaldım, eve polis göndermekle falan tehdit etmem gerekti; sonunda razı oldu."

"Annenden o zaman mı yardım istedin?"

"Evet, bunda da yardımı oldu. Daha da kötüsü var. Linda yeni kız arkadaşımı taciz etmeye başladı. Kıza mesajlar gönderiyordu; her gün yüzlerce. Kız arkadaşımın işyerinin önünde bekliyor, takip ediyordu."

"Manyaklık bu."

Sanki film sahnesi gibi.

"Sürekli onunla konuşmanın mümkün olacağını düşünüyordum. Sonuçta üç yıldır beraberdik. Kız arkadaşım polise şikâyette bulunmak istedi ama yapmaması için ikna ettim. Linda'yı tanıdığım için."

"Ne acayip bir hikâye. Şimdi konu kızlar olunca neden bu kadar temkinli olduğunu anlıyorum."

Chris başını salladı.

"Ama hikâye burada bitmiyor. Linda polise gitti ve beni şikâyet etti. Kafasından uydurduğu korkunç suçlamalarda bulunuyordu. Düşünmeye bile dayanamıyorum. Ona şiddet uyguladığımı ve tecavüz ettiğimi iddia etti. Çok saçmaydı."

Ağzımdan, "Siktir," lafı çıktı.

"Sorgu odalarında oturup yaptığımı iddia ettiği bir dolu korkunç şeyi dinlemek zorunda kaldım. Başıma gelen en kötü şeydi. Bir ara işe yarayacağını da düşündüm. Dedektifler ona inanmış gibiydi. Korkunç şeyler yapmakla suçlanıp hapse atılacaktım, dayakçı ve tecavüzcü damgası yiyecektim. Hayatım mahvolmak üzereydi."

"Siktir."

Başka bir şey söyleyemedim. Chris sarsılmış görünüyordu, sanki her şeyi tekrar yaşıyordu; ben de aklıma tecavüz haplarını getirdiğim için utanıyordum. Ama aslında ben yanlış bir şey yapmadım. Hayat bana her erkeği potansiyel bir tecavüzcü olarak görmeyi öğretti. Sonradan üzülmektense, tedbirli olmak iyidir. Utanmam için neden yoktu ama Chris'in yüzündeki korkuyu gördüğümde utancıma engel olamadım.

"Bir süre sonra yeni kız arkadaşımla ilişkim de bitti. Tabii ki benim yanımda olduğunu söylüyordu ama şüpheleri olduğunu biliyordum. Onu suçlayamam; nasıl emin olabilirdi ki? Ama ona zarar verebileceğim düşüncesini aklından geçirmiş biriyle beraber olamam."

Soluk mavi gözlerinde bir ışıltı gördüm; düşünceler zihnimden uçuşan kuşlar gibi geçti.

"O yüzden yalnızım ve kızlardan biraz korkuyorum," dedi Chris; üzüntü gülüşünü gölgeliyordu. "Yeniden birine güvenebilmem zaman alacak herhalde."

"Anlıyorum."

Derin bir iç çekti ve başını önüne eğdi. Onu rahatlatma isteğiyle elimi, refleks olarak dizine koydum. Sıcaklık vücudundan yayılıyor ve vücudumda dolaşıyordu. Gözlerine dolan yaşlar parıldıyordu.

Ne düşünüyordum bilmiyorum. Galiba onun için üzülmüştüm. Alkol beynimi ezik meyveye çevirmişti.

"Hey," dedim kolumu boynuna dolarken.

Yüzünü bana doğru dönünce, dudaklarımı dudaklarına götürdüm.

"Dur," diye mırıldanıp beni uzaklaştırdı.

Bıraktım. Yüzüm yanmaya başlamıştı, kalbim davul gibi çarpıyordu. Ben ne halt ediyordum?

"Böyle olmaz," dedi. "Şimdi olmaz."

Divanın altına girip yok olmak istedim.

"En iyisi sen evine git," dedi Chris telefonu çevirirken. "Sana taksi çağırayım. Nerede oturuyorsun?"

Acayip utanç verici bir durumdu. Ona bakmak bile istemedim.

Adresimi söyledim ve taksi durağını ararken hole gittim. Aynada kendime şaşkınlıkla baktım. *Ne olur bana yardım et* der gibi görünüyordum.

Telefonuma Amina'dan yeni bir mesaj gelmişti.

Neler oluyor? Neredesin???

Eve gidiyorum, yazdım.

Chris arkamdan sokağa kadar geldi ve bana sarıldı. Gergin olduğunu hissettim. Onu bir daha görmeyeceğimden emindim; taksiye bindiğimde gerçek adresimi verdiğime pişman oldum.

@novaebook

60

Michael Blomberg yeni bir gömlek giymiş: Beyaz düğmeli yunus mavisi renginde, kollarını katlamış, göğsündeki cepte de beceriksizce katlanmış bir mendil var. Yüzünde fazla geniş bir gülümsemeyle masanın üzerinden bana doğru gereğinden fazla uzanıyor.

"Anneni görmeni gerçekten istiyorum. Konuşmamız gerek; üçümüz."

"Yapamam," diyorum.

Düşüncesi bile ödümü patlatıyor.

"O halde annene ne söylememi istersin?" diye soruyor Blomberg.

"Kendi anneni görmek istemediğini mi söyleyeyim?"

Onu görmeyi tabii ki istiyorum. Hiçbir şeyi daha çok isteyemezdim. Ama Blomberg bunu asla anlayamaz.

"Doğruyu söyle. Yapamam."

Derin bir iç geçiriyor.

"Ya da yalan söyleyebilirsin," diyorum. "İyi bir yalan uydurabilecek kadar yetkin olduğuna eminim."

Büyük avukat başını iki yana sallıyor.

"Ulrika'yı yıllardır tanırım..."

"Biliyorum. Annemi oldukça iyi tanıyorsun, doğru mu?"

Blomberg geriliyor. Bunu ilk defa ima etmiyorum, son da olmayacak. Meraklandırmak hoşuma gidiyor. Bilmemek güçlü olmaktır.

"Margaretha Olsen'ı da tanıyor musun?" diye soruyorum.

"Tam tanıyorum denemez. O..."

"Profesör."

Şaşırıyor ve yüzü ekşiyor.

"Lund küçük bir ..."

"Göl."

"Şehir," diyor. "Lund küçük bir şehir."

"O da mı benim suçlu olduğumu düşünüyor?"

"Kim? Ne?"

"Margaretha Olsen. Düşünüyor mu?"

"Hiç hem de hiç fikrim yok," diyor Blomberg kulağının arkasını kaşıyarak. "Ne fark eder? İnsanların ne düşündüğü kimin umurunda? Yapmamız gereken ilk şey mahkemede makul şüphe ortaya koymak."

"Önemli olan gerçekten o mu? Peki o zaman neden herkes olan bitenle ilgili kararını çoktan vermiş gibi hissediyorum?"

"'Herkes' derken kimi kastediyorsun?"

"Polis gibi, savcı gibi, tüm dünya yani."

Blomberg kıvırmaya çalışıyor ama her zaman olduğu gibi kendinden emin konuşuyor.

"Ona doğrulama yanlılığı denir. Bir teorin vardır ve o teoriyle çelişen her şeyi görmezden gelirsin. Son derece yaygın görülür. Bilinçli olması da gerekmez. Muhtemelen de değildir."

"İyi de, soruşturmanın objektif olması gerekmiyor mu?"

Omuz silkiyor.

"Burada insanlardan bahsediyoruz. Bizler insanız; hepimiz."

Sonra boynundaki altın zincire parmağını geçiriyor; bombayı patlatmaya hazırlanıyor gibi görünüyor.

"Linda Lokind."

Gözünü dikmiş, tepki vermemi bekliyor.

"Ne olmuş ona?" diye soruyorum.

"Tanıyor musun?"

"Tam olarak tanıyorum sayılmaz. Lund küçük bir..."

"Göl."

Blomberg arkasına yaslanıyor ve göz kırpıyor.

"Şimdi, söyle bakalım Stella. Linda Lokind'la temasın oldu, değil mi?"

"Temas mı?" Çok resmi bir ifade. "Yani, kim olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?"

Blomberg başını ağır ağır aşağı yukarı sallıyor. Önemli olan şu, *kendisi* ne kadarını biliyor?

"Onunla bir ya da iki defa karşılaştım. O kadar."

"Ama onun Christopher Olsen'la birkaç yıl birlikte olduğunu biliyorsun? Birlikte yaşıyorlarmış."

Şaşırmış görünmeye çalışıyorum ama Blomberg hiç ikna olmuş görünmüyor.

"Linda Lokind'ı alternatif fail olarak sunmayı planlıyorum."

"Ne? Polise mi?"

Başını sallıyor.

"Bunu yapamazsın!"

Başım dönüyor, ateş basıyor. Zihnim topaç gibi dönüyor.

"Ama özgür olman anlamına gelebilir," diyor Blomberg.

Chris'i öldürenin Linda olduğuna mı inanıyor? Bir bardak su almak için uzanıyorum ve bardağa dökmeye çalışırken masaya döküyorum. Blomberg her hareketimi ilgiyle izliyor.

"Linda Lokind geçen ilkbaharda ayrılmalarının ardından Christopher Olsen'ı polise şikâyet etmiş. Ona bakılırsa, Olsen gerçek bir zorbaymış. Ama herhangi bir kanıt olmadığı için soruşturma çok çabuk kapanmış. İntikam almak için makul bir neden, değil mi? Ayrıca doğru olmuş, yanlış olmuş bir önemi yok. Lokind'ın

zihninde, Olsen ona olabilecek en dehşet verici şekillerde şiddet uygulayan vahşi bir adammış."

"Lokind'ın zihninde mi? Sence yalan mı söylüyordu?"

Blomberg elini şöyle bir sallıyor.

"Aslında fark etmez. Lokind'ı fail olarak sunmak için elimizde hâlâ bolca neden var. Hakkında biraz araştırma yaptık."

"Ne demek araştırma yaptık? Sen polis değilsin," diyorum. "Senin sadece benim haklarımı savunman gerekiyor. Dedektifçilik oynaman değil."

Bana *ah tatlım* der gibi bir bakış atıyor.

"Bu iş böyle yürüyor. Polis işini yapmayınca, onların yerine işleri yoluna koymamız gerekiyor. Konu dikkatleri Lokind'a çekmek. Sadece senin suçluluğun hakkında makul şüphe yaratmak istiyorum."

Deli gibi terliyorum şimdi. Burada hava çok ağır.

"Hayır," diyorum. "Bunu kabul etmiyorum. Linda'yı buna karıştırmayın."

Şaşırmış görünüyor.

"Ama kurtuluşun buna bağlı olabilir Stella. Annenle konuşmak zorunda kalacağım."

"Gizlilik kuralına bal gibi de uymak zorundasın. Barodan atılmanı sağlayabilirim."

Blomberg elini karnının üzerine koyuyor. Neredeyse benim için üzüldüğünü düşüneceğim.

"Ulrika'nın senin için nelere katlandığına dair hiçbir fikrin yok."

"Ne demek istiyorsun?"

Sandalyesini geriye doğru itiyor ve ayağa kalkıyor.

"Sen ne saçmalıyorsun?" diyorum.

Annem sadece kendisine ve kariyerine önem verir. Onun için hiçbir zaman yeterince iyi olamadım. Benim için nelere katlanmış olabilir ki?

"Tekrar geleceğim," diyor Blomberg.
Arkasını dönüyor ve cam panele vuruyor.
"Sen de inanıyorsun, değil mi," diyorum.
"Neye inanıyorum?"
"Benim yaptığımı düşünüyorsun."

@novaebook

61

Pazar günü Amina'yla şehir merkezinde bir hamburgercide buluştuk. Yağ ve kızartma kokuyordu. İnsanlar masalarda oturmuş, kısık sesle konuşuyorlardı, gözleri kızarık, saçları dağınıktı.

Amina kolumu tuttu.

"Aranızda bir şey oldu mu?"

Tepsimi küt diye masaya bıraktım.

"Olmadı, söyledim ya."

"Hadi ama, *bir şey* olmuştur," diye ısrar etti. "Azıcık bir yakınlaşma?"

Rahatsız edici ölçüde meraklıydı, azıcık da olsa coşkulu değildi.

"Kıskanıyor musun?"

"Kes şunu."

Amina'dan başka hamburgeri çatal bıçakla yiyen kimseyi tanımıyorum. Çatalını hamburgere batırdı ve bıçağıyla testere gibi kesti.

"Özür dilerim. Amacım evine gitmek değildi. Sadece aynı taksiyle gidecektik."

"Yeter artık. Kıskanmıyorum."

"Yemin ederim aramızda bir şey olmadı."

Amina bıçağı öyle sert bastırıyordu ki, bıçak tabağa sürtüp gıcırtı çıkardı.

"Bahsettiği sapık var ya?" dedim. "Eski sevgilisiymiş."

"Ne?"

Chris'in eski sevgilisini ve Chris başka birine âşık olunca durumu kabullenmek istememesini anlattım. Chris'in yeni kız arkadaşını nasıl takip ettiğini, taciz ettiğini, sonra bir de polise gidip Chris'i kendisini dövmekle ve tecavüz etmekle suçladığını.

"Hasta mı, ne?" dedi Amina, yüzünde bir iğrenme ifadesiyle. "Onun gibi adamlardan cidden uzak durmak lazım."

"Onun gibi adamlar mı? Eski sevgilisinin delinin teki olması Chris'in suçu değil ki."

Amina bana katılmıyor gibiydi.

"Onunla tekrar görüşecek misin?"

"Neden görüşeyim?"

Sesim gerçekte hissettiğimden daha kararlı çıkmıştı.

Pazartesi günü tüm gün çalıştım. Biber gazımı ceketimin cebinde buldum ve çantama geri koydum. Eve geç geldim ve gelir gelmez eşofmanlarımı giydim, iki dilim ekmeğe fıstık ezmesi sürdüm, sayfamda neler olduğuna bakmak için telefonumu alıp divanın bir köşesine kıvrıldım. İşte o zaman Chris'in bana arkadaşlık isteği gönderdiğini fark ettim.

Benden ne istiyordu? Birkaç şirket yöneten ve dünyanın her tarafını gezmiş, yirmi dokuz yaşında dolu dolu, seksi bir adam. Tabii ki tam olarak neyin peşinde olduğunu anlıyordum. Amina'nın tavsiyesini dinlemem gerektiğini biliyordum. Bu adamla daha fazla iletişim içinde olmak için bir neden yoktu.

Bir an kararsız kaldım ama sonra isteği kabul ettim. Sonuçta sadece bir Facebook arkadaşlığı. Onunla evlenmeyi planlıyor falan değildim ya.

İlk mesajın gelmesi sadece otuz saniye sürdü.

Seni düşünüyorum, yazdı.

Mesajında değişik bir şey vardı. O zaman tam olarak ne olduğunu anlayamamıştım ama şimdi biliyorum. Kullandığı fiil, şimdiki zaman. Doğru mu, Teddy? Sanki beni her zaman düşünüyormuş gibi, sanki tam o anda düşünüyormuş gibi.

Hemen cevap vermeyince, *Stella?* yazdı. *Çok güzel bir isim.*

Kısa bir cevap yazdım, sildim, tekrar denedim ve yine sildim. Sonunda gönderdim:

İtalyanca yıldız demek

Yıldız emojisi gönderdi.

Babam İtalya'ya bayılır, yazdım. *Aslında takıntılı diyebilirim*

Chris başparmak yukarı emojisi gönderdi.

İtalya hoştur. Cinque Terre, Toskana, Ligurya.

Cevap olarak esneyen surat emojisi gönderdim.

İçinde üç nokta olan konuşma balonu yeniden mesaj yazdığını gösteriyordu ama herhangi bir mesaj gelmedi. Telefonu sıkıyordum. Sonunda mesaj geldi.

Biliyor musun, insanlara ölüm döşeğinde en büyük pişmanlığın ne diye sorduklarında, yaptıkları şeylerden değil ama yapmadıkları şeylerden pişmanlık duyduklarını söylüyorlarmış?

Ne demek istiyordu? Yirmi dokuz yaşındaki insanlar böyle mi flört ediyorlar?

Hiçbir şeyden pişman olmayı düşünmüyorum, yazdım.

Gülen surat gönderdi.

Sanırım ikimiz de aynıyız, yazdı. *Biz asla huzur içinde olmayan insanlardanız. Bizim gibi insanlar hayatta kalmak için birbirlerini bulmak zorundalar.*

Beni analiz etmeye çalışıyordu. Bunu yapan insanlardan nefret ederim.

Hakkımda tek bir şey bile bilmiyorsun, yazdım.

Cevap yazdı: *Bahse varım düşündüğünden daha çok şey biliyorum.*

Bu adam biraz fazla oluyordu.

Örneğin, bahse varım çıplak uyuyorsun.

Ne? Mesajı üç defa okudum.

Kızmayı *istedim*, ama elimde olmadan güldüm. Çok beklenmedik bir mesajdı.

Artık yatmam gerek, yazdım.

Cevap verdi: *İyi uykular küçük yıldız.*

Hemen Amina'yı aradım. Sesi kötü geliyordu.

"Ne istersen yap," dedi.

"Unut gitsin, ben ilgilenmiyorum."

Yalan söylediğini ben bile anlamıştım.

"Hiçbir zaman hiçbir şeyin olmamasından çok yoruldum," dedim. "Burası acayip sıkıcı."

"Yakında yolculuğa çıkacaksın."

"Yakında mı?" Amina'yla zaman algımız hiçbir zaman örtüşmedi. "Daha aylar var. Gitmeyi becerebilirsem tabii."

"Tabii ki gideceksin," dedi Amina. "Zaman akıp gidiyor."

Bilgisayarımı alıp yatağa girdim. Birkaç gün önce, psikopatlar hakkında bir Amerikan sitesi keşfetmiştim, tam bir altın madeniydi. Bir sürü araştırmacı ve psikiyatrist uzun, ilgi çekici yazılar yüklüyordu. Psikopatların kimi zaman etraflarındakileri benzersiz çekicilikleri ve karizmaları ile maniple eden avcılar olarak tanımlandığını okumuştum. Bir psikopatın baştan çıkarıcı cazibesi ile karşılaşanlar çoğu zaman iş işten geçinceye kadar maniple edildiklerini anlamıyorlarmış. Psikopatlar sık sık yalan söyler ve suçluluk duymazlar. Psikopatlar kendi çıkarları için, kendilerine dair çizdikleri imajı güçlendirmek için ve hayatta öne geçmek için yalan söylerler.

Ben her zaman yalan söylemekte uzman olmuşumdur. Bu psikopatlara has bir özellik midir?

Psikopatlar yalan söylediklerini bilirler. Ben de biliyordum. Ve tabii ki, kimi zaman kendi çıkarım için yalan söylüyordum. Yalan söylediğim her seferde suçluluk hissettiğimden emin değildim. Tüm bunlar benim hakkımda ne söylüyor?

Tanıştığı bir erkek tarafından kandırılıp sahip olduğu tüm mal varlığı elinden gidince hayatı mahvolan bir kadın hakkında bir yazı okudum. Onun için, tabii ki, üzüldüm ama aynı zamanda onu küçümsemekten de kendimi alamadım.

Cuma günü Chris'in mesajını gördüğümde işteydim. Mağazadayken telefonumu asla ortaya çıkarmıyordum. Özellikle de Malin, mağaza müdürü, etrafta dolaşıyorsa. Çalışma saatinde telefonunu kullandın diye seni işten atabilecek bir tiptir. Kızlardan birine kasada çalışırken sakız çiğnediği için fazla mesaisini vermediğine dair dedikodular var.

Ama Chris'ten gelen mesajı gördüğümde moladaydım. Dinlenme odasında yalnızdım ve belki de öyle olduğu için şanslıydım çünkü mesajı görünce biraz fazla yeni yetme gibi tepki vermiş olabilirim.

Bu akşam saat 6'da hazır olur musun? Seni almaya limuzin gönderiyorum. Elbise giymeni öneririm. Pijama da olur. Ah, ama olmaz, sen çıplak uyuyorsun.

Mesajı okuyunca vücudumun her yerinde kelebekler uçmaya başlamıştı.

Bir taraftan Chris fazla ileri gidiyordu. Diğer taraftan, hayatım çok sıkıcıydı. Hiç limuzine binmemiştim ve itiraf edeyim, hem maddiyatçıyım hem de kolay etkileniyorum.

Ne kadar tehlikeli olabilirdi ki? Bir randevu. Giyinip, süslenip bir limuzine binmeyi, adını bile söyleyemediğin yemekler sunulan lüks bir restorana gitmeyi kim istemez?

Chris'e cevap vermeden önce biraz bekledim ama gerçek şu ki, bir an bile tereddüt etmemiştim. Teklifi reddedilemeyecek kadar güzeldi.

Tam altıda, en yeni, en seksi elbisemle kaldırımda beklerken limuzin yanaştı. Şu devasa, iç döşemeleri beyaz olanlardandı ve barı ağzına kadar doluydu. Bir şişe Moët açtık ve Kopenhag'a giden köprüye doğru yol alırken kadeh kaldırdık.

"Benimle gelmeyi istemene çok sevindim," dedi Chris.

Gözleri ışıldıyordu.

Restorana geldiğimizde arabanın etrafından dolaşıp bana kapıyı açtı. Sonra bir elini nazikçe kalçama koyarak önden yürümem için yönlendirdi.

Restoranın Michelin yıldızları olduğunu ve dünyaca ünlü olduğunu öğrendim. Adını şimdi unuttum. Yiyecekler çoğunlukla acayipti ve dört çeşit yemek yemiş olsam da doymaya yaklaşmamıştım bile.

Dönüş yolunda bir dondurmacının önünden geçerken şoföre, "Burada durabilir miyiz?" diye seslendim.

Kocaman bir porsiyon dondurma aldım, üzerine krema ve meyve parçaları koydurdum. Sonra katlanır bir masaya oturduk, ayaklarımızın dibinde martılar dolanıyordu ve Chris meyveler yüzünden ellerimin yapış yapış olmasını ve parmaklarımı yalayarak temizlememi gözlerini kocaman açmış, izliyordu.

"Tarzına hayran oldum," dedi.

Beğenilecek nesi vardı anlamamıştım ama doğal olarak hoşuma gitmişti.

Geceyi Öresun Köprüsü manzaralı bir teras barında kapattık; bulunduğumuz yerden İsveç'i bile görebiliyorduk. Kızarık tenli bir adam kuyruklu piyanoda hüzünlü şarkılar çalıyordu, Chris bana öyle dikkatli, öyle uzun uzun bakıyordu ki, neredeyse utançtan kızaracaktım.

"Ne hayal ediyorsun, anlatsana," dedi.

"Affedersin, sadece düşünüyordum..."

"Hayır," diye sözümü kesti; gülerken yanaklarında yer fıstığı şeklinde minik gamzeler belirdi. "Yani, hayallerin neler, hayatınla ilgili neler yapmak istiyorsun demek istemiştim."

"Oh."

Ben gülmedim, hem de hiç. Mideme tanıdık bir sancı girdi.

"Bu sorudan nefret ediyorum."

"Neden?"

"Çünkü cevap veremiyorum."

Chris kaşlarını kaldırdı.

"Doğru söylüyorum," dedim. "Arkadaşlarımın hepsi ne yapacağını çok iyi biliyor; neredeyse tüm hayatlarını planladılar. Yolculuklar, eğitim, iş, aile. Ben yapamıyorum. Sıkılıyorum."

"Ben de. Kulağa berbat geliyor. Ama kastettiğim bu değildi."

"Bence sonraki hafta sonu ne yapacağını önceden planlamak iğrenç bir şey. Sürpriz olmasını isterim ben."

Chris'in gülüşüyle gözlerinde elmaslar parladı.

"Ben de tam olarak öyleyim."

Ona gülümsedim. Yaş farkına rağmen, oldukça fazla ortak yanımız vardı.

Piyanist *Aslan Kral* filminden bir Elton John şarkısı çalarken, "Benim yaşımdaki insanların çoğunun son derece rutin hayatları var," dedi. "Biz yirmi beş yaş civarındayken böyle olmaya başladı. İnsanlar birdenbire akıl almaz sıkıcı olmaya başladı. Her günleri aynı, aynı şeyleri yapıyorlar, aynı televizyon programlarını seyrediyorlar, aynı podcastleri dinliyorlar, aynı yemekleri yiyorlar, aynı spor salonuna gidiyorlar, aynı Instragram hesaplarını takip ediyorlar ve her şey hakkında birebir aynı fikirlere sahipler."

"Öğğ, umarım bir gün o hale gelmem."

"Öyle bir tehlike yok. Biz farklıyız."

Şarkının nakaratını mırıldandı. *Bu gece aşkı hissediyor musun?*

"Hentbolu bu yüzden bıraktım. Aslında baya iyiydim, milli takım kamplarına falan çağırılıyordum. Ama birdenbire her şey aşırı disiplin gerektirmeye başladı. Her hücumu önceden planlamak gerekiyordu, kendi inisiyatifini almaya çalışırsan koçlardan azar işitiyordun. Artık eğlenceli olmamaya başlamıştı."

"Yaratıcılığını öldürmüşler," diye iç geçirdi Chris.

"Ve heyecanı. Her şeye önceden karar verilirse ne kadar heyecan verici olabilir ki?"

"Çok akıllıca konuşuyorsun."

"Yaşıma göre mi?"

Güldü.

"Yaş konusunu fazla büyütüyorlar. Çoğu insan için boş kaloriyle aynı şey. Yıllar geçiyor ama gelişim aynı yerde duruyor."

Bir saat geçmişti; şoförümüz limuzini getirdi ve bana kapıyı açtı. Göz ucuyla birkaç kişinin kıskanç bakışını yakaladım.

Öresun Köprüsü'nün ortasına geldiğimizde, Chris tavan penceresini açtı ve ayağa kalktı. Birbirimize yakın duruyorduk; saçlarımız rüzgârda uçuşuyordu. Sanki uçuyor gibiydik. Kendimizi yeniden beyaz döşemelere bıraktığımızda kendimi bitkin hissediyordum. Birbirimize baktık; sanki az önce sevişmişiz gibi hissediyordum. Chris gülerken bana o kadar yakın duruyordu ki, dudaklarımız ister istemez buluştu. Hızlı, küçücük bir öpüşme; sonra benden uzaklaştı.

"Özür dilerim," dedi; sanki affı olmayan bir suç işlemiş gibi mahcup görünüyordu. "Birden oluverdi. Özür dilerim."

Arkama yaslandım, kollarımı boynumun arkasına almış, ayaklarımı uzatmıştım.

"Özür dilemeyi bırak da öp beni."

Ama Chris'in omuzları çöktü, bakışı sanki küçülmüştü.

"Daha çok isteyeceğim bir şey yok," dedi.

"Ama?"

Toparlandım, dizlerimi birbirine yaklaştırdım ve elimle saçlarımı topladım.

"Eski sevgilimle yaşadığım şeyleri henüz tam olarak atlatamadım. Sana yemin ederim, seninle bir ilgisi yok. Sadece zamana ihtiyacım var."

"Anlıyorum."

Amina'yı düşündüm. Yıllardır birbirimizin en iyi arkadaşıydık ve hiçbir zaman aynı erkeğe ilgi duymamıştık. Ama böyle bir riskin olduğunu biliyorduk ve asla bir erkeğin aramıza girmesine izin vermeyeceğimize söz vermiştik. Bu defa tuhaf bir his vardı içimde. Chris'le barda ilk karşılaşan Amina'ydı. Ve kesinlikle ilgilenmiş görünüyordu. Geri çekilmem, Chris'i unutmam ve hayatıma devam etmem gerektiğini hissediyordum.

"Böyle anlayışlı olduğun için teşekkür ederim," dedi Chris ellerini dizime koyup. "Bizim zamanımız da gelecek."

@novaebook

62

"Bunu okuyamam," diyorum Teddy'e, bana verdiği kitabı geri uzatırken.

Adı *Tecavüz* ve bana verdiği en ince, en modern kitap ama arka kapakta yazanlar midemi bulandırıyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor Teddy.

"Tarzıma uygun bir kitap gibi görünmüyor."

Teddy suratını asıp, kitabı deri evrak çantasına geri koyuyor.

"Şimdiye kadar doğru dürüst kitap okumamış biri için neyi seveceğin, neyi sevmeyeceğine dair çok net fikirlerin var," diyor.

Suratsızlık ona hiç yakışmıyor.

"Kendi düşüncelerimi test etmekten mutluluk duyarım!" diyorum. "Konu o değil."

"Tamam. Konu ne o zaman?"

Bir açıklamayı hak ediyor. Teddy burada sahip olduğum tek insan ve bir şekilde aramızda oluşan azıcık yakınlığı da kaybetme riskini göze alamam.

Başka bir tarafa dönüp, "Tecavüz hakkında bir şey okuyamam," diyorum.

Teddy'nin gözlerini ayırmadan bana baktığını hissediyorum.

"Öyle mi?" diyor.

"Öyle."

Neredeyse fısıldayarak konuşuyorum.

"Özür dilerim. Bilmiyordum."

@novelbook

"Nereden bileceksin?"

Teddy'nin yüzünün nasıl değiştiğini görmek için ağır ağır ona doğru dönüyorum. Çocuksu gözlerindeki parlak ışık gölgelenmiş, karanlık çökmüş.

"Kimse bilmiyor," diyorum. "Şikâyette bulunmadık."

"Bulunmadınız?"

Derin bir nefes alıyorum ve ona kabul grubu kampını, Robin'le Babamı, intikam almak için yaptığım geri zekâlıca planı ve sonrasında yaşadığım her şeyi anlatırken gözümü masadan kaldırmıyorum.

Teddy elini sırtıma koyuyor; temkinli.

"Çok üzüldüm, Stella."

Sesimi daha fazla kontrol edemiyorum.

Bunu yaptığıma inanamıyorum. İçimde onca duvar yıkılıyor, bana sus diye bağırıyor ama yine de anlatıyorum. Ben bu şekilde büyümedim. Başka kimseyi ilgilendirmeyen konular vardır. Bazı şeyler aile içinde kalır.

Amina'ya bile hikâyenin tamamını anlatmadım. Birkaç yıl benim kişiliğim yüzünden, farklı bir olmam yüzünden olduğunu düşündüm. Tüm bu düşünceler ve duygular beraberinde sadece utanç getirdi. En derinlerdeki düşüncelerimi biriyle paylaşacak olursam, beni büyük olasılıkla bir psikiyatri kliniğine yatırırlar ve damarlarımdan en ağır ilaçları verirlerdi.

Evet, biliyorum. Berbat bir klişe. Bana kendisinin benzersiz olduğunu ve kimsenin onu anlamadığını düşünmeyen tek bir genç kız gösterin.

Ama Amina'ya tecavüz konusunu bu kadar geç anlatmamın nedeni bu değildi. Başka bir şey vardı. Herkesin düşündüğü gibi güçlü kız olmayı o kadar çok istiyordum ki, kendimi kurban rolünde göremiyordum. Kurban mıydım zaten? Annemle Babam şikâyette bulunmamız durumunda en çok benim acı çekeceğimi

söylemişti. Bir hafta kadar saldırıya falan uğramadığımı düşünerek ortalıkta dolaştım. Danışman kulübesine peşinden kendi isteğimle gitmiştim; ben de istemiştim. Sonuçta, baştan itibaren bunu ben planlamıştım. Aslında sadece casus gibi oraya geldiği için Babama kızgındım.

"Aman Tanrım." Teddy sesini yükseltiyor. "Korkunç bir saldırıya maruz kaldın ve annenle baban bunu ciddiye almadı mı."

"Ama neden öyle davrandıklarını anlıyorum," diyorum. "*Şimdi* anlıyorum."

"Ne? Ciddi olamazsın."

"Onu şikâyet etmediğimiz için memnunum."

Teddy neredeyse nefes alamaz haldeydi.

"Duruşmalara katılıp, onu neden öptüğümü, arkasından neden odasına gittiğimi mi açıklamam gerekiyordu? Neden direnmediğimi ya da bağırıp yardım istemediğimi sorgulayacaklardı. Kurban olan ben olsam da insanlar beni yargılayacaktı."

Teddy başını iki yana sallıyor.

"Adalet sistemine güvenmek zorundasın."

"Hayır, değilsin. Güvenebilmeyi isterdim, gerçekten istiyorum ama güvenmek *zorunda* değilim. Kendimi korumak zorundayım."

Teddy, sanki bir şey fark etmiş gibi kaşlarını kaldırdı. Korkarım çok fazla şey söylemiştim.

63

Cumartesi gecesi Amina'nın balkonunda oturmuş, dışarı çıksak mı çıkmasak mı diye konuşuyorduk. Bir an Amina süper istekli davranıyor, ben kararsız kalıyordum. Bir saniye geçiyordu, ben partilere akmak için ölürken Amina evde kalmak istiyordu.

"Yarın maçım var," dedi. "Senin çalışman gerekmiyor mu?"

Gerekiyordu. Aslında tüm yaz boyunca her gün çalışmam gerekiyordu.

"Buna iş dememek gerek, benim işim zor bir çalışma gerektirmiyor ki. Eğlenceli. Okula gitmek acayip zordu ama H&M'de çalışmak için uğraşmak bile gerekmiyor."

Amina güldü.

"Okul senin için gerçekten o kadar zor muydu?"

"Benim için belki o kadar zor değildi de sürekli ders çalışanların çoğu için zordu."

Amina onlardan biriydi tabii ki. Önceden kalma bilgilerim, akıllı olmam ve ağız ishali gibi bir yeteneğe sahip olmam sayesinde okul hayatını iyi notlarla atlatmıştım. Ama Amina'da bende olmayan bir şey vardı. Belki görev bilinci diyebilirsiniz; belli şeyleri olduğu gibi kabul edebilme becerisi, sorgulamadan ya da itiraz etmeden söyleneni yapma... Bunu ikinci nesil göçmen olmasına bağlıyor ama doğru mu bilmiyorum. Neyse, her zaman böyleydi. Amina itaatkâr biçimde başını sallar ve kendisine söyleneni ya-

par, tüm duygularını daha sonra kusardı; ben de galeyana gelir ve huysuzlaşır, tüm direncimi sıcağı sıcağına ortaya koyardım.

"Tamam, evde kalalım o zaman," dedim. "Boş boş oturur, amaçsızlığımızda kayboluruz."

Bir kız grubu sokaktan neşeli kahkahalar ve konuşmalarla geçerken Amina kadehlerimizi yeniden şarapla doldurdu.

"Chris ne yapıyor bu gece?"

"Bilmem," dedim. "Otuz yaşındakiler ne yaparsa. Baş başa yemek? Banka toplantısı? Haftalık market alışverişi?"

Amina adını Facebook'da arattı.

"Gizli profil."

"Daha önce peşine takılan bir sapık olmuşsa çok da garip değil."

"Bir ortak arkadaş," dedi Amina. "Stella Sandell. Profilini kontrol etmen lazım."

"Neden?"

"Bilgi toplamak için tabii."

Telefonumu çıkardım ve adını arattım. Profil resminde doğrudan kameraya bakmış ve gülümsemişti; saçları dağınıktı, gözleri ışıldıyordu.

Sayfası neredeyse boştu. Birkaç farklı yerde durum güncellemesi, birkaç seyahatten fotoğraflar, bir restoran tavsiyesi. Sadece 187 arkadaşı vardı.

"Kapak fotoğraflarına bak," dedi Amina. İnsanlar hep o fotoğrafları silmeyi unutuyor."

Kapak fotoğrafına tıkladım; turuncu gün batımında sonsuz beyaz bir sahil resmiydi. İki tane daha vardı. Biri Liverpool futbol kulübünün logosuydu. Sonuncusunda, Chris yüksek bir taş duvarın önünde duruyordu. Güneşten yanmıştı ve gözleri kırmızı çıkmıştı; bir kadının elini tutuyordu.

"Bu o mu? Eski sevgilisi?"

Amina telefonu elimden kaptı.

"Bilmiyorum."

Ama aslında bildiğimi hissediyordum. O olmalıydı. Linda.

Resimdeki kadın tam bir süper model gibi görünüyordu. Sarı, kıvırcık saçlar, pırıl pırıl mavi gözler, belirgin elmacık kemikleri ve kremalı şeftali gibi pürüzsüz bir cilt.

"Bu kadın psikopat gibi *görünmüyor*," dedi Amina.

Cevap vermedim. Gördüğüm şey hoşuma gitmemişti.

"Şuna bak," dedi kendi ekranını göstererek.

Kişisel bilgilerinin olduğu bir sayfa bulmuştu. En üstte Christopher Olsen yazıyordu. Adres doğruydu; Pilegatan, Lund. Daha altlarda dört faklı şirkette çalıştığı yazıyordu. Bekârdı ve doğum günü Aralık ayındaydı. Otuz üç yaşına girecekti.

"Otuz üç mü? Bize kaç demişti?"

"Yaşı hakkında yalan söyledi."

Amina bana baktı, ağzında bir endişe ifadesi vardı.

Hiçbir şeyden şüphelenmemiştim. Belli ki Chris Olsen iyi bir yalancıydı.

Ilık akşam havasında bisikletle eve döndüm. Çantam gidonda sallanıyordu; tüm pencereler karanlıktı. Lund uykuya dalmıştı.

Chris aradığında ilk düşüncem görmezden gelmekti. Titreyen telefonum elimde, Trollebergsvägen'daki demiryolu tünelinde pedala basmaya devam ediyordum. Ekrandaki ismi beni çağırıyordu ve sonunda merakım beni yendi.

"Yanıma gelebilir misin?" dedi.

"Şimdi mi?"

Saate baktım. On iki buçuk.

"Evet, şimdi."

Helsingborg'da lüks bir restorandaydı ve sesi çakırkeyif gibi geliyordu.

"Seni özledim," dedi.

Samimi gibiydi.

Hâlâ uykum gelmemişti ve eğlenmek istiyordum, bir de Amina'nın benimle dışarı çıkmak istememesine biraz bozulmuştum.

"Tamam, geliyorum."

En kötü ne olabilirdi?

Sarı tuğla binanın kapısı açıktı; koşarak merdivenlerden çıktım. Chris kareli gömlek giymiş, kravat takmıştı. Erkeksi kokuyordu ve aramızdaki hava titreşiyordu.

"Gün boyu ıstırap içinde kıvrandım," dedi ceketimi alırken. "İnanamıyorum, ben ... ben seni gerçekten öpmek istedim, Stella."

Ellerimi tutuyor, gözlerimin içine bakıyordu.

Tereddüt ettim. Yaşı hakkında neden yalan söylemişti ki?

"Kaç yaşındayım demiştin?" diye sordum.

Hemen cevap verdi; hiç tepki göstermeden.

"Galiba yirmi dokuz yaşındayım demiştim. Aslında otuz iki yaşındayım."

"Yalan söyledin yani?"

Üzgün bir ifade takındı.

"Seni korkutup kaçırmaktan çekindim. Amina yirmi dokuz diye tahmin edince, haklısın demiş bulundum."

Küçük beyaz bir yalan. Yani, ben de bazen yaşıma birkaç yıl ekliyorum.

"Yaş sonuçta sadece bir rakam," dedim.

Chris gülümsedi.

"Senin de benimle aynı düşüneceğini bilemedim. Ama özür dilerim, doğrusunu daha önce söylemeliydim."

"Sorun değil."

Parmağımın ucunda yükseldim ve onu öptüm. Dilinin ucu nazikçe ağzımın içine girdi; gözlerimi kapattığımda başım dönüyordu.

Kalbim küt küt atıyordu. Sonunda aramızda bir şeyler oluyordu.

Az sonra divanda sırt üstü uzanmıştım ve Chris beni yavaşça ve nazikçe okşuyordu; bazen gözleriyle, bazen de parmak uçlarıyla. Cennetteydim.

@novaebook

64

Yine Shirine'in yanındayım. Sakin ve cana yakın görünüyor, her zamanki gibi, Bambi gözleri de her zamankinden daha Bambi. Filmde, annesinin vurulduğu andaki gibi.

"Nasılsın?" diye soruyor.

Zorla da olsa omuz silkmeyi başarıyorum.

"Sana bunu getirdim."

Bir broşür uzatıyor; *Psikoloji Kariyeri*. Alıyorum ve çok fazla heyecanlanmadan sayfalarını karıştırıyorum.

"Teşekkürler," diyorum. "Ama psikolog olabileceğimi sanmıyorum."

Shirine bana abartılı bir şaşkınlık ifadesiyle bakıyor.

"*Olamaz* mısın yoksa olmak *istemiyor* musun? Bence senden mükemmel bir psikolog olur."

"Öyle mi?"

Broşürü bir tarafa koyuyorum ve başımı eğip masaya bakıyorum.

"Bu ne demek oluyor?"

"Ne?"

"Vazgeçmen. Sanki kendine hiç inancın kalmamış."

"Şaka mı yapıyorsun? Ben cinayet suçlamasıyla buradayım. Mahkemede suçlu bulunmasam bile hapı yuttum. Herkesin gözünde suçluyum. Psikolog olabileceğime cidden inanıyor musun? Yapma!"

Shirine öne doğru eğiliyor.

"Hapı falan yutmadın, Stella. Zekisin, komiksin, çabuk kavrıyorsun ve... çekicisin."

Beni utandırıyor.

"Bana asılıyor musun?" diyorum.

Shirine gülüyor; soğuk hava dağılıyor.

"Bugün neden bahsetmek istersin?" diye soruyor.

"Kendimden başka herhangi bir şey olur."

"Başka biri hakkında da konuşabiliriz. Tercih senin."

Babamı düşünüyorum. Son birkaç gündür onu çok fazla düşünüyorum.

"Herhangi biri mi?" diye soruyorum.

"Tabii."

"Kontrol manyakları. Onlar hakkında ne biliyorsun?"

"Kontrol manyakları mı?"

"Obsesif Kompulsif Bozuklukla aynı şey mi?"

"Hayır, değil aslında," diyor Shirine plastik sürahiyi bana doğru iterken. "Kontrol manyağı olmak ya da zorlayıcı kontrol uygulamak kompülsiyon yani zorlama olabilir ama olmak zorunda değildir. Pek çok kimse kontrol ihtiyacını aşırı bir düzen duygusuyla bağdaştırır ama çoğu zaman geleceği öngörebilme ihtiyacı ile ilgili olduğunu söyleyebilirim."

Bardağıma su koyuyorum.

"Sürprizlerle karşılaşmamak için mi?"

"Gerçeğin değişken olması pek çok insanı korkutur. İnsanlar hayatlarında güvenlik ararlar. Bu yüzden insan ne olacağını öngörme şansına sahip olduğunda ve sağlam bilgilere dayalı iyi kararlar verebildiğinde kontrolü elinde bulundurduğunu hissedebilir."

Suyun hepsini yutamıyorum, bir kısmı ağzımın kenarından akıyor.

"İyi kararlar mı? Öyle bir şey var mı?"

Shirine bir peçete veriyor.

"Yani, en iyi olduğunu düşündüğün, senin ve ailenin yararına olacağını düşündüğün kararlar."

Kulağa makul geliyor. Elbette objektif bakıldığında iyi olarak değerlendirilecek bir kararla insanın kendisinin doğru olduğunu düşündüğü karar arasında fark var.

"Günümüz toplumunda, insanlar marka haline geldiği ve her şey sosyal medyada belgelendirildiği için, pek çok kişi aynı zamanda başkalarının gözünde belli bir şekilde görünmeye ihtiyaç duyuyor. Tabii ki bu sağlıksız bir kontrol ihtiyacına da yol açabilir."

Babamın sözleri zihnimde yankılanıyor. *Bu konu aile içinde kalacak.* Sosyal medyadan nefret eder. *Bazı şeyler kişiseldir.*

"Burada şöyle bir çelişki var; kontrolü ele almak için ne kadar çok çaba harcarsan, o kadar az kontrole sahip olduğunu hissedersin. Bir kısırdöngü halinde devam eder. Kontrolü kaybedersin, dolayısıyla stres altında kalır ve daha da fazla kontrolcü davranarak denge kurmaya çalışırsın."

Shirine kulağını kaşıyor ve bana uzun uzun bakıyor. Samimi bir endişe ifadesiyle, sanki gerçekten önemsiyormuş gibi, sanki bu sadece işi değilmiş gibi bakma konusunda oldukça iyi.

Sonra bakışları netleşiyor. Ellerini masanın üzerine koyuyor ve sesi keskinleşiyor.

"Burada Christopher Olsen'dan mı bahsediyoruz?"

"Ha?"

Algılamam birkaç saniye alıyor.

"Seni kontrol etmeye mi çalıştı, Stella? Kıskanç mıydı?"

Güdülerimle mücadele ediyorum. Kafatasımın içinde bir çekiç sallanıyor ve zonkluyor, varlığımın her bir lifini çekiştiriyor, sokuşturuyorlar. Christopher Olsen? Baştan beri Shirine'ın varmak istediği yer burası mıydı? Hakkımda bilgi toplamaya mı çalışıyor? Her şey numaraymış.

"Siktir git!"

Ellerimi masaya yerleştiriyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. Shirine sandalyesiyle geriye doğru kayıyor ve bir eli masanın altına gidiyor. Orada bir panik düğmesi olduğunu biliyorum.

"Canın cehenneme," diyorum. "Sen de diğer herkes gibisin."

Sonra, iki gardiyan fırtına gibi içeri girip, ellerimi arkama alırken ayağa kalkıyorum.

@novaebook

65

Sonraki iki hafta rüya gibiydi. Chris'le birlikte Bjärred'de uzun iskelede dondurma yedik ve elini eteğimin altına sokup dudaklarıma bulaşan karamel parçacıklarını öptü.

Ertesi akşam işten sonra Stortorget'te buluştuğumuzda, bira içerken, "Spa'ya gidelim mi?" dedi.

"Hafta sonu çalışıyorum," dedim dudağımı bükerek.

"Bu hafta sonu demedim ki. Şimdi dedim!"

Tabii. Neden olmasın?

Malin'i arayıp hastayım dedirtti.

"Çok fena gaz sancım var," diye inledim telefonda. "Ayakta duramıyorum."

Ertesi günü bornozlarla geçirdik, her saat seks yapıyorduk ve gece olunca bir hasır sandalyede birbirimize sarılıp kollarımızı birbirimize doladık, şampanya ve çileğin tadını çıkarırken, güneşin Baltık Denizi'ne alacakaranlığı döküşünü izledik. Pazar günü sahilde yürürken Amina aradı.

"Çok endişelendim," dedi. "Mesajlara cevap vermiyorsun."

"Özür dilerim!"

Zamanı ve mekânı tamamen unutmuş olduğumu fark ettim. Chris dünyamı doldurmuştu, büyülenmiş gibi hissediyordum.

"Cuma günü," dedim Amina'ya. "Tegnérs'a gidelim mi?"

Chris göz kırpıp elimi sıktı.

İşten kaçmaya devam ediyordum. Pazartesi günü trenle Tivoli'ye gittik, hız treninde avazımız çıktığı kadar bağırdık, saat çok geç olunca bir otele yerleştik ve sabah resepsiyondan arayıp bir saat önce odayı boşaltmış olmanız gerekiyordu dedikleri ana kadar seviştik.

Cuma günü Amina bana geldi; pizza getirmişti.

Dr. Phil seyrederken ellerimizle bir Vesuvio yedik ve hayata dair önemli konuları tartıştık. Örneğin, televizyonda yarışma programına katıldığını özgeçmişine yazmak avantaj sağlar mı (hangi yarışma programı olduğuna ve başvurduğun işe göre değişir), dövme olarak hangi özlü sözü tercih ederdik ve neremize dövme yaptırırdık (enseye *Şeytandan bile korkmam* ya da kolun üst tarafına *Canım acıyor ama acaba demek de acı verici olurdu*) ve tabii ki Dr. Phil'in karısı yeni estetik ameliyatlar mı yaptırmış ve her bölümde dinleyicilerin arasında oturmasının ve program bitince Dr Phil'le kol kola stüdyodan çıkmasının ne kadar iğrenç olduğuna dair...

Çok geçmeden Chris'e mesaj yazmaya başlamıştım.

"Bakabilir miyim?" dedi Amina telefonumu kapıp. "Ne yazdı? Terbiyesiz bir şeyler mi?"

"Terbiyesiz?"

"Evet, seks mesajı."

"Seks mesajı mı? O ne ya!"

Güldü.

"Tamam, hadi. Neden bu kadar saklıyorsun?"

Nedenini bilmiyorum. Normalde öpüş-anlat olayından rahatsız olmam. Hatta tam tersi; en ince ayrıntısına kadar irdelemeyi severim. Vücudumda Amina'nın bilmediği tek bir erojen bölge bile yok. Ama nedense Chris'le durum başkaydı. Uzun uzun konuşmak yanlış geliyordu. Sadece seks kısmını değil, tamamını.

"Ne o zaman? Birlikte misiniz?" diye sordu Amina.

"Tabii ki hayır."

"Ama ondan hoşlanıyorsun?"

"Belki? Bilmiyorum."

En önemlisi, bu konuyu çok fazla düşünmek istemiyordum. İyi bir şeyle sonuçlanmasına imkân yoktu. Âşık olacak falan değildim, özellikle de otuz iki yaşında birine.

"Bir yaz aşkı fena olmaz sanırım. O benim yaz kedim."

Amina koluma vurdu.

"Delisin sen. Yaz kedisi ne?"

"İşte, bu yaz benim küçük kediciğim olabilir. Tatildeyken oynarsın, sonra eve dönerken bırakıp gelir ve unutursun ya."

Amina gülmekten yerlere yatıyordu.

Gerçekten öylesine söylediğim bir şeydi. Kulağa eğlenceli geliyordu. Ama söylerken bile doğru olmadığını biliyordum. Öyle hissetmiyordum. Sorun şu ki, içimde keşfetmeye başladığım o duygular ödümü patlatıyordu.

"Seni oyuncu seni!" dedi Amina.

"Sen de kendine bir kedicik bulmalısın," diye güldüm. "Tatlı, yumuş yumuş oluyor."

Tegnérs'dan sonra Chris'in evinde kaldım ve sabah fırından yeni çıkmış ekmekçikler ve mumların olduğu bir kahvaltı büfesiyle karşılaştım. Chris portakal sıkıyor ve ben içerken de omuzlarıma masaj yapıyordu.

"Bugün işe gitmesen olmaz mı?"

"Hayır," dedim. "Olmaz."

Bu işe ihtiyacım vardı. Asya yolculuğumu gerçekleştirebilmek için her bir krona ihtiyacım vardı. Ama bunu söylemedim. Chris'in hayal kırıklığı yaşamasından, yolculuk planlarımdan vazgeçmeye ikna etmeye çalışmasından korkuyordum. Ya da en

kötüsü, benimle gelmek isteyebilirdi. Böyle bir konuşmaya kesinlikle hazır değildim.

"Ama bu sabah erken kalktım," dedim kolunu okşayarak. "Yakında görüşeceğiz."

Başını iki yana salladı.

"Bana ne yaptığını anlamıyorum. Sen gider gitmez kendimi yalnız hissediyordum."

Kapının önünde defalarca öpüştük, sonra koşarak merdivenlerden indim ve bisikletimle deli gibi uzaklaştım. Mağazaya nefes nefese daldığımda beş dakika geç kalmıştım. Malin bana baktı ve göz kırptı.

"Nereden böyle?"

Benita nihayet gelip, beni kurtardığında uzunca bir süredir kasadaydım. Son birkaç haftadır uykusuz kalmak beni zorlamaya başlamıştı.

Benzer renklerde dört farklı bluzu deneyen bir müşteriye, "Onu almayı düşünüyor musunuz?" dedim.

Nefret dolu bir bakış attı.

Bir süreliğine uzaklaşmak için erkek reyonuna geçtim ve yeni gömlekleri ambalajından çıkardım. Düşüncelere dalmışım; arkamdan gelen sesle irkildim.

"Selam, Stella."

Yirmi beş yaşlarında, kıvırcık sarı saçlı bir kız tam yanımda duruyor, ellerini ovuşturuyordu.

"Seni tanıyor muyum?"

Tanıdık gelen bir tarafı vardı ama çıkartamamıştım.

"Birbirimizi tanımıyoruz," dedi. "Ama sen Chris'i tanıyorsun."

O anda kim olduğunu anladım. Facebook'ta resmini gördüğüm kız.

"Ne istiyorsun?"

Geriye doğru adım attım.

"Adım Linda," dedi. "Eminim Chris benden bahsetmiştir. O yüzden mi bu kadar korktun?

Kalbim deli gibi atıyordu. Etrafa bakındım ama kimse görünmüyordu.

"Bence gitsen iyi olur."

"Gideceğim. Benden korkmana gerek yok, Stella."

Ufak tefek ve zayıftı, aşırı güzeldi ve dengesiz ya da tehlikeli olduğuna dair en ufak bir belirti bile yoktu.

"Sadece dikkatli olmanı istiyorum," dedi. "Chris sandığın gibi biri değil."

Kolumu kaldırıp dirseğimle iterek yanından geçtim.

"Lütfen beni dinle. Chris seni kandırmaya çalışıyor."

Hızla merdivenlere doğru yürüdüm ama arkamdan geldiğini hissediyordum. Kalbim daha da hızlı atıyordu.

"Odasındaki dolaba bak. Çalışma odası dediği odada," dedi merdivenlerden aşağı koştuğum sırada. "Sağda en üstteki kilitli çekmeceye bak. Anahtar solda en alt çekmecede."

Kasalara doğru gittim. Oluşan kısa sıraya gelip, biraz da olsa güvende hissedinceye kadar arkama bakmadım.

Linda'nın arkasından uzun uzun baktım. Cam kapılardan dışarıya çıkıyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu Benita arkamdan. "Sanki arkandan biri kovalamış gibi."

Düzenli nefes almaya çalışıyordum.

"Hiç," dedim. "Bir şey yok."

Ne düşüneceğimi bilmiyordum.

66

"Ciddi olamazsın!" diyorum Teddy başka kitaplarla gelince. "Bunlar aşırı kalın."

"Bir proje için," diyor ve benden karşılaştırma makalesi yazmamı istediğini söylüyor.

"O da neyin nesi?"

"Acele etme, anlatacağım."

Ona yan gözle bakıyor ve bu fikirden hiç hoşlanmamış gibi görünmeye çalışıyorum ama tabii ki gösteriş olsun diye böyle davranıyorum; sanırım o da biliyor ki, beni görmezden geliyor ve anlatmaya devam ediyor.

Suç ve Ceza. Altı yüz kırk altı sayfa ortaçağ Rusya'sı.

"Bak," diyorum başparmağımla sayfaları karıştırarak. "Bunu okumakla, iki hafta aralıksız kramplarla uğraşmak arasında tercih yapabilseydim..."

"Seveceksin."

"Okuyacağım. Buranın pis kokusundan bir süreliğine de olsa kaçmak için. Yapacak başka bir iş olmadığı için."

Teddy bana gülümsüyor.

"Bu da," diyor diğer kitabın üzerine parmağını koyup.

Adı *Thérèse Raquin* ve o da 1800'lerden kalma bir roman ama sadece 195 sayfa; H&M kataloglarından uzun bile olmayabilir.

"Sanırım okumaya bununla başlarım," diyorum.

Önsözü ve ilk bölümü okurken, Teddy yanımda oturuyor ve burnunu klasörlerine gömmüş hımm hımmm diye sesler çıkartıyor. Hayatının yarısını o klasörlerin arasında geçiriyor.

Kitap baya boş, o kadar çok Paris tasviri var ki, kısa sürede düşüncelerim kaymaya başlıyor. Göz ucuyla renkli hayvan şekilli kalem kutusunu açmakta olan Teddy'e bakıyorum. Onunla ilgili fazla bir şey bilmediğimi fark ediyorum.

"Kaç çocuğun var?" diye soruyorum.

"Sadece bir tane," diyor, küçük, şaşkın bir gülümsemeyle. "Lovisa."

"Neden?"

Şaşırmış görünüyor.

"Güzel bir isim. Karımın teyzesinin adıydı Lovisa."

"Yok, yok, onu sormadım. Demek istediğim, neden tek çocuğun var?"

"Ne?" diyor şaşkınlıkla; öğle abartılı gülümsüyor ki, arkasında bir tür kaygı saklı olmalı.

"Yoksa hata mıydı? Patlak prezervatif falan?"

Teddy'nin gülümsemesi anında kayboluyor.

"Hata falan değildi," diye tersliyor. "Her zaman çocuklarım olsun istemiştim. Uygun bir zaman gibi görünüyordu. Ben... bilmiyorum."

Gözlerimi deviriyorum.

"Bir teorim var, Teddy."

"Hadi canım!" diye iç geçiriyor.

"Bence çoğu insan kendileri için çocuk sahibi oluyor. Her şey gri ve sıkıcı görünmeye başlar da, bir dakikalığına kendini daha iyi hissedebilmek için bir koşu şehir merkezine gider yeni ruj alırsın ya, onun gibi."

"Dünyaya bir çocuk getirmeyi ruj almakla mı karşılaştırıyorsun?"

"Tabii, belki en uygun benzetme sayılmaz ama ne demek istediğimi anladın. İnsanlar kendilerini iyi hissetmek için, kimliklerini güçlendirmek için, sıkıntılarını gidermek için –yani artık her neyse onun için– çocuk sahibi oluyorlar."

"Ya da belki çocuk sahibi olmak başına gelebilecek en harika şey olduğu için, sevginin var olan en güzel şekli olduğu için. Hayatın anlamı belki?"

"Yapma, Teddy! Hayatın anlamı mı? Ciddi olamazsın."

Gülümseyerek başını sallıyor ve klasörlerine dönüyor.

"Başka istiyor musun?" diye soruyorum.

"Başka ne?"

Teddy okumaya dalmış gibi yapıyor.

"Başka çocuk. Sen ve kız arkadaşın... partnerin, karın... başka çocuk yapacak mısınız?"

"Sanırım evet. Bence insanın kardeşinin olması iyidir."

Hâlâ bana bakmıyor.

"Annemle babam da aynı şekilde düşünüyordu. Yıllarca bir çocukları daha olsun diye tavşan gibi uğraştılar. İşe yaramadı. Bilmiyorum, belki de Tanrı sahip oldukları çocukla gösterdikleri performanstan memnun kalmamıştı. Neyse, bazen çocukluğumun yarısı asla ortaya çıkmayan bu kardeşin etrafında dönmüş gibi hissediyorum."

Teddy klasöründen kafasını kaldırıp bakıyor.

"Öyle bir durum trajediye dönüşebilir tabii."

"Çoğu zaman vazgeçip, yolumuza devam etmemizi istiyordum. Zaten aileydik biz, anlatabiliyor muyum?"

"Anlıyorum."

"Bunu küçük kızına yapma, küçük Lovisa'ya," diyorum sessizce. "Söz ver bana."

"Söz veriyorum."

*

Teddy karşılaştırma makalesiyle neyi kastettiğini anlatıyor.

"Başlangıç noktası olarak on dokuzuncu yüzyıldan bu iki romanı kullanarak kendi düşüncelerini yazacaksın. *Thérèse Raquin* ve *Suç ve Ceza*. Yazının ana konusu cinayet. Bir insan neden katil olur? Ve tüm cinayetler aynı ölçüde kötü müdür?"

Yeni, boş defterime bakıyorum. İlk sayfanın en üstüne İsveççe, büyük harflerle makale yazıyorum: ESSÄ. İsveççesi çirkin bir kelime; yaşlı adamların göğüs ceplerinde saklayacakları bir şey gibi geliyor kulağa. Essä *var mı yanında, Karl-Gustaf?*

Kitapları karıştırıp sadece bakıyorum ama aslında okumaya konsantre olamıyorum.

"İyi şanslar," diyor Teddy gitmeden önce.

Gülümseyip, başımı aşağı yukarı sallıyorum, sonra kitabı bırakıyorum.

Onun yerine Michael Blomberg'in fikrini, suçu Linda'ya atmayı düşünüyorum. Onun deyimiyle, "alternatif fail". Konuyu annemle tartışmış. Tartışmış olmalı.

İsveç'te işleyişin nasıl olduğunu biliyorum. Eğer iki potansiyel fail varsa, bunlardan hangisinin ne yaptığının ya da her ikisinin de eşit ölçüde suçlu olduğunun makul şüpheye yer olmayacak şekilde kanıtlanması gerekir, aksi durumda ikisi de hüküm giyemez. Her zaman bunun berbat bir şey olduğunu ve değişmesi gerektiğini düşünmüşümdür.

Amina'yı düşününce kalbim sızlıyor. Onu it gibi özlüyorum. Amina'yı. Annemi. Babamı.

Küçüklüğümü ve babamın dünyada en sevdiğim insan olduğu zamanları düşünüyorum. Yeniden eskisi gibi olabilir mi? Böyle bir şey mümkün müdür? Yoksa her şey berbat mı oldu?

Belki de her şeyi itiraf etmek en iyisi. En basiti bu olur. Benim tüm hikâyeyi polise anlatmam ve bu saçmalığı bitirmem.

Sonra etrafa bakıyorum. Koku, duvarlar, sıkıntı. Hiç geçmeyen zaman, beni öldüren geceler. Bununla başa çıkamam; yakında artık daha fazla kaldırmaz hale gelirim. Başımı yastığıma gömüp bağırıyorum. Buradan çıkmam lazım!

@novaebook

67

"Bu delilik," dedi Amina olanları anlattığımda. "Ya doğru söylüyorsa? Psikopat olanın Chris değil de Linda olduğundan nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Hadi ama. Bir psikopatı tanıyabilecek biri varsa, o da benim."

Parktan bisikletlerimizle birlikte yürüyerek geçerken, koşu taytları ve rengârenk spor ayakkabılar giymiş büyük bir grup orta yaşlı kadın yakındaki bir bahçede yangın musluğu hareketi yapıyordu.

"Görünüşü... tuhaf mıydı?"

Amina bana baktı; ne diyeceğimi bilemedim.

"Eski sevgilinle çıkan kızı takip etmek epeyce 'tuhaf' değil mi?"

"Olabilir," dedi Amina. "Ama seni uyarmak istediğini söylemiş. Ona karşı zaten bir şey hissetmiyorsan, belki de ..."

Ona kızgın bir bakış attım.

"Chris'i tanıyorum."

"Onu ne kadar zamandır tanıyorsun, üç hafta mı?"

"Psikopat olmadığını bilecek kadar uzun zamandır."

Doğal olarak Linda'nın bahsettiği çekmecede ne olduğunu merak ediyordum. Ama Amina'ya bundan bahsetmemeye karar verdim. Daha fazla konuşmasına neden olurdu.

"Chris'e söyleyecek misin?" diye sordu. "Linda'nın H&M'e geldiğini?"

"Emin değilim."

Söylemem gerektiğini biliyordum. Diğer taraftan: bilmemek güçlü olmaktır.

Spor salonunun önünde yollarımıza ayrılırken, "Dikkatli olacağına söz ver," dedi Amina. "Biber gazın var, değil mi?"

Elimle çantamı yokladım ve başımla onayladım.

Bisikletle Chris'e gittim, duş alıp üstümü değiştirdim. Beni yavaş yavaş öpüyordu ve boynunun kokusu dizlerimi titretiyordu.

"Aklımı başımdan alıyorsun," dedi. "Bu kadar kısa sürede tekrar yeni bir şeye girmemem gerekiyordu."

"Şey" ile neyi kastettiğini merak ettim ama bilmemenin daha iyi olacağını düşündüm.

Şarap içtik ve Trivial Pursuit oynadık. Hangi yönetmenin Charles Manson'ın kurbanlarından olan Sharon Tate'le evli olduğunu bildiğimi görünce Chris ıslık çaldı. Övgülerini zevkle kabul ettim ama konu psikopatlar olunca biraz takıntılı olduğumu söylemek için uygun zaman olduğunu düşünmüyordum.

Zaten, sonunda Chris'in kazanmasına izin verdim.

Hayır, aslında hakkıyla ve açık ara kazandı. Daha İsa'nın bile doğmadığı zamanlardan bir ton kralı ve tarihi pat diye söylüyordu. Tarihi hiç sevemedim. Ben geleceği tercih ediyorum.

"Yorulmaya başladım," dedi, şişedeki son birkaç damla şarabı bardağına boşaltırken.

Aynı anda ayağa kalktık, elini kalçama koydu. Yüz ifadesi sertleşti ve keskinleşti. Arkama geçip beni, kesin hareketlerle yatak odasına götürdü.

"Hoşuna gitmeyen bir şey var mı?" diye fısıldadı kulağıma.

Başımı iki yana salladım.

Daha yeni uykuya dalmıştık ki, Chris'in telefonuyla uyandık. Yatakta kendi tarafına doğru kaydı ve konuşurken arkasını döndü. Bir toplantı, pazarlıklar ve ihale hakkında konuşuyordu.

Ensemi öperken, "İstersen kalıp, uyumaya devam edebilirsin," dedi. "Bir toplantım var, hemen çıkmam gerekiyor."

"Şimdi mi? Saat kaç?"

"Yediye beş var."

"Hiç kalkamam."

Saçmalık derecesinde pahalı bir takım elbiseyi giyerken ve gardırobun aynasının karşısında kravatını bağlarken, gözlerim yarı kapalı, onu izledim.

"Belki de sen gelinceye kadar burada beklerim."

Arkasını döndü ve ayak başparmağımı çimdikledi.

"Zamane çocukları."

"Ben gencim. Bol bol uykuya ihtiyacım var."

Gülümsedi ve gözleri elmasa döndü.

"Bugün çalışman gerekmiyor mu?"

"Evet, offff," diye iç geçirdim. "Ama on çeyrekte iş başı yapıyorum."

Eğildi, beni öperken kravatı göğüslerimin arasında sallanıyordu.

"Kapı otomatik kilitleniyor. Çıkarken kapıyı kapatman yeterli."

Gittikten sonra yeniden uyumaya çalıştım ama gece neredeyse gözümü bile kırpmamış olmama rağmen uykum yoktu. Yerimde duramıyordum; ayaklarım kaşınıyor, hareket etmek istiyordu. On beş dakika kadar uğraştım, yatakta bir o yana bir bu yana döndüm, yastığı en az yüz defa kabarttım. Sonunda vazgeçip, yorganı vücuduma doladım ve mutfağa gittim.

Buzdolabı lezzetli yiyeceklerle ağzına kadar doluydu; kendime otel kalitesinde bir kahvaltı hazırladım. Ayağımı sandalyelerden birine uzatıp kahvaltımı yaptım ve aralık duran balkon kapısından uyanmakta olan Lund'u dinledim.

Linda'nın söyledikleri zihnimde yankılanıyordu. *Büyük dolap, sağ en üst çekmece, anahtar sol en altta.*

Koridora çıktım. Bir an için aynanın önünde durup, düşündüm.

Çiş yapmam gerekiyordu. Banyoya girince, ilaçlarına hızlıca göz gezdirdim. Burun spreyi, alerji ilaçları, ağrı kesiciler. Heyecan verici bir şey yoktu.

Ellerimi yıkayıp, Chris'in çalışma odam dediği odaya gittim.

Pencerenin yanında bir masa vardı. Duvarda etkileyici bir tablo asılıydı, genişliği sanırım iki metreydi. Resmin ne anlattığını anlamak mümkün değildi ama bedelinin H&M'de bir yılda kazanılacak maaştan fazla olduğundan şüphem yoktu.

Dışarıya bakan duvarda büyük bir dosya dolabı vardı. Linda'nın bahsettiği dolap buydu.

Camdan dışarıya bakmak için döndüm, yaptığım şeyin Chris'e ihanet olduğunun farkındaydım. Ama o çekmecede ne olduğunu kontrol *etmemek* aptallık olurdu. Sadece içimdeki ufak şüphelerden kurtulmak için. Chris'in asla haberi olmayacaktı.

Eğildim ve solda en alttaki çekmeceyi çektim. İçinde kapaklı iki plastik kutu vardı. İlki ufak tefek şeylerle doluydu: bileklikler, anahtarlıklar, eski yüzme madalyaları. Belli ki atmaya kıyamadığı hatıralarıydı.

Diğer plastik kutu biraz daha küçüktü. Kapağını açarken biraz zorlandım ama sonunda açmayı becerdim. En altta bir düzine kadar anahtar vardı.

Dosya dolabının sağ en üst çekmecesini düşündüm. O kilide uygun olabilecek iki anahtar vardı. İlkini denedim ama çevirdiğimde bir şey olmadı. Diğerini de denemeye karar verdim. Çevirirken kilitten tık diye ses geldi.

Çekmeceyi çektim ve içine baktım.

Ne görmeyi bekliyordum?

Orada durup boş boş baktım, düşüncelerimi toparlayamıyordum.

68

Thérèse Raquin'i o kadar sert kapatıyorum ki Teddy bana bakıyor. Başlarda kendimi Thérèse ile biraz özdeşleştirmiştim; ne kadar sıkıldığını ve değişik hiçbir şey olmadığını düşünüp hayal kırıklığı yaşamasıyla. Thérèse, Camille ile evlendiriliyor ve Camille başta düşündüğüm gibi kadın değil. Thérèse erkeklerden hoşlanıyor tabii ki çünkü burada 1800'lerden bahsediyoruz. Neyse, kısa süre sonra Laurent adında başka bir erkekle tanışıyor ve ona âşık oluyor, ilişki yaşıyorlar. Üçü birlikte küçük bir tekne kiralıyorlar ve sevgilisi Laurent kocası Camille'i tekneden atıyor; adam boğuluyor.

Cinayetten sonra, Thérèse ve Laurent hangisinin daha hatalı olduğu konusunda tartışıyor. Tartışma kontrolden çıkıyor ve ikisi de suçluluk duygusuyla kıvranmaya ve birbirlerini öldürmeyi planlamaya başlıyor. Sonunda birlikte intihar ediyorlar.

"Beğenmedim," diyorum, amacım daha çok Teddy'i rahatsız etmek.

"Önemli olan bu değil," diye cevap veriyor. "Herkesin fikri olabilir. Sen analiz yapmayı öğreneceksin."

Sanki bu öğrenmem gereken bir şeymiş gibi. On dokuz yıldır insanlar beni ölümüne analiz ederken ben de onları analiz ediyorum. İyi olduğum bir alan varsa, analiz yapmak olmalı, doğru mu?

Teddy "edebi analiz" diye bir şeyden bahsediyor. Kitapları analiz edeceğimizi söylüyor ama aslında ikimiz de bunun doğru

olmadığını biliyoruz. Analiz edilecek olan benim, Stella Sandell ve benim hastalıklı zihnim.

Öğle yemeğinden sonra spor salonunda bir saat zamanım var. Egzersiz bisikletinde güçlük derecesini artırıyorum ve pedala basıp üst bacaklarıma laktik asit pompalıyorum, alnımdan terin damlamasına ve altımda minik bir gölet oluşturmasına izin veriyorum.

Sonra birkaç set şınav ve mekik çekiyorum. Dayanıklı bir vücudum var. Hentbol sahasında, arkamda bir-iki savunma oyuncusu bırakıp topu yakalamaya bayılırdım. Arkama sırt çantası gibi asıldıkları ve beni altı metre çizgisinde tutmaya çalıştıkları zaman en iyi oyunumu çıkarırdım. Arka arkaya beş yıl iç sahada en yüksek gol sayısına sahip olmuştum.

Bazen hentbolu özlüyorum. Topluluk olma hissini, rekabeti özlüyorum; bir hedef belirlemeyi ve ulaşmak için birlikte mücadele etmeyi. Ama sonunda olayın fazla planlanmış olmasını, koçların atacağın her adımı, her pası, her şutu belirlemesini kaldıramadım. Başkaları tarafından yönlendirilen bir piyon gibi hissetmeye başlayınca, hentbolun tüm eğlencesi kayboldu.

Egzersizden sonra duşta uzun süre kalıyorum, ok gibi dik duruyorum, su sağır eden bir tünelde beni sarmalıyor. Kokunun üstümden aktığını gerçekten hissediyorum.

Duştan yeni tutuşturulmuş havai fişek gibi çıkıyorum, kurulanıp giyindikten sonra gardiyanlar çekiştirerek götürüyorlar.

"Neredeyse güzel kokuyorsun diyeceğim," diyor Jimmy pis pis sırıtarak.

Diğer gardiyan kahkaha atıyor. Parlak yeşil gözleri ve kaşının üstünse S şeklinde bir yara izi var. Sanırım Arnavut; R sesini Amerikalılar gibi çıkarıyor, U sesini çıkarmakta zorlanıyor.

Beni bodrum katta yürütüyorlar ve asansöre tıkıştırıyorlar. Hâlâ sırıtıyorlar. Sanki gözleriyle her yerimi elliyorlar.

Sessizce nefes almaya ve arka arkaya gelen dürtüleri baskılamaya çalışıyorum. Başarılı da oluyorum. Ağzımı kapalı tutuyorum.

Sonra Jimmy üzerime doğru eğilip, kırmızı düğmeye basıyor. Asansör sıçrayarak durunca dengemi kaybediyorum ve geriye doğru, tam Arnavut'un üstüne doğru sendeliyorum, refleks olarak kollarını belime doluyor.

Jimmy dik dik bakıyor. Göz kapakları düşük gözlerinden hem nefret hem de abazanlık akıyor. Bir uyarıda bile bulunmadan, elini sanki vuracakmış gibi savuruyor ama son anda dev yumruğu duruyor ve yanağımın hemen yanında havada asılı kalıyor. Arsız suratına iğrenç bir gülümseme yayılıyor.

Nefesi yüzüme vuruyor. Debeleniyorum, geriye çekilmeye çalışıyorum ama kıpırdayamıyorum; Arnavut ellerimi arkamda sabit tutuyor.

Jimmy kulağıma soluyor. Çenesindeki kasık kılı gibi sakalları yanağıma dokunuyor.

"Seni küçük orospu. Şimdi de sert ol bakalım!"

Boğazıma takılan yumruyu yutuyorum ve çenemi o kadar sıkıyorum ki canım yanıyor.

"Burada hiçbir zaman güvende değilsin," diyor Jimmy. "İstediğim zaman ele geçiririm seni. Anahtar benim elimde."

Suratına yerleşen çirkin sırıtışı hiç bozmadan bir adım geri atıyor. Aynı zamanda göğsümü avuçluyor ve sıkıyor. Çelik gibiyim; tek bir duygunun bile içimden geçmesine izin vermiyorum. Jimmy gözümün içine bakıyor, gözleri nefretle dolu, öfke kaynıyor, sonra o utanmaz elini belime kaydırıyor.

Arkamda, Arnavut kaba kahkahalar atıyor.

Sonra Jimmy düğmeye basıyor ve asansör zıplayarak yeniden çalışıyor.

Hücreme döner dönmez makalemin ilk cümlelerini yazıyorum.

Herkes cinayet işleyebilir.

Bir kişinin damarına yeterince basılmışsa, yapabileceklerinin sınırı yoktur.

Buna inanmıyorum. Bunu biliyorum.

@novaebook

69

Amina, en iyi arkadaşım olarak, hemen imdadıma yetişti.

"Bu normal değil, Stella. Sağlıklı değil."

Salonda oturuyorduk, ayaklarımızı divanın kenarına uzatmış, Amina'ya Chris'in çekmecesinde bulduklarımı anlatmıştım. Annemle Babam İtalyan yemekleri festivaline gitmişlerdi ve geceyi Österlen'de bir kalede geçireceklerdi.

"Bu tip şeyleri seven bir sürü insan var," dedim. "Kölelik oyunları ve sado-mazo. Birbirini bağlama falan. Düşündüğünden daha yaygın."

"Tamam da, dürüst ol. Böyle bir şey yapabilir misin?"

"Ben yapamam."

Kontrole sahip olmama düşüncesi, seks yaparken kısıtlanma düşüncesi bile titrememe neden oluyordu.

"Linda neden bunları görmeni istemiş olabilir?" diye sordu Amina.

Bilmiyordum. Kilitli çekmecede, ağza sokulan top gibi şeyin olduğu siyah deri bir ağız tıkacı bulmuştum. İçinde şeffaf bir sıvı olan bir plastik şişe, koyu gri bir bez parçası ve oldukça sağlam metal bir kelepçe. En altta bir sustalı çakı vardı, bıçakları son derece keskin görünüyordu.

"Sanırım beni korkutmak istiyor. Bunlar Chris'in psikopat olduğunu ispatlamaz."

"Peki ama bıçak? Neden bıçağı var?"

@novaebook

"Sen söyle."

Düşünmeye cesaret edemiyordum.

"Ona soracak mısın?"

"Ne diyebilirim? Kilitli çekmecesinin anahtarını *tesadüfen* bulduğumu mu?"

O zamana kadar gönderdiği üç mesaja cevap vermemiştim. Artık neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bilmiyordum.

"Yaşı konusunda yalan söyledi," dedi Amina.

"O ufak bir beyaz yalandı."

Amina iç geçirdi.

"Başka bir şey yapamaz mıyız?" diye sordum. "Bir yere mi gitsek?"

Düşünceler kafamın içinde uğulduyordu.

"Jerker Lindeberg parti veriyor," dedi Amina başparmağını telefonunun ekranında kaydırarak.

"Lindeberg. Bjärred'de yaşamıyor muydu o?"

"Barsebäck."

Daha da kötü. En az on beş kilometre uzaktaydı.

"Bence Babamın arabasını ödünç alabiliriz," dedim. "Arkadaşlarıyla gittiler, araba burada."

Amina burnunu kırıştırdı.

"Kısa süre kalırız. Sönük geçiyorsa hemen çıkarız."

Babamın arabasını ilk kez "ödünç" almayacaktım. Babamın arabası şu büyük arabalardan, hatta bana sorarsanız gereksiz büyük; sanki teslimat kamyonu kullanıyormuş gibi hissediyorum. Sürüş sınavına sürüş okulundaki küçük Fiat'la hazırlanmayı tercih ederim.

Arabayı ben kullanıyordum, şehrin içinden geçiyor, Nova Mall'un önünden sahile doğru ilerliyorduk. Amina telefonunu müzik sistemine bağladı ve sesi sonuna kadar açtı. İlginçtir, yüksek dağlar ve alçak ovalar hakkında bol saksafon sololu bir dans

şarkısı dinlediğimiz sırada küçük ama gösterişli bir Audi TT direksiyonu önüme doğru kırdı.

Küçük Alman arabasına yolcu tarafından çarpınca, yoldan çıktı ve bir çilek tarlasına girdi. Arabayı peruk takmış, kırışık bir adam kullanıyordu; bana bağırmaya başlamadan ve her zaman kadınların korkunç şoförler olduğunu söylediğini, neden diyecek olursak kanıtın önümüzde olduğunu bildirmeden önce, çileklerden lekelenmemesi için pantolonunun paçalarını kıvırmıştı.

Babamla Annem her şeyi bırakıp kaledeki partiden ayrılmak zorunda kalmıştı. Bizimle karakolda buluştular. Babamın yüzü kararmıştı; beni sakinleştirmek, ağlamamı durdurmak mümkün değildi.

Neyse ki olay mahkemeye yansımadı. Bir uyarı cezası tutanağını imzaladım, para cezası ödemem gerekecekti; sonra kendi geri zekâlılığıma küfretmek için eve gittim.

Araba olayı; Babam kazadan böyle bahsediyordu.

Polis de ehliyetsiz ve tehlikeli araç kullanma diye bahsetmişti. Sigorta primleri yükseldi ve gelir esasına göre para cezası verdiler. Otuz bin kron çöpe gitti.

Kendime o kadar kızgındım ki odama girip kapıyı kilitledim ve ağladım. Otuz bin. Bu benim biriktirdiğim paranın yarısıydı. Artık sonbaharda gitme şansım kalmamıştı.

Yine burada tıkılı kalma durumuna dönmüştüm.

Kulaklıklarımı takıp yatağa uzandım ve psikopatlar ve seks hakkında yazılanları okumaya başladım. Daha önce aşağı yukarı aynı şeyleri okuduğumu biliyordum ama hafızamı tazelemem gerekiyordu.

Bir psikopat için seks tamamen güç meselesidir.

Başlangıçta, psikopat seks eylemi sırasında çoğunlukla tamamen partnerine odaklanır. Ancak psikopatlar heyecana ve değişikliğe yatkındır. Çok geçmeden seks hayatını, çoğu zaman part-

neri açısından rahatsızlık verici olabilecek aktivitelerle, renklendirmek isteyecektir. Psikopat partneri olan kadının sınırlarını yavaş yavaş zorlar ve bu şekilde üzerinde güç sahibi olur. Eğer partneri önerilerine teslim olmayı reddederse, buna tepki olarak kadını suçlar ya da yeni birini bulmakla tehdit eder.

Birdenbire ağzımda kötü bir tat hissettim.

Sahilde yaptığımız yürüyüşü, başımı göğsüne koyduğum zaman Chris'in nasıl koktuğunu, gün batımında bana elleriyle çilek yedirmesini, hız treninde eliyle dizimi sımsıkı tutmasını düşündüm.

Olamazdı.

Chris arayınca, donup kaldım ve telefona kor olmuş kömüre bakar gibi bakakaldım.

"Ne oldu?" diye sordu.

Ona kazayı anlatırken telefonu yanağıma dayayamadım.

"Para cezası aldım," dedim. "Ayrıca sigorta primi de arttı."

"Sorun olmaz, Stella. Alt tarafı para. Önemli olan senin ve Amina'nın iyi olmanız."

"Ama anlamıyorsun. Ben yıllardır bu Asya yolculuğunun hayalini kuruyorum. En önemli amacım buydu benim. Durmadan para biriktiriyordum."

Hatta bir cızırtı sesi oldu. Chris sessizdi.

"Param yetmiyor şimdi," diye ağladım.

"Düzelecek, Stella. Tabii ki Asya'ya gideceksin."

@novaebook

70

"Artık olsun diye sabırsızlandığım hiçbir şey kalmamış gibi hissediyorum."

Amina, tabii ki, abarttığımı düşünüyordu. Masanın karşısından bana burun kıvırıyordu.

"Böyle drama kraliçesi olmasan."

Antrenmandan yeni çıkmıştı ve spor salonunda kafede oturuyorduk; ter ve kahve kokusu etrafımızı sarıyordu.

"Senin için demesi kolay. Her zaman ne yapacağını bilirsin. Tıp fakültesi, evlilik, iki çocuk, Stångby'de bir ev, Bosna'da bir yazlık."

"Korkunç sıkıcı bir hayat!"

İkimiz de güldük, sonra Amina pipetinden protein içeceğini emmeye başladı.

"Çok uzun zamandır buradan uzaklaşmayı bekliyordum."

"Biliyorum," dedi Amina. "Ama hâlâ gidebilirsin. En kötü ihtimalle birkaç ay ertelemen gerekir."

Derince iç geçirdim. Birkaç ay mı? Sanki hayat sonsuzmuş gibi konuşuyordu.

"Hiçbir zaman hiçbir şey olmamasından çok sıkıldım! Artık hep böyle mi olacak? Elli yıl boyunca kasvet, sonra da ölüyorsun."

"Elli mi?" dedi Amina başını iki yana sallayarak. "Üzerine bir elli ya da altmış daha koyman gerek."

@novaebook

"Offf," dedim gözlerimi devirerek. "Aslında annemle babam yaşlandıkça daha iyi zaman geçiriyor gibi görünüyor. Evde tamamen farklı bir enerji var sanki."

"Seninkileri her zaman sevmişimdir."

Sanırım her şeyi bildiğini sanıyordu. Amina gerçekten ailemizin çekirdeğine girmesine izni olmadığını fark etmemiş miydi?

"Önümüzdeki hafta Annemle Babam bir çiftler organizasyonuna katılıyor," dedim. "Orust'da bir kulübe kiraladılar."

"Ooh, çok romantik."

"Beni yalnız bırakma."

"Yavru kedine ne oldu?"

Amina içeceğinin dibinde kalan kısmı höpürdeterek içti.

"Yavru kedim mi?"

"Chris!"

"Ah, bilmiyorum," dedim ellerimle saçımı karıştırarak. "Gerçekten tek istediğim buradan uzaklaşmak ve yolculuğumu yapmak."

"Yapacaksın," dedi Amina, gülümseyerek. "Er ya da geç."

Yanımızdan geçen bir takım arkadaşına merhaba dedi. Sonra ayağa kalktı ve elindeki boş şişeyi en yakındaki çöp kovasına fırlattı.

"Sen olmak çok kolay gibi," dedim.

Kıçıma tekmeyi basmak istermiş gibi baktı.

Nihayet Babam akşam yemeği için İtalyan yemeğinden başka bir şey pişirmişti. Annem masanın bir tarafından aşk dolu bakışlar atıyordu, Babam'da durmadan gülümsüyordu. Yemek bitince bana bilgisayarda bir şey göstermek istedi.

"Doğum günün yaklaşıyor."

Pembe bir Vespa bulmuştu. Acayip havalı bir şeydi ama bok gibi pahalıydı.

"Böylece arabayı *ödünç almak* zorunda kalmazsın," dedi.

"Ama Baba, otuz bin! Çok para. Sana söyledim, ben sadece yolculuğum için nakit para istiyorum."

Gözlerini ekrandan ayırmıyordu.

"Bakarız. Ben bunu beğendim."

"Ama doğum günü olan sen değilsin," dedim.

Gecenin geri kalanını divanda, Annemle babamın arasında geçirdim. Aralarında çok uyumlu bir enerji vardı. Alışılmadık bir huzur. Çok fazla konuşmuyorduk ama ihtiyaç da duymuyorduk. Güvende hissettiriyordu.

Divana iyice yerleştim ve gözlerimi dinlendirmeye başladım. Uyandığımda saat gece yarısını geçmişti. Babam, ağzı açık, yanağı bir kitaba dayalı, horluyordu. Annem divanın diğer köşesinde, dizlerini kendine çekmişti, gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum uykulu bir sesle.

"Köpek... "dedi, televizyonu göstererek. "Köpek öldü."

Omzuna hafif hafif vurdum.

"Anne, Hollywood her zaman köpeği öldürür. Öğrenemedin mi hâlâ?"

Telefonumu yastıkların altında arayıp, buldum.

Dört cevapsız arama vardı Chris'ten. Bir yeni mesaj.

Mesajı açınca telefon defterimde kayıtlı olmayan bir numaradan geldiğini gördüm.

Şimdi sana harika davrandığına eminim. Başlangıçta bana da öyle davranıyordu. Onun gerçekte nasıl biri olduğunu anlamam iki yılımı aldı. Senin de aynı hatayı yapmanı istemiyorum. Dikkatli ol.

Tanrı aşkına! Linda Chris'i hâlâ unutamayacak kadar hasta mıydı? Kiminle zaman geçirdiğini kontrol etmeye mi çalışıyordu? Onu mutlu edebilecek her şeyi berbat etmeye?

Mesajı bir defa daha okudum, sonra sildim ve Linda Lokind'ın numarasını engelledim.

Yukarı çıkarken Chris'i aradım.

"Sonunda," dedi. "Endişelenmeye başlamıştım."

Arka planda bir uğultu vardı. Araba sesleri, korna sesi.

"Kusura bakma, divanda uyuyakalmışım."

"Dışarı çıkman gerek," dedi. "Arabadayım. Grand'da bir süit ayırttım."

@novaebook

71

Elsa Teddy'e kapıyı açıyor, o da çekingen bir tavırla içeri girip hemen kapının önünde duruyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyor temkinli.

"Evet?"

Belki yatakta yatıyorum, ama giyiniğim.

"Dün hasta olduğunu söylediler," diye açıklıyor Teddy.

Dünü unutmuştum neredeyse.

"Oh, sadece kafa doktorunu görmeye dayanamadım."

Teddy ikna olmuş görünmüyor. Çekingen hareketlerle klasörlerini ve kalem kutusunu çıkarıyor.

"Neden gitmeye zorluyorlar anlamıyorum," diyorum.

Teddy *Suç ve Ceza*'yı karıştırıyor ama kafası dağınık.

"Ne kadar zor olabileceğini biliyorum. Sık sık terapi almayı denesem diye düşünüyorum ama o enerjiyi kendimde bulamadım."

Defterimi alıp yanına oturuyorum.

"Makale nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"Gitmiyor."

Toplamda sadece dört cümle yazdım.

"Hadi biraz konuşalım, eminim yazmaya başlamanı kolaylaştırır," diyor Dostoyevsky'i karıştırırken. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

Bir an kendimi düşünmeye zorluyorum.

"Uzundu."

Düşünün, gönüllü olarak, sonu gelmeyen bir 19. Yüzyıl Rus romanını özümseyerek ilerlemişim. Üstelik nefret de etmemişim.

Raskolnikov daha yirmili yaşlarının başlarında ve herkesten daha zeki, daha iyi olduğunu düşünüyor. Paraya ihtiyacı var; yaşamayı hak etmeyen korkunç, kötü bir insan diye tanımladığı yaşlı bir tefeciyi soyup, öldürmeye karar veriyor.

Teddy'nin olta attığını anlamak için eğitim fakültesinde on yıl geçirmeye gerek yok.

"Ana fikir cümlen ne?" diye soruyor. "Bir soru sorman gerek. Örneğin: tüm cinayetler aynı ölçüde kötü müdür yoksa bazı durumlarda hafifletici nedenler olabilir mi?"

Ona düşünceli bir bakış atıyorum.

"Kelimeleri ne kadar iyi kullanıyorsun, gerçekten!"

"Kelimeleri iyi mi kullanıyorum? Bunda mı?"

Parmağını yazmadığım makaleye pıt pıt vuruyor ve şaşırmış görünmeye çalışıyor. Ama Teddy ana okul çocuğunu bile kandıramaz.

"Şu anda bu iki roman hakkında konuşuyoruz," diyor. "Başka bir şey değil."

Alaycı bir gülümsemeyle başımı aşağı yukarı sallıyorum.

"Elbette hafifletici nedenler olabilir," diyorum.

"Bu kadar net mi?"

"Bu kitaplarda tabii ki olmayabilir. Varsayım olarak."

"Varsayım," diye tekrarlıyor Teddy dikkatle, sanki bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi. "Örneğin? Başka birinin canını almayı haklı kılacak ne olabilir?"

"*Haklı kılmak* değil. O farklı bir şey. Burada hafifletici nedenlerden bahsediyoruz."

"Bir örnek ver," diyor Teddy, bir eliyle sözünü destekleyerek.

"Nefsi müdafaa."

"Ama o farklı. O durumda söz konusu olan cinayet değildir. Herkesin kendini savunmaya hakkı vardır. Başka bir örnek ver."

Yanağımı kaşıyorum.

"Bazı insanlar yaşamayı hak etmiyor."

Teddy gözlerini kısıyor.

"Biri çıkıp etrafta insanları öldürebilir demek istemiyorum," diyorum. "Ama bazı insanlar yaşama haklarını tüketmişlerdir. Bu sorunun bir çözümü, elbette, iyi işleyen bir hukuk sistemi olur. Eğer katiller ve tecavüzcüler doğru düzgün cezalandırılsaydı ..."

"Ölüm cezasını desteklediğini mi söylüyorsun?"

"Bence çoğu insan destekliyor. Kişisel olarak etkilenmemiş birinin ölüm cezasına karşı olması son derece kolay olabilir. Ailesinden birini cinayete kurban vermiş birine sor, bahse varım cevap bellidir."

Teddy'nin etkilenmiş olduğu ağzının duruşundan belli. Ortaokul çocuğu gibi görünüyor.

"İnsanların ikinci bir şansı hak ettiğini düşünmüyor musun?" diyor.

"Tecavüz ettikten ve öldürdükten sonra mı?"

Beni kasıtlı olarak gaza getirmeye mi çalışıyor bilmiyorum ama eğer öyleyse, işe yarıyor.

"Bana tecavüz eden adam," diyorum. "Onun ikinci bir şansı hak ettiğini mi söylüyorsun?"

"Ben... aslında..."

"On beş yaşındaydım ben. On beş! Beni sıkıştırdı ve o kadar sıkı bastırıyordu ki, nefes alamıyordum. İğrenç sikini içime sokarken ben hayatta kalmak için çabalıyordum."

Teddy'nin yüzü garip bir ifadeyle donup kalmıştı.

"Hafifletici nedenler vardır," diyorum beyan edercesine. "O domuzun ölümünü izlemekten mutluluk duyardım."

Teddy bu konuyu tartışmayacak kadar zeki biri. Birkaç defa gözlerini kırpıyor ve başını eğip ellerine bakıyor.

"Onu bizzat öldürebilirdim," diyorum.

72

Grand Hotel'deki süit odada uyandım. Chris karşıdaki geniş koltuğa yayılmıştı, elinde bir fincan kahve vardı ve ayaklarını pufa çapraz uzatmıştı.

"Günaydın, ateşli şey."

Gülümsedim ve ayağımı sürüyerek yanından geçip, banyoya gittim; lavaboda yüzümü yıkadım ve gece suyla doldurup uzun süre içinde uzandığımız küvetin kenarına oturdum. Midemde kocaman bir pişmanlık yumrusu yanıyordu.

"İşe kaçta gitmen gerekiyor?" diye seslendi Chris oturduğu yerden.

"Ona çeyrek kala."

Geç kalmak üzereydim.

Giyindim ve Chris'e sarılırken mutlu ve minnettar görünmek için çabaladım.

"Bunu unutma," dedi haritayı uzatırken.

Harita hediyeydi. Oda anahtarlarını aldıktan hemen sonra yatağa uzanıp şampanya içtiğimiz sırada vermişti. A3 büyüklüğünde, parşömen gibi rulo yapılmış ve mor renkli hoş bir kurdeleyle bağlanmış kâğıttan bir haritaydı. Ruloyu açarken kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu. Asya haritasıydı, Chris özel yerleri altın rengi yıldızlarla işaretlemişti. Birlikte deneyimlememizi istediği yerler. Zaten bir haritam olduğunu, çok daha büyük olduğunu ve üstünün raptiyelerle dolu olduğunu söylemedim.

Asansörden inip Lilla Fiskaregatan'a dönerken mutlu olmalıydım. Sorun hissettiklerimdi. Bu duyguları istemiyordum. Asya'ya hayatımın yolculuğuna kesinlikle otuz iki yaşında bir adamla gitmeyecektim. Düşünmesi bile mümkün değildi. Ama işte, göğsümde bir ateş yanıyor, bana her şeyi bu kadar çok analiz etmeyi bırak ve yaşa diyordu.

Vardiyamın başlamasına en fazla iki dakika kala Stortorget'te karşıdan karşıya geçerken, gök yarıldı ve yağmur yağmaya başladı. Haftalardır ilk kez yağıyordu.

O akşam mağazadan çıktığımda hâlâ yağmur yağıyordu. Planım hemen köşeden kıvrılmak ve Botulfsplatsen'da otobüse binmekti. Yağmurda ıslanmamak için otobüs saatini ayarlayarak çıktım.

Ama ancak birkaç metre gidebildim.

Başıma geçirdiğim kaşkol yüzünden son derece sınırlı olan görüş alanımın uzak bir noktasında büyük bir şemsiyenin altında duran iki kişiyi gördüm.

"Stella!"

Amina beni kolumdan yakaladı.

"Buraya gel, şunu bir dinle."

Saçları ıslaktı, gözleri deli gibi bakıyordu.

"Ne oluyor?"

"Gel yağmurdan kurtulalım," dedi koluma girerek.

Yanında Linda Lokind duruyordu; bir eliyle şemsiyeyi tutuyor, diğer eliyle de bluzunun yakasını kapatmaya çalışıyordu.

"Bu ne şimdi, Amina?"

Öfkem tam gaz gidiyordu. Linda Lokind'la birlikte beni yakalamak için mi bekliyorlardı? Birlikte bana karşı çete mi kuruyorlardı? Uzaklaştım ve Amina'ya dik dik baktım.

"Lütfen, Linda'nın anlatacaklarını dinlemelisin."

Yüzünden yağmur damlaları süzülüyordu. Tüm bunlarda umutsuzluk dolu bir şey vardı.

"Tamam," dedim Linda'ya bakarak. "Hızlı konuş."

Yağmurdan kaçabileceğimiz sakin bir yer bulduk, Amina yanaklarına yapışan ıslak saçları düzeltirken, Linda'ya kendisine daha önce anlattığı şeyleri anlatmasını söyledi.

"Üç yıl boyunca Chris'le birlikteydim," dedi Linda Lokind. "Hayatımın mükemmel olduğunu düşünüyordum. Bazı şeylerin değişmeye başladığını fark etmemiştim bile."

Bana baktı, gözlerini sürekli kaydırıyordu.

"Devam et," dedi Amina.

"Her şey ağır ağır oldu. Her defasında ufak tefek şeyler oluyordu. Kendi kendime sürekli olmayacağını, daha kötüsünün olmayacağını söylüyordum. Her şeyin iyi olmasını çok istiyordum."

Çatıya vuran yağmur sesi duyuluyordu. Birkaç genç otobüsü yakalamak için koşup, şoför açana kadar kapıya tutundu.

"Fark ettiğim ilk şey kıskançlığıydı," dedi Linda. "Başlangıçta hoş bile bulmuştum, beni gerçekten sevdiğinin kanıtıymış gibi.

Ama giderek daha da arttı. Bir defasında flört ettiğimi sandığı bir adamın suratına yumruk atmaya kalktı."

Gözlerinin içine bakıyordum. Pek çok insan yalan söylemek konusunda iyi değildir ama Linda'nın doğruyu söylemediğini gösteren hiçbir işaret yoktu.

"Tanıştığımız zaman ben daha öğrenciydim ama beni okulu bırakmaya ikna etti. Şirketinde çalışmamın benim için daha iyi olacağını söylüyordu. Eğitime ihtiyacım yoktu. Annemle babam işte o zaman endişelenmeye başladı, sonra onlarla iletişimi koparmamı sağladı. Bir süre sonra benim arkadaşlarımla zaman geçirmeyi de bıraktık. Her zaman bir bahane vardı. Biri bizi evine davet etti mi dedim, Chris'de o hafta sonu için bana sürpriz hazır-

lamış ve Prag planı yapmış oluyordu. Böyle sürüp gitti. Sonunda hayatımda neredeyse kimse kalmadı. Sadece Chris."

Facebook sayfasında gördüğüm resmi düşündüm. Mutlu görünüyorlardı, o ve Chris. Tüm bunlar neden uydurma çabası mıydı? İntikam planı hazırlamak için acımasız bir yöntem?

"Hayatımı giderek küçülttüm, ta ki her şey sadece Chris'le ilgili olana kadar," dedi Linda. "Tam da yapmamı istediği gibi. Yavaş yavaş dağılıyordum."

Bir otobüs caddeye girdi, lastiklerinden etrafa sular fışkırtıyordu. Amina'ya döndüm. Bunları endişelendiği için yaptığını biliyordum ama yine de kabul etmekte zorlanıyordum. Aklından ne geçiriyordu? Birdenbire karşıma çıkıyordu, yanında da Linda Lokind'ı getirmişti. Amina bu kadına güveniyor muydu?

"Sana da aynılarını yapacak," dedi Linda şemsiyesini sallarken. "Hastalık derecesinde şüpheci biri. Başlarda anlamamıştım ama birkaç ay sonra kıskançlığını belli etti. Ne yaptım, nerede, kiminleydim, tüm ayrıntıları bilmek istiyordu. Sonunda yine de aldatan o oldu."

Chris'in ne dediğini düşündüm. *Duygusal olarak aldattım ama hiçbir şey olmadı.*

"Cep telefonunda bir mesaj buldum. İkimizin de tanıdığı bir kızdan. Arkadaşım olduğunu düşündüğüm birinden. Aralarında neler yaşandığı apaçık ortadaydı ama Chris'le yüzleştiğimde beni itip duvara yasladı."

Şemsiyesini kapadı ve caddeye doğru baktı.

"Dalağım yırtıldı. Hastanede bisikletten düştüm diye bir hikâye uydurduk."

Bunun doğru olmasına imkân yoktu. Chris şiddet gösteren biri değildi.

"Ne zaman oldu bu?" diye sordum.

"Geçen kış. Noel'den hemen önce."

Chris'in dediğine göre geçen ilkbahara kadar yeni biriyle karşılaşmış ve aralarındaki ilişkiyi bitirmiş değildi.

"Ondan neden ayrılmadın?" diye sordum.

"Bu o kadar basit değil. Açıklayamam ama sanki beni ele geçirmişti. Sürekli korku içindeydim. Bana ilk defa vurmasından sonrası kartopu gibi büyüyerek geldi. Her defasında böyle bir şeyin tekrar olmasına izin vermeyeceğim diye kendi kendime yeminler ediyordum. Ama o ... Ayrılmadığım için kendimi asla affetmeyeceğim."

Gözlerini sımsıkı kapadı. Yüzündekiler yağmur damlası mı yoksa gözyaşları mıydı? Amina koluma nazikçe dokundu; özür diler gibi.

Seçeneğim var mıydı? Bu anlatılanlar doğru olsa da olmasa da artık Chris'le görüşmeye devam edemezdim. Aslında, bu noktaya kadar gelmesine izin vermiş olmam bile rahatsız ediciydi. Tamam, heyecan verici, seksi ve dolu dolu bir adamdı ama yeter artık demem gerekiyordu. Daha fazla drama kaldıramayacaktım.

Linda, "Çekmeceyi açtın mı?" diye sordu.

Başımla onayladım.

"Chris bana aslında yapmak istemediğim şeyleri kabul ettiriyordu. Eğer beni gerçekten seviyorsan bunu gösterirsin, diyordu. Nihayet karşı koyma cesareti gösterdiğimde öfkeden deliye döndü. Ellerimi arkadan bağladı ve ağzıma toplu bir tıkaç soktu. Nefes bile alamıyordum."

İstemsizce nefessiz kalmıştım. Anılar yıldırım gibi üstüme düşüyordu.

"Bana tecavüz etti. Sanırım karşı koymamı istiyordu. Böyle olmasını seviyordu. O zaman fark ettim."

Chris'in Grand'deki süitin küvetinde beni okşayan nazik ellerini düşündüm. Suyun vücutlarımıza ritmik olarak çarpmasını. Linda'nın anlattıkları tanıdığım Chris'e hiç uymuyordu.

"Neden polise gitmedin?"

"Gittim ama soruşturmayı kapattılar. Chris'in annesi hukuk profesörü, ülkede tanımadığı savcı ya da hâkim yok. Chris başarılı bir girişimci ve milyoner. Böyleyken bana kim, neden inansın?"

"İlk defa ne zaman polise şikâyette bulundun?" diye sordum.

Linda ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı.

"Nisan'da."

"Ondan ayrıldıktan sonra mı?" diye sordu Amina.

Linda başıyla onayladı.

"*Sen* ondan ayrıldıktan sonra mı?" dedim. "Yoksa tersi mi olmuştu?"

Kısa bir an için gözlerini kapadı ve yanaklarını kuruladı.

"Tersi olmuştu," dedi sessizce.

Kaldırıma tükürdüm. Biraz ileride bir otobüs daha durdu ve kaldırıma su sıçratırken elinde evrak çantası olan bir kadın geriye doğru kaçtı.

"Bu otobüse biniyorum," dedim koşarak.

@novaebook

73

"Son görüşmemizde neden o kadar sert tepki gösterdin?"

Shirine sonsuzluk işareti şeklinde bağladığı rengârenk eşarbını çenesine kadar çekip bana bakıyor. İnatçı sessizliğime soru üstüne soru sorarak karşılık veriyor.

"Üstünde düşünmek üzüntü mü veriyor? Sence konuşmanın yardımı olur mu?"

İç geçiriyorum. Neden yine buradayım bilmiyorum. Hasta numarası yapmaya devam edebilirdim; şiddetle itiraz edebilir, fiziksel olarak direnebilirdim.

"Heyecan arama kavramını biliyor musun?" diye soruyor Shirine.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve arkasındaki duvarda sabit bir noktaya bakıyorum. Artık her şeyin yolunda olduğunu, göz açıp kapayıncaya kadar normale döndüğünü düşünmesini istemiyorum. Kafasında benimle ilgili önceden belirlenmiş nosyonlar olmayacağına söz vermişti ama buna rağmen kontrol delisi insanlar hakkında soru sordum diye Chris'ten bahsettiğimi varsaydı.

"Araştırmacılar bazı insanların mutluluk deneyimi yaşamak için daha fazla uyarılmaya ihtiyaç duyduklarını göstermiştir. Genellikle böyle kişilere heyecan arayanlar deriz," diyor. "Örneğin, böyle biri tırmanış ya da bungee-jumping gibi ekstrem sporlara ilgi duyabilir. Ancak böyle kişilerin riskli ilişkiler araması ve çatışmadan zevk alması da söz konusu olabilir."

Aslında dikkatle dinlememe rağmen elimden geldiğince ilgisiz görünmeye çalışıyorum.

"Heyecan verici biri miydi, Christopher Olsen?" diye soruyor Shirine.

Bu defa adını anarken çok daha temkinli; sırtı dimdik ve parmağı büyük olasılıkla panik düğmesinin üzerinde.

"Off, bırak artık," diye iç geçiriyorum.

"Heyecandan hoşlanıyorsun, değil mi? Doğru mu?"

Püfff diyorum yüksek sesle.

"Analizlerine bayılıyorum. Cidden. Terapiste ihtiyacım olursa, seni arayacağıma eminim."

Gözlerinin içine bakıyorum.

"İşi şakaya vurman..." diyor.

"Savunma mekanizması, evet."

Cevap vermiyor.

Sonunda, diye düşünüyorum. *Sonunda vazgeçiyor.*

Yeniden hücremdeyim; yatağa uzanıyorum ve tavanda bir lekeye bakıyorum ve leke büyümeye ve canlanmaya başlıyor, bulanık renkler ve şekillerden bir optik illüzyona dönüşüyor.

Chris'i düşünüyorum. Belki Shirine'in beynin kimyası ve duygular hakkında ve dürtü ihtiyacı hakkında anlattıklarında haklılık vardır. Peki ama bu kendimi suçlamamam gerektiği anlamına mı geliyor? Sonuçta, herkesin yaptıklarının sorumluluğunu alması gerekir diye düşünüyorum. Dopamin, serotonin ve adrenalin asla sorumlu tutulamaz. Hafifletici sebepler? Bilmiyorum.

Chris Olsen'ın kim olduğunu biliyordum. En azından bilmeliydim.

Dürtüler ve duygular sadece anlıktı. Her zaman aşkın farklı olduğunu, insanın kendi tercihi olduğunu düşünmüşümdür. Duygular alevlenir ve söner. Herhangi bir Ekim ayının herhangi bir

salı gününde akşama kadar on defa âşık olurum. Ama Chris'e âşık olmayı ben seçmedim. Yoksa seçtim mi? Seçebilir miydim?

Bunu düşündüğümde neden midem ağrıyor?

Her şeyi yeniden hissediyorum. Kafa karışıklığı ve iğrenme duygusu.

İhanet.

Amina'yı düşününce sanki cildim parçalanıp ayrılmaya başlıyor. Keder ve suçluluk hızla yükseliyor ve araba tutmuş gibi hissediyorum.

Esther Greenwood ile Holden Caulfield'i düşünüyorum. İnsanın aklını kaybetmeden hayatta kalabilmesi mümkün mü?

Teddy geldiğinde tamamen hazırlıksız yakalanıyorum. Hızla yatağın ucuna kayıyorum ve ellerimle yüzümü kapatıp gözyaşlarımı saklıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor deri evrak çantasını masaya koyarak.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum. "Sadece yorgunum."

Eğiliyor ve destek olmak için omzuma elini koyuyor.

Yavaşça yüzümü ona doğru dönüyorum ve gözyaşlarımı bırakıyorum, akıyor.

@novaebook

74

Cuma günü, Amina'yla divana oturup bir porsiyon kebabı paylaştık; üstelik Annemle babam mutfakta ya da yemek masasında yemek yiyeceğime söz verdirmişti.

Yola çıkmadan önce annemin son sözü, "Babanı hayal kırıklığına uğratma," olmuştu.

Bazı açılardan hayatımın hikâyesi bu diyebilirim.

"O psikopatı üstüme saldığına inanamıyorum," dedim Amina'ya bakarak.

"Ne yapabilirdim? Başımdan atamadım."

"Kabul et, Amina. Linda Lokind denen o kadın senin kim olduğunu öğrendi ve seni buldu. Seni takip etmiş olmalı. Tıpkı Chris'i takip ettiği gibi."

Amina dudağını ısırıyordu. İtiraz etmek istediği belliydi ama sanırım doğru zaman olmadığını fark etmişti.

Linda hakkında daha fazla bilgi toplamak, kafasında birkaç tahtanın eksik olduğunu gösteren kanıt gibi bir şeyler bulmak için internette arama yaptık ama Linda Lokind neredeyse görünmezdi.

"Şuranda bir şey var," dedi Amina plastik çatalıyla işaret ederek. "Hayır, şurada. Daha yukarıda."

Parmağımı yanağımda yukarıya doğru kaydırdım ve yüzüme bulaşan sosu sildim.

Amina iç geçirdi. Dağınık ve sakar olduğum zamanlar utanır. Çatal bıçağını cerrahi aletler gibi kullanır, ağzını açmasına nere-

deyse gerek olmayacak kadar minik lokmalarla doldurur. Çiğnediğini görmezsiniz.

"Bu gece Tegnérs'a gidelim mi?" dedi. "Lütfen, lütfen, lütfen."

"Mümkün değil."

Tüm öğleden sonra başım ağrımıştı ve tek istediğim divanda yayılmak ve on saat falan uyumaktı. Bugün evde vasat bir akşamı hak ediyordu. Ayrıca Chris'in de rahatsız etmeyeceğini biliyordum. Mesaj gönderip eski bir arkadaşıyla buluşacağını söylemişti; yarın konuşuruz diyordu. Bir şekilde, ondan ayrılma fikri bile titrememe neden oluyordu. Zor olanı göze alıp ona doğruyu mu söylesem yoksa zamanla kendi kendine bitmesini beklesem, bilmiyordum.

"Lütfen," dedi Amina. "Sana yalvarıyorum."

Dans etmek, parti yapmak, birileriyle görüşmek istiyordu. Hiç olmadığı kadar enerjik olduğunu söyledi. Ve tabii ki, en iyi arkadaşlığın hakkını vermek istediğim için, peşine takıldım. Saçmalıyorduk, eski Eurovision şarkılarıyla dans ediyorduk, holdeki aynanın önünde itişiyor, üstümüzü değiştiriyor ve birbirimizin kıyafetlerini deniyorduk. Gece yarısı olmak üzereyken bisikletlerimize atladık ve tepeden aşağıya Tegnérs'a doğru rüzgâr gibi gittik.

Dans pistinde patlayan ışıkların altında saçlarımızı savuruyor ve terliyorduk. Kıvrılarak dans edip, insanların arasında slalom yaparak ilerlerken Amina elimi tutuyordu, çok geçmeden sakallı barmene elma şarabı sipariş etmek için nefesimiz kesilerek bara ulaştık.

Terden sırılsıklam olmuştum ve başım zonkluyordu.

"Şuna bak!" dedi Amina barın diğer tarafını göstererek. "Eski bir arkadaşıyla birlikte olması gerekmiyor muydu?"

Chris arkasını bara vermiş, ayakta duruyordu ve gümüş küpe takmış, omzu açık bir kıyafet giymiş bir kıza doğru hafifçe eğili-

yordu. Birlikte gülüyorlardı ve kızın eli Chris'in dirseğine hafifçe değiyordu.

"Kim bu kız?" dedi Amina.

İçkimi kaptığım gibi barın çevresinden dolaştım. Chris tam diğer tarafa dönmek üzereydi; beni gördüğünde hâlâ gülüyordu.

"Stella! Sen de mi buradasın?"

Sarıldığında tepki olarak vücudumu yay gibi gerdim. Koca küpeli kız bana şaşkınlıkla bakıyordu.

"Bu arkadaşım Beatrice," dedi Chris.

El sıkıştığımız sırada kızı şöyle bir tarttım. Yirmi beş yaş civarındaydı, belki de otuz ve çok ağır makyaj yapmıştı. Büyük dudakları ve sıkı bir vücudu vardı.

"Affedersin," dedim. "'Eski arkadaşım' deyince ben de sandım ki..."

"*Yaşlı mı sandın*?" dedi Beatrice gülerek.

Chris numaradan utanmış gibi yaptı.

"Ee, nereden tanışıyorsunuz?" diye sordum.

"İlk olarak Chris'in eski sevgilisi aracılığıyla tanışmıştık," dedi Beatrice.

Chris duymuyormuş gibi davranıyordu ve bluzunu çok beğendim gibi bir şeyler söyledi. Bu konuşmayı yapmaya hiç hevesli görünmüyordu ama peşini bırakacak değildim.

"Linda'yı mı kastediyorsun?" diye sordum.

Beatrice Chris'e baktı, Chris istersen anlat der gibi omuz silkti.

"Linda'yla okuldan arkadaştık," dedi Beatrice. "Aslında Chris'le ilk tanıştıkları zaman ben de oradaydım. İlişkilerinin başlarında birlikte epeyce zaman geçiriyorduk ama sonra o... hastalandı."

Başını biraz öne eğdi.

"Hastalandı mı?" dedim.

Beatrice başını aşağı yukarı salladı ama daha fazla bir şey söylemedi.

Chris'e dönüp, "Linda beni takip etti," dediğimde eliyle yüzünü kapattı.

"Ciddi misin?"

"Hatta Amina'yı da bulmuş. Bizi senin hakkında uyarmak istiyormuş. Manyakça şeyler yaptığını iddia etti."

"Yüce Tanrım," dedi Chris. "Yeter artık ama. Hayatımı berbat etmeye kararlı, ne pahasına olursa olsun."

"Çok üzücü," dedi Beatrice, Chris'in kolunu okşayarak. "İlk tanıştığımız zaman Linda dünyanın en tatlı insanıydı. O kadar nazik ve düşünceliydi ki. Tamam, belki o zaman bile biraz paranoyak ve kıskançtı ama işlerin bu hale geleceğini hangimiz tahmin edebilirdik?"

"Yardım alamaz mı?" diye sordum. "Bir psikiyatristten falan?"

"Linda ilk gençlik yıllarından beri terapistlere gidiyordu," dedi Chris.

"Ne yazık ki, giderek kötüleşiyor," dedi Beatrice. "Chris onu terk edince kendini iyice kaybetti."

Aşağı yukarı şüphelendiğim gibiydi. Linda Lokind'ın kafası sağlam değildi. Amina'ya anlamlı bir bakış attım.

Omzuma elini koydu.

"Tuvalet," dedi.

"Ama ..."

"Şimdi lütfen. Altıma işemeden."

Kabinlerden birine girip, kapıyı kilitledik ve sırayla çişimizi yaptık. Biraz ateşim var gibi hissediyordum ve keyifsizdim; başım ağırlaşmıştı. Virüs falan mıydı acaba? Belki de son zamanlarda fazla çalışıyordum.

"Senin neyin var?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Çok bitkinim."

Gerçekten de tek istediğim eve gitmek ve yatağa kıvrılmaktı.

"*Şimdi* bana inandın mı?" diye sordum. "Linda Lokind'ın düpedüz sorunlu olduğunu anlıyor musun?"

Eliyle alnına vurdu, ne kadar aptalmışım der gibi.

"Nereden bileyim? İşi şansa bırakmak istemedim."

"Sorun değil," dedim onu rahatlatmak için.

"Fena lezzetli ama," dedi Amina şapşal bir gülümsemeyle.

"Kim?"

"Yavru kedin."

Güldüm ama hemen sonra, aniden gelen bir huzursuzluk hissettim. Nereden çıkmıştı ya da ne anlama geliyordu bilmiyordum ama tüm vücudum ürperdi.

"Hadi gidelim!" dedi Amina kabinin kapısını açarken. "Deli gibi enerji doluyum!"

Zangır zangır titreyen dans pistinin ortasına kadar geldik. Ben bastıran uykuyla savaşırken Amina şov yapıyordu. Kollarını yukarı aşağı hareket ettiriyordu ve kahkahalar dudaklarından sabun baloncukları gibi yükseliyordu.

Az sonra Chris yanımıza geldi. Bana çok yakın dans ediyor, ellerini kalçalarıma koyuyordu. Alkol kokan ılık nefesi ensemi gıdıklıyordu. Müziğin temposunu karnımda hissediyordum. Bacaklarım giderek gücünü kaybediyordu.

Chris'in kolunu tuttum.

"Beatrice nerede?"

"Eve, erkek arkadaşının yanına gitti."

"Kendimi iyi hissetmiyorum. Galiba ben de gitsem iyi olur."

Hem Chris hem de Amina bana endişeyle bakıyordu.

"Seninle geleyim mi?" diye sordu Chris.

"Hayır, sen Amina'yla burada kal. Ben bisikletle eve gidip, yatarım."

Hızlıca yanağından öptüm; Amina'ya da sarıldım.

"Emin misin?" dedi Amina.

"Kusura bakma," dedim.

Temiz hava iyi geldi. Başım artık o kadar ağır gelmiyordu ve bisikletimle şehrin içinden geçip eve doğru ilerlerken bacaklarımda da daha çok güç hissediyordum. İki Tylenol ve bir Hydralyte içip, telefonumla yatağa daldım; hemen sızmışım.

Yastığımdaki titreşimle uyandım; yataktan fırladım ve telefonumu yatak başlığıyla yatağın arasında buldum.

"Alo?"

Telefonun diğer ucunda Amina nefes nefeseydi.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Ne oldu?"

"Chris'le birlikte evine gittim."

Göğsüme bıçak saplanmış gibi hissettim. Ne demek istiyordu?

"Birdenbire gelişti. Birlikte taksiye bindik. Tegnérs'a bisikletle gittiğimi unutmuşum."

Derin bir nefes aldı. Kalbim hızla atıyordu.

"Bir şey oldu mu?" diye sordum.

"Hayır, hayır, hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

Başımı yeniden yastığa bıraktım.

"Tabii ki bir şey olmadı. Ne zannettin?"

"Hayır, tabii ki olmaz."

"Sadece onunla evine gittiğimi haber vermek istedim."

Dert değil, sorun yok, zaten bir şey olmadı gibi bir şeyler söyledim.

Chris'le her şeyi bitirmeye karar vermiştim. Ama şimdi o kadar emin değildim.

"Sen nasılsın? Daha iyi misin?" diye sordu Amina.

"Sanırım."

Saate baktım. Sabah dört buçuktu.

"Şimdi, Dino endişelenmeye başlamadan önce eve git ve yatağına gir."

Amina sinirle güldü.

"Şimdiden iki defa aradı."

"Yarın konuşuruz. Seviyorum seni."

Şarjım yüzde beş kalmıştı. Şarj aletini yerde buldum; tam prize takacaktım ki tanımadığım bir numaradan bir mesaj gelmiş olduğunu gördüm.

Lütfen Chris'ten uzak dur. Tehlikeli biri.

@novaebook

75

Buz gibi ter içinde uyanıyorum, saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Belki daha gece yarısı bile olmamıştır, belki de sabah olmak üzere. Burada zamanın geçmesinin bir anlamı yok.

Bir şey beni kovalıyor. Yataktan hızla kalkıyorum ve odanın içinde dört dönüyorum. Koku ilk geldiğimdeki kadar keskin ve fazla.

Dehşet verici görüntüler zihnime hücum ederken kilitli kapıya delirmiş gibi vuruyorum. Rüya ile gerçek arasındaki sınır ortadan kalkıyor ve gördüklerimi gerçekten yaşıyormuş gibi hissediyorum.

"Çıkarın beni!" Kapıya kükrüyorum, yumruklarım zonkluyor ve acıyor ama vurmaya devam ediyorum.

Chris'in yerde yatan kana bulanmış vücudunun görüntüsü zihnimde. Karnındaki kesiklerden temiz kan oluk oluk akarken nasıl sarsıldığını ve debelendiğini görüyorum.

"Kapıyı açın!"

Alnımı metal kapıya vuruyorum ve dizlerimin üstüne çökerken tırnaklarım umutsuzca kapıyı tırmalıyor.

Sonunda sürgü açılıyor ve korku dolu gözler bana bakıyor. Gelen Elsa.

"Yardım et," diye inliyorum.

Boğuluyorum. Yere çuval gibi yığılmış olmama rağmen vücudum hâlâ çöküyor. Kalkmaya ve kollarımı uzatmaya uğraşıyorum ama hava çok yoğun. Sanki çimentonun içinde yüzüyorum.

"Anne! Anne!"

Elsa kapıdan uzaklaşmamı emrediyor ve emekleyerek, yavaş yavaş geriye gitmeye çalıştığım sırada Elsa'nın yardım çağırdığını duyuyorum.

Beni muayene ettikleri sırada sırtüstü yatıyor ve boş gözlerle tavana bakıyorum. Yüzleri uzaklarda, belli belirsiz fısıltıları uzaktan geliyor.

Chris'in ölürkenki görüntüsü tekrar tekrar gözümde canlanıyor. Yerde yatan, nabız gibi atan kanlı vücudu.

Sağlık görevlilerinden biri tokat atıyor. Nefes almakta zorlandığımı, boğazımda bir sorun olduğunu anlatıyorum. Dudaklarıma bir bardak su dayıyor ama suyun çoğu yanaklarımdan ve çenemden akıyor. Beni oturtmak için gardiyanlardan birinden yardım alıyor.

Yüzümde tanımadığım eller var. Ağzımın içini kontrol eden plastik eldivenler. Biri ağzıma iki ilaç sokuşturuyor ve uyuyacağımı söylüyor.

"Hayır!" diye haykırıyorum, kollarımı bacaklarımı savurarak.

Uyku tehlikeli. Oraya dönmek istemiyorum.

"İstemiyorum!" diye çığlık atıyorum.

Arkamda duruyor, beni tutuyorlar.

Derin bir nefes alıp, tutuyorum. Oksijenin kanımda aktığını hissedebiliyorum, sonra nabzım yavaşlamaya başlıyor.

Elsa'yı görüyorum, bir köşeye sığınmış, titriyor, kaybolmuş bir çocuk gibi görünüyor.

"Polis," diyebiliyorum. "Polisle konuşmak istiyorum."

Onlara ne söyleyeceğimi bilmiyorum: tüm gerçeği mi, gerçeğin bir bölümünü mü yoksa gerçekle hiç de alakası olmayan bir şey mi. Sadece konuşmam gerektiğini biliyorum. Patlamadan önce söylemeliyim.

76

Chris benimle eve gelmek istiyordu.

Nasıl yaşadığını görmek istiyorum, diye mesaj atmıştı. *Annenle ve babanla da tanışmayı çok isterim ama onu biraz ertelesek iyi olur belki. Neyse, zaten tatildeler, yani mükemmel olacak.*

Etrafa baktım. Kıyafetler, çantalar, çeşitli eşyalar etrafa yayılmıştı. Mutfak sanki içeride bir şey ölmüş gibi kokuyordu ve çamaşır odasında iç çamaşırları ve atletlerden bir dağ yapmayı başarmıştım.

Tamam, diye cevapladım. *Ama bana iki saat ver*

Onunla konuşmam gerekiyordu. Bu böyle devam edemezdi. Rahat tavırlarından ve anı yaşama arzusundan zevk alsam da aramızdaki ilişkinin ne olduğu konusunda ikimizin de aynı fikirde olduğundan emin olmalıydım. Birinin incinmesinden korkuyordum.

Araba olayından sonra, Annemle babam cuma günü dönmeden önce evi toparlamanın kesinlikle zararı olmazdı. İşe salondan başladım. Ortalığı düzelttim, elektrik süpürgesiyle süpürdüm ve masayı sildim. Mutfakta, bulaşık makinesini boşalttım ve tekrar doldurdum, etraftaki malzemeleri dolaplara koydum ve tezgâhı pırıl pırıl olana kadar ovaladım.

Sonunda giriş kapısının yanında bir çöp torbası yığını oluşmuştu. Torbaları kapıdan çıkarırken kokudan burnumun direği kırılacaktı.

Güneşin battığı ama gökyüzünde hâlâ biraz ışığın kaldığı, ha-

vanın durgun olduğu ve kuşların ninniler söylediği ılık yaz akşamlarına bayılıyorum.

Çöp torbalarını çöp kovasına attıktan sonra, garaj kapısının önünde biraz oyalanıp, vücudumda nadiren hissettiğim huzurun tadını çıkardım.

Birdenbire çalılıkların arasında bir şey kıpırdandı. Hızlı bir hareket olmuştu. Bir kuş olabilir mi?

Kontrol etmek için o tarafa doğru yürüdüm. Yeniden kıpırdanma oldu ve duvara büyük bir gölge yansıdı.

Yüreğim ağzıma gelmişti. Nefes almaya cesaret edemiyordum. "Orada biri mi var?" diye yüksek sesle sordum.

Beş metre ötede, çalılıklar yine hareket etti. Ezilen yaprak sesleri, çatırdayan bir dal.

"Kim var orada?

Telefonumu almak için ceplerimi karıştırdım ama telefonu evde bıraktığımı fark ettim.

Hızla eve girip, kapıyı kapattım. Her iki kilidi de çevirdim ve soluk soluğa nefesimin sesini dinledim.

Hayal mi görüyordum? Paranoyak mı oluyordum?

Belki de sadece bir kuştu. Büyük bir kuş. Ya da başka bir hayvan. Kedi olabilir mi?

Yoksa birileri etrafı mı gözetliyordu?

Chris bir buket gül getirmişti. Çöpü dışarı çıkarırken olanlardan bahsetmedim.

Evin içerisinde bir müzeyi dolaşır gibi hareket ediyordu. Odama girdiğinde ilk işi yatağıma oturup, sağlamlığını test etmek ister gibi zıplamak oldu. Sonra üstü gitmek istediğim yerleri gösteren raptiyelerle dolu Asya haritasının asılı olduğu duvara gözü takıldı.

"Haritan var mıydı?"

Oldukça tuhaftı. Hediyeyi verdiğinde de bir şey diyememiştim, şimdi de ne diyeceğimi bilmiyordum.

Chris *önemli değil* anlamında bir hareket yaptı.

"Biliyor musun?" dedi. "İşlerimi önümüzdeki yıl Şubat ve Mart aylarında boş olacak şekilde ayarladım. Asya'ya gitmek için çok iyi bir zaman."

Sadece gülümsedim. Ne diyebilirdim? Tek başıma gitmeyi tercih ettiğimi mi? Benimle gelme şansının olmadığını mı?

Chris bana yaslandı. Saçlarımı nazikçe kenara aldı ve beni yavaşça öptü. Eli iç çamaşırımın dikişleri üzerinde kayıyordu; gözlerimi kapattığımda patlayan havai fişekler gördüm. Başka hiç kimseden bu kadar etkilenmemiştim.

"Annenle baban nerede yatıyorlar?"

Beni bırakmadan, geri geri kapıdan çıktı.

"Orada mı?" dedi Annemle babamın yatak odasını göstererek.

Gönülsüzce katıldığım dansıyla beni koridordan geçirdi. Yataklarına uzanmayacaktım herhalde. Chris'i iterek uzaklaştırdım ama hemen geri geldi. Kapı açıldı ve yatak odalarına girdik. Vücudumu gerdim, kapının kolunu yakaladım ve direndim.

"Orada olmaz."

Chris güldü ve beni bıraktı. Orada öylece, hareketsiz duruyor, çift kişilik yatağa bakıyordu.

"Demek Papaz Baba burada uyuyor."

Bana baktığında, gülümsemesindeki küçümsemeyi gördüm.

"Hadi ama," dedi kollarını bana dolayarak. "Sana annecikle babacığın yatağında sahip olmak istiyorum."

"Hayır, yapma!"

Onunla mücadele ediyordum. Beni yatağa devirmeyi denedi ama belli ki gücümü küçümsemişti. Ayaklarımı yeri vantuz gibi tutuncaya kadar enerjiyle doldurdum, sonra vücudumun üst kıs-

mını onu itmek için kullandım. Hentbol sahasının altı metre çizgisinde bundan çok daha zorlu güreşlere tutuşmuştum.

"Tamam, tamam," dedi Chris gülerek ve yüz ifadesiyle beni yumuşatmaya çalışarak. "Sadece bir fikirdi. Bir deneme. Yeni şeyler denemeyi sevmez misin?"

Dosya dolabının kilitli çekmecesindeki eşyaları düşündüm.

"En azından böyle değil," dedim.

"Hayır mı?"

Tüm isteğim kaybolmuştu.

"Gel gidip biraz divanda oturalım."

Chris incinmiş gibi bir yüz ifadesi takındı ve peşimden merdivenlerden inmeden önce biraz bekledi. Televizyonu açtım ve başımı omzuna koydum. Düşüncelerim son hız akıyordu.

Chris'le kalmamın nedeni neydi? Hiçbir zaman hiçbir şeyin olmamasından o kadar sıkılmıştım ki, Chris karşıma çıkınca bilinmeyene balıklama dalmıştım. Peki ama şimdi? Erkek arkadaş falan istemiyordum, hele de otuz iki yaşında olanını hiç. Benimkilerin yatağında deneme yapacak falan da değildim. Her şeyden önemlisi, asırlardır hayalini kurduğum yolculuğa çıkmak istiyordum. Hiçbir erkek de yolumda duramazdı.

Chris'e baktım. Yakınlarında bulunduğum en güzel varlıklardan biri olduğuna en ufak bir şüphem bile yoktu. Ama önemli miydi? Daha on dokuz yaşında bile değildim; önümde uzun bir ömür vardı.

Chris uzun uzun bana baktı. Gülümsemesi yine nazik ve hayranlık verici haline dönmüştü. Tüm sert çizgiler kaybolmuştu.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim bir şeyin söylenmesi gerektiğiydi.

77

Ertesi sabah Chris'in toplantısı vardı, aceleyle çıktı. Elimde deterjan şişesi ve temizlik beziyle dolaşıp evde bıraktığı tüm izleri sildim.

Amina'ya mesaj yazdım:

Galiba Chris'i bırakmam lazım

Neden??? yazdı.

Kelimelerimi seçmek için uğraşıyor, taslak üstüne taslak kaydediyor, hepsini siliyor ve yeniden yazıyordum. Sonunda bir şey gönderebildim:

Galiba bana bağlanıyor

Amina neredeyse bir saat boyunca cevap yazmadı. Sonra herhalde en iyisi olur diye yazdı.

O gün akşamüzeri annemle babam tatilden döndüler.

"Burası çok iyi görünüyor," dedi Annem.

İyi zaman geçirdiniz mi diye sorduğumda, ikisi de gülümsedi ve başlarını salladı.

"Sen de orada olmalıydın," dedi Annem.

Olmamam iyi olmuş.

Keyifleri yerindeydi. Babam şakalar yapıyor, kendini komik duruma düşürüyordu. Annem valizini boşaltmaya çalışırken gelip karnını gıdıkladı, arkasından ona sarıldı ve ensesinden öptü.

"Ona ne yaptın?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?" diye kıkırdadı annem.

@novaebook

"Evet, ne demek istiyorsun?" dedi babam, beni de yanlarımdan gıdıklayarak; mutfağa kaçarak kurtulabildim.

"Mutluluk hapı falan mı aldı?"

"Babanın ihtiyaç duyduğu tek mutluluk hapı benim," diye güldü Annem.

Antrenmandan çıkınca Amina'yla buluşmak için bisikletimle spor salonuna doğru yola çıktım. Hava kararmaya başlamıştı ama Şehir Parkı hâlâ ılık yaz havasının tadını çıkaran insanlarla doluydu. Biri şarkı söylüyor, gitar çalıyordu; bir grup futbol oynuyordu; sevgilileriyle buluşmuş birileri vardı.

Kapalı havuzun yakınında, bir anne ördek paytak paytak yürüyerek ortaya çıktı, yavruları da peşinden gidiyordu. Frene bastım ve güvenle karşıya geçebilmeleri için bisikletimden indim.

Orada durmuş, ördek yavrularının çakıltaşları üzerinde yalpalayarak ilerleyişlerine sırıtırken arkamdan bana yaklaşan birinin ayak seslerini duydum. Bisikletimi, ördekleri korkutmamaya dikkat ederek yan tarafa çektim.

"Lütfen beni dinle."

Arkama dönünce Linda Lokind'ın iki metre geride durduğunu gördüm.

"Tanrı aşkına!" dedim. "Beni rahat bırak. Chris'le aramda ciddi bir şey yok. Rahat ol."

Sanki bilmediği bir dilde konuşuyormuşum gibi bakıyordu.

"Senin hakkında her şeyi biliyorum," dedim. "Yardıma ihtiyacın var senin. İlaç ya da başka bir şey. Hemen, şimdi buradan gitmezsen sana ne yaparım, bilmiyorum."

Yüksek sesle konuşuyordum. Yakınlardaki insanların duyabilecek olması umurumda değildi.

"Elbette," dedi Linda. "Chris hasta olduğumu söylüyor. Akıl hastası diyor, değil mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Sadece Chris değil. Polis de sana inanmamış. Ayrıca eski arkadaşın Beatrice'le de tanıştım."

Linda'nın eli kasıldı ve pantolon cebinin yanına düşüverdi. Yana doğru döndüğü için ne yaptığını göremiyordum. Cebinde bir şey mi vardı? Yürümeye başladım, bisikletimi itiyordum.

"Beni aldattığı kızdan bahsetmiştim," dedi Linda. "Telefonunda mesajlarını gördüğüm kız."

Hızlandım ama Linda peşimden geliyordu.

"Beatrice'di, en iyi arkadaşım. En iyi arkadaşımla yattı. Sonra da onun beynini yıkadı. Beatrice hâlâ her şeyin benim hatam olduğunu, bir tür ruh hastalığı yaşadığımı düşünüyor."

Durdum ve bisikleti aramızda engel olacak şekilde çevirdim.

"Yalan söylüyorsun."

Daha fazlasına dayanamayacaktım. Chris de, Linda da, Beatrice de cehenneme gidebilirdi.

"Sana yemin ederim doğru."

"Bana ne," dedim.

Yakındaki çimenlik alanda birkaç aile çiçekli battaniyelerin üstüne yayılmış piknik yapıyorlardı. Beş yaşlarında iki kız oyuncak atlarının üzerinde dörtnala gidiyor, birbirlerine dil çıkarıyorlardı. Biri o yaşlardaki halime çok benziyordu.

"Geçen kış bir gün yatak odasına bir resim asacaktım," dedi Linda. "Chris duvara bira şişesi attığında düşmüştü. Yeniden çivi çakıp asmıştım, geldi ve kontrol etti. *Eğik lan bu. Çivi eğik.* Özür diledim ve hemen düzelteceğimi söyledim."

Kelimeleri açık bir yaradan boşalan kan gibiydi. Gözlerimi çimenlikte gülen küçük kızlardan ayırmaya cesaret edemiyordum.

"Çekice uzandım ama Chris benden hızlı davrandı. Beni yatağa fırlattı ve çekici havada savurdu. *Boktan bir resmi düzgün asmayı bile beceremiyorsun!*"

Her yerim karıncalanıyordu. Çimenlikteki kızlar neşeyle çığlıklar atarken Linda önümde duruyordu.

"Bana o çekiçle tecavüz etti."

Tiksinti üstümde dalga gibi yayılıyordu.

Bu kadar yeter!"

Linda elini cebine soktu.

"Onun canını yakmak isterdim. Onun da aynı benim gibi acı çekmesini isterdim."

Yanakları kıpkırmızıydı; boynunu ileriye doğru uzatmış, kaşlarını indirmişti. Beni korkutuyordu.

"Onu öldürebilirdim."

Bisikletime atladım ve spor salonuna yöneldim. Amina daha antrenmanını bitirip yanıma gelmeden telefonumda Chris'i aratmış ve rehberimden silmiştim.

@novaebook

78

Michael Blomberg karşımda düğmelerini neredeyse göbeğine kadar açtığı gök mavisi gömleğiyle oturuyor. Eli olacak o dev pençesini masanın üstüne koyuyor ve bana sanki babammış gibi bakıyor.

"Neden Agnes Thelin'le görüşmek istiyorsun?"

"Anlatacağım."

"Ne anlatacaksın?"

Omuz silkiyorum.

"Ne olduğunu."

Kocaman elini boş versene der gibi sallıyor.

"Dinle. Ulrika'yla konuştum; mümkün olduğunca uzun süre sessiz kalman gerektiğine karar verdik."

Masanın altında yumruklarımı sıkıyorum.

"Onunla hâlâ sevişiyor musun?"

Blomberg sanki biri kasıklarına tekmeyi basmış gibi bakıyor.

"Cevap vermene gerek yok," diyorum. "Bilmemeyi tercih ederim."

Blomberg eliyle ağzını şöyle bir siliyor.

"O iş çok uzun zaman önceydi," diyor sessizce. "Bu olaya kadar, Ulrika'yı yıllardır görmemiştim."

Boynundan aşağıya ve kulaklarının arkasından süzülen terleri siliyor. Sonra bilgisayarını masanın üstüne koyuyor. Ekrana bakıyor ve tuşlara gürültüyle basarak bir şeyler yazdıktan sonra nihayet yeniden yüzüme bakıyor.

"Savcının tezi Amina ile Christopher Olsen'ın senden habersiz görüştükleri yönünde."

"Ne? Ciddi misin?"

"Savcı Olsen'ın seni Amina ile aldattığına ve senin, tabiri caizse, duruma uyandığına inanıyor," diyor Blomberg.

Kelimeler ağzından acımasızca dökülüyor. Benden kaynaklanıyor olmalı, biliyorum ama bana o kadar yabancı geliyor ki, sanki Reddit'te okuyacağın türden bir şey.

"Aldattığına?"

Başıyla onaylıyor.

"Aralarında olanları keşfettiğine ve Olsen'ı öldürmeye karar verdiğine inanıyorlar."

"Dur biraz. Savcı Chris'i öldürdüğümü düşünüyor çünkü o ve Amina... ne yani... seks yapmış diye mi?"

"Evet."

"Kıskandığım için yani?"

"Kıskandın? İhanete uğradın? Ne bileyim ben?" diyor.

"Bildiğin saçmalık bu!"

Göğüs kafesim öfkeyle kabarıyor. Anlatmam gerek. Herkesin gerçekte ne olduğunu bilmesi gerek.

"Amina'yı önemsiyor musun?" diye soruyor Blomberg.

"Ne diyorsun sen be? Onu çok seviyorum!"

"O zaman söyleyeceklerimi dinle."

Homurdanıyorum ama kendimi dinlemeye zorluyorum.

"Amina'nın iyiliği için," diyor Blomberg.

Onu, gözlerindeki korkuyu, yok olan hayallerini gözümde canlandırabiliyorum ve yıkılıyorum, sanki vücudum un ufak oluyor. Amina olmasaydı, bugün nerede oldurdum, *kim* olurdum bilmiyorum. Onu asla yüzüstü bırakmam.

"Savcı büyük olasılıkla Olsen'ın evine onu öldürme niyetiyle gittiğini iddia edecek. Ama bu argümanları güçsüz bir dizi dolay-

lı kanıta dayanıyor," diyor Blomberg. "Tabii ki, seni apartmanın dışında gördüğünü söyleyen komşu görgü tanıkları. Ama o kız kolay yıpratılır, mükemmel görgü tanığı sayılmaz."

Gözlerini bilgisayarının ekranından ayırmıyor.

"Sonra, ayakkabı izi ve biber gazı kalıntıları var. Saç kılları, deri parçaları ve kıyafetlerden kalan lifler. Ama Olsen'ı senin öldürdüğünü gösteren direkt kanıt yok."

"Yani."

Ekranı bana doğru çeviriyor ama küçücük harfleri okuyacak gücüm yok.

"Olsen'ın bigisayarında da kanıtlar buldular, mesajlar ve sohbetler falan. Orada burada birkaç telefon kaydı."

Blomberg'in sesi sakin ve tutarlı, kendimi biraz daha toplamamı sağlıyor.

"Şu an için en önemli şey bir şahidinin olması, Stella."

"Yani?" diyorum; ne demek istediğinden emin değilim.

Tekrar bana bakıyor.

"Savcının elindeki saatler su götürür çünkü adli tabibin söylediği cinayet saatinde senin şahidin var."

Kelimeler beynimde fırtına gibi esiyor.

"Şahidim mi var?"

Mümkün değil gibi görünüyor.

"Adli tıp raporuna göre Olsen sabah bir ile üç arasında ölmüş."

Hâlâ anlayamıyorum.

"O saatte sen çoktan eve gelmiştin, Stella."

"Öyle mi? Hayır...?"

"Baban saate bakmış. O gece eve on ikiye çeyrek kala geldiğinden yüzde yüz emin."

Babam? On ikiye çeyrek kala?

Zaman algım berbattır. Zamana hâkim değilimdir.

"Bu doğru olamaz," diyorum.

"Elbette doğru. Baban emin olduğunu söylüyorsa, kesinlikle doğrudur."

Blomberg'in sonrasında söylediklerini duymuyorum bile.

Neler olup bittiğini anlamaya başlıyorum.

"Babanın yalan söyleyeceğini düşünmüyorsun herhalde?"

@novaebook

79

Doğum günümde yemek yiyeceğimiz restoranı seçen Babamdı. İtalyan restoranıydı tabii ki. İtalyan yemeklerine ve lanet olası spagettigillerle en ufak bir bağlantısı olan her şeye takıntılıdır, üstelik annemle benim de aynı zevki paylaştığımızı varsayar.

İtalya'da geçirdiğimiz tüm o tatiller. Dürüst olayım: bruschetta ve makarna, *birra grande* ve vino rosso ve "*Ciao bella?*" lafını ağızlarından düşürmeyen tüm o yılışık, yağlı saçlı garsonlardan artık gına geldi.

Yani, doğum günüm için gittiğimiz akşam yemeğinden fazla bir beklentim yoktu ama annemle babam tüm yaz başımın etini yemişlerdi ve araba olayını da düşününce, onları üzmeyi çok da istemiyordum.

Akşam pek iyi başlamadı. Restoran rezervasyonumuzu yanlış gece için yapmayı becermişti; belki de babam hata yapmıştı, bilmiyorum. Sonra şarap sipariş etmeme izin vermedi.

"On dokuz yaşına giriyorum," dedim. "Kanunlar benden yana."

"Kanunlar mükemmel değil," dedi babam.

En azından gülümsüyordu.

"Hukuk uzmanımız bu konuda ne der?"

Şansıma, annem de benden yanaydı.

"Tabii ki şarap içebilir."

Bu kadar istekli olmamın nedeni, yemeğin yanında ne içtiğimin çok önemli olması değildi. Önemli olan ilkelerdi.

Yemeğimiz bitince bana bir kart verdiler, içinde restorandan çıkıp köşeyi dönmem gerektiğini gösteren bir harita vardı. Haritanın gösterdiği noktada gidonuna kocaman çirkin bir kurdele bağlanmış pembe Vespa duruyordu. Gözlerime inanamadım! Babam yolculuğum için nakit para isteğimi görmezden gelmiş ve otuz bin kronu bir Vespa'ya harcamıştı.

"Ama demiştim ya..."

"Bir 'teşekkür' yeterli," dedi babam.

Kendimden nefret ediyordum. Tabii ki minnet duymalıydım, kollarımı babamın boynuna dolamalıydım ama olduğum yere çakılıp kalmıştım ve içim karmaşık duygularla doluydu. Neyim vardı ki benim?

Tatlıdan sonra, sessiz ve midelerimiz tıka basa dolu halde oturup birbirimize baktık. Telefonumu düzenli aralıklarla kontrol ediyordum. Facebook'tan sürekli tebrik mesajları geliyordu ama Amina'dan henüz ses çıkmamıştı.

"Ben az sonra kalkarım," dedim.

Babam, tabii ki, rahatsız oldu. Sonuçta benim için bir doğum günü yemeği organize etmişlerdi ama ben yanlarında kalmıyordum.

"Amina'yla dışarı çıkıyoruz," dedim üzerime ceketimi giyerken. "Yemek için ve hediye için çok teşekkür ederim."

"Vespa'yı alıyor musun?" diye sordu Babam.

Şarap kadehime baktım. Konu bu muydu yani? Eğer Vespa'm olursa içki içemeyeceğimi biliyordu.

"Endişelenme," dedi Annem. "Bu gece eve götürmenin bir yolunu buluruz."

Melankolik bir gülümsemeyle ayağa kalktı, birbirimize sarılırken gözlerimi kapadım. Birdenbire kendimi acayip mutsuz hissettim. Pişmanlık, özlem; içimde derin bir acı hissediyordum ve anneme uzun süre sarıldım.

Babam masadan kalkmadı. Onunla sarılmamız garipti, soğuktu. Oradan ayrılırken bana nasıl baktıklarını gördüm.

Yaz sonunda sıcağın bir kokusu oluyor. Sıcaklıklar uzun süre devam ettiğinde, havaya öyle bir siniyor ki, o kokuyu ancak sürekli yağan yağmur temizleyebiliyor.

Fjelievägen'den karşıya geçtim ve spor alanlarının önünden yürüdüm. Elma ve sauna gibi kokuyordu, biri yakındaki koşu parkurunun beton duvarında top sektiriyordu. Neşeli sesler ve kontrolsüzce atılan kahkahalar Ringvägen'in monoton trafik gürültüsünü bastırıyordu.

Aslında herhangi bir planım yoktu. Perşembe gecesi Amina'yla konuştuğumda, canım hiçbir şey yapmak istemiyor, demiştim. Annemle ve babamla yemek yiyecek ve hemen eve gidip takılacaktım.

Ama şimdi, geceyi boşa harcamak hata olacak gibi geliyordu. Şarap keyfimi yerine getirmişti, zaten cumartesi günkü vardiyamı da ertesi gün istersem geç kalkabileyim diye başka biriyle değiştirmiştim. Amina'ya mesaj attım; sonraki bir dakika içinde cevap yazmayınca, bu defa telefon ettim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Bir çatırtı sesi oldu, bir şey düşmüş gibi.

Amina bir an kayboldu ama geri geldiğinde sesi daha netti. Biraz hızlı nefes alıyordu ve meşgul gibiydi.

"Chris'le beraberim," dedi.

"Chris?"

Göğsüme taş gibi bir şey oturdu.

"Chris'le ne işin var?"

Hemen cevap vermedi.

"Oh, şey... işte, takılıyorduk."

Bir süre kimse bir şey söylemedi. Ne oluyordu böyle?

Amina'yla Chris ben yokken birlikte zaman mı geçiriyorlardı? "Sana sürpriz yapacaktık."

Sanki beyaz bir yalandı duyduğum.

"Chris'in evinde misin? Beş dakikada oraya gelirim."

"Beş dakika mı?" dedi Amina.

Sonra bir nefeste kelimeler ağzından dökülüverdi ve söylediklerini düşünmeye fırsatım bile olmadan telefonu kapatmış bulundum.

Amina'nın asla arkamdan iş çevirmeyeceğini biliyordum. Chris'le asla bir şey yapmazdı; kesinlikle, önceden benimle konuşmadan asla. Ama sesinde yanlış bir şeyler olduğunu hissetmiştim.

Linda'nın Stadsparken'da anlattığı iğrenç olay geldi aklıma, hızlandım, Polhem'i geçtim, aşağıya, hobi bahçelerine doğru yöneldim. Dokuzuncu sınıftayken kısa bir süre Polhem'de son sınıf öğrencisi olan bir çocukla çıkmıştım. Amina'yla birlikte birkaç defa öğleden sonra okulu kırmıştık; sadece köşede sapada kalan oyun parkında oturmuş, arka arkaya sigara içip, öfkeli ergenlerin yaptıklarını yapmıştık; ehliyetini ve babalarının arabalarını almış gençleri bekliyorduk. Bizim yaşımızdaki çocukların gözünde muazzam statüleri vardı.

Chris'in sokağına dönerken telefonum çaldı.

"Selam," dedi Amina nefes nefese. "Dışarıda bekle. Aşağıya iniyorum."

"Neden?"

Sokağın sonundaki sarı binayı inceliyordum, ışıklar yanmadan önce merdivenlerdeki hareketliliği fark ettim.

"Geliyorum," dedi Amina nefes nefese.

"Ne oluyor?"

Telefonu kapattı. Hemen sonra kapı hızla açıldı ve Amina sokağa fırladı.

Hızlıca birkaç adım attım ve ortada buluştuk.

Gözleri kocaman açılmıştı ve nefesi küçük, şiddetli patlamalar halindeydi.

"Onu unutalım."

Gözlerini indirip, asfalta bakmaya başlamıştı. Maskarası dağılmıştı ve ayakkabılarının bağcıklarını bağlamamıştı.

"Neden?" dedim.

"Chris Olsen denen pisliği unutalım."

@novaebook

80

İlk defa, az da olsa dinlenmiş uyandım. Her şeye yeni bir gözle ve daha sağlıklı bakabiliyorum. Kesintisiz uyumayı beceremediğin zamana kadar uykunun ne kadar önemli olduğunu anlamıyorsun.

Polis kahvaltıdan sonra bir görüşme daha ayarladı. Kuru ekmek dilimini ağır ağır çiğniyorum ve Agnes Thelin'e ne söyleyeceğimi düşünüyorum.

Elsa ve Jimmy benimle birlikte asansöre biniyor, Michael Blomberg'in beklediği aşağıdaki sorgu odasına gidiyoruz.

"Günaydın, Stella," diyor.

Gergin görünüyor. Söyleyeceklerimden korkuyor mu? Dar ceketini çıkarmak için uğraşırken oflayıp pufluyor. Lacivert gömlek giymiş.

Agnes Thelin tam karşıma oturup kayıt cihazını çalıştırmadan önce biraz hoş beş ediyor.

"Son görüşmemizden beri düşünmek için zamanın oldu, Stella. Bana söylemek ya da açıklığa kavuşturmak istediğin bir şey var mı?"

"Aslında..."

Agnes Thelin sabırla gülümsüyor.

"Sanmıyorum," diyorum göz ucuyla kravatıyla oynayan Blomberg'e bakarak.

"Şu var ki, cinayetin işlendiği gün yaptıkların ..." diyor Agnes Thelin. "Tam olarak yerine oturtamıyoruz, Stella."

"Öyle mi?"

Uzun bir süre bir şey söylemeden beni izliyor. Biraz fazla uzun bir süre. Bakışlarından kurtulmak için sonunda bir şey söylemem gerekiyor, herhangi bir şey.

"Blomberg Babamın bana şahit olduğunu söyledi."

Avukatın gözleri büyüyor. Burnunu kaşıyor.

"Aslında," diyor Agnes Thelin, Blomberg'e bakarak. "Bu o kadar da basit olmayabilir."

"Ya? Neden?" diye soruyorum.

"Bir insanın tam olarak hangi dakikada öldüğünü belirlemek neredeyse imkânsızdır."

"Peki ya komşu? Dışarıdan çığlık seslerini saat birde duymamış mıydı?"

Agnes Thelin cevap vermiyor. Hâlâ ona ne kadar açıklama yapacağımı bilmiyorum.

"O gece Stortorget'ten ayrıldıktan sonra tam olarak ne yaptığını hatırlamaya çalışabilir misin, Stella?"

Derin, sık sık nefes alıyorum.

Hafızamda bir sorun yok. Yaptığım her şeyi hatırlıyorum.

"Babam ne diyor?" diye soruyorum.

Agnes Thelin gözlerimin içine bakıyor.

"Baban cuma gecesi eve tam 11.45'te geldiğini söylüyor. Bundan yüzde yüz emin olduğunu söylüyor."

Hâlâ anlamıyorum. Babam mahkemede yalan mı söyleyecek? Neden?

"Seninle konuştuğunu söylüyor. Doğru mu?"

Kıpırdanıyorum ama bir şey söylemiyorum.

Agnes'ın bana sonraki bakışında davet var gibi.

"O gece eve gerçekte kaçta geldin, Stella?"

Bana doğru eğiliyor ama ben ondan uzağa, her şeyden uzağa, arkasındaki çıplak duvara bakıyorum. Amina'yı düşünüyorum.

Hâlâ dehşet içerisinde nefes alıp verdiğini duyabiliyorum. Solan bakışlarını görebiliyorum.

"Babanın verdiği bilgi doğru mu, Stella? O gece eve on ikiye çeyrek kala mı geldin?"

"Mm."

"Anlamadım?"

Odada ölüm sessizliği var. Her şey nefesini tutuyor.

"Saat ikiye kadar evde değildim."

İçim rahatlıyor.

Blomberg'in gözleri neredeyse yuvasından çıkacak ama Agnes Thelin rahat bir nefes alıyor ve ben artık sadece ona bakıyorum.

"O gece ne oldu, Stella?"

"Bisikletle Chris'in evine gittim."

Amina'yı düşünüyorum. Doktor önlüğüyle önümde durduğunu hayal ediyorum. Işıl ışıl parlıyor, her zamanki gibi. Şimdilerde tıp fakültesine başlamış olmalı. Paylaştığımız onca yılı, yaptığımız şeyleri düşünüyorum. Endişe hissetmiyorum, koku kayboluyor, her şey yolunda.

"Sonra ne oldu?" diye soruyor Agnes Thelin.

Blomberg alnındaki teri siliyor.

Amina hakkında söylediklerini düşünüyorum. *Amina'ya önem veriyorsan hiçbir şey söylemezsin.*

Teddy ve Shirine'i düşünüyorum; Asya'ya yapacağım yolculuğu düşünüyorum. Annemle babamı düşünüyorum.

Tecavüzcüyü düşünüyorum.

Artık sessiz kalamam.

81

Amina çekinerek kadehi dudaklarına götürdü.

"Sana sürpriz yapacaktık," dedi. "Birlikte bir şeyler düşünecektik. Evine gelmemi istedi."

Gözlerimi üzerinden ayırmıyordum. Hızlıca bir yudum aldı.

"Beni öptü," dedi sonra, sanki arada aklına gelmiş gibi.

"Ne? Chris seni öptü mü?"

Rosé şarabımdan kocaman bir yudum aldım.

"Sana yemin ederim, hiç beklemiyordum. Birdenbire geldi, üstüme çıkmıştı ve dudakları... onu uzaklaştırmaya çalıştım. Bana inanmalısın."

Ona dik dik bakıp, şarabın geri kalanını bir yudumda içtim. Stortorget'te dışarıdaki masalardan birinde oturuyorduk; cuma gecesiydi ve içerisi ağzına kadar doluydu. Öyleyken bile, kendi küçük baloncuğumuzun içinde yalnızmışız gibi hissediyordum, sadece Amina ve ben. Dünyanın geri kalanı bizim için vasat asansör müziği gibiydi.

"Bana güveniyorsun, değil mi? Biliyorsun onunla asla bir şey yapmam," dedi Amina.

Devasa göz bebekleri bir büyüyor bir küçülüyordu. Bu onur meselesiydi, tabii. Biz dosttuk.

"Tabii ki," dedim, ne kadar berbat bir yalancı olduğunu bildiğim için.

"Pisliğin teki, tam amsalak," dedi. "Tanrım, *bu* da yapılmaz artık. Bizim çok yakın arkadaş olduğumuzu biliyor. Ne fark eder, sen..."

Sustu; belli ki söylediğine pişman olmuştu.

"Ben ne?"

Başını öne eğdi ve kolyesiyle oynamaya başladı; ona on sekizinci doğum gününde verdiğim gümüş topla.

"Sen onu terk edecek de olsan."

"Ama haberi bile yoktu ki," dedim.

"Hayır, tabii yoktu."

Gümüş topla oynamaya devam ediyordu.

"Ona söyledin mi?"

Gerçekten de yalan söylemeyi hiç beceremiyor.

"Özür dilerim. Beni sıkıştırıp durdu. Sana bir sürü mesaj attığını ama senin cevap vermediğini söyledi. Bir sorun olduğunu biliyordu."

Tek bir kelime bile söyleyemedim. Ona bakmak bile istemedim.

"Yaramaz bir yaz kedisiydi," dedi Amina zorlama bir gülümsemeyle. "Belki de böyle bitmesi en iyisi oldu. Şimdi artık nasıl bir pislik olduğunu biliyoruz.

Gülümseyemedim. Olup bitenlerin olumlu bir yanını da göremedim. Olanları hâlâ sindirmeye çalışıyordum.

Gerçekten kızgın olmak istiyordum. Chris'i arayıp ona hastalıklı bir domuz olduğunu ve cehenneme gidebileceğini söylemek istiyordum. Ama benim için çok yeni olan başka duygular yüzünden öfkem arka planda kalıyordu.

Her şeyin ötesinde, kendimi aldatılmış hissediyordum.

Ertesi gün Facebook ve Snapchat'ten mesaj atmaya devam etti. Cevap verme içgüdüme direndim ve onu her yerden engelledim. Christopher Olsen'la bir daha aramda bir şey olsun istemiyordum.

O hafta içinde onu düşünmeyi bıraktım. Ya da işte, en azından beynime sızmayı başaramadığı uzun süreler oluyordu. Yüreğim sızlamadan saatler geçiriyordum. Sadece biraz zaman alacağını ve buna dayanmam gerektiğini düşündüm. Sigarayı bırakmak gibi.

O hafta çarşamba günü işten eve döndüğümde, sabahtan beri Chris'i neredeyse hiç düşünmediğimi fark ettim. Atlatıyordum; hâlâ devam eden her türlü duyguyu derinlere gömmüştüm ve yeniden kazıp çıkarmayacaktım. Aslında düşündüğümden daha hızlı gidiyordu.

Ne Chris Olsen ne de Linda Lokind geleceğimin bir parçası olmayacaklardı. Binlerce başka insan gibi, onlar da hayatımın kıyısından geçmişlerdi. Sadece kısa süre görünmekten fazlasını yapamamışlardı. Yakında onları unutacaktım. Belki on ya da yirmi yıl sonra, bu çılgın hikâyeyi hatırlar ve yeni arkadaşlarıma dehşet ve zevkle karışık bir gülümsemeyle anlatırdım: beni limuzinle Kopenhag'a götüren, Grand'de ikimiz için süit oda ayarlayan benden on dört yaş büyük adam ve onun peşime düşen ruh sağlığı bozuk eski sevgilisi. Neye benzedikleri, kim oldukları ve gerçekte ne yaşandığı hakkında belli belirsiz şeyler hatırlayacaktım. Tüm bu karmaşaya kesinlikle gülecektim ve hikâyemi dinleyenler doğruluğundan şüphe edeceklerdi.

Her şey Amina için olmasaydı.

@novaebook

82

Cuma günü güneş pırıl pırıldı. Bu yazın sonu büyülüydü ve sihrin bozulacağını gösteren bir şey de yoktu.

Asya yolculuğumu düşündüm. Skåne ovaları karanlığa gömülmeye başladığında nihayet güneşe, sıcağa ve maceraya tek yön biletimi arka cebime koymuş olacaktım. Sonunda. Haftanın yedi günü açılış saatinden kapanış saatine kadar deli gibi çalışmam gerekse bile, yeterince para biriktirmiş olacaktım.

O perşembe gecesi Vespa'yı internette satışa koydum. Nankörlük ettiğimi düşünüyor, kendimi berbat hissediyordum ama ne istediğimi açıkça söylemiştim. Ben Vespa istememiştim, yolculuğum için paraya ihtiyacım vardı.

Sabah Amina'ya mesaj yazıp akşam benimle buluşmak için zamanı var mı diye sordum. Konuşmamız gerekiyordu. Olup bitenler canımı sıkmıştı ama pireyi deve yapıyor olabileceğim duygusunu da üstümden atamıyorum. Amina'nın Chris'e onu artık görmek istemediğimi söylemiş olmasının ne önemi vardı ki? Bazı açılardan Amina bana iyilik yapmıştı.

Amina cevabında antrenmanı olduğunu ama sonrasında bir kadeh şarap içmeyi isteyeceğini yazdı.

Chris'i akşama kadar aklıma getirmedim. Göğsümde bir hafiflik hissediyordum ve öğleden sonrayı etrafta gülümseyerek ve Disney şarkıları mırıldanarak geçirdim.

Mağazayı saat yedide kapattığımızda, Stortorget'te bir şeyler yemek için işyerinden arkadaşlara takıldım. Amina'nın antrenmanı da zaten sekize kadar bitmeyecekti.

Saat sekiz buçukta mesaj attı.

Dışarı çıkamayacak kadar yorgunum yarın maç var öptüm

Sorun değil, yazdım. *öptüm*

Kusura bakma kızmadın di mi

Yok canım, yazdım.

Yarın konuşuruz seni seviyorum öptüm

Benim de işe gitmek için kalkmam gerekiyordu ve dışarıda uzun süre kalmayı düşünmüyordum. Ayrıca, olanları giderek kabulleniyordum ve böylesinin daha iyi olduğunu düşünmeye başlamıştım. Güven falan gibi sıkıcı konularda derin konuşmalar yapmayı da gerçekten istemiyordum.

Bir kadeh köpüklü şarap sipariş ettim, güneş gözlüklerimi taktım ve arkama yaslanıp güneşin tadını çıkarmaya başladım.

Arkadaşlarım her zamanki konularda sohbet etmeye başladılar: bebek bezleri, kaka, bebek maması, ana kucağı; elimden geldiğince abartılı bir şekilde esniyormuş gibi yapsam da fark etmiş gibi görünmüyorlardı. Sohbet konusunu değiştirmemiz gerekiyordu, daha güncel, insanları biraz hareketlendirecek bir konu bulmamız lazımdı.

Malin çocuklarının gittiği kreşte "herkes eşit değere sahiptir" konusunu işlediklerini söyledi, diğerleri de bunun ne kadar önemli olduğunu ve güzel bir haber olduğunu söyledi; hem de hepsi.

Bense bir fırsat görüyordum.

"Hadi ama, ciddi olamazsınız," dedim. "Gerçekten herkesin tam anlamıyla eşit olduğunu düşünüyor musunuz?"

Birinin şaka mı yaptığını yoksa inanılmaz ölçüde aptalca bir şey mi söylemediğini anlayamadığın zaman yüzünde beliren ifadeyle bana bakıyorlardı.

"Çok ciddiyim." Malin'e, müdürüme döndüm, çünkü içlerinde galeyana getirilmesi en kolay olan oydu. "Seçim yapman gerekseydi, ya Suriye'de elli çocuk ölecek ya da sevgili Tindra; ne yapardın?"

Sofie, "Aaa, yapma lütfen," diye mızıldandı. "Böyle şeyler söyleme."

Ama Malin cevap vermek istiyordu.

"Verdiğin örnek insanların eşit olmasıyla alakalı değil. Tabii ki benim gözümde Tindra daha değerli çünkü benim kızım ama tamamen objektif açıdan bakacak olursak, herhangi bir insandan daha değerli değil."

Başka türlü bir cevap beklemiyordum. Malin aptal bir kadın değil.

"Peki Tindra ile bir sübyancının aynı değerde olduğunu söyleyebilir misin?"

Malin yüzünü buruşturdu.

"Sübyancılar insan denmesini bile hak etmiyor."

Zaferle gülümsedim.

"Peki katiller? Tecavüzcüler?"

"Bunlar aşırı uç örnekler," dedi Sofie. "İnsanların yüzde doksan dokuzu ne sübyancıdır ne de katil."

"Peki karısını ya da çocuğunu döven biri? Irkçı biri? İnternette nefret mesajları yazan bir zorba? Öyle bir kişi masum bir çocukla aynı değerde midir?"

Sofie cevap vermeye girişti ama Malin "bu tartışma anlamsız" diyerek sözünü kesti. Onu yeniden tartışmanın içine çekmek için çabalasam da kısa sürede anne sohbeti tüm hızıyla yeniden başladı. Ahlaki ikilemlerle, vitamin damlaları ve bebek bezleri arasındaki mesafe düşündüğünüz kadar uzak değil.

Artık dayanamıyordum.

"Yarın görüşürüz," dedim hepsine tek tek sarılarak. Sonra bisikletimi almak için Stortorget'ten karşıya yürüdüm.

İnsanların maaşlarını yeni aldıkları anlaşılıyordu. Saat on buçuk olmuştu ama şehir merkezinde insan seli vardı; herkes fazladan bir içkiyle kendini şımartmanın heyecanında, pastırma yazından memnun, sonbahar yaklaşırken ılık havanın son damlalarını emiyordu.

Botulfsplatsen'deki otobüs durağında, bisiklet parkından bisikletimi aldım, sağ bacağımı kaldırıp bisikletin kadrosundan atlatmıştım ki gözüme bir şey takıldı.

Çok dikkat çekmiyordu. Kendini güneşe bırakmış pek çok Lundludan biri gibi görünüyordu. İşte orada, tam caddenin karşısında, sırtını tuğla duvara dönmüş duruyor; otobüs durağına göz gezdiriyordu, üzerinde çiçekli, yaz günlerini çağrıştıran sarı bir elbise, çizmeler ve bej rengi pardösü vardı ve çantasını omuzunda sımsıkı tutuyordu.

Emin olmak için tekrar bakmam gerekti.

Kollarım pişmiş spagetti çubuklarına döndü, bisikletim yalpaladı. Dengemi kaybettim.

@novaebook

83

Teddy'nin gözlerinde gözyaşları parıldıyor.

"Toparla kendini," diyor.

Duygusal vedalar pek bana göre değil. Bu yüzden, doğal olarak, pek beceremiyorum.

"Geri geldiğinde hâlâ burada olacağıma eminim."

"Sanmıyorum," diyor Teddy altdudağını ısırarak.

Yarın gidiyor, üç hafta burada olmayacak.

"Dava açılacak, değil mi?" diyor.

"Öyle görünüyor."

Bundan bahsetmeyi gerçekten hiç istemiyorum.

"Kanarya Adaları?" diyorum onun yerine, yüzümde şüpheci bir ifadeyle. "Hâlâ fikrini değiştirebilirsin bence. İptal garantin vardı, değil mi?"

İşe yarıyor. Teddy'nin gözyaşları içindeki üzgün yüzü pırıltılı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Bence kıskanıyorsun. Bir hafta boyunca gölgede seksen derece."

"Güneş kremini unutma sakın," diye gülüyorum. "Her şey dahil tabii?"

Başıyla onaylıyor, burnunu kırıştırarak.

"Tam bir klişesin, Teddy."

"Hı hı, acı ama gerçek. Bazen keşke sana daha çok benzeseydim diyorum."

@novaebook

"Hayır, demiyorsun."

Yine gülümsüyor.

"Hayır, demiyorum."

"Sana bir şey sorabilir miyim, Teddy?"

"Başka bir şey yaptığın mı var?"

"Gerçekten. Ciddi bir soru."

Gülmeyi bırakıyor ve evet anlamında başını sallıyor. Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama o kadar kolay değil.

Gece babamı düşündüm ve hiç uyumadım. O gece eve gerçekte olduğundan çok daha erken geldiğimi neden iddia etmişti ki?

"Kızını korumak için ne kadar ileri gidersin?"

"Ne demek istediğinden tam emin değilim," diyor Teddy. "Lovisa için her şeyi yaparım. Bence her anne baba yapar."

"Yalancı şahitlik?"

"Ha?"

Teddy bana şüpheyle bakıyor.

"Mahkemede yemin altında yalan söylemek anlamına geliyor."

"Anlamını biliyorum ama eminim yemin verip kendi çocuğun aleyhine ifade vermeye zorlanamazsın."

"Hayır ama ayrıntıları boş ver. Lovisa'yı korumak için mahkemede yalan söyler miydin?"

"Zor soru," diyor, ciddi ciddi düşünerek. "Duruma bağlı..."

"Hadi ama, Teddy, ciddi ol!"

"Tamam," diyor kararını vererek. "Eminim gücüm neye yeterse yapardım. Hatta yalan da söylerdim. Mahkemede."

"İyi."

"Peki, burada neden bahsediyoruz şu anda? Düşündüğüm şey mi?"

Başımı çeviriyorum, konuyu açtığıma pişman olarak. Teddy asla anlayamaz. Onunla babam arasında kaç ışık yılı var.

"Bahse varım, ebeveynler çocuklarını kurtarabilmek için en akla gelmeyecek şeyleri bile yaparlar," diyor.

"Ama benim babam sana hiç benzemez. Bir şey yaparsa kendisi için yapar. Ya da insanlar ailesinin olmasını istediği gibi aman bakın ne de mükemmel bir aile olmadığını anlamasınlar diye yapar."

Teddy'nin alnında belirgin bir kırışıklık oluşuyor. Bir dakika boyunca bir şey söylemiyor.

"Ne biliyor musun? Bence bu çok da alışılmadık bir şey değil. Sanırım hepimiz ailelerimizin gerçekte olduğunda biraz daha uyumlu ve kusursuz görünmesini istiyoruz."

Başımı iki yana sallıyorum. Teddy anlamıyor, hatta nasıl bir şey olduğunu aklı almıyor.

"Babam beni yetiştirmeyi istemedi. O, sanki bizzat Tanrı'ymış gibi, beni yaratmak istedi. Benim tıpa tıp onun gibi olmamı istedi. Yok, dur; benim hayalindeki kız çocuğu gibi olmamı istedi. Öyle olmayınca da ..."

Bu kadarını söyleyebiliyorum. Sesim çıkmıyor, yok oluyor.

"Babanın kendisini ya da ailesinin şerefini korumak için herhangi bir konuda yalan söyleyeceğine inanmıyorum aslında."

Yönümü çeviriyorum. Teddy babam hakkında ne biliyor ki?

"O zaman neden yapıyor?"

"Çünkü babalar böyle yapar. Çünkü seni seviyor."

Ona bakmayacağım. Kaba bir şey söylemek istiyorum, onu incitecek bir şey, bu duygusal ruh halini delip geçecek bir şey ama tek bir kelime bile çıkmıyor ağzımdan.

"Her şey yoluna girecek, Stella."

Nazik elini kolumda hissediyorum; tek istediğim gitmesi.

"Hey," diye fısıldıyor.

Gözlerim yaşla doluyor. Tanrı aşkına, git artık!

Yavaş yavaş sırtımı sıvazlıyor. Kendimi güvende ve umut dolu hissetmemi sağlıyor ama aynı zamanda beni terk etmek üzere ol-

duğunu biliyorum. Çok yakında Kanarya Adaları'ndan birinde bir havuzun kenarında bir koltuğa oturuyor ve küçük Lovisa'yı gülmekten çatlayıncaya gıdıklıyor olacak.

Göz göze gelmeden elini vücudumdan uzaklaştırıyorum.

"Makalem," diyorum yutkunup, yanaklarımdaki yaşları silerek. "Fazla bir şey yazmadım."

Teddy sessiz ve derin derin nefes alıyor.

"Makaleyi unut gitsin," diyor.

Sertleşmiş avuç içlerimle gözlerimi ovalıyorum.

"Artık gitmem gerekiyor," diyor Teddy ayağa kalkarak.

Ona hâlâ sırtım dönük.

"Gerçekten gitmem gerekiyor, Stella."

"Tamam."

Dönüyorum ve kapının önünde olduğunu görüyorum. Omzunun üstünden bana doğru bakıyor ve ayakları yavaş yavaş bir ileri bir geri hareket ediyor.

"Tamam," diyorum tekrar.

Sonra ileriye iki adım atıp kollarımı boynuna doluyorum.

Yine ağlıyorum. İçimde ne var ne yoksa dışarı atıyorum.

Nalle sımsıkı sarılıyor; uzun uzun..

"İyi şanslar," diye fısıldıyor.

Cevap vermiyorum. Sesim çıkmıyor.

@novaebook

84

Bisikletimi şarküterinin önündeki caddeden aşağıya sürdüm. Bu iş fazla ileri gitmişti. Aşırı ileri gitmişti. Linda Lokind hâlâ beni takip ediyordu, Chris'le ayrılmış olmama rağmen. Otobüs duraklarına dikkatle baktım ama onu hiçbir yerde göremedim.

Üstümdeki korkuyu atmaya çalıştım, telefonumu çıkardım ve Amina'yı aradım. Cevap vermeyince kısa mesaj, Messenger ve Snapchat'le ulaşmaya çalıştım ama her yerde derin bir sessizlik vardı.

Duyduğum her sese, fark ettiğim her harekete dönüp bakıyordum. Kalbim küt küt atıyordu. Peşime düşen bir avcı varmış gibi hissediyordum ve yalnız olmak istemedim.

Bisikletimle hızla katedrale doğru yönelirken seçeneklerimi değerlendirdim. Stortorget'te iş arkadaşlarımın yanına dönebilirdim elbette. Neden geri geldiğimi söylemem gerekmezdi ve bir süre onlarla oturmak daha güvende hissetmeme neden olurdu.

Ya da eve gidebilirdim. Burada sıkıntı en az on beş dakika sürecek olmasıydı. Hava karanlıktı ve sokaklar boştu. Etrafta birilerinin olması gerekiyordu.

Telefonumu tekrar kontrol ettim. Amina her yerde çevrimdışıydı. Uyuyordu herhalde.

Başka kim olabilirdi?

Orada, Messenger ekranının tepesinde küçük profil resimleri arasında yüzünü fark ettim. Kocaman gülümsemesini ve elmas

gözlerini. Adının önünde yeşil bir nokta parlıyordu. *Çevrimiçi.* Chris'i Messenger'dan silmeyi unutmuştum.

Kahretsin! Onu unutmaya, hayatımdan silmeye karar vermiştim ama düşününce Chris en iyi seçenek gibi görünmüştü. Linda'yı tanıyordu. Belki de artık aramızda hiçbir şey olmadığını anlatabilirdi. Belki beni rahat bırakmaya ikna edebilirdi. Beni sakinleştirebilecek biri varsa, o da Chris'ti.

Resmine tekrar baktım ve o an ne kadar özlediğimi fark ettim. Lundagård Park'a doğru yönelirken gözlerim gözyaşlarıyla yanıyordu.

Çakıltaşı yollarda ara ara bir bisiklet yanımdan geçiyordu ve yaşlıca bir kadın şekilsiz sosis köpeğini Tegnér heykelinin etrafında çekiştirerek gezdiriyordu ama genel olarak her şey sessiz ve hareketsizdi.

Ne yapmalıydım?

Amina'yı tekrar aradım. Hâlâ açmıyordu.

Hızlı bir kararla Chris'e mesaj yazdım.

Orada mısın?

Ekrandan gözümü ayırmıyordum ama hiçbir şey olmadı. Kaç defa, ayak sesi duydum sandım, çalılıkların arasından bana bakan parıldayan gözler gördüm ve omzumun üstünden bakmak için arkama döndüm.

Messenger'da hâlâ cevap yoktu.

Chris'in numarasını buldum ve kısa mesaj gönderdim. Beş dakika bekledim, sonra arka arkaya defalarca aradım. Cevap yoktu.

Ne yapacaktım?

Bisikletimi Tegnérs'ın önüne park ettim ve hem Chris'e hem de Amina'ya tekrar tekrar mesaj attım. Tamamı büyük harflerle beni HEMEN aramaları gerektiğini yazdım. Önemli, yazdım.

Kalabalığın arasında saklanmak için kulübe girdim. Amaçsızca etrafta dolaştıktan sonra, düşüncelerimden Linda Lokind'ı

uzaklaştıracak tanıdık bir yüz bulmak umuduyla, barın yanında durup bir kadeh armut şarabı yudumluyor, dakikada en az on defa telefonumu kontrol ediyordum. Hâlâ herhangi bir hareket yoktu.

İnsanlar bana garip garip bakıyordu. Ronaldo tarzı saçları olan bir çocuk alışkanlıkla flört etmeye çalıştı ama sivrisinek savurur gibi uzaklaştırdım. Bir süre internette dolaştım ve Amina'ya on birinci defa mesaj attım.

Tekrar dışarı çıktığımda neredeyse zifiri karanlık olmuştu. Bisikletime atladım ve parktan geçtim, bir su birikintisinin yanından geçmeye çalışırken sert görünümlü iki adama neredeyse çarpıyordum; lamban yok mu senin, dediler. Cevap vermedim, sadece karanlıkta etrafa baktım ve bisikletimi eve doğru sürmeye karar verdim. Kyrkogatan'da tam sağa dönecektim ki, omzumun üstünden baktım, dengemi kaybettim ve neredeyse düşüyordum.

Linda Lokind dört yolun karşısında duruyordu; sokak lambasının yarattığı soluk sarı ışığının altında hayalet gibi görünüyordu. Her iki elini de ceplerine sokmuştu ve boşluğa bakıyordu.

Bunu görünce, kaldırıma çıktım ve bisikletten indim. Sandgatan'ın sonunda küçük bir bar var, sanırım adı Inferno; kapı sonuna kadar açıktı, müzik ve gülme sesleri dışarı taşıyordu, ben de uzun sakallı dövmeli birkaç adamın yanından geçip loş bara girdim.

Gördüğüm Linda'ydı. Bu defa emindim.

Yoksa emin değil miydim? Yanılmış olabilir miydim?

Kuytu bir köşede bir kadeh şarabın başında zaman geçirdim. Kalbim küt küt atıyordu. Gördüğüm gerçekten Linda mıydı? Şimdi düşününce, yüzüne çok dikkatli bakmamıştım.

Parkta söylediklerini hatırladım. Chris'e zarar vermekle tehdit edişini. Ya Chris tehlikedeyse? Ya da daha kötüsü? Ona çoktan zarar vermiş olabilirdi. Peki şimdi... benim peşime mi düşmüştü?

Amina neredeydi? Neden bana dönmemişti?

Loş barın her yerine göz gezdiriyordum. Linda yoktu. İnsanlar bira içiyor, saçmalıyor ve hiç sorun yokmuş gibi gülüyordu. Şarabımı bitirdim; hemen sonra hıçkırık tuttu. Nihayet telefonum titredi.

Her şey ok. Uyuyorum. Yarın görüşürüz. <3

Mesaj Amina'nın telefonundan gelmişti.

Tekrar tekrar okudum.

Bu da neydi?

Amina ve ben kreş günlerinden beri birbirimize mesaj atıyoruz. En iyi arkadaşımın mesaj tarzını, sesi kadar iyi biliyorum.

Amina mesaj yazarken noktalama işaretlerini kullanmaz.

Amina okay yerine kısaca ok yazmaz.

Mesajı başka biri yazmıştı.

@novaebook

85

O kadar hızlı pedal çeviriyordum ki, bacaklarımı hissetmiyordum. Benden ve bisikletimden başka hiçbir şey yoktu. Trafik, arabalar ve insanlar etrafta vızıldıyordu. Hiçbir şey görmüyordum, hiçbir şey duymuyordum. Düşüncelerim hızla akıyordu.

Önümde sadece Amina'yı görebiliyordum. Acele etmeliydim. Chris'e ulaşmalıydım.

Trollebergsvägen'deki demiryolu tünelinden geçerken ileride karakolu gördüm ve polise gidebileceğim aklıma geldi. Konu ciddiydi. Biri Amina'nın iyi olduğunu düşünmemi istemişti. Amina'dan başka biri.

Ama karakolun önünden geçerken yola devam etmeye karar verdim. Pilegatan'a varmam birkaç dakikamı alırdı.

Linda Lokind'ın sözleri zihnimde yankılanıyordu. Chris'i gözümün önüne getirdim. Amina'yı. Neler oluyordu?

Bisikletim son birkaç metreyi asfaltın üzerinden uçarak geçti. Rüzgâr yüzüme vuruyordu, gözümün önünde yıldızlar beliriyordu.

Apartmana gelince, bisikletimi duvara dayadım ve başımı yukarı kaldırıp baktım. Chris'in pencerelerinde tüm panjurlar kapalıydı. Her yer karanlıktı.

Uyuşan bacaklarımla yukarıya tırmandım. Nabzım çıldırmış gibiydi; kafamın içinde çığlıklardan başka ses yoktu.

Kapıyı yumrukladım. Zili çaldım. Çıt çıkmıyordu.

Kulağımı kapıya dayadım, sonra kapıdaki posta girişini açıp oradan içeri bağırdım.

"Chris! Amina!"

Ses yoktu.

Bir şey olduğundan emindim.

Az sonra olacaklar hakkında hiçbir fikrim yoktu.

@novaebook

@novaebook

ANNE

Adalet diye bir şey yoktur; ne mahkemede
ne de mahkeme dışında.
Clarence Darrow

@novaebook

@novaebook

86

2 numaralı duruşma salonunda tutanaklar okunuyor.

Bölge mahkemesi hâkimi Göran Leijon bakışlarımı yakalıyor ve dinleyiciler arasındaki yerime otururken acımasız bakışlarla başını aşağı yukarı sallıyor. Yıllar içerisinde çeşitli defalar bir araya geldik ve hiçbir zaman onun verdiği hükümlerden tatmin olmamak için bir nedenim olmadı. Leijon sadece yetkin bir hukukçu değildir. Aynı zamanda son derece namuslu, zeki, incelikli ve seviyeli bir adamdır.

Duruşma salonu yıllar içerisinde pek çok açıdan ikinci evim gibi olmuştu ama bugün evden başka her şeye benziyordu. Genellikle çekici bulduğum her şey –vakur atmosferi, ortamın ağırlığı ve havadaki gerilim– şu anda sadece ama sadece kaygı doğuruyordu. Salon, hava, duvarlar, yüzler; hepsi sanki tehditkâr görünüyordu ve başımı döndürüyordu.

Geçtiğimiz günlere dair her şey bulanık. Bulunduğum yerler ve yaşadığım anlar zihnime diken gibi batıyor. Gözümün önüne yerli yersiz görüntüler geliyor, zaman ve mekân tanımıyor. Sonu gelmeyen, sisli bir rüyada yürümek gibi.

Stockholm'de bir müvekkille toplantıdaydım. Artık neler söylendiğini ya da neden orada olduğumu kavrayamıyordum. Eve dönerken uçakta uyuyakaldığımı biliyorum. Kabin görevlilerinden biri iyi olup olmadığımı sordu. Endişeli yüzü hâlâ gözümün önünde.

Daha kısa süre öncesine kadar kariyerimin zirvesindeydim, göğsümü gere gere yürüyor, baştan aşağıya Dolce & Gabbana giyiyordum, açık sözlü yaklaşımımla, yeteneğimle ve çalışkanlığımla hayranlık uyandırıyordum. Şimdi ise duruşma salonunda oturuyorum ve kızımın geleceğini, benim ve ailemin geleceğini belirleyecek olan duruşmayı bekliyorum.

Çok kısa bir süre önce, son derece sıradan bir aileydik. Şimdi ise acımasız spot ışıklarının altında hapsolduk.

Karşımda, mahkemeye başkanlık eden hâkim Göran Leijon üye hâkimlere bir şeyler fısıldıyor. İkisi yetmişli yaşlarında kadınlar, biri Yeşiller Partisi'nden, diğeri Sosyal Demokrat; oldukça tipik üye hâkimler. Sosyoekonomik faktörlerin suç davranışlarını etkileyebileceğine dair oldukça iyi anlayışa sahip, empati geliştirebilecek kadınlar oldukları her hallerinden belli. Yüzlerce dosyada bizzat karşıma çıkan ve on vakadan dokuzunda benim ve müvekkilim açısından olumlu değerlendirdiğim tipte üye hâkimler. Ancak bu olayda, etkisinin olumlu olacağından tam emin olamıyorum; bu endişemi Michael'a da söyledim. Kısmen Stella kadın olduğu için; dış görünümü de aleyhine rol oynayacaktır. Dahası, her açıdan beyaz üst-orta sınıfın üyesi olarak değerlendirilecektir. Hangi koşulda olursa olsun, iyi yetiştirilmiş bir genç hanımdan beklenen normlara uygun hareket etmeyi reddetme eğilimi olması da işleri zorlaştıracaktır. Şansımız varsa, Michael mahkemedeki davranışlarının ne kadar hayati bir rol oynayacağını anlamasını sağlamıştır.

Üçüncü üye hâkimle ilgili içim daha rahat. Kırklı yaşlarda, iş göremezlik nedeniyle emekli olmuş İsveç Demokratları partili bir adam; Michael'a göre hukuki sürece nadiren ilgi gösteriyor.

Çoğu zaman üye hâkimlerle ilgili fazla endişelendiğinize değmez. Gerçekte duruşma salonundaki rolleri vitrin mankenliği gibi değerlendirilebilir. Kimse fikirlerini çok fazla dikkate almaz, ayrıca mahkeme başkanının kararına katılmamak gibi bir zevksizlik

yapacak olurlarsa, mahkeme başkanı onları gözünü bile kırpmadan ezer. O açıdan Göran Leijon'a yüzde yüz güvenebilirim.

Sonra salonun diğer ucundaki kapı açılıyor ve içerideki her bir baş o yöne çevriliyor. Her şey duruyor. Açık kapı önümde dev bir yarığa dönüşüyor. Kendimi dar bir tünele sıkışmış gibi hissediyorum. Vücudumu hareket ettiriyorum, kıpırdanıyorum ve normal nefes almaya çalışıyorum.

Kapıda önce üniformalı bir güvenlik görevlisi beliriyor. Arkasına dönüyor ve bir şeyler söylüyor. Görüşüm hem sınırlı hem de bulanık; etrafımdaki tünel sürekli daralıyor.

Sonunda Stella'yı görüyorum. Gözlerime yaşlar doluyor ve görüntü daha fazla bulutla kaplanıyor.

O kadar küçük ki, her şey korkutucu derecede acı veriyor. Kucağıma sığdığı günler, oyuncak bebek gibi seveyim diye yanımda oturduğu günler daha dün gibi. Emziği, rahatlamak için sarıldığı battaniyesi, ilk kez ayakta duruşu ve koşuşu. Stella ne emekledi ne de yürüdü; hemen koşmaya başladı. Suçiçeği geçirdiği günleri ve dizlerini sürtüşünü, yazlık elbisesindeki çilek lekelerini, çillerini ve her gece yüzüme düşen bir kitapla yatağında uyuyakalışımı hatırlıyorum.

Kurduğu hayalleri düşünüyorum. Dünyayı değiştirmek istiyordu. Yaşamanın anlamı başka ne olabilirdi? Başlangıçta babası gibi papaz olmak istiyordu, sonra polis memuru ya da itfaiye eri. İnsanların itfaiyecilere *er* demesine çok öfkeleniyordu; o ilk itfaiyeci kız olacaktı.

Hayallerden geriye ne kaldı? Duruşma salonuna alınırken onu izlediğimde, her şey netleşiyor, yüzüme tokat gibi vuruyor. Başarısızlığım derin olduğu kadar affedilmez de. Stella on dokuz yaşında ve tüm hayalleri yerle bir oldu.

Her zaman insanlara yardım etmek istemiştir. Dünyayı görecekti, köpek balıklarıyla yüzecek, dağlara tırmanacak, dalış yap-

mayı ve uçmayı öğrenecek, hava dalışı yapmaya gidecek, Amerika Birleşik Devletleri'ni bir uçtan bir uca motosikletle geçecekti. Bir süre oyuncu ya da psikolog olmanın da hayalini kurmuştu.

Hayalleri olmayan insan nedir?

Michael'ın yanına oturmadan önce bakışlarımız kısacık bir an için buluşuyor. Gözleri yorgun ve boş; saçları cansız, cildi sivilcelenmiş. Hâlâ ürkek küçük bir kız o. *Benim* ürkek küçük kızım. Yerimden hafifçe kalkıyorum, parmak uçlarımda dengemi sağlıyor ve kolumu uzatıyorum. Kendi çocuğunun yanında olmayı başaramamak. Daha büyük bir ihanet düşünülemez.

@novaebook

87

Dinleyiciler arasındaki yerimde, tünelimin duvarlarına tutunuyorum. Bakışlarım azıcık bile kayacak olursa, yüzleşemeyeceğim suçlamalarla ve nefretle karşılaşma riskim var.

Adam dışarıda, koridorda bekliyor çünkü ifade verecek. Onu özlediğimi fark ediyorum. Ona hiçbir zaman şimdiki gibi ihtiyaç duymamıştım.

Savcılık makamına yakın oturduğum için, tünelimin kıyısında Margaretha Olsen'ı görmekten kaçınamıyorum. Doksanlarda, hukuk fakültesindeyken ondan birkaç ders almıştım; bu günlerde ceza hukuku profesörü. Ama bugün, her şeyden önce ve en önemlisi hayatı çalınan bir adamın annesi. Yanında mağdur taraf avukatı oturuyor, ellili yaşlarındaki kızıl saçlı bu kadını bir yerlerden hatırlar gibiyim ama çıkaramıyorum; bir de saçlarını arkaya doğru taramış, yuvarlak gözlüklü bir erkek savcı yardımcısı var. Ve son olarak, tabii ki, savcının kendisi: Jenny Jansdotter.

Jansdotter benim yaşımda, biliyorum ama çok daha genç görünüyor; çok kısa boylu olduğundan herhalde. Saçları sımsıkı bir topuzla toplu ve gözlüğünü takarken gözlerini kısıyor ve odaklıyor. Tam da aynı durumda olduğum zamanları düşünüyorum: yeni bir davanın başlangıcında duruşma salonuna adım attığınızda hissettiğiniz gerilimi ve endişeyi.

Dinleyicilerin tarafında ise atmosfer bambaşka. Kıpırdanıp duruyor, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum ve nereye koyacağımı

bilemediğim ellerimle yapacak bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Burada konsantrasyonun yerini kafa karışıklığı ve endişeler alıyor. Koltuk altlarımdan ter akıyor ve kuruyan dilim damağıma yapışıyor.

Michael'a bakıyorum. Keşke bana doğru baksa ama kendisini hazırlıklara vermiş durumda. İddianamenin üzerinden birkaç defa birlikte geçtik.

Dava tamamen ikinci derece kanıtlar üzerine kurulmuş. Savcı eyleme dair anlatımını tamamen, tek başına suç işlendiğini kanıtlamaya yeterli olmayan ancak bir araya geldiğinde olası diğer herhangi bir açıklamayı devre dışı bırakacak bir zincir oluşturan olaylara dayandırıyor.

Söz konusu kanıtlar, Stella'nın cinayetin işlendiği gece suç mahallinde bulunduğunu gösteren bir ayakkabı izinden, Stella ile Christopher Olsen arasındaki telefon kayıtları ve çevrimiçi sohbetlerin dökümlerinden ve Olsen'ın evinde ve kıyafetlerinde bulunan deri parçaları, saç telleri ve kumaş lifleri gibi teknik kanıtlardan oluşuyor.

Bunun dışında, savcının tanıkları var: Pilegatan sakinlerinden My Sennevall cinayet saatinde Stella'nın olay yerinde olduğunu beyan edecek. Stella'nın H&M'den çalışma arkadaşları Malin Johansson ve Sofie Silverberg, Stella'nın çantasında biber gazı olduğunu doğrulayacaklar. Hapishane çalışanlarından Jimmy Bark ise son birkaç hafta içerisinde Stella'nın tekrarlanan şiddet içeren davranışlarda bulunduğunu doğrulayacak.

Savunmanın ise iki tanığı var: Adam ve Amina.

Jenny Jansdotter boğazını temizliyor ve direkt Stella'ya bakıyor. Ona kes şunu diye, kızımı rahat bırak diye bağırmak istiyorum. Açılış konuşmasını yaparken gözünü bile kırpmıyor, nefes bile almıyor, kelimelerin tek birinde bile takılmıyor.

"Stella Sandell, Christopher Olsen ile bu yılın Haziran ayında

tanıştı. Tegnérs Matsalar adlı restoranda karşılaştılar ve sohbet etmeye başladılar. Nispeten kısa bir süre içerisinde cinsel nitelikte bir ilişkiye başladılar."

Stella bomboş bakıyor. Jansdotter'ın arkasında bir yere gözlerini dikmiş ve savcının olaylara dair anlattıklarına karşı küçücük de olsa bir itirazı olduğunu görmek mümkün değil.

"Zaman içerisinde Stella'nın, bugün burada ifadesini de dinleyeceğimiz arkadaşı Amina Bešić, Stella'dan habersiz Christopher Olsen ile görüşmeye başladı. Amina'nın da Christopher ile cinsel ilişkisi oldu ve Stella bu durumu kısa sürede fark etti."

Galiba mahkeme başkanı Göran Leijon'un neredeyse fark edilmeyecek kadar belirsizce başını aşağı yukarı salladığını gördüm. Yanındaki üye hâkimler savcının anlattığı hikâyeyi yoğun ilgiyle dinliyorlar. Şu ana kadar olaylar başka şekilde anlatılmadı. Şu ana kadar, gerçek olan savcının anlattıkları.

"Christopher Olsen, Stella Sandell ile ilişkisini sonlandırmayı tercih etti ve bir hafta boyunca hiçbir şekilde iletişim kurmadılar. Ancak cinayet günü, Stella onu yeniden aramaya ve mesaj göndermeye çalıştı ve Pilegatan'da bulunan evine gitti. Saat 23.30'da, Olsen'ın komşularından tanık My Sennevall, Stella'nın binaya bisikletle geldiğini ve koşarak Christopher Olsen'ın dairesine çıktığını gördü. My Sennevall otuz dakika sonra Stella'yı tekrar gördü. Bu defa, Olsen'ın apartmanının karşısındaki kaldırımda duruyor, belli ki bir şey bekliyordu."

Bu yargılamaların yapısı savcıya tartışmasız bir avantaj sunuyor. Bir dizi olayı ilk anlatan olmanın psikolojik bir avantajı vardır. İnsanın yaşanan olaylara dair ilk duyduğu hikâye doğru gibi gelir; hikâyenin sonradan anlatılacak herhangi bir versiyonu ile kişinin bahsedilen olaylar zincirine dair edindiği ilk fikri değiştirmek için gereken inanılırlık eşiği çok daha yüksektir. Ve her ne kadar önyargıların ve bizleri etkileyip yönlendiren diğer tüm

psikoloji mekanizmalarının ötesine geçmeye ve göz ardı etmeye çalışsalar da, üye hâkimler de mahkeme başkanı da ne yazık ki sadece insan.

Dinleyicilerin arasında insanlar klavyelerine dokunuyor, yazılarını yazıyorlar. Bazıları ise elle not alıyor. Olup bitenlere dair doğal olarak kendilerine ait, önceden belirledikleri, bir televizyon antenine ya da internet bağlantısına sahip olan herkese aktarılmaya hazır fikirleri olan gazeteciler ve muhabirler. Yanımdaki sandalyede oturan sakallı adama doğru elimi uzatıyorum. *Başka bir doğru daha var; henüz dinlemedin. Her iki tarafın da konuşma şansı olmalı.* Sakallı adam klavyesinin tuşlarına basarken, arada bana şaşkınlıkla bakıyor, bir şey mi istiyorum diye sorar gibi kaşlarını kaldırıyor. Yeniden tünelime çekiliyorum. Kendi terimin kokusunu hissedebiliyorum.

"Gece yarısı ile sabah bir arasında bir noktada Christopher Olsen evine geliyor," diyor savcı. "Stella dışarıda sokakta bekliyordu; Olsen onu eve alıyor. Evde tartışma çıkıyor, büyük olasılıkla Olsen'ın Amina Bešić ile olan ilişkisi hakkında tartışıyorlar. Tartışma sırasında Stella, Christopher Olsen'ın mutfağından bir bıçak alıyor. Olsen evden kaçıyor ve dışarıya, sokağa çıkıyor. Pilegatan ile Rådmansgatan'ın köşesindeki oyun parkına koşuyor. Oyun parkına geldiğinde, Stella Sandell ona yetişiyor ve şiddetle saldırıyor, savunmasız Christopher Olsen'ı bıçaklıyor. Christopher göğsünden, karnından ve boynundan darbe alıyor ancak yaraların hiçbiri anında öldürücü nitelikte değil, dolayısıyla hemen ölmüyor. Stella Sandell onu kan kaybından ölmek üzere orada bırakıp gidiyor."

Tüm anlatılanlar gözümün önünde bir film gibi canlanıyor. Stella'nın elindeki bıçağı görüyorum, omuzunun arkasına kadar kaldırıp, saplıyor.

Ayağa kalkmalıyım. Herkes bana bakıyor, elbette kim olduğumu biliyorlar. Gazeteciler beni çoktan tanıdılar. Beni sorulara

ve suçlamalara boğmalarının önündeki tek engel son kalan meslek onuru ve başkalarına saygı kırıntıları. Etrafıma bakıyorum ve sağa doğru birkaç adım atıyorum, sonra da sola doğru birkaç adım; sonra kendi sandalyeme yeniden oturuyorum. Etrafımdaki her şey fırıl fırıl dönüyor.

"İyi misiniz?" diye soruyor sakallı adam.

Başımı iki yana sallıyorum. İyi olmaktan öyle uzağım ki. Ellerimi karnıma bastırıyorum ve nefes alıyorum, dudaklarım titriyor.

Adam'ın kapının hemen önünde oturduğunu biliyorum ama tam anlamıyla, derin bir terk edilmişlik hissediyorum. Anlamıyorum. Genellikle insanların sosyal hayvanlar olduklarından, ana karanın bir parçası olup, kesinlikle ada olmadıklarından bahsedilmesini anlamlandırmakta zorlanırım. Tüm hayatım boyunca kendimi insanlığın geri kalanından kopuk hissettim. Bu benim için hiçbir zaman büyük bir üzüntü kaynağı olmadı; herhalde hiç sahip olmadığınız bir şeyi özlemek imkânsız olduğundan ama diğer insanları bir araya getiren güçlü bağlar, ister yüzüklerle, ister kan bağıyla, ister başka bir şeyle sembolize edilsin, bana her zaman başkaları için olduğundan daha zayıf, daha ince ve daha az anlamlı gelmiştir.

İlk defa birkaç yıl önce, Stella ile Amina'nın arkadaşlığını gözlemlediğimde ve aralarında özlemini duyduğum bir şeyi gördüğümde böyle hissettiğimi fark ettim. Hiç de doğal olmayan bir duyguydu hissettiğim; insanın kendi kızının arkadaşıyla olan ilişkisini kıskanması. Amina'ya karşı güçlü duygular beslesem de, onda kendimi görüyor ve birbirimize çok benzediğimizi düşünüyor olsam da, gerçekte özlemini duyduğum şeyin kendi ailem olduğunu anlamam için oldukça zaman geçmesi, kırgınlıklar yaşanması, gözyaşları dökülmesi gerekmişti; köşe başında bizi bekleyen gerçek bir felaket vardı.

Stella'yı özlüyordum. Sevgili küçük kızımı özlüyordum.

Ve Adam'ın eksikliğini hissediyordum.

88

Galiba beni ilk cezbeden Adam'ın çizdiği alçak gönüllü adam imajıydı. Daha önce Wermlands yurtlarının koridorlarında yanımdan geçtiğini görmüştüm ama aslında hiç dikkatimi çekmemişti. Aralık sonlarında bir gece, ortak kullanılan mutfaklardan birinde masada tesadüfen karşı karşıya oturduk, birkaç yıl sonra da aile olmuştuk.

Şimdi düşününce kulağa saçma geliyor ama o zamanlar Adam gibi erkeklerin var olduğunun neredeyse farkında değildim. Geldiğim şehirde pek çok erkek arkadaşım olmuştu ama birkaç aydan uzun süre görüşmeye devam etmeye değer biri nadir oluyordu. İlgimi çeken erkekler çekici, dışa dönük ve kendine güvenen tiplerdi, dolayısıyla çoğu zaman dıştaki sert kabuğu sıyırdığınızda korkak küçük bir erkek çocukla karşılaşıyordunuz.

Lise üçüncü sınıfın son döneminde birkaç hafta Klabbe adında bir çocukla çıkmıştım; ekmek fabrikasında kazandığı maaşın yarısını yiyen BMW arabasıyla iki şehir meydanı arasında bir ileri bir geri gitmekle zaman geçirmediğinde, haftanın dört günü spor salonuna gidiyor, kol ve göğüs kaslarını geliştiriyordu. Bana Prenses diyordu çünkü öpüşmeden önce dişlerinin arasında kalmış yiyecek parçalarını temizlemesini istiyordum.

Tabii ki çevremde Adam gibi başka erkekler vardı ama yaşadığım küçük şehirde konumları ve statüleri neredeyse yok gibiydi, bu yüzden radarıma takılmıyorlardı. Lund'da ise her şey farklıydı.

Burada başka özellikler ve niteliklere değer veriliyordu. Bu yüzden eve bir daha dönmemeye kesinlikle kararlıydım.

Adam hem kendi küçük dünyamıza hem de daha geniş çevremize dair heyecan verici bakış açıları sunuyordu. Tartışmalarımızın çoğu birbirine taban tabana zıt fikirlerimizden çıkıyor, nihayetinde yepyeni anlayışlar kazanmamızla ve bir tür orta yol bulmamızla sona eriyordu. Başkalarının düşüncelerine değer vererek ve saygıyla yaklaşmak konusunda öylesine benzersiz bir beceriye sahipti ki, ona kızmak imkânsızdı. Bu da beni sinirlendiriyordu.

"Öylece kabullenemezsin, Adam! *Bir taraftan öyle ama diğer taraftan da herkes kendince haklı, diyemezsin.* Tartışmanın amacı kazanmaktır!"

"Öyle mi düşünüyorsun? Bence tartışmanın amacı bizlerin insan olarak gelişmesi. Görüşlerim ne zaman sorgulansa, yeni bir şey öğrenirim."

Bazen gecenin yarısını onun yurttaki küçük odasında oturarak geçiriyorduk: Adam yatağın üstünde, bacaklarını altına toplayıp otururdu, ben de hemen önünde yerde oturur bacaklarımı uzatırdım. Bir şişe şarap ve bir paket cipsle.

"Bu görelilik olayının giderek artması beni rahatsız ediyor, Adam. Bazı değerler kesinlikle mutlak olmalı. Din de böyle değil mi? Gerçekten dinin istediğin kadarına inanmana izin var mı?"

"Elbette. Bu yüzden 'inanmak'tan bahsediyoruz, 'bilmekten' değil."

İnanç konusu benim için çok yeni ve biraz korkutucuydu. Neden olduğunu tam olarak bilmesem de, biraz da rutin olarak, tüm dinleri dogmatik olmakla ve bireyselliğe düşman olmakla suçluyordum. Özgür, laik dünya görüşümde böyle şeylere yer yoktu. Çocukları kilisede vaftiz etmenin, kendilerini Hıristiyan olarak tanımlayan insanlarla uğraşmak ve alay etmek kadar doğal görüldüğü bir yerde büyümüştüm.

"Ne konuda olursa olsun, körü körüne inançlarla hareket etmenin doğru olduğunu düşünmüyorum," dedi Adam. "Bunun dinle ya da Tanrı'ya inanmakla hiç alakası yok."

"Bu kadar makul olmayı bırak," dedim ağzıma cipsleri doldururken. "Kazanabileceğim bir tartışmaya girmek istiyorum!"

"İleride mükemmel bir avukat olacaksın."

Gülmüş, öpüşmüş ve seks yapmıştık. Tüm bunlar benim için çok yeniydi. Adam'ın bana dokunuşu yeniydi; bakışları önceden bildiklerime hiç benzemiyordu. Benim için kalbini ortaya koymuştu, ruhu çırılçıplaktı ve önümde, Axe deodorant ve ekşi kremalı cips kokan pek de düzgün toparlayamadığı yatağında kesinlikle korkusuzca oturuyordu.

Aramızdakini fırtınalı bir ilişki olarak görüyordum. İlişki boyunca nedense, başladığı gibi beklenmedik şekilde ve bir patlamayla biteceğini tahmin ediyordum. Romantik ilişkilerle ilgili kafamdaki imaj böyleydi: kısa sürer, yoğun yaşanır ve apar topar unutulur. İlişki sürdüğü sürece tadını çıkarmanız ancak her şey darmadağın olmadan önce ayrılmanız gerekir.

Adam'ın eğitiminden bahsettiğim zaman etrafımdaki insanlar sert tepki gösteriyorlardı.

"Gerçekten papaz mı olacak?"

Her seferinde ben de çekince duyuyordum. Genellikle Adam'ı bir papaza hiç benzemediğini söyleyerek savunuyordum. Gerçek bir papaz gibi değildi.

"Ama Tanrı'ya, İncil'e falan inanıyor değil mi?"

İşte onu inkâr edemiyordum.

"Ama düşündüğünüz gibi değil," diyordum bazen, yine de tam olarak nasıl olduğunu da açıklayamıyordum.

İlişkimizin devam etmesi son derece doğaldı. Şimdi, yirmi beş yıldan uzun zaman geçtikten sonra, kulağa önemsiz ve sıkıcı gelebilir ama Adam'la benim ilişkim her şeyden önce güven,

dayanışma ve hayatta doğru yeri bulmuş olma duygusu üzerine kurulmuştu. Ve ihtiyacım olan tam olarak da buydu.

Günlük hayatlarımızın içerisinde gelecekte neler olacağı belirgin bir yer almıyordu. Olup biten her şeyle çok fazla meşguldük. O açıdan yaşıtlarımızdan çok da farklı olmadığımızı düşünüyorum. Gelecekte bizi nelerin beklediğini, aile ve kariyerlerimiz konusunda almak zorunda kalacağımız kararları ve benzeri şeyleri düşünmeyi reddediyor değildik. Sadece ufkun ötesini göremiyorduk.

Noel'den bir hafta kadar önce yaptığım gebelik testinde gördüğümüz o çizgi her şeyi bir çırpıda değiştirdi. İlk başta büyülenmiş gibi hissettim; yeni bir aşkın başlarında hissedilen duygulara çok benziyordu ama o sersemlik evresi geçince içimi saran kaygının benzerini daha önce hiç hissetmemiştim. Bir aile kurma kararımızla ilgili şüphelerden başlıyor –birkaç yıl beklesek daha iyi olmaz mıydı?– ve şiddet ve acıyla dolu, giderek kötüleşen dünyayla ilgili umutsuzluk duygularına kadar gidiyordu. Çok korkuyordum ve henüz doğmamış çocuğum için kaçınılmaz gibi görünen geleceği düşünerek ağlıyordum.

Şu an düşünmesi çok çirkin. Sanki, daha o zamandan beri, biliyordum. İçimde, derinlerde bir yerde, korku verici bir önsezi beni Stella'yı bu dünyaya getirme kararım konusunda uyarıyordu. Suçluluk duygusuyla içim burkuluyor.

O zamanlar çok gençtim. İkna edilmeye razı olmuştum.

@novaebook

89

Mahkeme başkanı Stella'ya dönüyor.

"Bu olaylar hakkında ve eğer varsa şahit oldukların hakkında konuşmak ister misin?"

Stella Michael'a bakıyor, o da başıyla onaylıyor. Orada, yanında oturan Michael olduğu için minnettarım.

O cumartesi gecesi bizi arayıp Stella'nın gözaltına alındığını söylediğinde, mantığın sesini dinlemesini sağlayabileceğimi biliyordum. Yaşanan onca şeyden sonra, bana o kadarını borçluydu. Adam'la birlikte bürosunda olmak tabii ki işkence gibiydi, bir şey belli etmemeye çalışmak sürekli bir denge oyunu gibiydi ama Michael olmasa bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

"Nereden başlayayım?" diye sordu Stella, hâkime bakarak.

Mahkemede bulunan herkes gözlerini ona dikmiş, bakıyor. Göran Leijon'ın gözleri sıcak ve nazik olabilir ama Stella'nın masanın kenarına koyduğu eli titriyor. Yanına oturup, sarılmak istiyorum. Tünelin duvarları üstüme geliyor ve nefes almak için uğraşıyorum. Sakallı gazeteci bana bakıyor.

Stella ne söylemesi, ne söylememesi gerektiğini tam olarak biliyor. Michael bunun üzerinden defalarca geçti. Şu an önemli olan –bir defacık– kendisine söyleneni yapması. Lütfen benim canım Stella'm!

Yargı sürecinin bu aşaması son derece önemlidir. Davalının mahkeme üzerinde etki bırakmak için eline geçecek ilk ve bel-

ki de tek şanstır. Michael'ın kullandığı tekniğin içini dışını iyi bilirim. Bildiğim çoğu şeyi ondan öğrendim. Müvekkilin güven yaratması, kendini hem güçlü hem de kırılgan göstermesi hayati önem taşır. En iyisi savcının hikâyesine mümkün olduğunca katılmak ve işlenen suçun savcının ortaya koyduğu versiyonuna itiraz etmek için mutlaka gerekli olan noktalarda ayrışmaktır. İş birliği yapar görünmek önemlidir. Stella insan olduğunu göstermeli; ne eksik, ne fazla.

"Christopher Olsen'ı tanıyor musun?" diye soruyor mahkeme başkanı. "Sanırım buradan başlayabiliriz."

Stella derin bir nefes alıyor ve Michael'a bakıyor. Michael sanki yeşil ışık yakar gibi, başıyla onaylıyor ve sonra yana doğru dönüp dinleyicilerden uzaklaşıyor, benden uzaklaşıyor.

Karnıma sanki bıçak saplanıyor. Bir anlık şüphe. Michael'a güvenebilirim, değil mi?

"Onunla Tegnérs'da tanıştık," diyor Stella kısık sesle. "Ben ve Amina."

Kılımı bile kıpırdatmaya cesaret edemiyorum; neredeyse nefes bile almayacağım.

"Haziran ayındaydı. Chris'in çekici olduğunu düşünmüştüm ve... bilirsiniz işte, heyecan verici. Benden çok daha büyüktü. Otuz iki yaşındaydı, bense on sekiz."

Kadın hâkimler birbirlerine baktılar.

Stella, "Bana çok fazla seyahat ettiğini anlattı," diye devam ediyor. "Sanki her yere gitmişti. Parasının olduğu da anlaşılıyordu. Süper hareketli bir hayatı var gibiydi. Öyle bir hayata sahip olmayı hayal ediyorum."

Şimdiki zaman kullanıyor: hayal ediyorum. Hayal ediyordum değil. Hâlâ hayal kuruyor.

"O geceden sonra bana mesaj gönderdi ve tekrar görüşmek istedi, görüştük."

Sesi artık daha güçlü çıkıyor. Sık sık başını kaldırıyor ve doğrudan doğruya Leijon'a ve üye hâkimlere bakıyor. Michael toparlanıyor ve koluna hafif hafif vurarak anlatmaya devam etmesi için cesaretlendiriyor. Doğal olarak, Helsingborg'daki bir terziye özel sipariş ettiği mavi gömleklerden birini giyiyor. Yıllar önce, birlikte çalıştığımız zaman, genellikle mahkemede olduğu günlerde giydiği gömleği attığını itiraf etmişti. Ter kokusunun yıkamayla geçmesi mümkün değildi.

"Birkaç defa Chris'in evine gittik," diyor Stella. "Limuzinle Kopenhag'da lüks bir restorana gittik. Ystad'da spa'ya gittik ve bir de Grand Hotel'de süit oda kiraladık."

İnsanın kendi çocuğu hakkında çok az şey bilmesi çok saçma. Burada durmuş, son yıllarda Stella ile yakınlaştığımızı düşünüyordum. Ama aslında hayatında olup bitenlerin ancak küçük bir bölümünü biliyorum. Bu garip hatta yanlış mı diye düşünüyorum; bizim ilişkimize mi özel, yoksa gençlik çağında çocukları olan anneler genellikle çocukları hakkında gerçekte bildiklerinden fazlasını bildiklerini mi düşünüyorlar?

"Bazen üçümüz birlikte takılıyorduk. Chris, Amina ve ben," diyor Stella. "Demek istediğim, Chris'le ben bir ilişki yaşamıyorduk. Birkaç defa seks yapmıştık ama çift değildik."

Yedek üyeler birbirlerine bakıyorlar. İki kadın oldukları yerde büzülüyor, İsveçli Demokratın yüzü kızarıyor. Kızımın seks hayatının ortalığa dökülmesini ben de istemiyorum ama şok olmam için bundan fazlasını duymam gerekir.

"Ciddi bir şey, yani o tip bir şey yoktu. Benim için de onun için de. Dürüst olmam gerekirse, Chris'in on sekiz yaşında biriye beraber olmak istediğini düşünmüyorum; benim açımdan bakınca, herhangi bir başlangıç yapmayı düşünmem bile mümkün değildi. Yakında büyük bir yolculuğa çıkacaktım. Asya'ya."

Gözlerim batıyor, kâğıt mendille dikkatlice siliyorum. Zihnimde Stella'nın cennet gibi bir koyda bir palmiye ağacının altında görüntüsü beliriyor. Diğer seçeneği hayal etmeye cesaret edemiyorum. Hapiste yıllarca kaldığını. Ve toplumun gözünde –iş piyasasında, arkadaşlar ve tanıdıklar arasında– ömür boyu sürecek bir mahkûmiyet. Adam ve ben yolumuzda yürümeyi nasıl sürdürürüz? Stella bunu nasıl becerir?

"Amina'nın da Chris'le birkaç defa görüştüğünü biliyordum," diyor Stella. "Bundan rahatsız olmadım."

Göran Leijon başını kaşıyor.

"Bunu biraz daha açabilir misin?"

"Neyi?"

"Amina'nın Chris'le *görüştüğünü* derken tam olarak ne demek istiyorsun?"

Mahkeme ilk defa Stella'nın farklı bir yanını görüyordu. Gözleri alev alev, boynundaki damarlar şişmiş.

"Birlikte zaman geçirdiklerini söylemek istiyorum. O kadar! Amina Chris'le seks yapmadı, eğer ima ettiğiniz buysa."

Göran Leijon'un yanakları kızarıyor ve suyundan bir yudum aldığı sırada Michael rahatlaması için elini Stella'nın koluna koyuyor.

"Öğrendiğimde tam şok oldum ..." Sesi titriyor ve dudaklarının kenarını kaşıyor. "Polis olanları anlattığında inanamadım. Chris'in tehdit aldığını biliyordum ama ölmüş olması... hâlâ aklım almıyor."

Dinleyiciler arasında yüzler yavaş yavaş değişiyor. Gazetecilerin klavye sesleri yavaşlıyor. Arkamda biri Stella nasıl bir tehditten bahsediyor acaba diye fısıldarken sesi biraz yüksek çıkıyor. Eski partneri mi? Gözlerimi kapatıyorum ve nefes alıyorum. Tünel biraz da olsa genişliyor.

"Savcı sorularını sormadan önce belki bize söz konusu gecede neler yaptığını anlatmak istersin," diyor Göran Leijon.

Sesi nazik, bakışları anlayışlı ve güven verici.

"Saat yediyi çeyrek geçe, kapanış saatine kadar H&M'de çalıştım," diyor Stella. "Sonra çalışma arkadaşlarımla birlikte Stortorget restorana gittik. Birkaç saat oranın bahçesindeki masalardan birinde takıldık. Tahminen saat on buçuk civarında kalktım ve Botulfsplatsen'den bisikletimi almaya gittim."

Michael hafifçe sandalyesine yaslanıyor ve omuzları gevşiyor. Bunu görmek aynı anda hem rahatlamama hem de endişelenmeme neden oluyor.

"Tam bisikletime binmek üzereyken, caddenin diğer tarafında Linda Lokind'ı gördüm. Chris'in eski sevgilisi. Başka bir zaman da beni takip etmişti. Epeyce korkutucu biri, o yüzden Amina'ya telefonla ulaşmaya çalıştım ama cevap vermedi. Ne yapacağımı bilemedim. İşte o zaman Chris'e ulaşmaya çalıştım."

Kendimi onun yerine koymaya çalıştım. Ben olsam ne yapardım? İnsanın farklı durumlarda tam olarak nasıl tepki vereceğini bildiğine inanması çok kolaydır ama böyle darda kalınan zamanlarda bu gibi nosyonların hiçbir anlamı olmadığını, biraz da işim sayesinde, öğrendim. Belli durumları nasıl yöneteceğinizi öngörmek mümkün değildir.

Stella, Linda Lokind'ın önceki birkaç hafta boyunca kendisini takip ve taciz ettiğini açıklıyor. Korkmuş; Linda'nın dengesiz olduğunu, hatta belki tehlikeli olabileceğini biliyormuş. Stella bu nedenle Tegnérs'a girmiş, Amina'nın ya da Chris'in kendisine cevap vermesini beklerken etrafında başkaları olsun diye.

"Cevap vermediler, o yüzden, biraz sakinleşince bisikletle eve gitmeye karar verdim. Ancak Kyrkogatan'a, kütüphanenin oradaki kavşağa kadar gidebildim. Linda Lokind'ı orada da gördüm."

Üye hâkimler irkiliyor ve dinleyiciler arasında mırıldanmalar oluyor. Azıcık bile etkilenmemiş görünen tek kişi Jenny Jansdotter. Baston yutmuş gibi oturuyor, son derece sakin, sanki Stella'yı yerin dibine geçirmek için sıranın kendisine gelmesini bekliyor.

"Çok korkmuştum," diyor Stella ve kendini nasıl hemen o kavşakta bulunan bara, Inferno'ya attığını anlatıyor.

Barın arka tarafına saklanmış ve Linda Lokind'ın kendisini takip etmemesini umut etmiş.

"Amina hâlâ cevap vermiyordu ve Chris'e de ulaşamamıştım, bu yüzden evine gitmeye karar verdim. Kâbus gibiydi. Ne yapacağımı bilmiyordum."

Salonda sadece Stella'nın nefes alıp verişi duyuluyor. Tüm gözler onun üzerinde.

"Orada değillerdi," diyor Stella.

Yanımda, insanlar başlarını çeviriyorlar. Biri ayakkabısının tabanını yere sürtüyor. Televizyon haberlerinden bir muhabir kız sakız çiğniyor.

"Zili çaldım, kapıyı yumrukladım. Sonra ses var mı, duyabilmek için kulağımı kapıya dayadım ama orada değillerdi."

Stella su bardağını kaldırıyor. Eli zangır zangır titriyor ve öne doğru eğildiğinde saçı yüzünün önüne düşüyor.

Tuhaf bir şey var. Ya hikâyenin tamamını anlatırsa? Stella her zaman drama yaratmayı sevmiştir. Eskiden oyuncu olmayı hayal ederdi, şimdi sahnesi var, seyircisi var, sergileyeceği büyük bir numarası var. Umutsuzca kolumu ona doğru uzatıyorum.

"Bisikletle eve gittim. Eve gittim ve yattım," diyor, saçını önünden çekerek. "Sonra ne olduğunu bilmiyorum."

90

"Sanık savcının," diyor mahkeme başkanı.

Jenny Jansdotter hareket etmiyor. Sert yüzündeki her bir kas derin bir konsantrasyon halinde görünüyor. Mahkeme onu bekliyor.

Sonra harekete geçiyor ve Stella'ya doğru dönüyor.

"Kim orada değildi?"

Sesi sert ve otoriter, kesinlikle dış görünümüne uymuyor.

"Ne?"

"Az önce 'Orada değillerdi,' dedin. Kimden bahsediyordun?"

Stella bıktığını gösteren bir hareket yapıyor.

"Chris," diyor. "Christopher Olsen. Evinde değildi, ben de eve gittim."

"Ama 'değildi' demedin. 'Değillerdi,' dedin. Çoğul. Bir kişiden fazla. Chris Olsen'dan başka, orada olmayan kimdi?"

Stella hızlıca Michael'a bakış atıyor.

"Amina, sanırım."

"Amina Bešić?"

Stella başını aşağı yukarı sallıyor.

"Savcının sorularına sözlü olarak cevap vermeni istemem gerekiyor," diyor Göran Leijon. "Kayıtlara geçmesi için."

Stella öfkeyle bakıyor. Üst dudağı titriyor.

"Evet," diyor Stella, sesi abartılı biçimde yüksek.

Başımı çevirince sakallı gazetecinin beni izlediğini fark ediyorum. Göz göze gelince hızlıca başını çeviriyor.

Hakkımda ne düşünüyor? Yorumcuların olduğu tarafa bakıyorum. Onlar ne düşünüyor? Belki bana acıyorlardır. Bazılarının beni suçladıkları kesin. Bazıları muhtemelen ebeveynlerin çocuklarının davranışlarında kısmi sorumluluğu olduğuna inanıyor. Özellikle benim durumumda. Kısmen kadın ve anne olduğum için; bir erkek asla aynı ölçüde sorumlu tutulmaz. Kısmen de, kocam Tanrı'nın sevgisini ve Altın Kuralı vaaz eden cazip bir rahipken, ben sert bir savunma avukatı olduğum için.

Ben de sanık koltuğunda mı olmalıyım? Stella ile yan yana, ebeveynliğe yeterince uygun olmamak ve cinayete suç ortaklığı ile suçlanmalı mıydım? Bazı insanların böyle olması gerektiğini düşündüğüne eminim.

Jenny Jansdotter devam etmeden önce mahkeme başkanına anlamlı bir bakış atıyor. Savcının aklından ne geçtiğine dair en ufak bir fikrim bile yok ama tamamen masum olduğumu düşünmesi olasılığının son derece düşük olduğunu sanıyorum.

"Neden Amina'nın Chris'in evinde olabileceğini varsaydın?" diye soruyor Stella'ya.

"Bilmiyorum. Öyle bir varsayımda bulundum mu bilmiyorum."

"Ama az önce tam olarak bunu söyledin."

Jansdotter mahkemede etkili bir sessizlik yaratmayı başardı. Stella nereye bakacağını bilemiyor.

"O gece Amina'nın Christopher Olsen ile birlikte olduğunu düşünmenin nedeni neydi?" diye soruyor savcı. "Olsen ile her türlü teması kesmemiş miydiniz? Hem sen, hem de Amina?"

Stella'nın alnı terliyor. Korkusu bunaltıcı salonda yayılıyor ve cildime tutkal gibi yapışıyor. Umutsuzca kaşınıyor ve cildimi yırtıyorum.

Yapabilirsin, Stella. Şimdi cesaretini kaybetme zamanı değil!

"Chris'le birlikte zaman geçirmeyi bırakmıştık," diyor savcıya bakarak.

"Bırakmıştınız?" Jansdotter uzunca bir süre gözlerini dikip bakıyor ama Stella boyun eğmeyecek. "Aranızda anlaşma mı yaptınız?"

"Öyle bir şey."

Jansdotter bu cevabı dinlemiyor bile. Şimdiden sonraki soruya geçti.

"Chris'in evinde kimse kapıyı açmayınca bisikletle eve gittiğini söyledin. Saat kaçtı?"

"Bilmiyorum," diyor Stella.

Göz ucuyla Michael'a bakıyor. O kadar hızlı ki salondakilerin çoğu fark etmemiştir bile. Ama ben görüyorum. Ve bunun kritik bir dönemeç olduğunu biliyorum. Eğer Stella eve saat ikide geldiğini iddia etmeye devam ederse, Adam'ın vereceği ifadeyi yerle bir eder. Mahkemenin karşısına geçip Stella'yla çelişkili konuşamaz. Sanki göğsüme çimento doluyor.

Michael kravatının düğümüyle oynuyor. Ter yavaş yavaş gömleğini ıslatıyor. Görevinde başarılı olup olmadığını öğrenmek üzereyiz.

"Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrin yok mu?" diyor Jansdotter.

Stella'nın dudakları hafifçe büzülüyor.

"Sanırım on bir buçuk ya da gece yarısı civarı olmalı. Mantıklı görünen o."

Göğsümdeki çimento blok hafiflemiş gibi hissediyorum. Ciğerlerime yavaş yavaş hava doluyor.

"Polis sorgusunda eve ikide geldiğini söyledin," diyor Jansdotter sertçe. "Yanlış mı?"

Stella başını eğiyor.

"Babamı cezalandırmak için öyle söyledim."

Jansdotter gerçekten şaşırmış görünüyor.

"Açıklar mısın lütfen?"

"Babamın bana şahitlik ettiğini öğrenince yalancı gibi görünmesini istedim."

Sesinde azıcık da olsa çekince yok. Sakince, huzurla nefes alıyorum.

"Polis sorgusunda babanı cezalandırmak için yalan mı söyledin yani?"

Stella başıyla onaylıyor.

"Babanı neden cezalandırmak isteyesin, Stella?"

"Her zaman aşırı korumacı davranır. Bazen aramızda sürtüşme oluyor. Çocukluk ettim."

Adam iyi ki bunu duymuyor. Duymayacağını biliyordum, yoksa bu sözü söyletmek mümkün olmayabilirdi.

"Söylediğin şeyin kulağa tuhaf geldiğini anladığına eminim," diyor Jansdotter.

"Ama öyle."

"Gerçekten öyle mi? Şu anda yalan söylemediğine emin misin, Stella? Babanı korumak için?"

Gözlerini kaldırıp bakıyor ve kendinden emin bir şekilde başını iki yana sallıyor.

"Hayır!"

Jansdotter belgelerini karıştırıyor.

"O gece eve kaçta geldin, Stella? Polis seni sorguladığında saat ikide geldiğini söylemiştin..."

"Gece yarısından önce evdeydim. On bir buçuk - on iki arası."

Savcı yüksek sesle iç geçiriyor.

"Demek sen ve Amina Bešić ikinizin de Christopher Olsen'ı bir daha görmeyeceğiniz konusunda anlaştınız," diyor savcı. "Doğru anlamış mıyım?"

"*Anlaşma* değildi. Sadece görmeyeceğiz diye konuştuk."

Savcı sanki Stella'nın gereksiz bir ayrıntı üzerinde durduğunu vurgulamak ister gibi gözlerini hareket ettiriyor.

"Neden öyle konuştunuz o zaman? Neden Christopher'ı görmeyi bırakacaktınız?"

"Yalan söylediğini fark etmiştik. Sanki Amina'yla beni birbirimize karşı kışkırtmaya çalışıyor gibiydi; kimsenin bize bunu yapmasına izin vermeyiz, asla!"

"Amina ile Christopher'ın cinsel ilişki içerisinde olduğunu bildiğin doğru değil mi?"

"Asla cinsel ilişkileri olmadı."

"Christopher'ın arkandan iş çevirdiğini mi öğrenmiştin, Stella?"

"Kesinlikle hayır."

Sesindeki o sert tonlamayı tanıyorum. Sabrının sınırlarına geliyor.

"En iyi arkadaşınla kısa süre önce bir ilişkiye başlamış olduğun adamın senin bilgin dışında birlikte zaman geçirdiklerini öğrendiğin doğru değil mi? Aralarındaki her şeyin tamamen platonik olduğuna inanmış olamazsın değil mi?"

Nefesimi tutuyorum.

Stella gözünü salonda gezdiriyor. Bir an için birbirimize bakıyoruz. Bu da yetiyor.

Benim de bildiğimden haberi var mı?

"Platonik kelimesinin anlamı..." diye söze başlıyor Jansdotter ama Stella açıklama yapmasına fırsat vermiyor.

"Platonik kelimesinin anlamını biliyorum," diyor. "En azından nereye varmak istediğinizi bildiğimi düşünüyorum. Aslında Plato hiçbir zaman gerçek duygusal sevginin fiziksel yakınlık ve seksi içeremeyeceğini söylememiştir ama yaygın karşılaşılan bir yanlış anlama bu; o yüzden kendinizi aptal gibi hissetmeyin."

Dinleyicilerin arasında bir adam kahkaha atıyor ve yanımda oturan sakallı adam bana gülümseyerek cesaret veriyor.

"Plato en sevdiğim felsefecidir," diyor Stella.

"Ben her zaman Sokrates'i tercih ederim," diye cevaplıyor Jansdotter.

"Hiç şaşırmadım."

Michael kıkırdadığını belli etmemek için eliyle ağzını kapatıyor. Üye hâkimler birbirlerine dönüyorlar ve mahkeme başkanı Göran Leijon'un dudaklarında bile küçük bir gülümseme oluşuyor.

"Amina, Chris Olsen'la yatmadı," diyor Stella ve rahat atmosfer geldiği gibi kayboluyor.

Jenny Jansdotter kafasında yeni bir soru kurgulamaya çalışıyor ama Stella'nın sözü henüz bitmedi. Elini kaldırıyor. Sesi ince ve titrek çıkıyor.

"Amina kimseyle yatmadı. O bakireydi... bakire."

@novaebook

91

Çantamda ıslak mendil arıyorum. Yüreğim ağzımda, alnımı sürekli silmeme rağmen ter akmaya devam ediyor. Sanki beynime sıcak vurmuş da düşüncelerim kaynıyormuş gibi hissediyorum.

Stella gözlerimin önünde yavaş yavaş eriyor. Gözüm mü yanılıyor yoksa omuzları düşüyor ve vücudu çuval gibi çöküyor mu, bilmiyorum.

Ne gibi nedenleri var acaba? Sonu gelmek bilmeyen sekiz hafta boyunca, Stella tam kısıtlama uygulanarak tutukevinde tutuldu. Neredeyse insanlık dışı bir durum; hatta, bu şekilde muamele hem BM'den hem de İşkenceyi Önleme Avrupa Komitesi tarafından eleştirilmiştir. Halk arasında İsveç hapishanelerinden genellikle olumlu bir dille bahsedilir, hatta çoğu zaman fazla iyi olduğu söylenir. Ancak İsveç'te tutuklu yargılananların tutulduğu tutukevlerindeki kötü koşullar genellikle göz ardı edilir.

Doğal olarak Amina'nın iyiliği için yapıyor. Ama açıklamak için yeterli gelmiyor. Stella'nın izleyebileceği başka yollar olabilirdi. Daha basit yollar. Makul tek açıklaması, sadece Amina için değil, hepimiz için tüm bunları yaptığı, önümde omuzları çökmüş, gözleri yaşarmış halde oturduğu olabilir. Adam ve benim için. Ailemiz için.

Amina gibi bir arkadaşım olmasını dilediğim çok zaman olmuştur. Kreş günlerinden biri Amina ile Stella neredeyse hiç ayrılmadı. Elbette onların da anlaşmazlıkları ve çekişmeleri oldu

ama sonunda sarsılmaz bağlılıkları akla gelebilecek tüm engelleri aştı. En azından şimdiye kadar.

Hayatta Stella ile Amina'nın birbirlerine karşı daima hissettikleri gibi bir dostluğa sahip olmaktan daha güven verici bir şey hayal edemiyorum. Böylesine özel bir arkadaşlığa kendimi açmış olsaydım belki de hayatım farklı olurdu. Ortaokulda ve lise de tabii ki yakın birkaç arkadaşım oldu ama o zaman bile en derin duygularımın etrafına duvarlar örmeye başlamıştım. Başkalarının önünde duygularımı belli etmenin zayıflık olduğunu düşünürüm.

Alnımı tekrar siliyorum ve sağlam durmaya çalışıyorum. Savcı teknik kanıtları sunarken yanımda oturan sakallı adam bir paket şekerleme açıyor ve bir tanesini ağzını kapatmadan çiğniyor. Bir laboratuvar teknisyeni çağırıldı; mahkemeye suç mahallinde bulunan ayakkabı izinin Stella'nın ayakkabısından kaynaklandığına dair şüpheler olabileceğini açıklıyor. İz Christopher Olsen'ın cesedinden yaklaşık bir metre mesafede bulunmuş ve üzerine bir miktar kan sıçramış olması izin Olsen'ın bıçaklanmasından önce oluştuğunu gösteriyor. Cuma sabahı yağmur yağdığından, Stella'nın oyun parkında bulunabileceği en erken zaman diliminin öğle yemeği saatleri olabileceği sonucuna da varılabilir.

My Sennevall tanık kürsüsüne geldiğinde, ortam değişiyor. Sanki herkes bu korkak bakışlı ve dağınık saçlı kırılgan kızın gözlerinin önünde parçalara ayrılacağından korkuyor gibi. Savcı da, Michael da sorularını sorarken kısık sesle konuşuyorlar. My Sennevall cevap vermeden önce etrafa paranoyak bakışlar atıyor.

"Saat birde bağırma sesi duyduğunu söylüyorsun," diyor Michael. "Duyduğun sesi tarif edebilir misin?"

My Sennevall uzunca bir süre Michael'a bakıyor.

"Sanki biri bıçaklanıyor gibi bir sesti. Defalarca bağırdı, sanki biri bıçak saplıyor gibiydi."

Doğal olarak Michael kızı bu konuda sorguluyor. Çığlık seslerinin bıçaklanan birinden geldiğini anlaması nasıl mümkün olabilir?

"Eğer silahla vurulmuş olsaydı silah sesi duyardım," diyor My Sennevall.

Sakallı gazeteci gözlerini deviriyor.

"Bize sağlık durumundan biraz bahsedebilir misin?" diyor Michael. "Düzenli olarak bir psikiyatristle görüştüğün doğru mu?"

My Sennevall üzücü hayat hikâyesini paylaşırken fazla kulak vermeden dinliyorum. Duruşma salonundan daha da yıkılmış bir kadın olarak ayrılıyor. Kapı arkasından kapanırken rahat bir nefes alır gibi bir ses çıkarıyor.

Sonraki ifadeler hızlıca ve sansasyon yaratmadan geçiyor. Stella'nın H&M'den çalışma arkadaşları Malin ve Sofie, Stella'nın çantasında her zaman biber gazı taşıdığını ve o cuma gecesi de çantasının yanında olduğunu doğruluyorlar. Savcı bir biber gazı kutusu gösteriyor ve tanıkların ikisi de Stella'nın birebir aynısına sahip olduğunu doğruluyor.

Polis teknisyenleri aynı sprey kutusunu mahkemeye gösteriyor ve yapılan kimyasal analize dayanarak Christopher Olsen'ın cesedinde tespit edilen sıvı kalıntılarının Stella'nın taşıdığı biber gazı markasındakilerle aynı olduğunu açıklıyorlar.

Ardından, tutukevi görevlisi Jimmy Bark, Stella'nın tutukevinde bulunduğu süre içerisinde birden fazla olayda şiddet gösterdiğini söylüyor. Jimmy Bark düpedüz itici bir izlenim yaratıyor, sorulara kısa ve lakayt cevaplar veriyor; onun gibi birinin Dalai Lama'da bile agresif eğilimleri tahrik edebileceğini düşünüyorum.

Sakallı gazeteci tutukevi görevlisinin ifadesini dinlerken alnını kırıştırıyor. Sonra, birdenbire, elindeki şekerleme paketini bana doğru uzatıp ikram ediyor. Öyle şaşırıyorum ki, karamellerden bir tane alıyorum, üstelik karamel sevmem.

Bana gülümsüyor. Onu yanlış mı değerlendirdim acaba?

Her zaman başkalarına şüpheyle yaklaşırım. Sağlıklı bir şüphecilik. Hayatım boyunca, enayi gibi görünmekten korktum. Bir defasında babam sadece itaatkâr köpeklerin boyunlarını rakiplerine uzattığını söylemişti. Ancak kırk beş yıl geçtikten sonra başkalarını rakip olarak görmem gerekmediğini anlamaya başladım.

Hukuk fakültesindeyken tüm hayatım tam anlamıyla bir yarışmaydı.

"Ben arkadaş değil A notları biriktiriyorum," diyordum sosyal bir etkinliğe daveti reddederken.

Sanki kendi yarattığım ve dış kabuğu her geçen gün biraz daha sertleşen bir kapsülün içine girmiştim. Mükemmel olmayan ne varsa zekice sözlerle ve başarılarla gizlenmeliydi, böyleyken bile gerçek benliğimin açığa çıkması korkusu büyümeye devam ediyordu. Buna rağmen, çoğu zaman her türlü toplantıda kendimi spot ışıkları altında buluyordum. İçinde bulunduğum bir durumda harekete geçmemek, başkalarını etkileyip yönlendirmemek benim için zordu. İnsanlar beni cazip bulurlar ve beni tanımak isterlerdi ama tartışmaların, sınav notlarının ve yüzeysel sohbetlerin ötesinde, beni gerçek anlamda anlayabilen tek kişi Adam'dı.

Şu anda duruşma salonunun dışında bekliyor. Az sonra sıra ona gelecek. Mübaşir her an hoparlörü kullanarak onu içeriye çağırabilir. Neler olacağından hâlâ emin değilim.

Başta işe yarayacağını düşünmemiştim; bu noktaya kadar gelebileceğimize inanmamıştım. Ahlaki standartları söz konusu olduğunda Adam hiçbir zaman taviz vermezdi. Polise yalan söylemesi fikri uzak, hatta düşünülemez gibi görünüyordu. Ama ailenin önemini küçümsemişim. İnsanlar ailelerini korumak için etik ve ahlaka dair her şeyi bir kenara koymaya hazırdır. Konu kendi çocuğunu savunmak olunca en katı ilkeler bile kolaylıkla esnetilebilir. Yalanlar, suçluluk ve sırlar. Hangi aile böyle bir temel üzerine kurulu değil ki?

Bir insanın dünyaya geldiği anda, başka iki insan da ebeveyne dönüşüyor. Çocuklarımıza duyduğumuz sevgi kanunlara uymuyor.

Dün gece Adam'la mutfakta sessizce oturup bir şişe şarap içtik.

"Yapabilir miyim bilmiyorum tatlım."

Yapabilmesi için Tanrı'ya dua ediyorum. Tuhaf bir his ama gerçekten ellerimi önümde birleştiriyor ve Tanrı'ya bir dua gönderiyorum. Hemen sonra, mübaşir Adam'ı duruşma salonuna alıyor.

@novaebook

92

Adam ağır ağır yürüyerek salona giriyor. Mahkeme başkanı hoş geldin derken ve nereye oturacağını söylerken gözlerini Stella'dan ayırmıyor.

Adam arkası dinleyicilere dönük, tanık koltuğuna oturuyor. Sakallı adam yüzüme ağır hasta olan birine baktığınız gibi bakıyor.

Sonra hâkim sözü Michael'a veriyor.

"Merhaba, Adam," diyor. "Senin açından çok zor bir durum olduğunu anlıyorum, bu yüzden uzatmayacağım. Mahkemeye işinden bahsederek başlayabilir misin?"

Adam gözlerini Stella'dan ayırmadı hâlâ.

"İsveç Kilisesi bünyesinde papazım."

Michael'ın yönlendirmesiyle, yıllarca hapishanelerde papazlık yaptığını ancak şimdi şehrin en büyük cemaatlerinden birinin bulunduğu kilisede papaz olduğunu açıklıyor.

Sesi biraz titriyor.

"Stella ile arandaki ilişkiyi kısaca tarif edebilir misin?" diyor Michael.

Adam ile Stella birbirlerine bakıyorlar.

"Stella'yı çok seviyorum," diyor Adam. "O benim her şeyim."

Yüreğim düğümleniyor. Yıllar içerisinde Stella ile olan ilişkim konusunda birkaç defa Adam'ı suçladığım oldu. Stella küçükken, sürekli Adam'ın ne kadar harika bir baba olduğunu ve ondan çocuğum olduğu için ne kadar şanslı olduğumu duyuyordum. Ke-

sinlikle doğruydu. Adam her zaman harika bir aile babası olmuştu, bunun için ona çok büyük sevgi duyuyorum. Kimi zaman ona imrendiğim için utanıyorum. Stella ile yaptığım hatalara neden ondan daha da uzaklaşarak tepki verdim ki? İlişkimizle ilgilenmek yerine çok fazla çalıştım, gerçekten iyi olduğumu bildiğim bir şeye daha fazla zaman ayırdım. Düpedüz kendimi kandırıyordum; yaptığım Stella'ya ihanetti.

Sonraki sorusunda Michael, Adam'la Stella'nın ilişkisinin yıllar içinde nasıl geliştiğini anlatmasını istiyor. "Her zaman mükemmel değildi," diye cevaplıyor Adam. "İnişli çıkışlıydı. Kimi zaman son derece zordu."

Michael detaylandırması için fırsat veriyor, Adam başını hafifçe eğerek anlatıyor.

"Hayatta hiçbir şey anne baba olmak kadar zor değildir. Doğal olarak pek çok zaman yetersiz kalıyordum. Nasıl bir hayatımız olacağına dair çok fazla umudum ve beklentim vardı. Nasıl bir baba olacağım, Stella nasıl bir evlat olacak; bununla ilgili. İlişkimiz nasıl olacak."

"Her zaman umut ettiğin gibi olmadı mı?" diyor Michael.

"Sorun bence nasıl sonuçlandığı değil; daha çok benim beklentim. Stella'nın hayatıyla ilgili yaptığı bazı tercihleri kabullenmekte zorlandım. Bazen genç olmanın nasıl bir şey olduğunu unutuyor insan."

Mahkeme başkanına bakıyorum. Göran Leijon'ın ifadesinde anladığını gösteren bir şey var. O da biliyor. Onun da genç çocukları var.

"Adam," diyor Michael. "Söz konusu cuma günü neler olduğunu anlatabilir misin?"

Adam, tekrar Stella'ya bakmak için vücudunu çeviriyor. Yüzünü görebilmek için ileriye doğru eğiliyorum.

Adam hiçbir şey söylemiyor. Neden bir şey söylemiyor?

Tabii ki onu sürece daha çok dahil etmeliydim ama anlamayacağından ya da ahlaki değerlerinin yolumuza çıkacağından korktum.

Ya artık çok geçse? Ya fikrini değiştirir, söylediklerini geri alırsa? Sonucu yıkıcı olur.

"O gün epeyce geç saate kadar çalıştım," diyor, kelimeleri nihayet toparlayıp.

Sesi değişken, genç birinin cenazesinden bahsediyor. Zor bir hafta olmuştu ve cuma günü geldiğinde, Adam genel olarak yorgun ve bitkin hissediyordu. İşten sonra akşam yemeğini hazırlamıştı, sonrasında da divanda oturup oyun oynamış ve yatmıştık.

Michael, "Stella'nın o gece nerede olduğunu biliyor muydun?" diye soruyor, kravatının düğüm yerine parmağını götürerek.

Adam'ın yanakları solgun.

"Bir arkadaşıyla buluşacağını söylemişti. Amina Bešić'le."

"Peki," diyor Michael sakince, "o halde karınla sen, Stella eve gelmeden önce yattınız?"

"Doğru."

"Saat kaçtı?"

Sandalyemde doğruluyorum.

Lütfen, Adam. Ailemizi düşün!

"Saat on bir civarı," diyor. "Saate bakmamıştım aslında."

"Hemen uyudun mu?"

"Hayır, birkaç saat uyuyamadım."

"Birkaç saat?"

"Evet."

Hızlıca bir yudum su içiyorum ama şişenin kapağını düzgün kapatamıyorum; kucağıma su damlıyor ve elimin tersiyle kuruluyorum. Sakallı adam bana bakıyor.

"O gece Stella eve geldiğinde uyanık mıydın?" diye soruyor Michael.

Yan tarafa biraz daha eğiliyorum. Adam çenesini kaldırıyor ve

papaz yakalığı hâkimlerin olduğu tarafa doğru masumiyet kadar beyaz parlıyor.

"Eve geldiğinde uyanıktım," diyor.

Sesi şimdi daha güçlü. Net ve sağlam. Sandalyeme yeniden yaslanıyorum.

"Saat kaçtı, biliyor musun?" diye soruyor Michael.

"On ikiye çeyrek vardı. Eve girdiğini duyduğumda saate baktım."

Üye hâkimlerden biri elini ağzına götürüyor. Mahkemedeki diğer herkes sessizce Adam'a bakıyor.

"Herhalde saatten eminsindir?"

"Kesinlikle eminim. Tanrı'ya yemin ederim."

@novaebook

93

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordum Adam'a.

Bu, tabii ki, takıntılarından biriydi: her zaman şüphe duyardı. Ve şu anda, en ufak bir nüansa bile yer yoktu. Kararını vermişti.

"Harika olacak. Dünyanın en mükemmel annesi olacaksın."

Kafamdaki tüm kuşkuları bir kenara bırakıyordu. Adam'a göre, yaşadığım kaygı bu sürecin doğal bir parçasıydı. Ebeveyn olmak hayatlarımızı sonsuza kadar değiştirecek kapsamlı düzenlemeler yapmak anlamına geliyordu. Şüphe dolu olmama ve hasta olacak kadar çekinmeme şaşmamak lazımdı.

Gerçekte, bebek sahibi olmak için çok gençtik. Mahkemede hukuk danışmanı olarak yeni atanmıştım, Adam ise eğitiminin yarısındaydı. Daha altı ay önce öğrenci yurdunda yaşıyor, haftanın kaç gecesini barlarda, diskolarda ve güzel öğrenci yemeklerinde geçiriyorduk ama yazın, tüm zorluklara rağmen, Norra Fäladen'de nispeten geniş, tek odalı bir daireye denk gelmiştik. Ayrıca, Adam ailemize yeni bir üye gelecek olursa evi kiraladığımız emlakçının iki odalı bir yere geçmemizi kabul edeceğine inanıyordu.

Adam her gün defalarca, "Seni seviyorum," diyor, eğilip büyüyen karnımı öpüyordu. "İçerideki, seni de seviyorum."

Zamanla, dünyanın sonu olur diye düşündüğüm şeylerin en kötüsü gerçek oldu ve kaygılarımın yerini leğen kemiği ağrıları ve şişip fil gibi olan ayaklar aldı. Bazı günler yataktan çıkamıyordum ve kendimi kadın olarak çok başarısız hissediyordum.

Adam bana çorba pişiriyordu, varis çorapları ve ısıtılmış pirinç dolu yastıklar getiriyordu ve masaj yapıyordu. Zamanlamayı sorguluyor, dünyaya bir çocuk getirmek için doğru zaman mı diye düşünüyor olsam da, Adam'ın çocuğuma babalık yapacak doğru erkek olduğundan hiç şüphe etmedim.

Stella küçükken işte çok zaman geçiriyordum. Bazen bende bir gariplik mi var, diğer yeni annelerden bir şekilde farklı bir yapım mı var diye düşünüyordum çünkü hayatımın geri kalanını beklemeye alamıyor, artık bir çocuk annesi olduğum gerçeğini güç alacağım tek kaynak olarak göremiyordum.

Adam olmasaydı yapamazdım. Sürekli destek oluyordu, sığınabileceğim güvenli bir limandı. Benden hiçbir şeyi esirgemedi. Adam her ne pahasına olursa olsun beni destekledi.

Kısa süre içinde, aile hayatımda yakalayamadığım başarıları kariyerimde yakalayabileceğimi gördüm. Yirmi dokuz yaşına geldiğimde çok başarılı bir avukat olmuştum ve gelecek vaat eden biri olarak İsveç'in üç büyük şehrinde bürosu bulunan büyük bir avukatlık firmasında iş buldum. Adam Stella'ya yedek tekerler olmadan bisiklete binmeyi öğretip sürtülen dizlerindeki yaralarına bant yapıştırırken, ben Stockholm'deki zengin müvekkiller, çocuk programlarında kısa bilgilendirmeler yapmak ve mikrodalga fırında ısıttığım dondurulmuş yemekler arasında gidip geliyordum. Hem kariyerimde hem de ailemde teşvik edilme ihtiyacı duyduğumu söylerken yalnız olduğumu sanmıyorum. Bir penise sahip olmadan doğmuş olsam bile.

Ancak, etrafıma baktığımda diğer kadınlar hayallerini ve hedeflerini kesip atıyor, kendilerini çocuk odası ve mutfağı çekip çeviren birine indirgiyorlardı. Özverili bir anne olmak her zaman bencilce kendimi olumlama ve hayatımın diğer alanlarında başarı elde etme arzumla çakışıyor gibi görünüyordu ve gerçekten de-

nemiş olmama rağmen kendimi benden beklendiği gibi bir anne, olmak istediğime inandığım anneye indirgemem hiç mümkün olmadı. Bu arada, erkeklerin beni son derece rahatsız eden eksikliklerin aynılarıyla gayet rahat yaşadıklarını görüyordum, bu da ebeveyn olarak kendimi değersiz hissetmeme neden oluyordu.

Başlangıçta, Adam ile Stella arasında gelişen bağın tamamen iyi bir şey olduğunu düşünüyordum. Stella tam anlamıyla babasının kızıydı. Bazen eve geç, kafam anlaşmalarla, içtihatlarla dolu olarak geliyor, onları yastıkların arasına gömülmüş, üzerlerinde pijamalarla masal okurken buluyordum. Stella hayat yolunda karşılarına çıkan ufak tefek her zorlukta babasının elini tutuyordu. Astrid Lindgren'in hikâye kitapları gibi bir dünyaydı ve kızımızın minyatür ayakları her sabah yatak odasının zeminine pat pat vurarak bize yaklaşırken kalbimde minik neşe çırpıntıları hissediyordum.

Dönüşüm son derece yavaş gerçekleşti. Ne zaman başladığını söyleyemem ama bir zamanlar kalbimi ısıtan şeyler bir süre süre sonra tüylerimi diken diken etmeye başladı. Nereye baksam sinirlenmeme neden olan yeni şeyler buluyordum. Biri Adam'ın harika bir baba olduğunu ve Stella'yla ne kadar tatlı bir ilişkileri olduğunu söylediğinde artık bununla gurur duymuyordum; aksine, dışarıda kalmış hissediyordum. Adam Stella ile geçirdiği masal gibi günleri uzun uzun, renkli ayrıntılarla anlattığında, suçluluk, utanç ve kıskançlık duygularına boğuluyordum.

Daha ilk başlarda ailemizi büyütmeyi konuşmuştuk. Sanırım bir çocuk daha istememizin nedeni, her ikimizin de dile getiremediği belli belirsiz bir hayal kırıklığından kaynaklanıyordu. Aile hayatı umduğumuz gibi gelişmemişti. Mantığa aykırı da olsa, Stella'nın bir kardeşi olursa, onunla ilişkimin daha iyi olacağına inanmıştım.

Bir yıldan fazla bir süre yeniden hamile kalmam için uğraştık. Neden işe yaramadığını hiç konuşmadık. Karşılıklı ama ne yazık ki yanlış yöne yönlendirilmiş bir tür saygıdan kaynaklandığından şüpheleniyorum. Er ya da geç, test pozitif çıkacaktı ve o zamana kadar tek yapabileceğimiz mümkün olduğunca sık denemekti ve Adam'ın açısından belki bir de yardım etmesi için Tanrı'ya dua etmekti.

Stella'nın dört yaşında olduğu yıl, Bahar Bayramı gecesinde, nihayet sessizliğimizi bozduk. Yatakta uzanmıştık ve gözlerimi açtığım an dünya fırıl fırıl dönüyordu. Havai fişek kokusu cildimize sinmişti.

"Tatlım," diye fısıldadı Adam. "Ters giden bir şey var sanırım."

"Ters giden mi?" dedim, neden bahsettiğini çok iyi bilmeme rağmen.

"Ne yapacağız?"

Tek bir kelime bile söyleyemedim. Gözyaşlarım gözkapaklarıma batıyordu ama akmaması için mücadele ediyordum.

"Seni seviyorum," dedi Adam.

Cevap veremedim.

@novaebook

94

"Savcının tanığa sorusu var mı?" diye soruyor mahkeme başkanı.

"Evet, var."

Jenny Jansdotter, Adam'a dönmeden önce savcı yardımcısı ile kısaca konuşuyor.

"Söz konusu cuma günü zihinsel durumunuz nasıldı?"

Sanırım hafifçe omuz silktiğini görüyorum ama Jansdotter konuşmaya devam etmeden önce Adam'ın cevap vermeye zamanı olmuyor.

"Daha önce yorgun ve bitkin hissettiğinizi söylemiştiniz. Zor bir hafta olmuştu. Genç bir adamı toprağa vermiştiniz."

"Doğru."

"Ama buna rağmen o gece uyuyamadınız?"

"Yani, bazen öyle bir yorgunluğun ters etkisi oluyor," diyor Adam sakince. "Deli gibi yorgun olsanız bile uykuya dalamazsınız. Tabii Stella için de endişeleniyordum. Fena halde endişeleniyordum. Stella eve gelmeden uyumayı sevmiyorum."

Jenny Jansdotter bir tükenmez kalem alıyor ve parmaklarının arasında çeviriyor.

"Demek ki, o gece Stella eve geldiğinde uyanık olduğunuzu iddia ediyorsunuz?"

"Evet."

"Peki geldiğinde saat kaçtı?"

"Kaç olduğunu söylemiştim zaten."

"Tekrar etmenizi istiyorum."

"On ikiye çeyrek vardı," diyor Adam huysuzlanarak.

Jenny Jansdotter çenesini kaldırıyor ve başını yırtıcı bir kuş gibi masaya doğru uzatıyor.

"İlginç," diyor.

Sesinde rahatsız edici bir zafer tonu var.

"Çok ilginç," diyor Jansdotter, önündeki masada duran katlı bir kâğıdı açarak.

Elindeki ne? Gözden kaçırdığımız bir şey mi var?

"Elimde kısa mesajlarınızın bir listesi var, Adam. Cinayetin işlendiği gece telefonunuzdan gönderilen tüm mesajlar ve gelen mesajlar da var. İki mesaj telefondan silinmiş ama kanıt teknisyenleri geri getirmeyi başardı. Silinmiş mesajların geri getirilebildiğini biliyorsunuz değil mi?"

Adam başını öne eğiyor.

Lanet olsun, bu doğru olamaz. Michael telefon kayıtlarını nasıl atladı? Polisin Adam'ın telefonunu kanıt olarak aldığını biliyorduk ama telefonda işimize gelmeyen bir bilgi olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

"23.18'de, telefonunuzdan Stella'nın numarasına şu mesaj gönderilmiş: *Bu gece eve geliyor musun?*"

Savcı listeyi havaya kaldırıyor ve tükenmez kaleminin ucuyla mesajı işaret ediyor.

"Peki?" diyor Adam.

"Böyle bir mesaj gönderdiğinizi hatırlıyor musunuz?"

Omuzları kıpırdanıyor, son derece rahatsız görünüyor.

"Evet, sanırım göndermişimdir. Karım Stella'nın gece Amina'larda kalabileceğini söylemişti. Bu yüzden sormak için mesaj gönderdim."

"*Bu gece eve geliyor musun?*" diye tekrarlıyor Jansdotter. "Stella'dan cevap aldınız mı?"

Adam çenesini kaşıyor. Michael'ın dikkatini çekmeye çalışıyorum ama ısrarla bana doğru bakmıyor. Ter yüzünden süzülüyor ve sanki nefes alamıyormuş gibi kravatını çekiştiriyor.

"Hatırlamıyorum," diye mırıldanıyor Adam.

"Emin misiniz? Cevap alıp almadığınızı hatırlamıyorsunuz, öyle mi?"

Adam yutkunuyor ve başını hızla iki yana sallıyor.

"Muhtemelen göndermemiştir."

Jansdotter elindeki listeyi sallıyor. Yanımda, sakallı adam havayı dişlerinin arasından süzdürüyor. Konuşmanın nereye gittiğini seziyorum. Bunu nasıl atlayabildik?

"Aslına bakarsanız, Stella cevap yazmış," diyor savcı.

"Oh?"

Adam orada sanki ölümcül darbeyi bekler gibi oturuyor. Ona geri adım atma diye bağırmak istiyorum; şimdi vazgeçemez.

"Teknisyenler o mesajı da geri getirmeyi başardı. Gerçek şu ki, bu mesajları cumartesi günü, Stella'nın gözaltına alındığını öğrendiğinizde sildiniz."

"Öyle mi yaptım?" diyor Adam.

Yalan söylemeyi pek beceremiyor. Kimseyi inandıramıyor.

"Stella *Yoldayım, eve geliyorum* yazmış. Mesaj telefonunuza saat ikiye yirmi kala gelmiş. Size göre Stella iki saattir evdeyken."

95

Adam savcının sorusuna cevap vermiyor.

"Bu mesaj için bir açıklamanız var mı?" diye tekrarlıyor Jansdotter. "Siz Stella'nın 11.45 itibariyle evde olduğunu iddia ederken, Stella saat 1.40'da eve gelmek üzere yolda olduğunu söylediği bir mesajı neden yazar?"

Adam sessiz. Saniyeler geçiyor.

Arkamdaki sırada oturan bir kadın bluzumdan çekiştiriyor ve oturmamı işaret ediyor. Ama Adam'a gitmem lazım. Bana ihtiyacı var. Bunların hepsi benim suçum!

"Eminim gecikmeler olabiliyordur," diyor Adam nihayet.

Sakallı adam *psst* diyor dikkatimi çekmek için ve başıyla sıranın başını işaret ediyor; bir güvenlik görevlisi göğsünü kabartmış, bana bakıyor.

"Ne demek istiyorsunuz, Adam?" diyor Jenny Jansdotter.

"Bazen mesajlar siber uzayda takılabiliyor," diyor sesinde belirgin bir şüpheyle. "Bir mesajı belli bir zamanda almış olmam o mesajın tam o anda gönderildiği anlamına gelmez."

Sandalyeme yığılıyorum ve derin bir iç çekişle tüm vücudum gevşiyor. Tabii ki, Adam haklı. Tüm bu teknik konular hakkında hiçbir fikri olmayabilir ama zekidir ve pratiktir. Ortak akıl, söylediğinin yanlış olmadığı yönünde olacaktır. Savcının bir mesajın ne zaman geldiğine dair kanıtının olması, o mesajın ne zaman

@novaebook

gönderildiğini kanıtlayamadığı sürece pratikte hiçbir anlam ifade etmez. Bunun için de Stella'nın telefonuna ulaşabilmesi gerekir.

Jenny Jansdotter'ın yüzünde acı ifadesi beliriyor.

"Stella'nın gerçekte iddia ettiğinizden çok daha geç geldiği doğru değil mi?"

Göz ucuyla güvenlik görevlisini kontrol ediyorum; bana olan ilgisi kaybolmuş.

"Hayır," diyor Adam kesin bir ses tonuyla. "Stella eve 11.45'te geldi."

Michael elinin tersiyle terli alnını siliyor. Yanında oturan Stella yaşaran gözleriyle masaya bakıyor. O kadar küçük ve kırılgan görünüyor ki, onu tüm bunlara maruz bıraktığım için kendimden nefret ediyorum.

Son birkaç haftada hem kendime hem de Michael'a neden Stella'ya her şeyi söylemememiz gerektiğini defalarca tekrarlamıştım. Şüphe içimi kemiriyor ve kurtlar gibi çoğalıyordu ama söylemek çok riskli olacaktı. Stella dürtülerini kontrol etmek konusunda çok zorlanıyor. Fazladan bir duygu, dikkatsizce söylenmiş bir kelime her şeyin sonunu getirebilir.

Üstelik, Stella her zaman söylenin tersini yapmayı sevmiştir. Hentbol koçları aşağıya hedef al dediği zaman topu aksine yukarıdan atardı; Adam'ın annesi beline kadar uzanan saçlarını çok beğenince gidip kafasını kazıtmıştı.

Ona bakarken göğsüm ağrıyor.

Savcı Adam'a, "Stella'nın cep telefonunun nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye soruyor.

"Hiç fikrim yok."

"Dedektifler neden telefonu bulamadılar?"

"Bilmiyorum."

Adam'ın sesi şimdi daha sakin çıkıyor.

"Stella'nın cep telefonunu en son ne zaman gördünüz?"

"Hatırlamıyorum."

"Telefonu buldunuz, değil mi Adam?"

"Hayır," diyor kendinden emin. "Stella telefonunu her zaman yanında taşır."

"Yani, polis tarafından gözaltına alındığı cumartesi günü telefonu işe, H&M'e götürmüştü demek istiyorsunuz, öyle mi?"

"Öyle sanırım."

"Öyle olsaydı, polis bulurdu, değil mi?"

Jansdotter onu baştan aşağı süzüyor ama sakin tavrını bozmayı başaramıyor.

"Cumartesi günü Stella'nın telefonunu buldunuz, değil mi? Cinayetin ertesi gün."

"Kesinlikle hayır."

Adam kafasını çeviriyor ve omzunun üstünden arkaya doğru bakıyor, bir anlığına doğrudan birbirimize bakıyoruz.

"Stella'nın telefonu ile ilgili hiçbir şey bilmiyorum," diye tekrarlıyor.

Bu söylediği gerçeğe savcının sandığından daha yakın. Adam, Stella'nın telefonuna ne olduğunu bilmiyor. Sadece ben biliyorum.

Kısa bir an, savcının kafası karışıyor. Çok iyi saklıyor ama benim ya da salonda bulunan deneyimli diğer avukatların gözünden kaçmıyor. Azıcık rahatlıyorum; arkama yaslanıp birkaç yudum su içiyorum. Sakallı adam bana bakıyor; bildiği, düşüncelerimi okuyabildiği hissine kapılıyorum.

Jansdotter kendini toparlayıp, asistanıyla fikir alışverişinde bulunduktan sonra, sorgusuna devam ediyor.

"Cuma gecesi eve geldiğinde Stella ile konuştunuz mu?"

"Evet," diyor Adam. "Daha önce de söylediğim gibi."

"Ne konuştunuz?" diye soruyor savcı.

"Kapıyı açtım ve iyi geceler dedim. Stella da iyi geceler dedi."

"Demek ki, onu gördünüz?"

"Evet."

"Üzerinde ne vardı?" diye soruyor Jansdotter.

"İç çamaşırları."

"Sadece iç çamaşırları mı vardı? Yukarıya, odasına çıkmadan önce soyunur mu böyle?"

"Arada oluyor, sanırım. Kıyafetlerinin yıkanması gerekiyorsa, çamaşır odasına koyuyor."

"Stella'nın o gece Stortorget restoranda birlikte olduğu iş arkadaşlarına göre, Stella koyu renk kot ve beyaz bir bluz giyiyormuş. Polis evi aradığında kot pantolonu buldu ama bluz bulunamadı. Stella eve geldiğinde beyaz bluzu gördünüz mü?"

"Hayır," diyor Adam. "Bluzdan falan haberim yok."

Bir açıdan doğru söylüyor.

"Emin misiniz? Çamaşır odasında beyaz bluzu görmediniz mi?"

"Hayır."

"Cumartesi günü de mi?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır," diyor Adam. "Ama görmüş olsaydım bile muhtemelen aklımda kalmazdı."

"Aslına bakarsanız, aklınızda kalırdı bence," diyor Jansdotter. "Çünkü bluzun lekelerle kaplı olduğuna inanıyorum. Kan lekeleriyle. Gerçekten kanlı bluzu görmediniz mi?"

"Kesinlikle hayır!"

Adam şimdi o kadar kararlılıkla konuşuyor ki sesi öfkeli çıkıyor. Bu iyi değil. Hiç iyi değil. Michael ufak bir sinyal gönderiyor.

Jansdotter tekrar saldırıya geçiyor.

"Evde şömineniz var mı?"

"Evet?" diyor Adam.

"Evinizde yapılan arama sırasında, polis şöminede kısa süre önce ateş yakıldığını fark etti. O cumartesi günü ateşi kim yaktı?"

Adam kulağının arkasını kaşıyor.

"Ben yakmışımdır herhalde. Karım da olabilir."

Adam zeki biri. Tabii ki, neler olduğunu anlıyor. Tek yapması gerek sakin kalmak. Aileni düşün, Adam. Stella'yı ve beni düşün.

"Bilmiyor musunuz?" diye soruyor Jansdotter.

"Şömineyi oldukça sık yakıyoruz."

"Yazın? Ağustos ayında? Dışarıda sıcaklık yirmi bir dereceyken?"

"Keyifli bir ortam yarattığını düşünüyoruz."

Savcı yüksek sesle iç geçiriyor.

"Stella'nın kanlı bluzunu bulduğunuz ve şöminede yaktığınız doğru değil mi?"

"Kesinlikle hayır," diyor Adam. "Ben bluz falan yakmadım."

Hayır yakmadı.

@novaebook

96

Mahkeme başkanı duruşmanın ilk gününü sona erdirdiğinde ayağa kalkıyorum ve gardiyanlar alıp götürmeden önce Stella ile göz göze gelmeyi başarıyorum. Bir-iki saniyeliğine birbirimize bakıyoruz. Elimi uzatıyorum, havada asılı kalıyor. Şu anda gerçek bir anne olmam gerek; Stella küçükken yapamadıklarımı telafi etmem gerek. Bu defa en iyi olduğum şeyi yapacağım. Lütfen, Stella, bana güvenmen gerek.

Son birkaç yılda, ilişkimiz yavaş yavaş iyileşti. Stella'nın hayatıyla ilgili verdiği çeşitli kararları anlamak Adam için giderek zorlaşırken, ben ona daha çok yaklaştım; kızımı giderek daha iyi anlıyordum. Bunda Amina'nın da katkısı var. Stella ile onun koşullarında aynı noktada buluşmamız onun aracılığıyla oldu. Amina aracılığıyla anlamayı öğrendim.

Tabii ki, Amina'yla konuşmanın benim için Stella ile konuşmaktan daha kolay olması acı vericiydi. Bunun verdiği suçluluk duygusu ruhumun derinliklerinde sürekli ağır bir çamur tabakası gibiydi. Stella'nın davranışlarına, mantığına ve harekete geçmesine neden olanlara anlam vermemin imkânsız olduğu zamanlarda, kendiminkileri Amina'da görebiliyordum.

"Stella seninle benim gibi değil," demişti bir defasında. "Stella sadece Stella."

Bu konuşma Stella'nın hentbolu bırakmasından kısa bir süre sonra geçmişti. Bir gün göz alıcı bir geleceği olacağının düşünül-

düğü genç milli takımla bir buluşmaya gidiyordu, bir başka gün hentbol ayakkabılarını internette satışa çıkarıyordu. Adam'la ben ne yapacağımızı şaşırmıştık.

"Stella gibi düşünmeye başlamazsan Stella'yı anlayamazsın," dedi Amina.

Kulağa çok basit geliyor, zaten bileceğiniz bir şey gibi; aslında öyle değil.

"Stella başka insanların onu kontrol etmeye çalışmasına dayanamıyor," dedi Amina. "Şu anda hentbolda sürekli önceden planlanmış oyunlar, antrenmanlarda tekrar tekrar çalıştığımız şeyleri oynuyoruz. Stella buna dayanamıyor."

Sanırım daha fazla çocuğumuzun olmamasından en çok rahatsızlık duyan Adam oldu. Kabullenmesi gereken şeyler var. Stella'yı olduğu gibi kabul etmek yerine beklentilerimize uygun yaşamaya zorlarken kendini paralıyordu. Ailemizin paramparça olmaması bir mucize. Şu anda yaşadıklarımızı yeniden başlama şansı olarak görmeye çalışıyorum, her ne pahasına olursa olsun değerlendirmek istediğim bir fırsat.

"Neden biraz daha Amina gibi davranmıyorsun?" demiştim Stella'nın rayından çıktığı, etrafındaki her şeyi kim bilir kaçıncı defa yakıp yıktığı bir sefer.

İlk defa iğneleyici bir cevap vermedi. Sadece sustu. Bana baktı ve gözleri kupkuru olsa da sanki ağlıyor gibiydi.

Elbette ne demek istediğimi anlamıştı. Kelimeler ağzımdan çıkıvermişti –sadece bir defa oldu, bir daha asla olmayacak– ama Stella içimi gördü. Amina'ya nasıl baktığımı, onunla nasıl konuştuğumu, bir şeyleri paylaştığımızı gördü.

Stella'yı yakalayıp, sarıldım ve omzunda ağladım.

"Özür dilerim, canım, özür dilerim. Öyle demek istemedim."

Hiçbir anlamı yoktu, tabii ki. İkimiz de tam olarak ne demek istediğimi biliyorduk.

*

Duruşma salonundan çıkarken Adam'ı hiçbir yerde göremiyorum. Lobideki banklarda yabancı insanlar oturuyor. Koridordan aşağıya birkaç adım atıyorum ama Adam yok.

Nerede?

Daha az önce mahkemede oturmuş, o adam şehrin başka bir yerinde bir oyun parkında kanlar içinde yatarken kızının evde olduğuna Tanrı'nın önünde yemin ediyordu.

Sinir krizinin eşiğinde olmalı.

Kalbim küt küt atıyor, yan taraftaki koridorda birkaç adım atıyorum. Onu tuvaletlerin önünde buluyorum. Bir bankın üstünde kamburunu çıkarıp oturmuş, sanki vücudundaki tüm kemikler kırılmış gibi görünüyor.

"Tatlım," diye fısıldıyorum. "Seninle gurur duyuyorum."

Ona sarılıyorum. Vücudu taş gibi ve soğuk. Dikkatlice omzuna yaslanıyorum ve göğsümden nazik bir sıcaklık akmaya başlıyor. Bunu sadece Stella ve Amina için yapmıyorum.

"Ya işe yaramazsa?" Bakışları çaresiz. "Ben ne yaptım?"

Ensesini ve sırtını okşuyorum.

"Ben yanındayım," diye fısıldıyorum. "Birlikteyiz."

Fazla bir şey söyleyemiyorum ama elimden gelenin en iyisi bu. Bu son birkaç haftada ne kadar acı çektiğini anladığımı düşünüyordum; onun hislerini kendi acılarımla eş tutmuştum. Adam nasıl kendi mesleğinin etik kurallarını çiğnediyse, ben de inandığım her şeyin aksine hareket etmiştim. Benim dinim kanunlardı. Elbette kanunların sıkıntılı yanları var, bazı açılardan oldukça büyük sıkıntılar ama yine de kanunların modern toplumun direği ve yol gösterici ışığı olduğuna kesin olarak inanıyordum. Demokratik bir toplumu düzenlemek için en uygun aracın kanunlar olduğuna inanıyordum. Şimdi ise neye inanacağımı bilmiyorum. Bazı değerlerin içtihatlarla açıklanması ya da ölçülmesi imkânsızdır.

Ve tıpkı hayatta olduğu gibi, kanunlar da sıradan insanların neyi adil olarak değerlendirdiğini dikkate almaz.

Adam'a baktığımda, bu durumun onu benden daha fazla etkilediğini anlıyorum. En kötü olasılık gerçekleşirse, kendisi de ceza alabilir: mülke tecavüz, kamu görevlisine şiddet, kanuna aykırı olarak etkileme girişimi.

Nihayet ayağa kalkıyoruz. Mahkeme binasının içinde, danışma masasının önünden geçerken ve dışarıda merdiven basamaklarında beline sımsıkı sarılıyorum.

"Sen doğru olanı yaptın tatlım," diyorum. "Yarın sıra Amina'da."

Eve taksiyle gidiyoruz ve Adam kendisinin ifade vermesinden önce duruşma salonunda ne olup bittiğini en ince ayrıntısına kadar öğrenmek istiyor. Ayak izi ve biber gazı analizinden bahsettiğimde yüzünde bir endişe ifadesi beliriyor.

"Ama somut delil yok," diyor.

"Kanıtları nasıl değerlendireceği mahkemeye kalmış. Bunun gibi dolaylı kanıtlara dayandırılan davalarda her kanıt ayrı ayrı değerlendirilemez; resmin bütününe bakılması gerekir. Ondan sonra mahkeme savcının suça dair anlatımını alternatif hipotez karşısında test edecek. Diğer açıklamaları elemek mümkün olmazsa, makul şüphe oluşur ve mahkemenin beraat vermesi gerekir."

"Her zaman başka açıklamalar yok mudur?"

"Tipik olarak aranan asgari koşul davalının suç mahallinde olması, söz konusu kişinin suçu işlemek için fırsatının olması ve diğer potansiyel faillerin elenebilmesidir."

Adam camdan dışarıya bakıyor, ben de gazetelerde neler yazıldığını görmek için telefonumu çıkarıyorum. *Sydsvenskan* ve *Skånskan*'da duruşmanın ilk günü hakkında kısa yazılar yayınlanmış ancak fazla bir şey söylememişler. *Aftonbladet*'in mahkemelere ayırdığı bölümünde, "Savcı babayı fena sıkıştırdı" diye

başlık atılmış. Yazı Adam'ın ifadesini sorgulayan imalarla dolu. *Bundan yüz yıl önce bir papazın mahkemede yalan söylemesi düşünülemezdi ama Lund Bölge Mahkemesinde bugün görülen davadan sonra durumun hâlâ aynı olup olmadığını sorgulamak için geçerli nedenlerimiz var.* Gözlerime inanamıyorum. Hiçbir koşulda Adam'ın bunu okumasına izin veremem. Sayfanın üstünde yazarın künyesi ve resmi var. Gün boyunca yanında oturduğum sakallı adam bu.

Taksi bizim sokağa dönüyor. Komşulardan birkaçı toplanmış, bize doğru bakıyor.

Parayı öderken taksi şoförü, "İyi geceler," diyor.

"Hımmm."

Arabanın etrafından dolanıp Adam'ın elinden tutuyorum. İkimiz de komşulara bakmıyoruz.

Kapının önüne geldiğimizde Adam taş kesiliyor.

"O... bunu o mu yaptı?"

Ona yalan söylemekten hoşlanmıyorum. Son bir defa daha.

"Bilmiyorum, tatlım."

@novaebook

97

Mahkeme benim evim, benim kalem. Farklı mahkemelerde geçirdiğim zaman evde ailemle geçirdiğimden fazladır. Ama burada hiç bu kadar kaybolmuş ve gözler önüne serilmiş, sıkıntıyla boğulacakmış gibi ve pişmanlıkla işkenceye uğramış hissetmemiştim.

Mahkeme koridorunda yürürken Adam bana yakın duruyor. İlk başta, duruşma salonuna girdiğimizde, izleyiciler arasında sadece yabancı yüzler görüyorum. Gazeteciler, diye düşünüyorum, belki genel halk dediğimiz kitleden meraklı tipler. Sakallı gazeteciyi arıyorum ama görünürlerde yok. *Aftonbladet* bugün başka birini mi gönderdi acaba? En azından Christopher Olsen'ın iş dünyasından tanıdığı takım elbiseliler dünkü gibi bir arada. Yüksek sesle fısıldaşıyorlar. Belli ki içlerinden bazıları Michael'ın ortaya çıkardığı devasa karanlık iş anlaşmaları ve kaçak işçi çalıştırma çarkına dahil oldukları için soruşturulmuş.

Dinleyicilere ayrılan bölümün en arka sırasında tanıdık bir yüz görüyorum. Alexandra çantasından bir şey almak için öne doğru eğilmiş, kâkülleri gözlerinin üzerine düşmüş.

Bir an için gözlerimi etrafta gezdiriyorum. Sonra Alexandra saçını önünden çekiyor ve bana bakıyor. Başımızla birbirimize selam veriyoruz; Dino'nun olmadığını görünce rahat bir nefes alıyorum.

Alexandra hakkında düşüncelerim hep olumlu olmuştur. Pek çok açıdan, onda kendimi görürüm. Başarılı bir kariyere ve hayata dair rahat bir bakış açısına sahip güçlü bir kadın. Arkadaşlar eşliğinde yenen iyi yemekler, birkaç kadeh kaliteli şarap ve bol kahkaha bizi bir araya getirdi. Bir taraftan da zaman zaman onu kıskandığımı inkâr edemem; Amina'nın ne kadar kolay bir çocuk olduğunu gördüğüm zamanlarda... keşke yer değiştirebilseydik dediğim anlar oldu.

Mübaşir bugünkü ilk tanığı çağırıyor ve kapı açılıyor.

Amina doğrudan tanık sandalyesine yürüyor ve gözlerini bir defa olsun kaldırmadan oturuyor. Rengi solgun, makyaj yapmamış; yanakları son birkaç haftada hafifçe çökmüş.

Michael kaygıyla bana doğru bakıyor.

"Tanıklık yapmanın tam olarak ne anlama geldiğini anlıyor musun?" diye soruyor Göran Leijon.

Amina başını aşağı yukarı sallıyor ve fısıltıyla, "Evet," diyor.

Sonra Leijon'un söylediklerini tekrarlıyor.

"Ben, Amina Bešić, gerçeği ve sadece gerçeği söyleyeceğime namusum ve vicdanım üzerine yemin ve beyan ederim."

Bir elimi göğsüme koyuyor ve nefesime odaklanmaya çalışıyorum. Huzursuzluk duygusu bedenimi kemiriyor. Bir felaketin ağlarını ördüğü hissi dehşet verici gücüyle beni itiyor, sandalyeme yaslanıyorum. "Savunma avukatının sorularıyla başlayacağız," diyor Göran Leijon.

İşte başlıyor.

Michael yavaş ve nazikçe konuşuyor. Yanında oturan Stella çenesini yukarı kaldırmış, doğrudan Amina'ya bakıyor. Birbirlerini son kez görmelerinin ardından haftalar geçti.

"Stella ile nereden tanıştığınızı anlatarak başlayabilir misin?" diye soruyor Michael.

Amina gözlerini masadan kaldırmıyor.

"Kreşten beri en iyi arkadaşız. Birinci sınıftan, dokuzuncu sınıfa kadar aynı sınıftaydık ve aynı hentbol takımında oynuyorduk."

Göğsümde bir ateş yanıyor. Zihnimde ikisinin görüntüleri canlanıyor.

"Bugünkü ilişkinizi nasıl tarif edersin?" diyor Michael.

Amina masaya bakmaya devam ediyor. Zaman geçiyor, Michael'in içindeki şüphenin arttığını görebiliyorum.

"Hâlâ en iyi arkadaşım."

Michael başını aşağı yukarı sallıyor. Sessizlik sürerken, Stella'nın gözlerinde temkinli bir ışık fark ediyorum. Ne düşünüyor? Neler olup bittiğini düşünmüştü? Amina'ya kalsaydı, Stella'yı asla o düşünce ve ıstırap hapsinde yalnız bırakmazdık. Yaptığımız şey benim kararımdı ve Stella'nın sorumlu tutması gereken kişi benim; sonuçta her ne olursa olsun.

"Stella'nın kişiliğini nasıl tanımlarsın?" diyor Michael.

"Yani, o ... o kendine hastır. O *Stella,* onun gibi başka biri daha yok."

Elimde olmadan gülümsüyorum. Tüm bu olayların ortasında, gerçekten orada yüzümde gülümsemeyle oturuyorum.

"Gerçekten cesurdur. Her zaman ne düşünüyorsa onu söyler ve *kendisi* ne istiyorsa onu yapar. Akran baskısı mesela; böyle bir şeyi hiç duymamış gibidir."

İki en yakın arkadaş birbirlerine bakıyor. Stella ile Amina'yı birbirine bağlayan bağ bu duruşma salonunda oturan kimsenin hayal edemeyeceği kadar güçlü.

"Üstelik çok da zekidir," diyor Amina. "Onu gerçekten tanımayan herkes anlayamaz. Ve tanıdığım en inatçı insan olduğunu da kolayca söyleyebilirim. Son derece fevri davranır ve cüretkârdır. İstediğini elde eden biridir. Bazı insanlar onu aşırı bulur. Bence Stella insanların ya çok sevdiği ya da nefret ettiği türde biri."

Michael tam sonraki sorusunu soracakken, Amina araya giriyor. "Ben çok seviyorum."

Sesi çatallanıyor ve yüzünü ellerinin arasına alıyor. Yanaklarından koca koca yaşlar süzülüyor. Boğazıma bir yumru çöküyor. Michael bile etkilenmiş görünüyor.

"Bize biraz Christopher Olsen'dan bahseder misin?" diyor. "İkiniz onunla nasıl tanıştınız?"

Amina Stella'ya bakıyor. Kalbim göğsümden fırlayacak; koltuk altlarım terden yapış yapış. Olup bitenler üzerinde artık etkimin olamaması berbat bir duygu. Artık Amina'ya güvenmek zorundayım. Her şey onun ellerinde.

@novaebook

98

"Bize Christopher Olsen'dan bahset," diyor Michael. "Onunla nasıl tanıştınız?"

Masanın üzerine bir kutu mendil koyuyor ve Amina yanaklarını kuruluyor.

"Chris'le bir gece Tegnérs'da tanıştık."

Yan gözle Adam'a bakıyorum, derin bir konsantrasyon halinde görünüyor. Az sonra olacaklar beni çok korkutuyor.

Amina, Stella'nın dün anlattığı hikâyenin aynısını anlatıyor. Kızlar Christopher Olsen'ı birkaç defa, dışarıda, şurada burada ve Olsen'ın evinde görmüşler, o kadar.

"Stella ile Christopher Olsen'ın bir çift olduğunu söyleyebilir misin?" diye soruyor Michael.

"Kesinlikle hayır. Stella ve Chris birazcık takıldılar, hepsi bu."

Michael başını aşağı yukarı sallıyor.

"Biraz detaylandırmak ister misin? Cinsel ilişkileri mi vardı?"

"Seks yapıyorlardı ama bir ilişki değildi."

Amina özgüvenli ve ikna edici bir sesle konuşuyor.

"Dün Stella'nın zaman zaman şiddet gösterdiğine dair suçlamalar dinledik. Doğru mu? Hiç şiddet gösterdiği hissine kapıldın mı?"

Amina omuzlarını kaldırıyor. Kalbim duracak.

Michael neden böyle bir soru soruyor, anlamıyorum. Savcıdan önce davranıp, onun hamlesini boşa çıkarmak için mi?

"Hayır," diyor Amina.

Ama sesi artık o kadar ikna edici değil.

Michael kaşında biriken teri siliyor.

"Savunmanın başka sorusu olacak mı?" diye soruyor Göran Leijon.

"Hayır, teşekkürler."

"O halde, sözü savcılık makamına veriyorum."

Elimi kalbime götürüyorum. Artık kalp atışlarımı hissetmiyorum. Adam, gözlerini kocaman açmış, bana bakıyor.

Jenny Jansdotter acele etmiyor. Bunu özellikle yapıyor; Amina'nın dengesini bozmak için kullandığı bir taktik. Önünde duran belgeleri üst üste diziyor, kenarlarını titizlikle düzeltiyor, hizaya getiriyor ve ağır ağır geriniyor.

Michael ve Stella onu izlerken havada durur gibi görünüyorlar.

O cumartesi günü Stella'nın cep telefonunu çalışma masasının üzerinde bulduğum zaman kafamda o anda alarm zilleri çaldı. Telefonunu nasıl evde unutabilmişti?

Ben aslında hiçbir zaman meraklı hafiye tipinde biri olmadım. Dedikodu ve lezzetli sırlar nadiren ilgimi çeker. Ben buz gibi gerçekleri ve güvenilir kanıtları çekici bulan biriyim. Stella'yla ilgili hafiyelik yapan, hatta bir bakıma özel hayat hakkına müdahaleye varan biri varsa o da Adam oldu. Telefonu o bulmuş olsaydı ne olurdu bilmiyorum.

Saatler geçip de Stella'dan haber alamayınca, telefonu gözden geçirmeye karar verdim. Amacım sırlarını öğrenmeye çalışmak değildi. Endişeden kendimi kaybetmiştim. Ve mesajları okuduğumda, gerçekten bir şeyler olduğunu, son derece kötü bir şeyler olduğunu anladım. Hemen Amina'yı aramaya çalıştım ama benimle konuşmayı kabul etmedi. Kendini odasına kapatmıştı, konuşamayacak kadar hasta olduğunu iddia ediyordu. Yalan söylediğini biliyordum.

Şimdi savcının karşısında oturuyor, yeminli ifade veriyor. Jansdotter'ın sesi neşter kadar keskin, Amina irkiliyor.

"Christopher Olsen ile Stella çift değillerdi derken ne demek istiyorsun?"

"Ben... ben, tam olarak bunu demek istiyorum. Çift değillerdi."

"İlişkilerini tarif edebilir misin? Birbirlerinin gözünde kim olduklarını tarif et bize."

Amina, sanki izin ister gibi Stella'ya bakıyor.

"Chris için yaz kediciğim diyordu."

Hızla nefes alıyorum. Yaz kediciği mi? Bir annenin duymaması gereken ne çok şey var.

"Yaz kediciği?" diye tekrarlıyor Jenny Jansdotter; bu tanımlamaya en az benim kadar şaşırmış.

"Daha çok bir kelime oyunu. Yaz aşkı demek yerine mesela."

Ama Jansdotter dinliyormuş gibi görünmüyor. Çoktan sonraki sorusunu hazırladı.

"Sen ne düşündün, Amina?"

"Ne hakkında?"

"Bu durum hakkında. Stella'nın aslında ciddi ilgi duymamasına rağmen Christopher Olsen'la cinsel ilişki içerisinde olması hakkında."

Amina başını önüne eğiyor. Sessizlikte saniyeler geçiyor.

"Christopher için gerçekte ne hissediyordun?" diye soruyor Jansdotter.

"Chris'i beğeniyordum. Çekiciydi, havalıydı. Onunla zaman geçirmek eğlenceliydi."

"Ondan hoşlanıyor muydun?"

"Belki."

Stella'ya bakıyorum. Yüzü ifadesiz. Şu anda aklından neler geçiyor acaba? Olayların ne kadarını bildiğinden bile emin değilim.

Kendimi iyi hissetmiyorum. Nasıl bir anne çocuğuna bunları yaşatır? Benim çok ciddi bir sorunum olmalı. Duygusal fonksiyon bozukluğu belki? Bir çeşit bağ kuramama durumu? Kendime dışarıdan bakıyorum ve olmak istemediğim türde birini görüyorum.

Roller değişmiş olsaydı, tutuklu olan Amina olsaydı, aynısını yapar mıydım? Emin olmaktan çok uzağım. Herhalde kararı en baştan Amina'nın vermesine izin verirdim. Onu dinlemeliydim. Onun önerdiği şekilde hareket etmeliydik. Şimdi artık çok geç.

Jenny Jansdotter bakışlarıyla Amina'yı sıkıştırıyor.

"Christopher Olsen'la aranda cinsel anlamda bir şey yaşandı mı?" diye soruyor.

Amina'nın omuzları düşüyor.

Her şey dönmeye başlıyor, bulanıklaşıyor.

"Evet," diyor Amina. "Bir şeyler oldu."

@novaebook

99

Stella'nın kontrolü elinde bulundurmayı sevdiğini daha ilk başlarda anlamıştık. Adam'la beni sık sık birbirimize karşı kışkırtırdı. Ona ilk tavizi veren sevgi yağmuruna tutulurken, diğerinin pul kadar değeri olmazdı. Rüzgâr gibi aniden yön değiştirebilirdi; bir an dünyanın en iyi annesiyken, bir saniye sonra kim bilir kaç bin yıllık bir firavun olabilirdiniz.

Neyse ki, Amina her zaman dengeleyici bir güç olarak yanındaydı, ele avuca sığmaz kızımızla, dünyanın geri kalanı arasındaki bir köprü.

Hentbol da Stella'nın fazla enerjisini boşalttığı bir valf gibi çalışıyordu. Sahadayken, içinde köpüren, mayalanan tüm enerjiyi salabileceği bir çıkış yeri buluyordu; inatçılığı ve birden alev alan yapısı altı metre çizgisinde değerli özelliklerdi.

Hentbol Adam için de iyiydi. Dino ile birlikte, ikili olarak beğenilen koçlar olmuşlar, kısa sürede takımlarıyla büyük başarılar elde etmişlerdi. Çoğu zaman hararetli bir maç sırasında yan çizgide dururken Adam kim olduğunu unutuyor gibiydi. Maça kendini bütünüyle veriyor, bağırıyor, tezahürat yapıyor ve el-kol hareketleri ile oyuncularla konuşuyordu.

Bir cumartesi günü, Borgeby'de tribünde oturmuş Stella'nın arka arkaya attığı golleri izlerken, beni bugün bile etkileyen bir şey yaşadım. Zihnim uzaklardaydı ama birdenbire Amina'nın sahada, yerde yattığını ve acı içinde kıvrandığını gördüm; sakatlan-

masına neyin neden olduğunu anlayamamıştım. Ama Alexandra orada olmadığı için, doğal olarak koşup sahaya inen, Amina'yı soyunma odasına taşıyan kişi ben oldum.

"Hastaneye gidip kontrol ettirmemizi ister misin?" diye sordum.

Banklarda karşılıklı oturuyorduk; beceriksizce bandajlanmış dizine bakıyordum.

Başını iki yana salladı.

"Artık yapamıyorum."

Sesinde müthiş bir bıkkınlık vardı.

"Neyi?" dedim.

"Babama bir şey söylemeyeceğine yemin et! Beni asla anlamaz. Annem de anlamaz! Söz verir misin?"

Ne yaptığımı bile bilmeden ona söz verdim.

"Savunmayı berbat ettiğimi görmedin mi? İki defa, hem de birebir aynı iki pozisyonda?"

Hiçbir şey fark etmediğimi itiraf etmek zorunda kaldım.

"Sonra Stella'ya o son pası da düzgün atamadım. Gördün, değil mi?"

"Ama 12-4 öndesiniz," diye itiraz ettim.

"Babam ona bakmaz," dedi Amina; hızlı birkaç hareketle dizindeki bandajı çıkarırken yere bakıyordu. "Her zaman en iyi olmak zorundayım, bunu kaldıramıyorum. Başa çıkamıyorum."

İçim cız etti. Tüm hayatımı başkalarını hayal kırıklığına uğratmamak için çabalayarak geçirişimi düşündüm.

"Hentbol alt tarafı," dedim. "Hiç ama hiç önemi yok. Gerçekten yok."

"Ama sorun sadece hentbol değil ki." Yaşlı gözlerle bana bakıyordu. "Her şey. Okul, arkadaşlar, ev bile. Artık yapamıyorum."

Hiç düşünmeden yanına oturdum ve kollarımı açtım. Amina küçük bir çocuk gibi kıvrıldı ve ben onu ağır ağır ileri geri salladım.

Amina'ya karşı duygularım o kadar güçlüydü ki, nasıl hareket edeceğimi bilemiyordum.

Yıllar sonra, ağustos ayının sonlarında cehennem gibi bir pazar günü Amina ile kendi kızım arasında yapılması imkânsız bir seçimle karşı karşıya kaldım ve ikisini de seçtim.

Korkarım bu seçimim sahip olduğum her şeye mal olabilir.

@novaebook

100

Jenny Jansdotter sabırla Amina'nın konuşmasını bekliyor. Bütün salon onu bekliyor. Amina her şeyi ortaya çıkarmak üzere.

"Bir gece, Tegnérs'daydık, tam tarihi hatırlamıyorum ama neyse, Stella'nın başı ağrıyordu, o yüzden erken ayrıldı. Gecenin sonunda kendimi Chris'in evinde buldum."

Uzun süre duraklıyor ve Stella'ya bakıyor.

"Aslında sadece aynı taksiye binecektik ama... epeyce içmiştik ve..."

Amina son sözü yutuyor ve başını önüne eğiyor. Stella sersemlemiş bakışlarla ona bakıyor.

"Divanında oturup sohbet ettik. Çok fazla içki içmiştim. Öylece oluverdi."

Stella, gözünü masadan kaldırmadan konuşan en iyi arkadaşına öfkeyle bakıyor.

"Ne oluverdi?" diyor Jansdotter.

"Beni öpmeye çalıştı."

"Peki sen ne yaptın?"

Bu çok acı verici. Stella ile Amina'nın birbirleri için anlamı çok büyüktü. Arkadaşlıkları bunu kaldırabilir mi?

"İzin verdim." Amina'nın sesi zayıf çıkıyordu. "Beni defalarca öptü, sonra ben panikledim ve gitmem gerektiğini söyledim. Koşarak çıktım ve eve giderken Stella'yı aradım."

"Stella'ya öpüşmelerden bahsettin mi?"

"Hayır. Söyleyecektim ama sonra... söyleyemedim."

Stella su bardağını yavaşça dudaklarına götürüyor ve suyundan bir yudum almadan önce bardağı bir an için havada bekletiyor. Jansdotter kalemini parmaklarının arasında çeviriyor.

"Bu olaydan sonra Chris'i tekrar gördün mü?"

"Sonraki cuma günü beni aradı. Stella'nın doğum günü olduğu için sürpriz hazırlayacaktık. Chris beni arabayla aldı ve dışarıdan sushi alıp evine gittik."

Duruyor, eli alnında.

"Devam et," diye yönlendiriyor Jansdotter. "Evinde ne oldu?"

"Beni yine öptü."

Stella'nın ağır ağır çöküşünü izliyorum ve o gece, doğum gününü kutladığımız akşam yemeğinden sonra nasıl birbirimize sarıldığımızı hatırlıyorum. Birbirimize o şekilde sarılmaya başlayalı çok olmadı. Doğal ve içten. Adam divanda, ağzı açık horluyordu ve biz de onu uyandırmamak için dikkatli davranıyorduk. Stella İtalyan restoranından ayrıldıktan sonra neler olduğunu kısaca anlatmıştı. İşte o zaman anlamıştım. İlişkiler konusunda uzman sayılmam ama Stella'nın kendisinin bile görmek istemediği şeyi görmüştüm. Anlattıkça daha da netleşiyordu. Kalbi kırılmıştı. Âşıktı ve ihanete uğramıştı.

"O gece Christopher'la ne konuştunuz?" diye soruyor savcı Amina'ya. "Baş başayken?"

Amina derince iç çekiyor.

"Chris benden hoşlandığını söyledi. Tegnérs'da ilk önce beni fark etmişti. Stella'dan da hoşlandığını söyledi ama aynı şekilde değilmiş. Stella'nın olumsuz taraflarını görmeye başlamış. Sorunlar yaşanacağının farkındaydı ama insan duygularına engel olamıyor, dedi."

Stella ellerini ovuşturuyor, tekrar tekrar. Ona sarılmak istiyorum.

"Ona inandın mı?"

"İkna ediciydi," diyor Amina. "Ayrıca Stella'nın zaten onunla ilgilenmediğini biliyordum. Fark etmez tabii ama... yine de."

"Yani en yakın arkadaşına ihanet ettin?"

Amina hıçkırarak ağlıyor ve başını iki yana sallıyor.

"Yani, ben, âşık olmuştum. Ya da... olduğumu sanmıştım."

Adam'ın elini tutuyorum ve gözlerindeki şaşkınlığı görüyorum. Etrafımızda, kâğıtların üzerinde hareket eden kalemler ve bilgisayar klavyeleri bir senfoni çalıyor. Omzumun üstünden hızlıca Alexandra'ya bakıyorum. Yanaklarında maskara, gözlerinde korku var.

"O gece Stella'yı hiç görmedin mi?" diye soruyor Jansdotter. "Doğum gününü kutlayacaktık, demiştin."

"Evet, beni aradı. Saat epeyce geç olmuştu. Chris'in evine gelmek üzere olduğunu söyledi. Ciddi bir panik yaşadım, Chris'e Stella aşağıda, caddede diye bağırdım ve sonra hızla çıkıp onu görmeye gittim."

"Stella'ya neler olduğunu söyledin mi?"

Amina iç çekti.

"Ona Chris'in beni öptüğünü söyledim. Tüm samimiyetimle pişman olmuştum, kendimi değersiz hissediyordum, sonra birbirimize Chris'in domuzun teki olduğunu ve onu bir daha görmeyeceğimizi söyledik."

"Bu anlaşmaya sadık kaldın mı?" diye soruyor savcı.

Amina dönüp Stella'ya bakıyor.

"Hayır," diyor. "Kalmadım."

101

İnsanın endişelerini elle tutulur bir şeye yöneltmesi bence en kolayı. Bir sorunun kökenini bulamadığınızda, kaşınmanıza ve rahatsızlık duymanıza neden olan şeyi göremediğinizde, somut bir şeye odaklanabilmek son derece elverişlidir.

İnsanların Tanrı'ya yönelmelerinin nedeni bu mu? İnsan, anlaması imkânsız bir dünya için kavrayabileceği açıklamalar talep eder. İnsanın bir imajı, mutlak kural koyucu.

Adam'la dünyaya dair konumuz uzun bir süre boyunca hiç doğmayan bir çocuk etrafında dönmüştü. Döllenmeyen yumurta, yavaşlayan ve asla hayal ettiğimiz hayata dönüşmeyecek olan hayatımızın amblemi olmuştu. Birbirimizden uzaklaştıkça, tanımadığım bir ruhsal yakınlığa arzu duyuyordum. Takip ettiğim bir dava sona erdiğinde, bu duygu olabilecek en kötü hale geliyordu. Sanki içimde kocaman bir boşluk oluşmuş gibi dibi olmayan bir yalnızlık hissediyordum. Uçakta oturuyor, Lund'daki ailemin yanına giderken içim parçalanıyormuş gibi hissediyordum.

İnsanın kendi çocuğu ile bağ kuramaması çok acı verici bir deneyim. Stella'ya ulaşma çabalarımda kendimi sık sık güçsüz ve başarısız hissediyordum.

Bütün bir gece devam eden bir kavganın sonunda Adam, "Aynı sana benziyor," demişti.

"Sen ne diyorsun ya?"

Her şey Stella'nın öğretmeninden sınıftaki birkaç kıza zorbalık yaptığını öğrendiğimizde başladı. Kendisiyle yüzleştiğimizde Stella sinir krizi geçirdi ve Adam'a bir bardak sütü fırlattı. Okuldaki durum hakkında konuşmayı reddediyordu. Gerçekten ne hissettiğini öğrenmek istemiştik ama o mutfağın içinde dört dönüyordu, sonunda Adam'ın kollarını arkasında sabitleyip, çığlıklar atan ve ağlayan buruşuk bir bez parçası gibi kendini yere bırakmasını beklemesi gerekmişti.

İki gün sonra, Amina ayaklarında hentbol ayakkabıları ve dizlerine kadar uzanan çorapları ve omzunda bordo sırt çantasıyla kapımızda belirdi. Stella antrenman için eşyalarını toplamaya gittiğinde, Amina bana olduğundan çok daha yaşlı görünmesine neden olan acılı bir ifadeyle bakıyordu.

"Aslında Stella'nın hatası değil," dedi.

Ne demek istediğini anlamamıştım.

"Okulda olanlar, demek istedim. Stella'yı kışkırtıyorlar. Çıldırması için ne söylemeleri gerektiğini çok iyi biliyorlar. Sonra da gidip öğretmene şikâyet ediyorlar."

Utanç, göğsümde bir dağ gibi yükselmişti.

"Kötü olan diğer kızlar," dedi Amina.

Holün loş ışığında kahverengi gözleri neredeyse siyah görünüyordu.

Adam'ın söylediği söz aklıma gelmişti. *Aynı sana benziyor.*

Stella'nın on dört yaşına gireceği yaz, hentbol turnuvası için Danimarka'ya gitmiştik. Kızlarla koçlar bir okulun yatakhanesinde kalıyorlardı, Alexandra'yla ben de bir otel odasını paylaşmıştık.

Bir gece duman altı bir bara gittik; insanlar bize içki ısmarladı. Alexandra çok sarhoş oldu ve otelin önünde kustu. Onu zorla duşa soktum, sonra odadaki şezlonga uzandı ve ağlayarak hayatının ne kadar boş olduğunu anlattı. Dino'dan yakındı, hentboldan baş-

ka hiçbir şeyi umursamıyor, evde parmağını bile oynatmıyordu. Ama Amina'dan da şikâyet etmişti; dersleri ve lanet olası hentbol antrenmanlarından başka hiçbir şey için zamanı yok demişti. Bir şey söylemedim tabii ki ama içimde rahatsız edici, dikenli bir şey büyümeye başlamıştı. Şahsen ben annemle babamın benden tam anlamıyla memnun oldukları duygusunu tatma ayrıcalığına hiç sahip olmamıştım. Her zaman alınabilecek daha yüksek bir not, benden daha başarılı biri, benden daha zeki, daha çekici biri vardı.

Birkaç hafta sonra, güneşli bir sabah Amina bize geldi. Bir defalığına da olsa, keyif yapmayı başarmıştım; bahçede bir kadeh şarap ve bir romanla oturuyordum.

"Stella evde değil," dedim. "Landskrona'ya gitti. Senin de gittiğini sanıyordum."

Amina cevap vermedi. Üzerinde şortu ve askılı bluzuyla, kiraz ağacının altında durmuş tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu.

Kitabımı bir tarafa bırakıp, "Bir sorun mu var?" diye sordum.

Çok emin değilim der gibi bir hareket yaptı.

"Biraz zamanın var mı?" diye sordu.

"Elbette!"

Ona gazoz ve tarçınlı çörek getirdiğimde biraz daha rahatlamış gibiydi.

"Şu anda dünyanın en kötü arkadaşıymışım gibi hissediyorum."

"Neden? Neler oluyor?"

Bahçeye göz gezdirdi ve kısık sesle bunun için son ana kadar beklediğini anlattı. Kötü bir arkadaş olmayı gerçekten istememişti ama korku ağır basmıştı. Stella için endişeleniyordu.

"Landskrona'da görüştüğü çocuklar. Onlar iyi insanlar değil. Bir sürü kötü şey yapıyorlar. Sigara içiyorlar, içki içiyorlar."

"İçki mi? Siz daha on dört yaşındasınız."

"Biliyorum."

"Bana anlatmana çok sevindim, Amina."

Öne doğru eğildi.

"Stella'ya hiçbir şey söylemeyeceğine söz verir misin? Eğer öğrenirse ben... Söz ver bana!"

Söz verdim.

Belki garip gelecek ama o an aslında Stella'yı çok fazla düşünmüyordum. Daha çok Amina'yı düşünüyordum. Cesaretine, doğru olanı yapma içgüdüsüne hayran olmuştum.

"Gelip benimle konuşmana çok sevindim," dedim.

Uzunca bir süre ayakta durup birbirimize baktık, sonunda ileriye doğru eğilip bana sarıldı.

Takip eden hafta, Adam'la birlikte Stella'yla ciddi bir konuşma yaptık. Bizim için uzun, dehşet verici bir dönemin başlangıcıydı. Onu ikna etmeye çalıştıkça, Stella saldırganlaşıyordu.

"Hayatıma karışıp durmayın! Sizinle yaşamak hapishanede olmak gibi!"

O sonbaharda, Stella'nın uyuşturucu kullandığı ortaya çıkınca, Adam'la ben, "eğer"leri ve "ama"ları tükettikten sonra, profesyonel yardıma ihtiyacımız olduğunu anladık.

Okul müdürleri ve öğretmenlerle, hemşirelerle ve danışmanlarla yapılan toplantılarda oturmak tam anlamıyla işkenceydi; sosyal hizmet görevlilerini ve psikologları saymıyorum bile. Daha önce hiç o kadar kırılgan olduğumu, özel hayatıma girildiğini, insan olarak o kadar küçük düştüğümü hissetmemiştim. Dünyada hiçbir başarısızlık ebeveyn olarak yetersiz olmakla karşılaştırılamaz.

Michael Blomberg bir çıkış yolu olmuştu, küçük bir avuntu.

102

Alexandra'ya bakmak için tekrar arkama dönüyorum. Onda kendi annemi görüyorum. Amina'ya karşı ne kadar nankörlük ettiğini düşününce mideme bir yumru oturuyor.

Alexandra bana bakıyor. Hâlâ bilmiyor. Amina'nın ona bir şey anlatmadığına eminim.

Olanları bana anlattığından beri, olabildiğince az kişinin öğrenmesi için elimden geleni yaptım.

Adam bile bilmiyor. Stella bile.

Zamanla anlayacaklar.

Jenny Jansdotter'ın keskin, tiz sesi duruşma salonundaki sessizliği delip geçiyor.

"Demek Stella ile olan anlaşmanızı bozdun ve Christopher Olsen'ı görmeye devam ettin?"

Amina başını iki yana sallıyor.

"Tam olarak öyle olmadı."

Savcı şaşırmış gibi bakıyor.

"Olmadı mı? Az önce böyle söylemedin mi?"

"Stella'nın doğum gününden sonra Chris'i sadece bir defa gördüm. O hafta benimle defalarca iletişime geçmeye çalıştı ama ona görüşemeyeceğimizi söyledim. Cidden çok ısrarcıydı. Beni çok merak ettiğini ve aramızda neler olabileceğini keşfetmemenin büyük kayıp olacağını yazmıştı. Buna benzer şeyler."

"Sen de buluşmayı kabul ettin o zaman?"

"Ona dürüstçe cehennemin dibine kadar yolun var diyecektim. Onunla birlikte olmamızı falan istediğim için buluşmadım. Sadece ondan kurtulmak istiyordum. Yemin ederim."

Bir mendil daha alıyor ve burnunu siliyor.

"Cuma günü tekrar mesaj attı. Stella'yla bir anlaşma yapmıştık. Chris'i tekrar görmek istemiyordum."

"Ama gördün?"

"Sana bir sürprizim var diye mesaj gönderdi," diye devam ediyor. "Gelip beni limuzinle alacaktı. Eve çıkıp gelirse babamdan dayağı yiyeceğini söyledim. Ama yine de... vazgeçmedi, biz de hentboldan sonra beni Bollhuset'den almasına karar verdik."

"Limuzinle mi geldi?"

"Hayır, kendi arabasıyla. Rezervasyonda bir karışıklık olmuş."

Stella, Amina'yı dikkatle dinliyor. Bunların ne kadarını biliyor acaba?

"Ve bu olaylar Christopher Olsen'ın öldürüldüğü gece oluyor, öyle mi?" diyor Jansdotter.

"Evet."

"Sonra ikiniz ne yaptınız, Amina? Chris arabasıyla seni aldıktan sonra?"

"Deniz kenarına gittik. Yerin adını tam olarak bilmiyorum. Barsebäck görünüyordu ama. Nükleer santral. Çimenlik bir tepede oturduk, Chris yanında bir sepet getirmişti, şarap ekmek ve çeşit çeşit peynir vardı."

Amina susuyor.

"Devam et," diyor savcı.

"Getirdiklerinden yedik ve şarabı içtik. Günbatımını seyrettik, sonra ..."

Amina bir defa daha kendini kaybediyor. Önümdeki sırada oturan gazetecilerden biri kalemini yere düşürüyor ve kalemin

yere çarpışını tüm salon duyuyor. Stella dönüp dik dik bakıyor. Doğrudan bana bakıyor, gözleri kararmış.

"Sonra ne?" diyor Jansdotter. "Sonra ne oldu?"

Michael'ın elini rahatlatmak için Stella'nın koluna koyuşunu izliyorum.

"Sonra beni öptü," diyerek yutkunuyor Amina. "Öpüştük."

@novaebook

103

Michael Blomberg'le çalışma şansına sahip olmak rüya gibiydi. Ülkedeki en başarılı savunma avukatlarından biri. Çok fazla iş seyahati yapmam, otellerde gecelemem gerekeceğini biliyordum ama Adam beni tüm kalbiyle destekliyordu ve ben de böyle bir fırsatı es geçemezdim.

Michael'ın teklifini reddetseydim ne olurdu? Böyle şeyleri düşünmenin bir anlamı olmadığını biliyorum ama merak etmeden duramıyorum.

Amina duruşma salonunda Christopher Olsen'dan bahsederken –ona karşı koyamadığını, ayaklarının yerden kesildiğini ve gerçekte bambaşka bir şey olduğu halde âşık oluyormuş gibi hissettiğini anlatırken– onu anlamamak elimde değil.

Bazen belki de insanın âşık olduğuna inanması için gereken tek şey takdir edildiğini ve değer verildiğini hissetmesidir. Olduğunuz gibi görülmek, davranışlarınızdan çok varlığınız için size hayranlık duyulması. Adam'a tam olarak bu nedenle âşık olmuştum. Bana baktığında başarılarımdan ötesini görmesi. Bakışlarıyla ruhumu yakalaması.

On beş yıl sonra, Michael Blomberg de aynısını yapmıştı.

Michael ile olan ilişkim, Adam'la başa çıkmakta zorlanmamla paralel ilerledi. Bir zamanlar âşık olduğum adam, yıldızlar kadar büyük ve nüanslarla dolu bir kalbe sahip o romantik idealist adam kay-

bolmuştu sanki. Bu değişimin nasıl olduğunu bilecek kadar yanında olamıyordum ama Adam zaman içinde kuruntulu bir mizaca sahip oldu ve artık deli gibi kontrol ihtiyacı olan birine dönüşüyordu.

Adam kendisi için, içinde takılıp kaldığı hayattan bambaşka bir hayat hayal etmişti. Geleceğine ve ailesine dair kurduğu hayaller gerçekte yaşadıkları ile taban tabana zıttı; o açıdan, giderek artan kontrolü elinde tutma ihtiyacı, kendisi için hayal ettiği yaşantıyı sürdürebilmek için uyguladığı işe yaramayan ama güçlü bir yöntemdi. Ama olup bitenleri anlıyor olmam kabul edeceğim anlamına gelmiyordu.

Bir gece, Stella'nın odasının kapısından duman kokusu alıp zorla içeri girdiğinde Adam çizgiyi aştı. Günün son uçuşuyla Bromma'dan yeni dönmüştüm ve gece yarısına doğru kendimi mutfağa attığımda berbat bir haldeydim.

"Stella'nın hata yapmasına izin vermen gerekiyor. Sen genç olmadın mı? Haklarını ihlal ediyorsun."

Adam volta atıyor, umutsuzca mırıldanıyordu. Onu o halde görünce kararımı verdim.

"Seni seviyorum," dedim kollarımı boynuna dolarken. "Evde ikinizle daha fazla zaman geçireceğim."

"Üzgünüm," dedi Adam. "Benim hatam. Mecbur değilsin..."

Suçluluk duygularımla mücadele ediyordum.

"Bir süredir çok fazla çalışıyorum," dedim, çalışma saatlerimi azaltmaya söz vererek. "Evden takip edebileceğim şeyler var."

"Sakin olmaya çalışmam lazım," dedi Adam. "Stella'yla öfkelenmeden konuşabilmek için."

"Önce ona kadar say."

Gülümsedi ve öpüştük.

Pazar günü, Adam işe gider gitmez telefonumu alıp oturdum. Doğal olarak Michael'ın gösterdiği ilgi hoşuma gidiyordu ama

kısa süreli kişisel tatmin dışında herhangi bir şeye dönüşeceğini düşünerek kendimi kandırmamıştım. Michael'ı birlikte bir geleceğimizin, hatta aramızda özel bir şeylerin olmayacağını anlayacak kadar iyi tanıyordum.

Arayıp, o andan itibaren aramızda sadece profesyonel bir ilişki olabileceğini söylediğimde sesinde ne bir şaşırma ne de hayal kırıklığı tınısı vardı. Hem konuşmayı, hem de ilişkimizi "sorun değil" diyerek sonlandırdığında kalbimin kırıldığını itiraf etmeliyim.

Telefonu kapatınca kendimi mutfak masasının üzerine bıraktım. Bir baraj yıkılıyordu. Bir süredir biriken gerilim nihayet boşalırken gözyaşlarımla temizleniyordum. Stella'nın içeri girdiğini fark etmemiştim. Birdenbire elini omzumda hissettim.

"Kiminle konuşuyordun?" diye sordu.

"Tanrım! Beni korkuttun! Ne zamandır buradasın sen?"

Stella dik dik bakıyordu.

Her şeyi duyduğunu biliyordum.

"Düşündüğün gibi değil. İşle ilgili konuşuyordum. Michael'la, patronumla."

Ona uzandım ama topuğunun üzerinde dönüp, holden geçti ve kapıdan çıktı. Arkasından koşturdum, yüreğim ağzıma gelmişti; Stella tam merdivenlerden aşağıya ilk adımını atacaktı ki arkasından uzanıp kollarımı vücuduna doladım ve kendime çektim.

"Seni seviyorum, Stella."

Uzunca bir süre birbirimize sarıldık ve kulağa üzücü gelse de yıllardır kendimi kızıma bu kadar yakın hissetmemiştim. İçimde koca koca kelimeler ve vaatler kaynıyordu ama ağzımdan tek bir ses bile çıkarmayı başaramadım. Ayrıca, o anda birbirimize yakın olmaktan başka bir şeye ihtiyacımız yoktu.

Birkaç ay sonra, Michael Blomberg'in bürosundan ayrılıp eve daha yakın bir işe geçtim. Adam'la aramız yavaş yavaş iyileşiyordu,

Stella da daha uyumlu görünüyordu. O ve Amina kısa sürede birbirlerine yeniden yakınlaştılar ve ben de olup bitenleri bir süreç olarak düşünmeye başladım; zorlu bir patikadan geçmiştik, belki parçalanmanın eşiğine kadar getirmişti bizi ama atlatmıştık ve uzun vadede şansın da yardımıyla ailemizin daha güçlü olmasını sağlayacaktı.

Asıl felaketin köşe başında bizi beklediğinden hiç haberim yoktu.

@novaebook

104

Savcı Jansdotter, Amina'nın kim bilir kaçıncı defa burnunu silmesini beklerken elindeki kalemi çeviriyor.

"Demek Chris Olsen'la birlikte sahile gittiniz ve tekrar öpüştünüz?"

"Ama şüphe duymaya başlamıştım," diyor Amina. "Yaptığım şey yüzünden kendimi berbat hissediyordum."

"Bu olay Chris Olsen'ın öldüğü geceydi? Bu sırada saat kaç olabilir?"

Amina omuz silkiyor.

"Stella benim için dünyalara bedeldir," diyor sanki savcının sorusunu duymamış gibi. "Bir erkeğin aramıza girmesine asla izin vermem."

"Ama onu öptün?" diyor Jansdotter. "Saat kaçtı?"

"O an pişman oldum. Sanki her şeyi dışarıdan seyrediyor gibiydim, film seyreder gibi. Yaptığım şeyin ne anlama geldiğini fark ettim ve Chris'e durmasını söyledim."

Jansdotter sözünü kesiyor.

"Polis tarafından iki defa sorgulandın, Amina. Tüm bunlardan neden hiç bahsetmedin? Sorgulamalar sırasında ısrarla Stella'nın doğum gününden sonra Christopher Olsen'ı hiç görmediğini söyledin."

"Açıklamanın yükünü kaldıramadım. Stella'nın zaten serbest bırakılacağını düşündüm."

Üye hâkimleri inceliyorum. İsveçli Demokrat olan hafifçe geriye yaslanmış ve karnı sanki bir ziyafetten yeni kalkmış gibi şiş. Kararını şimdiden vermiş olduğunu hissediyorum. Yanında oturan kadınlar birbirlerine doğru eğilmişler, fısıldaşıyorlar.

Jenny Jansdotter bir sonraki soruyu sorarken merakında samimi görünüyor.

"Sana şimdi neden inanalım, Amina? Olup bitenleri polise anlatmak için eline defalarca fırsat geçti."

Elimi Adam'ın eline koyuyorum ama yüzüne bakmaya cesaretim yok.

"Durmadı," diyor Amina. "Ona sürekli durmasını söyledim."

Jansdotter kalemini düşürüyor ama parmakları, sanki kalemin düştüğünü fark etmemiş gibi, hareket etmeye devam ediyor.

"Devam ediyordu," diyor Amina.

Savcının ağzı açık kalıyor. Şimdi anlamaya başlıyor. Ağzını tekrar tekrar açıyor, bir şey söylemeye çalışıyor ama başaramıyormuş ve yeniden deniyormuş gibi görünüyor.

"Ona istemediğimi söyledim," diyor Amina. "Ona bağırdım."

"Polis sorgusu sırasında bundan neden bahsetmedin?" diye soruyor savcı.

Kelimeler tek tek geliyor.

"Ben... o zaman... bakireydim."

Jansdotter susup kalıyor.

"Onu itip uzaklaştırmaya çalıştım ama yapamadım. Kollarımı yere bastırdı. Yapamadım... Direndim, tırnaklarımı çıkardım, çığlık attım ama uzaklaşamadım."

Adam'ın elini bırakıyorum, sonra dönüp tekrar Alexandra'ya bakıyorum. İçimdeki son şüpheyi de alıp götürmeye yetiyor. Artık yaptığımızın doğru olduğundan eminim. Başka türlüsünü yapamazdık. Zaten adalet diye bir şey yok.

Amina sesini çıkarabilmek için uğraşıyor. Bir yudum su alıyor ve boğazını temizliyor.

Sonra mahkeme başkanına bakıyor.

"Christopher Olsen bana tecavüz etti."

@novaebook

"Ne olduğunu anlamıyor musun?" diye bağırıyordu telefonda. "Stella tecavüze uğradı."

Başım dönüyordu. Elim öyle titriyordu ki, telefon kulağıma çarpıyordu.

"Polisi araman lazım. Hastaneye gidin, Adam."

Kaçamak bir cevap verdi.

"Adam! Doktor muayenesi çok önemli."

"Bunu sonra konuşuruz. Eve geliyoruz şimdi, yoldayız."

Araba hızla garajın önündeki yola girerken mutfak masasında oturuyordum. Koşarak dışarı çıktım; kafam patlamak üzereydi.

Stella kucağıma atladı, onu sanki yine beş yaşındaymış gibi kucaklayıp eve taşıdım. Mutfakta oturdu, donup kalmıştı, yüzünde hiçbir duygu okunmuyordu.

Ağladım, Adam'ın göğsünü yumrukladım.

"Nasıl olabilir?"

"Sakin ol," dedi Adam kollarımı sımsıkı tutarak.

"Neden polisi aramadın? Neden eve geldiniz?"

Yüzüme bakmak istemiyordu.

"Orada ne işin vardı? Stella'yı mı takip ediyordun?"

"Bu benim işim."

"İşin mi?" Kampı ziyaret edeceğinden hiç bahsetmemişti. "Polisi arıyorum."

Telefonumu kılıfından çekip çıkardım ama Adam elimden aldı.

"Bekle biraz! Düşündüğün kadar basit değil."

"Basit değil de ne demek?"

Stella'ya baktı ve arkasından koridora gelmemi işaret etti. Kısık sesle konuşuyordu.

"Stella, Robin'le birlikte danışmanların kulübesine gitmiş. Hatta Stella başlatmış gibi görünüyor."

Kulaklarıma inanamıyordum.

105

İşin aslı, daha baştan çok aptalca bir fikirdi. Stella'nın kiliseye karşı tavrı fazlasıyla düşmancaydı. Kabul grubu kampında ne işi vardı?

"Bence onun için iyi olur," dedi Adam. "Eğer gitmezse dışlanmış hissedebilir."

"Amina da gitmiyor," dedim.

"Ama o Müslüman."

"Babası Müslüman. Stella da ateist zaten."

Keşke ısrar etseydim. O günden beri bu korkunç pişmanlıkla yaşamak zorundayım. Gitmesine neden izin verdim ki?

Adam nihayet dizginleri gevşetmeye başlamıştı ve Stella ile ilişkisinde yavaş yavaş daha kabullenici ve makul davranıyordu, ben de bunu tersine çevirmek istemiyordum. Dolayısıyla, kafamdaki şüphelere rağmen kabul ettim ve Stella'nın yüzündeki mutluluğu görünce doğru karar verdiğimi düşündüm.

Daha sonra, Adam kamptan arayıp olup biteni, o domuzun küçük kızımıza ne yaptığını açıklamaya çalıştığında... önce ne olduğunu anlayamadım. Stockholm'den akşam uçağıyla dönmüş, eve yeni gelmiştim.

"Sen kampta mısın? Orada ne işin var?"

Adam sorumluluk falan gibi bir şeyler söyledi, sonra da neden burada olduğumun önemi yok şimdi, dedi.

"O mu başlatmış?"

"Diğer adaylardan bazıları Stella'nın onu baştan çıkarmayı planladığını söyledi."

"Baştan çıkarmak mı? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Daha on beş yaşında o."

"Tabii ki. Robin'i savunmuyorum."

"Ne diyorsun o zaman?"

Omuzlarımdan tuttu ve acı dolu gözlerle bana baktı.

"Sana garanti veririm, bu adam İsveç Kilisesinde bir daha asla iş bulamayacak. İpini çekerim onun."

"Ama?"

"Ama konuyu uzatırsak... sadece bizim acı çekmemize neden olur. Stella'nın acı çekmesine."

İçimde koca bir boşluk vardı.

"Yapmak zorundayız, Adam. Yapmak zorundayız!"

Başını iki yana salladı.

"Herkes öğrenir. İnsanlar onu yargılar. Hayatı boyunca bununla yaşamak zorunda kalır."

Başım deli gibi dönüyordu. O kadar kuvvetli öksürüyordum ki, kusmaktan korktum. Adam'ın ne demek istediğini bir yere kadar anlıyordum. Tecavüzle suçlanan adamları bizzat ben savunmuştum. Mağdura hiç de hoş olmayan o soruları, ne giydiğini, alkol alıp almadığını, önceki cinsel deneyimini ve cinsel tercihlerini ben sormuştum. Bazı vakalarda, mağdurun anlattıklarından ciddi ciddi şüphe etmiştim. Bazılarında ise sadece işimi yapıyordum.

"Burada mağdur olan o," dedim, lavabonun üzerine eğilmiş hıçkırıklarla ağlarken. "Suç hiçbir şekilde onda değil."

"Biliyorum, tatlım. Tabii ki herhangi bir suçu yok. Ama tecavüz oldu ve bunu değiştiremeyiz. Tek yapabileceğimiz onu korumak ki olay daha kötü bir noktaya varmasın."

Kollarını bana doladı, başımı göğsüne yasladım. Kalplerimiz deli gibi ve düzensiz atıyordu.

Demek hayatlarımız böyle olacakmış, diye düşünmüştüm o zaman.

Şimdi ise hâlâ değiştirmek için bir şans olduğunu düşünüyorum. Hâlâ ailemizi kurtarmak için, istediğim gibi bir anne, çocuğunu korumak için her şeyi yapacak bir anne olmam için bir şans var.

@novaebook

106

Polis ekibinin evde arama yaptığı pazar günü, Adam ilk sorgu için çağırılmıştı. Ona güçlü olması, her kelimeyi dikkatle tartması için yalvardım. Bu arada, ona olayların ne kadarını açıklayacağımı değerlendiriyordum. Adam'ın Stella için cehennem ateşinde yürümeye hazır olduğuna hiç şüphem yoktu ama bu olayda sarsılmaz ahlaki değerlerinin sırtında taşıdığı ağır bir haç gibi geleceğinden şüpheleniyordum.

O gece savcı Stella'yı tutmaya karar vermişti ve olayın görebildiğim tek iyi tarafı savunma avukatı olarak Michael Blomberg'in görevlendirilmiş olmasıydı.

Polisteki bir tanıdığımdan evde yapılan arama biter bitmez haber vermesini rica ettim. Sonra, evdeki tüm odaları titreyen bacaklarla, teknisyenlerin ne bulmuş olabileceklerini anlamaya çalışarak dolaştım. Fazla bir şey bulmuş olamazlardı.

Cumartesi gecesi Adam'la birlikte karakola gitmek için taksiye binmeden önce, mahallenin köşe başında duran geri dönüşüm çöp konteynerlerinin arasına girdim. Stella'nın telefonunu ayağımla vurarak parçalarken yüksek sesle kusuyor numarası yaptım, sonra parçaları metal geri dönüşüm konteynerine attım. Telefonun sim kartı çantamda güvenli bir yerdeydi. Hâlâ neler olduğunu bilmiyordum ama Stella'nın yazışmalarında onu zora sokacak bilgiler olabileceğini biliyordum. Göğsüm acıyla yırtılıyor olsa da beklediğimden daha kolaydı. Yapamayacağınız şeyler

olduğunu düşünebilirsiniz ama konu çocuğunuzu korumak olunca bu şeyler birdenbire doğal gelmeye başlar.

O gece daha geç saatlerde, evin her köşesini gözden geçirdim ve çamaşır odasında bir kıyafet yığınının altına beceriksizce saklanmış olan kanlı bluzu buldum. Hâlâ nemliydi. Onu oraya Stella mı saklamıştı? Yoksa çamaşır makinesini Adam mı boşaltmıştı? Bir süre için ne yapmam gerektiği konusunda ikilemde kaldım ama Michael arayıp polisin eve geldiğini haber verince daha güvenli olacağını düşünüp bluzu şömineye attım. Tutuşan kumaşın etrafında kıvılcımların sıçrayışını izledim.

Karmaşık duygular içerisindeydim. Avukat olarak, kanunu akla gelebilecek en korkunç şekilde çiğniyor, suç işliyordum. Anne olarak, tek doğru tercihi yapıyordum. Cuma gecesi ne yaşandığı hakkında hâlâ hiç fikrim yoktu ama kızımı korumakla görevli olduğumu kesin olarak biliyordum.

Pazar sabahı, Adam sorgusu biter bitmez aradı. Stella'ya şahitlik etmek için polise yalan söylediğini anladığımda vücudumu ateş bastı. Sevgiyle yapılmış bir hareketti, belki de Stella'yı ve beni ne kadar çok sevdiğinin en önemli kanıtıydı. O andan itibaren, ailem için ne olursa olsun yapacağımı biliyordum.

Adam'a polis ekiplerinin hâlâ evde olduğunu söyledim. Birkaç saat daha eve gelmemesi gerekiyordu. Zaman kazanmam gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra kapı çalındı. Çamaşır odasının penceresine gidip saklanarak dışarı baktım.

Kapıda duran her kimse, sadece yüzünü saklamak için alnına kadar indirdiği siyah şapkasını görebiliyordum. Koyu renk spor ayakkabı giymiş ayakları taş basamaklarda gerginlikle kıpırdanıyordu.

Kapıyı, kızı kolundan yakalayıp içeri çekebilecek kadar aralıadım.

"Artık telefon etmek istemedim," dedi.

Kapıdaki küçük camdan dışarıya baktığımda, sokak bomboştu. Onu gören olmamıştı.

"İçeri gel," dedim.

Ayakkabılarını çıkarmadan mutfağa kadar girdi. Hızla yanından geçip pencereye gittim ve perdeyi çektim.

"Ne oldu?"

Sesim çatlak çıkmıştı.

Amina kızarmış ve yaşlı güzel kahverengi gözleriyle bana baktı.

"İnanamıyorum... Stella ... ben..."

Elini tuttuğumda titriyordu. Birbirimize sımsıkı sarıldık, sanki bana yapışmak istiyor gibiydi. Bir süre sonra kollarının arasından ayrılmam gerekti.

"Biliyorum," dedim. "Stella'nın mesajlarını okudum."

"Öyle mi?"

Gerildi. Kolunu okşadım, yanağına yapışan bir saç telini aldım.

"Stella telefonunu evde unutmuş."

Amina'nın ağzı açık kaldı. İki elimle tuttum onu; sinirlerimin bozulmaması için kendimi zorluyordum.

"Bunu düzelteceğiz tatlım. Düzelteceğiz."

Çocuk gibi ağlıyordu.

Zaten daha çocuktu. O da, Stella da çocuktu.

Burada yetişkin olan bendim. Anne olan bendim. Onları kurtarması gereken bendim.

Birdenbire gözyaşları kesildi. Amina sessizce iç geçirdi.

"Ölmemesi gerekiyordu."

107

"Meşru müdafaaydı," dedi Amina. "Değil mi?"

Az önce anlattıklarını sindirmeye çalışıyordum. Çok fazla şey bir arada gelmişti, çok fazla duygu ve ayrıntı vardı.

"Arabayı durdurur durdurmaz kaçmayı planlıyordum. Hatta elim kapı kolundaydı, atlamaya hazırdım. Ama kapıları içeriden kapatmıştı. Bir yere gidemedim."

Sanki uçurumun kenarında sallanıyormuş ve yardım eli uzatabilecek tek kişi benmişim gibi bakıyordu.

"Çok korkmuş olmalısın," dedim.

Amina başını aşağı yukarı salladı.

"Meşru müdafaaydı, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. Olup bitenlere dair kafamda hâlâ net bir resim oluşmamıştı. "Bıçak nereden çıktı?"

"Sepetteydi. Chris pikniğe getirmiş."

Amina, Christopher Olsen'la birlikte sahilde bir yerdeymiş. O kadarını anlamıştım.

"Bıçak en üstte, sepetin içinde duruyordu. Koltukların arasında," dedi. "Gördüm ve aldım. Düşünmeden hareket ettim."

Adam onu zorlamıştı. O pislik Amina'ya tecavüz etmişti.

"Peki biber gazı?" diye sordum.

"Her zaman yanımda taşıyorum. Stella'da da bir tane var. İnternetten alabiliyorsun."

Biliyordum, tabii ki. Stella'ya bir tane almasını söyleyen bendim. Hatta parasını bile ben ödemiştim.

"O zaman önce gazı sıktın, sonra bıçağı aldın?"

Amina başını aşağı yukarı salladı ve şişmiş solgun yanağını yavaşça ovaladı.

"Ama ben spreye basamadan ne yapacağımı anladı. Kollarını kaldırdı ve yüzünü çevirdi. Birazı yine de denk geldi sanırım çünkü hayvan gibi kükredi. Sonra kapının kilidini açmaya çalıştım, ama açma kapama düğmesi kötü yerdeydi, kontrol panelinin üzerinde. Üzerinden uzanmam gerekti ama sonunda kapıyı açmayı başardım. Bıçağı o zaman gördüm işte."

"Ve elinde bıçakla koşarak arabadan uzaklaştın?"

"Evet."

Gözümde canlandırmaya çalıştım.

"Seni takip mi etti?"

Başını yine aşağı yukarı salladı.

"Tabii ki bıçağı kullanmayı istemiyordum. Ne halt etmeye yanıma aldım ki?"

"Yapma," dedim. "Böyle düşünmenin yararı yok. Korkmuştun. Doğru olanı yaptın. Kim olsa bıçağı alırdı."

Amina kendine küfretti.

"Peki Stella?" dedim. "Stella'nın orada ne işi vardı?"

"Bilmiyorum. Stella... sinirliydi... endişelenmişti. Defalarca aramış ve mesaj göndermişti."

"Christopher'la birlikte olduğunu bilmiyor muydu?"

"Ona yalan söyledim. En iyi arkadaşıma ihanet ettim."

Amina hıçkırarak ikiye kıvrıldı. Onu rahatlatmaya, sarılmaya ve okşamaya çalıştım. O sırada zihnim hızla işliyordu.

"Stella'nın bluzunda kan vardı, Amina."

İrkildi ve yüzünü bana döndü.

"Adam öldü! Anlamıyor musun? Öldü!"

Kollarını sımsıkı kavramıştım, bebekleri yere düşmesin diye kollarının altından tutarsınız ya, işte öyle tutuyordum.

Düşüncelerim ağır ağır yeni bir yöne kayıyordu.

Gerçek bir tehditle karşılaşıncaya kadar başka biri için neler yapabileceğiniz hakkında en ufak bir fikriniz bile olmuyor. Amina'nın iyiliği için neleri feda etmeye hazır olduğuma dair hâlâ en ufak fikrim yoktu.

"Stella cinayet şüphesiyle gözaltında tutuluyor," dedim. "Polis buradaydı, evi aradılar."

Amina hıçkırmaya başladı.

"Özür dilerim! Hepsi benim hatam! Beni karakola götürür müsün? Onlara anlatayım. Stella'yı bırakmaları gerek."

Tabii ki haklıydı. Yapmamız gereken buydu. Doğru olan buydu. Amina gerçeği polise açıklayacaktı ve Stella tutukevinden bırakılacaktı. Adalet, nihayet, bir şekilde yerini bulmuş olacaktı. Adalet diye bir şey varsa. Zaten, hafifletici sebepler vardı. Amina muhtemelen adam öldürmekten hüküm giyerdi ama genç olduğu için cezası düşürülürdü. Sadece birkaç yıl içerisinde serbest kalması bile mümkündü.

Ama asla doktor olamazdı. O sicili daima yanında taşırdı. Parlak geleceği birdenbire bulanıklaşmıştı.

"Stella'yı çıkarmamız gerek," dedi. "Benimle gelebilir misin? Lütfen, beni götürebilir misin?"

Sandalyemi geriye ittim ve mutfak tezgâhında duran gümüş tabaktan arabanın anahtarlarını aldım.

Başka bir seçenek var mıydı?

"Polis ikimizden birinin yaptığını anlayacak," dedi Amina. "Anlarlar, değil mi?"

Ayağım havadayken durdum.

Tabii ki başka bir seçenek vardı. Her zaman vardır.

Amina'nın sözleri zihnimde yankılandı. *İkimizden birinin yaptığını anlayacaklar.* Ama bu mahkûmiyet için yeterli değildir.

Amina'ya baktım; Stella'yı düşündüm. Kalbim ağrıyordu.

Eğer potansiyel iki fail varsa ve cinayeti hangisinin işlediğinin ya da birlikte hareket ettiklerinin kanıtlanması imkânsızsa, kişi cinayetten hüküm giyemez.

Arabanın anahtarlarını tabağa geri koydum.

@novaebook

108

Amina'yı kolundan tutup divana götürdüm ve oturmasını söyledim. Robot gibi hareket ediyordu. Olup bitenlere kafa yormak için zamanının olmadığı belliydi. Güçlü ve mantıklı olmak, savunma avukatı gibi düşünmek benim görevimdi.

"Gitmiyor muyuz?" diye sordu Amina.

Yanına oturdum ve ellerimi dizlerine koydum.

"Bana güvenmen gerekiyor."

"Ama ..."

Dizleri titriyordu. Kuruyan altdudağı çenesine doğru deri parçası gibi sarkmıştı.

"Christopher Olsen öldüğünde sen de, Stella da oradaydınız, değil mi?"

"Evet."

"İsveç'te ispat zorunluluğu çok yüksektir," dedim; bunu söylerken bile kafamdaki düşüncelerin nereye varacağını tam bilmiyordum. "Bir cinayet işlendiğinde suç mahallinde potansiyel iki fail varsa, savcının ya içlerinden birinin cinayeti işlediğini ya da cinayeti birlikte işlediklerini şüpheye yer vermeyecek şekilde kanıtlayabilmesi gerekir."

Amina'nın güçlü kalp atışları avucumun içinden vücuduma yayılıyor, tüm vücudumun küt küt atmasına neden oluyordu.

"Ne diyorsun yani? Polise Stella da, ben de oradaydık mı diyeyim?"

"Oh, bilmiyorum."

Belki de saçmalıyordum. Bu düşünce düpedüz çaresizlikten ortaya çıkmıştı; Derinlemesine incelemeden kafamda oluşturuyordum. Ne getirecekti? Hem Stella'yı, hem de Amina'yı kurtarabilir miydim? Dahası, kızları tüm bunların beraberinde getireceklerine maruz bırakmaya hazır mıydım?

"Öyle yaparsak işe yaramayabilir," dedim. "Polise söylersen, her ikinizi de mahkûm etmek için ellerinden geleni yaparlar. Bu taktiğin işe yaraması için senin duruşmaya kadar beklemen gerek."

"Neden?"

"Savcıya sürpriz olması gerekir. Aniden ikinci bir fail olasılığı ortaya çıkınca mahkeme makul şüphe olduğunu inkâr edemez. Ve bir kez beraat kararı verilince, savcının davaya yeni bir iddianame sunması için çok fazla yeni kanıt gerekir. Hiçbir savcı aynı davayı iki defa kaybetmek istemez."

Amina ağzı açık, yüzüme bakıyordu.

"Duruşma diyorsun? Bu uzun süren bir şey değil mi? Stella'nın orada kalmasına izin mi vereceğiz?"

Hayır, tabii ki bunu yapamazdık. Stella'nın parmaklıklar ardında kalmasına izin veremezdik.

"Bilmiyorum," dedim.

"Gidip itirafta bulunsam daha iyi."

"Ama eğitim hayatın, Amina. Tüm geleceğin..."

Aynı zamanda, pis bir hücrede Stella'nın görüntüsü gözümün önüne geliyordu. Nasıl bir anne çocuğunun tutuklu kalmasına izin vermeyi düşünür? İddianamenin hazırlanması haftalar, hatta aylar sürebilir.

"Stella'nın hiçbir şey söylememesini sağlamalıyız," dedim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ona söyleyemeyiz. Stella'yı biliyorsun. Sessiz kalmasını sağlamamız lazım. Aynı zamanda, çok fazla şey de açıklayamayız."

"Sen delirdin mi? Stella'ya hiçbir şey söylemeden, öylece tutuklu beklemesine izin mi vereceğiz?"

"İkinizin de özgür kalması için başka yol yok. Stella'nın avukatını tanıyorum. Bize yardım eder."

"Hayır, yapamayız," dedi Amina.

Elini tuttum.

"Stella'yı seviyoruz, bunu o da biliyor. Tüm bunlar bittiğinde her zamankinden daha iyi anlayacak."

Amina hıçkırmaya başladı.

"Hepsi benim hatam."

Gerçekten öyle mi diye düşündüm. Bu söylediği herhangi bir zamanda doğru olabilir mi diye. Tek bir kişinin olup biten her şeyden sorumlu olduğunu kesin bir şekilde söyleyebileceğimiz herhangi bir durum var mıdır? Hayattaki her şey birbirleri ile çok farklı şekillerde etkileşim içinde olan çok fazla etkene bağlı.

Ailemizin bu hale gelmesi kimin hatası?

Bazen keşke bir tanrıya, bir çeşit ilahi güce inanabilseydim diyorum. Belki de suçlayabilecek bir şeyin olması daha basit olurdu. Diğer taraftan, en dogmatik kökten dinciler bile, er ya da geç başımıza gelen felaketler için her şeye gücü yeten tanrılarını suçlama eğiliminde olmuyorlar. Suç insan olarak doğmak.

"Sence Stella ne yapmamızı isterdi?" diye soruyorum. "Hadi, bırakalım o karar versin."

Amina umutsuz gözlerle yüzüme baktı. Şimdi her iki elini de tutuyordum, aramızdaki bir bağ, bir söz gibi.

Adalet yok. Adalete dair sadece birlikte yarattıklarımız var.

"Stella yapmamız için bizi ikna ederdi," dedi Amina.

Kapı girişine gidip plastik bir poşet getirdi. İçinde ne olduğunu o an anladım.

109

Amina yüzünü ellerinin arasına gömünce geriye küçük bir kızın sarsılan omuzları kalıyor.

"Bir ara vermek ister misin?" diye soruyor Göran Leijon.

Michael teklife başını aşağı yukarı sallayarak katılıyor. O da Leijon da az önce dinlemek zorunda kaldıkları hikâyeyle ciddi anlamda sarsılmış görünüyorlar.

Stella tecavüze uğradıktan sonra, ikimiz nihayet, daha önce hiç imkân olmadığı ölçüde yakınlaşmıştık. Gecenin bir yarısı, eğer uyursa bir daha asla uyanamayacağını düşündüğünde benim yanıma geliyordu. Yatağının kenarında oturup parmak uçlarımla yanağındaki yaşları silen bendim. Ve yavaş yavaş bana açıldıkça, üstte görünen örtüyü kaldırınca aslında ne kadar çok ortak yanımız olduğunu anlamıştım. Zayıflık göstermekten ikimiz de korkuyorduk. Sürekli yeterince iyi olamamaktan endişeliydik. Ve belki de en önemlisi, ister kendi duygularımıza, ister başkalarına bağlanamama duygusu ikimizi de felç ediyordu.

"Bazen Amina'ya daha çok benzemeyi istiyorum," dedi Stella. "Kim olduğumu ve ne istediğimi bilmeyi; tıpkı onun gibi. Beynimin lanet bir tilt makinesi gibi oradan oraya sıçramasından nefret ediyorum."

"Senin başka birine benzemeni istemiyorum," dedim boğazımda bir yumruyla. "Sen her halinle mükemmelsin."

Yanağını okşadım ama gözünün içine bakmaya cesaret edemedim. Utanç duygusu çok ağırdı; utanıyordum çünkü ben de zaman zaman Stella'nın Amina gibi olmasını istemiştim.

Stella Michael'a bir şeyler fısıldıyor ve el hareketleri yapıyor. Rahatsız olmuş ve kafası karışmış görünüyor. Ne yapmaya çalıştığımızı ne kadar anladı acaba?

"Ara vermeye ihtiyacım yok," diyor Amina bir mendili daha buruştururken.

Adam kolumu sıkıca tutuyor.

"Neler oluyor?"

Yüzüne bakmadan 'şşşş' diyorum.

"O halde, savcı sorgusuna devam edebilir," diyor Göran Leijon.

Jansdotter belgelerini karıştırmakla meşgul.

Savcı yardımcısı tepesinde, bir şeylere işaret ediyor, bir şeyler söylüyor.

"Anlamıyorum, Amina," diyor savcı. "Bunu polise neden söylemedin?"

"Söyleyemedim."

"Ama şimdi söyleyebiliyorsun?"

"Söylemek zorundayım," diyor Amina. "Stella için."

Savcı kalemini tekrar alıyor ve çenesine götürüyor.

"Şeyden..., ondan sonra ne oldu?" Kelimeyi söyleyemiyor. "Sonra ne oldu, Amina? Lund'a Christopher ile birlikte mi döndün?"

"Arabada yol boyunca ağladım. Ama başka seçeneğim yoktu."

"Neden başka seçeneğin yoktu? Yapabileceğin..."

"Deli gibi korkmuştum!" diye sözünü kesiyor Amina. "Linda Lokind'ın söylediği her şeyin doğru olduğunu anlamıştım. Chris *gerçekten* psikopattı. Stella'ya mesaj yazmak istedim ama Chris fark etti ve telefonumu aldı. Şehre kadar gelebilirsem, ilk fırsatta

kaçabilirim diye düşündüm. Çantamda biber gazım vardı, arabayı park ettiğinde gazı sıkarsam, atlayıp kaçarım dedim."

Jenny Jansdotter öne doğru eğiliyor, dirseklerinin üzerine yaslanıyor.

"Çantanda neden biber gazı taşıyordun?"

"Her zaman taşırım. Kadınsanız, kendinizi savunmak için hazırlıklı olmanız gerekir."

Jansdotter ikna olmuş görünmüyor ama üstelemiyor. Tükenmez kaleminin ucunu açıyor ve kâğıda kısa bir not alıyor. Sonra Amina'dan Chris'in arabasını apartmanın önüne park etmesinden sonra neler olduğunu anlatmasını istiyor.

"Motoru durdurur durdurmaz gazı sıktım. Telefonumu kaptım ve kapıya asıldım ama açamadım. Chris bağırıyordu. *Gözüm, gözüm.* Nihayet kapı açma düğmesini buldum ve olabildiğince hızlı bastım. Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım. Beni yakalarsa öldüreceğinden emindim."

"Hangi yöne doğru koştun?"

"Hiç bilmiyorum, uzaklaşmaya çalışıyordum. Karşımda Polhem'i, okulu gördüğümü hatırlıyorum ama gerisi bulanık."

"Peki Christopher, o ne yaptı?"

"İlk defa arkama dönüp baktığımda hâlâ arabadaydı. Ama sonra indiğini gördüm. Peşimde olduğunu biliyordum, o yüzden olabildiğince hızlı koştum."

Jansdotter bir soru daha sormaya çalışıyor ama Amina fırsat tanımıyor.

"Bollhuset'te otoparkta birkaç kişi gördüm. Ben de yavaşladım ve arkalarından istasyona kadar yürüdüm. Sürekli arkama dönüp bakıyordum ama Chris görünmüyordu. Vazgeçmiş gibiydi."

"Polisi aradın mı?"

"Doğal olarak ilk aklıma gelen oydu, ama sonra..." Amina başını iki yana sallıyor. "Sonra olacakları düşünmeye başladım."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor Jansdotter.

Amina hızlı hızlı nefes alıyor. Sırtının hareket ettiğini görüyorum.

"Tıp fakültesine başlamama bir hafta kalmıştı. Küçüklüğümden beri bunun hayalini kuruyordum."

"O halde, tecavüze uğradığını kimseye söylemedin?"

"Cesaret edemedim. Babamı düşünüyordum. Size saçma gelebilir ama öğrenirse babam mahvolurdu. Neler yapabileceğinden korktum. Ayrıca Linda Lokind zaten daha önce Chris'i şikâyet etmişti ama sonuç alamamıştı. Onun gibi adamlar her zaman paçayı kurtarır."

Daha fazla dinlemek çok zor geliyor. Bir an önce bitmesini istiyorum. Adam yanımdaki sandalyeden yüzüme bakıyor, gerçeği duyduğunda vereceği tepkiden korkuyorum.

Amina sesini birazcık yükseltiyor.

"Stella da tecavüze uğramıştı."

Duyduklarımı algılamam biraz zaman alıyor. Öyle yüksek sesle içimi çekiyorum ki, önümde oturan gazeteci dönüp bana bakıyor.

Amina, ne yapıyorsun sen?

"Daha on beş yaşındaydı."

Salonda bir mırıldanma oluyor. Oturduğum yerde küçülüyorum. Yer yarılsa, içine girsem istiyorum.

"Annesiyle babası rapor etmedi," diyor Amina.

Tüm gözler Adam'la bana çevriliyor. Parçalara ayrıldığımı hissediyorum.

"Stella'nın annesi avukat. Dava açılırsa neler olacağını biliyordu. Tecavüz davası yani."

Lütfen, Amina. Dur artık!

Gittikçe küçülüyorum, yok olmak istiyorum. Adam boşluğa bakıyor. Gözleri sanki porselenden.

"O tarz bir davaya ben de dayanamazdım," diyor Amina. "O an anlamıştım. Her şeyin sorgulanması, suçlanmak ve sonra da Chris'in serbest kalması ya da en fazla birkaç ay hapiste yatması. Başına geldiğinde Stella'nın ne hissettiğini gördüm, Linda Lokind'ın nasıl dağıldığını gördüm."

Amina'nın ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Zeki bir kız. Stella'nın iyiliği için benim ünümü feda ediyor. Bunu yapmasına asla razı olmayacağımı biliyordu, o yüzden bir şey söylemedi. Göran Leijon'a ve üzgün görünen üye hâkimlere bakınca, işe yaradığını görüyorum.

"Stella'ya ne zaman söyledin?" diye soruyor Jansdotter.

Amina'nın omuzları hafifçe kalkıyor.

"Söylemedim. Söyleyemedim."

Stella'nın ona nasıl baktığını görebiliyorum. Üzüntüyle tamamen gölgelenmiş olan öfkesini biriktirmeye çalışıyor.

"En iyi arkadaşına hiçbir şey söylemedin mi?"

Amina kendini toparlayıp cevap verinceye kadar biraz zaman geçiyor.

"Stella'ya ihanet etmiştim. Tabii ki onunla konuşmaktan çok istediğim bir şey yoktu ama yapamadım. İmkânsızdı. Onun güvenini kötüye kullandığımı ve arkasından iş çevirdiğimi söylemem gerekecekti, kendimde o yüzü bulamadım."

"Yani, Christopher Olsen'ın öldürüldüğü akşam ve gece Stella ile hiçbir şekilde temasın olmadı?"

"Stella bana defalarca mesaj yazdı ve telefon etti ama cevap vermedim."

Jansdotter asistanına danışmak üzere döndüğünde, bir kez daha dik oturacak cesareti buluyorum. Adam'a şöyle bir bakıyorum ve bana bakışından belli şeyleri anlamaya başladığını düşünüyorum.

"Stella o gece bisikletle Christopher Olsen'ın evine gittiğini söyledi," diyor savcı. "Zili çalmış ve kapıyı yumruklamış. Stella'yı orada, Olsen'ın evinde gördün mü?"

"Hayır."

"O akşam ya da gece herhangi bir noktada Stella'yı gördün mü?"

"Hayır."

Jansdotter iç geçiriyor. Asistanı belgelerdeki bir şeye işaret ediyor.

"Christopher Olsen pikniğe bıçak getirmiş miydi?"

Amina hızla, tereddüt etmeden cevap veriyor.

"Evet, piknik sepetinde bir tane bıçak vardı."

Jansdotter ondan bıçağı tarif etmesini istiyor.

"Ne kadar uzun bir bıçaktı?"

Amina ellerini on-yirmi santimetre arasında açıyor.

"Bu bıçak sonra nereye gitti? Şehre döndüğünüz sırada?"

"Sepette olmalı."

"Ama değildi. Polis öyle bir bıçak bulamadı."

Amina bir an tereddüt ediyor. Üye hâkimlerin üçü de diken üstündeler.

"Bıçağa ne olduğunu bilmiyorum."

Başımla onayladığımı fark ediyorum. Yapmamam gerek.

Christopher Olsen öldüğünde Stella da Amina da oradaydı ve her ikisinin de cinayet için nedeni vardı. Ama cinayet silahı ortada yok.

Bıçağı asla bulamayacaklar.

"Christopher Olsen'ı öldüren sen miydin?" diye soruyor Jenny Jansdotter.

Adam şaşırdığını gösteren bir ses çıkarıyor. Amina doğrudan savcıya bakıyor.

"Onu öldürmedim," diyor. "Ona biber gazı sıktım ve canımı kurtarmak için kaçtım. Sonra ne olduğunu bilmiyorum."

Savcı asistanına bakıyor. Adam bana bakıyor, ben de elini tutuyorum.

"Ben asla birini öldüremem," diyor Amina.

@novaebook

110

Tartışmalar sırasında neler söylendiğini zar zor duyuyorum. Sesler uzaktan gelen anlamsız, belli belirsiz yankılara dönüşüyor. Anlamadığım bir yabancı dil konuşuluyor.

Bir an her şeyin yolunda gideceğine emin oluyorum. Hemen sonra korkunç bir hata yapmış olmaktan korkuyorum. Stella hapse girecek, sonsuza kadar katil damgası yiyecek, Amina ise halkın nezdinde suçlu görülecek, doktorluk kariyeri daha başlamadan bitecek.

Savcı Jansdotter sesi titremeden konuşmakta zorlanıyor. Birkaç defa nerede kaldığını unutuyor ve notlarına bakıyor ya da asistanıyla bir şey konuşuyor. Ama her durumda Christopher Olsen'ın katledildiğinde Stella'nın orada olduğunu ispatladığını iddia ediyor. Ayrıca Stella'nın Olsen'ı öldürmek için nedeni olduğuna da kesin gözüyle bakıyor. Olsen Amina ile bir ilişki başlatınca Stella kıskanmıştı ve intikam almak istiyordu. Savcıya göre, Stella'nın plan yapmak için bolca zamanı vardı. Olsen'ın evine onu öldürme niyetiyle gitmişti. Bu yüzden, Jansdotter Stella'nın cinayetten hüküm giymesi gerektiğini söylüyor. Adam ve Amina tarafından verilen bilgilerde şüpheye açık çok fazla nokta olduğunu söylüyor. Jansdotter'a göre, Amina'nın tecavüz hikâyesini sorgulamak için sağlam nedenler var; üstelik sadece soruşturma sırasında herhangi birine bahsetmeyi ihmal etmiş olması yüzünden de değil. Dolayısıyla mahkemenin Stella'yı cinayetten suçlu bulması gerekiyor; savcı on dört yıl hapis cezası talep ediyor.

Zihnim topaç gibi dönüyor. On dört yıl sonra Stella otuz üç yaşında olacak. Kaçıracağı şeyleri düşünüyorum. İnsan on dört yılda dünyada neler deneyimler! Ben otuz üç yaşındayken, hayat yolculuğumun yarısını kat etmiştim. Stella'nın hiçbir zaman anne olma, aile kurma ya da kariyer sahibi olma şansı olmayabilir.

On dört yıl uzun bir süre. Hapishanede on dört yıl son derece uzun bir süre. Lanet olası sonsuzluk kadar.

Stella'ya bakıyorum ve ne kadar küçük göründüğüne şaşırıyorum. Hâlâ on iki yaşında, mavi gözleri özlem dolu, kâbuslar görüp kalkan ve annesi ve babasının arasına yatmaya gelen ufak çocuk o. Belki de onu her zaman öyle göreceğim. Benim gözümde o hep bir çocuk. Benim çocuğum.

Suçluluk duygum içimi derinden kemiriyor. Ben ne yaptım? Neden Amina'yı arabaya bindirip karakola götürmedim?

Kaç defa bunun ailemi ihmal ettiğim için biriken borcumu geri ödeme yolum olduğunu düşündüm ama ya Amina'yı kurtarabilmek için kendi kızımı feda etmişsem? Bununla yaşayabilir miyim, bilmiyorum.

Michael kapanış konuşmasına başlamadan önce kravatının düğümünü düzeltiyor. Savcının kanıtlarını geride bir şey kalmayıncaya kadar tek tek çürütürken hızlı ve isabetli konuşuyor.

"Savcının kanıtlamayı başardığı tek şey, Christopher Olsen'ın saldırıya uğradığı gece müvekkilimin Olsen'ın evinin yakınlarında olduğudur. Bu arada, bugünkü oturumda Amina Bešić'in de o zaman orada olduğunu dinledik."

Mahkeme başkanına bakıyor, sesi güven dolu, sanki hâkimle birebir konuşuyormuşçasına. Sanki salonda başka kimse yokmuşçasına.

"Hem Amina Bešić hem de Stella Sandell o zaman, Christopher Olsen öldüğünde oradaydı. Ayrıca, her ikisinin de Olsen'a zarar vermeyi istemek için nedeni var gibi görünüyor. Ama do-

ğal olarak, bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Müvekkilimin Christopher Olsen'ın ölümüne neden olan bıçağı tutan kişi olduğu makul şüpheye yer vermeyecek şekilde kanıtlanmış değildir."

Sonra bitiyor. Bundan sonra olacak her şey benim kontrolümün dışında.

Göran Leijon üye hâkimlere olabilecek en hızlı bakışları atıyor ve sonra salona dönüp, duruşmaya ara verildiğini ilan ediyor.

"Mahkeme değerlendirme yapacaktır ve değerlendirmenin ardından karar bildirilecektir."

Sandalyemde tekrar arkama yaslanıyorum. Sanki uçurumun kenarında asılı duruyorum, zamanda ve mekânda bir boşluk var ve ayaklarımı umutsuzca sallıyorum.

Mahkemenin koridorlarında biriken gazeteciler ve fotoğrafçılarla karşılaşmaması için Stella'yı yanında Michael'la birlikte bodrum kapısından geçiriyorlar.

Salondaki insanlar birbirlerini sıkıştırıyor, itişip, mırıldanıyor, çıkmak için acele ediyorlar. Bu arada ben de eşyalarımı toparlıyorum. Çantam, mantom, şalım.

Adam acele etmemi söylüyor. Neden bu kadar acele ettiğini bilmiyorum.

Ayağa kalktığımda sanki tüm kan ayaklarımda toplanmış gibi. Kendi vücudumu, başımı, kollarımı hissedemiyorum. Dengemi kaybediyorum ve sandalyeme geri düşüyorum.

Elim kalbimde, sanki ortamdan ikiye ayrılmış ve nefes alışverişime odaklanıyor gibiyim.

Adam elimi tutuyor ve tekrar ayağa kalkmama yardım ediyor. Şefkatle salondan çıkarıyor. Bacaklarım ağırlaştı, hava çok yoğun. Koridorda yürüyoruz, tüm meraklı yüzlerin ve seslerin yanından geçiyoruz.

"Soğuk bir şeyler içmem lazım," diyorum köşedeki otomatı işaret ederek.

Bozuk para bulmak için çantamı karıştırıyorum. Elim titriyor; karıştırıp duruyorum. Elime bir paket sakız, birkaç toka geliyor; yere fırlatıyorum. Elim öyle hareket ediyor ki çantamın içindeki her şey sanki bir çimento mikserinin içinde.

"Sakin ol!" diyor Adam, kolumu tutarak.

Çantam yere düşüyor ve ışıkları yanıp sönen otomatın önünde berbat bir halde titreyerek duruyorum. Adam elime iki bozukluk tutuşturuyor, sonra da çantamı yerden topluyor.

"Ne oluyor burada tatlım?"

Her şeyi Adam'a açıklamam gerektiğini biliyorum ve en kısa zamanda açıklamalıyım. Yapabilir miyim, bilmiyorum.

"Mahkeme değerlendirecek," diyorum aldığım suyu yudumlarken.

"Ne kadar sürer?"

Ona bakıyorum. Kalbim kan pompalayan kocaman bir yara. Aileme ne yaptım ben?

"Bilmiyorum," diyorum. "Beş dakika da sürebilir, saatler de."

Adam etrafına şaşkınlıkla bakıyor.

"Anlamıyorum. Bu işi Amina... "

Dudaklarına parmağımı koyuyorum.

"Seni seviyorum," diyorum elini tutarak.

Bu sözler tam kalbimden geliyor.

Adam ve Stella benim her şeyim. Stella ve benim de onun için her şey olduğumuzu biliyorum.

"Ben de seni seviyorum," diyor.

Elini tutuyorum. Hayır, sıkıyorum, sarılıyorum, asılıp kalıyorum.

Ona anlatmam lazım.

111

Uzun bir süre, Adam'ın her şeyi açık etmesinden korktum. Neler olup bittiğini bilseydi, planımı uygulamama asla izin vermezdi. Kanlı bluzu muhtemelen onun saklamış olması, sonra Stella'nın kaçta eve geldiği konusunda polise yalan söylemesi zaten ondan beklenmeyecek şeylerdi. Daha fazla ayrıntı öğrenmesine izin veremezdim.

Daha o cumartesi Amina'dan şüphelenmeye başlamıştı. Anne babasıyla beraber yediğimiz öğle yemeğinden sonra Amina'nın cuma gecesini Stella'yla geçirme konusunda yalan söylediğini iddia etmişti. Pek çok sis perdesi yaratmak zorunda kalmıştım.

Cumartesi gecesi geç saatlerde karakoldan eve döndüğümüzde, bizi arabasıyla eve getiren Michael'la konuşabilmek için dışarıda oyalandım. Stella'nın kısa sürede serbest bırakılacağını düşünüyordu ama ben telefondaki mesajları okumuştum ve durumun bildiğimizden daha karmaşık olabileceğinden korkuyordum. Daha fazla bilgi edinmek için beklerken, Adam'a Stella'nın bir şahide ihtiyacı olduğunu empoze etmeye çalıştım. Çok fazla konuşamıyordum; hiçbir koşulda belli ettiğimden fazlasını bildiğimden şüphe etmemeliydi ama Stella'nın eve gerçekte geldiğinden daha erken bir saatte geldiğini söyleyerek onu temize çıkarabilecek tek kişi olduğunu ima ediyordum. Tabii ki ben de Stella'ya şahitlik edip, polise yalan söyleyebilirdim. Ama bunu yapan Adam olursa çok daha etkili olacaktı. Tüm hayatını doğru-

luğu yüceltmekle geçirmiş bir papazın dürüstlüğünü sorgulamak kimin haddine?

Ayrıca, mahkemede ifade vermeyi kesinlikle tercih etmezdim. Yaptığım onca şey düşünülünce yemin altında yalan söylemek çok istisnai bir durum olmazdı; meslek onurum zaten kalmamıştı. Ama aynı zamanda davanın tamamını dışarıdan izleyebilmek benim için önemliydi. Hepsini görmek istiyordum. Sanırım kontrole sahip olma duygusuyla alakalı bir durum bu.

O cumartesi gecesi uyumam imkânsızdı; düşünceler zihnimi dörtnala koşan atlar gibi dövüyordu ama birkaç saat sonra Adam'ın sandalyesine iyice yerleştiğini fark ettim. Birkaç defa gözünü açıp kapadı, başı omzuna düşüyordu; bense hiç kıpırdamadan oturup boğazından derin horultuların gelmesini bekledim.

Sonra parmak uçlarıma basarak hızla çalışma odama geçtim ve Amina'yı aradım. Sarsılmıştı ve neredeyse tutarsız konuşuyordu. İlk fırsatta bir araya gelmeye karar verdik ama Adam'ı hemen o gece aramalı ve yalan söylediğini itiraf etmeliydi. Cuma gecesi Stella ile birlikte olduğunu iddia etmeye devam etmemesi gerekiyordu.

Ancak Adam'ı sakinleştirmek o kadar kolay değildi. Yalan söylendiğini anlama konusunda her zaman başarılıydı ve Amina'nın bir şeyler sakladığını anlamıştı. Aslına bakarsanız, Adam'a nasıl yalan söyleneceğini bilen sadece iki kişi vardır. Biri Stella; diğeri de benim.

Cinayetten sonraki perşembe günü Amina tekrar aradı. O ana kadar her şey umduğumuz gibi gitmişti ama birdenbire Amina dehşete kapılmıştı ve hattın diğer tarafında nefes alamıyor gibiydi. Adam spor salonunun dışında onu beklemiş, bilgi almak için sıkıştırmıştı. Adam'ın bildiğine emin olmuştu. Adam bir şekilde Stella ile Amina'nın Christopher Olsen'ın ölümüne karıştığını anladı diye düşünüyordu.

Cuma gecesi Stella eve geldiğinde benim de uyanık olduğumu Adam'a anlatmaya kesinlikle niyetim yoktu ama davranışları giderek umutsuz bir hal alınca bir şeyler yapmak gerektiğini düşündüm. Stockholm'e taşınma fikri de tam olarak o zaman doğdu.

Adam'ı seviyorum. İlişkimizin zaman zaman sarsıldığını söylemek az bile olabilir; yıkıldı, yandı kül oldu ama kırılan vazo en uzun süre dayanan vazodur, derler. Bizim birlikte yaşadığımız şeylerden geçen, bizimkisi gibi bir zorluktan tek parça olarak çıkmayı başaran iki insanın nasıl birbirlerine ait olduğunu başkalarının anlaması zor.

Stockholm'de temelden başlayıp yeni bir şey inşa edebilirdik. Aynı zamanda, ön soruşturma giderek uzuyordu ve benim bir facia yaşanmadan Adam'ı Lund'dan çıkarmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Her ne kadar Stella'nın telefonunun ortadan kalkmasını sağlayanın ben olduğumu itiraf etmek zorunda kalsam da, lekeli bluzun icabına bakanın da ben olduğumu anlamış olsa da, Adam'ın yalanını sürdürmesini ve Stella'ya şahitlik etmesini sağlamayı başarmıştım.

Stella'nın telefonunu evde bıraktığını fark ettiğim an, bir sorun olduğunu anlamıştım. Stella telefonunu asla unutmaz. Geçen her dakika endişelerim arttı. Sonunda mesajlarını okumaktan başka yol bulamadım.

Stella'nın Amina'ya yazdığı umutsuz o son mesajını dehşet içinde okudum. Bir an için mesajı Adam'a göstermeyi düşündüysem de, bunun bir facia olacağını fark etmem kolay oldu.

Michael aradığında, gözlerimi Stella'nın telefonundan ayırmadan divanda oturuyordum.

"Ulrika, çok üzgünüm ama polis Stella'yı gözaltına almış." Onca yıl sonra sesini duymak şok ediciydi.

"Savunma avukatı olarak beni talep etmiş."

"Ne?"

Aklımı kaçıracaktım. Stella avukat olarak Michael'ı mı talep etmiş?

"Senin kim olduğunu biliyor mu?" diye sordum gecenin ilerleyen saatlerinde Adam'la beni eve bıraktığı sırada.

"Tabii ki."

Tam Stella'ya göre bir davranıştı. Michael ile olan ilişkimin profesyonelliğin ötesine geçtiğini biliyordu; telefon konuşmamızı duymuştu ve bu yüzden kendisini onun savunmasını istemişti.

Sonuçta *biliyor* olamazdı, değil mi? Michael'ın gizlilik ilkesini ihlal edeceğini ve beni sürece dahil edeceğini anlamış mıydı?

Stella'yı tüm olup bitenler konusunda bilgilendirmeden karanlıkta bırakmamız, bir hücreye terk etmemiz berbat bir karardı. Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki, sonunda Michael'dan görüş izni ayarlamasını istedim, böylece her şeyi açıklayacaktım ama Stella kabul etmedi, ben de Stella'nın anlamasını sağlaması için Michael'a güvenmeye cesaret edemedim. Başka çaremiz yoktu. Hem Amina'yı, hem de Stella'yı kurtaracaksak, dava açılması gerekiyordu. Risk muazzam yüksekti. Kızımı riske atıyordum. Ailemi.

Pazar öğleden sonra, polisin evde arama yapmasından hemen sonra, Amina beni görmeye geldi. Adam polise ifade veriyordu ve evi aradığında zaman kazanmak için ekiplerin hâlâ evde olduklarını söyledim.

Kararımızı verince, Amina ceketinde sakladığı bir plastik poşeti çıkardı. Poşeti oyun parkında bir çöpün içinde bulduğunu söylediği an içinde ne olduğunu anlamıştım.

Arabaya bindik ve doğrudan Dalby'deki taş ocağına gittik; arabayı dar, çakıltaşı döşeli bir yolda durdurdum ve motoru kapattım.

Poşetin içindekileri yere boşaltmadan önce endişeyle etrafa baktım. Christopher Olsen'ın telefonunu ayağımla ezip parçalara ayırdığım sırada Amina yanımda duruyor, burnundan nefes alıyordu.

"Seninkini de ver," dedim.

Gözlerini kocaman açıp bana baktı. Sonra telefonunu verdi ve korkunç örümcekler gibi parmaklarımla sim kartı çıkartıp onu da ayağımın altında ezdim. Acı içinde kıvranıyordum ama tereddüt etme zamanı değildi. Sonunda neyin önemli olduğunu, neyin anlamlı olduğunu anlamıştım. İspatlama fırsatı da önümde duruyordu.

Taş ocağının üstündeki tepeye tırmandım, en uca geldim; kayaların oluşturduğu duvar suyla birleşiyordu ve su öyle durgundu ki derin bir kara delik gibi görünüyordu. Elime bir çift eldiven geçirdim, sonra Christopher Olsen'ı öldüren bıçağı kayalığın üzerinden fırlattım. Havada geniş bir yay çizerek uçtu ve ucuyla sessiz suyu yardı. Derin göl açıldı ve bıçağı hüp diye yuttu.

@novaebook

112

Adam geriye doğru adım atıyor ve neredeyse otomata çarpıyor.

"Ne yaptığının farkında mısın?"

Hissettiğim acı muazzam. O anda her şeyden pişmanlık duyuyorum. Sadece kızımı kaybetme riskini almadım ki, Adam da yanımda olmayacak.

"Senin için yaptım. Ailem için."

"Ve Amina?"

Başımı aşağı yukarı sallıyorum.

"Ama anlamıyorum. Linda Lokind'da Stella'nın ayakkabılarının aynısının olduğunu gözlerimle gördüm. Üstelik o gece Stella'yı takip etmiş."

Şişedeki son damla suyu içtim, şişeyi ezip çöpe atıyorum.

"Christopher Olsen'ı Linda Lokind öldürmedi," diyorum. "Linda'nın Stella'yı uyarmaya çalışırken söylediği şeyler büyük olasılıkla doğruydu. Olsen onu vahşice taciz etti."

Sözümün son kısmını vurgulamak canımı acıtıyor. Belki de Adam'ı doğru olanı yaptığına ikna etmek için öyle söylüyorum? Belki de daha çok kendimi ikna etmek için.

Adam'ın kafası hâlâ karışık görünüyor.

"Peki şu Polonyalılar?"

"Pizzacıdakiler," diyorum omuz silkerek. "Basit hırsız ve dolandırıcı oldukları kesin ama Olsen'ın ölümüyle hiç alakaları yok. Sadece Olsen'ın aldığı binadaki pizzacıyı istiyorlardı."

@novaebook

Adam başını iki yana sallıyor.

"Bu delilik," diyor. "Amina neden hiçbir şey söylemedi? Stella'nın bunları çekmesine nasıl izin verebildi?"

Ağzımı açıyorum ama sesim çıkmıyor. Adam beni asla affetmeyecek. Asla anlamayacak.

"Peki sen?" diyor. "Sen de?"

Sesi daha çok bir beyanda bulunuyormuş gibi çıkıyor. Sesinde suçlama duymuyorum.

"İnsan çocuğu için ne yapmaz?" diyorum.

Adam gözlerimin içine bakıyor. *Belki,* diye düşünüyorum. *Belki her şey bitince anlar.*

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Sonunda söylediğimin doğru olduğunu biliyorum. Öyle hissediyorum. Adam'ı seviyorum. Stella'yı seviyorum. Ailemizi seviyorum.

Sonra hoparlörler cızırdıyor ve 2 numaralı Duruşma Salonunda toplanıyoruz.

Adam'la el ele tutuşuyoruz. Salondaki oturma yerleri neredeyse boş. Gazetecilerin çoğu belli ki değerlendirmelerin uzayacağını düşünmüşler ve mahkemeden ayrılmışlar. Bazıları da sürpriz sonuç çıkmasını beklemedi belli ki, Stella'nın tutukluluğunun devamına ve mahkeme kararının ileri bir tarihe bırakılacağına inandı.

Stella o kadar zayıf ki. Saçları düğüm olmuş, başından parça parça sarkıyor, bakışları ise donuk ve boş. Bize doğru bakmıyor. Diğer herkes gibi, onun gözleri de mahkeme başkanı Göran Leijon'a çevrili.

"Mahkeme değerlendirmesini tamamladı," diyor üye hâkimlere bakarak. "Hüküm bildirmeye hazırız."

Kalbim duracak. Karara vardılar mı? Daha yirmi dakika bile geçmemiş olmasına rağmen?

Adam elimi sıkıyor, şaşkın görünüyor.

"Karar vermişler mi hemen?"

Başımı aşağı yukarı sallıyorum ve ileriye doğru eğiliyorum.

Dünyamı sadece Göran Leijon'un sesi dolduruyor. Söylenen her şeyi duyamıyorum ama önemli kelimeler kulağıma geliyor. Duyulması gerekenler gürültünün içinden beni buluyor ve yüzüme çarpıyor.

Hareket edemiyorum. Sanki beynim bilgiyi alıyor ama kabul etmek istemiyor.

Biraz sonra Adam'a doğru dönüyorum. Yere bakıyor.

Bu doğru olamaz. Doğru olduğuna inanamıyorum.

"Stella Sandell suçlamalardan beraat etmiştir ve dolayısıyla mahkeme gözaltı şartını kaldırmıştır."

Mahkemede bir mırıldanma oluyor. Beynim karmakarışık. Doğru olabilir mi?

"Ne oluyor?" diye soruyor Adam.

Bana bakıyor, gözleri kocaman açılmış.

"Suçlamalar kaldırıldı." Yüksek sesle söyleyinceye kadar ne anlama geldiğini ben de anlamıyorum. "Stella özgür!"

Bu arada, Michael Stella'ya sarılmak için ayağa kalkmış. Salondaki insanlar kıpırdanmaya başlıyor. Herkes birdenbire acelesi olduğunu fark ediyor. İriyarı bir koruma görevlisi göğsünü şişiriyor ve kartal gözlerini hazırlıyor. Ancak şimdi beynimin tüm parçaları olup bitenlerin gerçek olduğunu kabul ediyor.

"Stella!" diye haykırıyorum, sandalyelerin arasında takıla takıla ilerliyorum, koruma görevlisinin keskin bakışlarını atlıyorum ve popomla yolu açıa açıa Michael'ın gözü yaşlı gülümsemesinin önünden geçiyorum.

Sanki olup biten pisliğin üstüne kurulan bir köprüdeymişim gibi, parlak ve akıcı bir ışığın doldurduğu tünelden Stella'nın kollarına atlıyorum.

Arkamızdan Adam'ın büyülenmiş sesini duyuyorum.

"Gerçek mi bu? Ne oldu?"

"Kanıt zinciri kırıldı," diyor Michael, sesinde öyle bir gurur var ki insan tüm bunların sadece onun sayesinde olduğunu düşünür. "Senin ve Amina'nın ifadesinden sonra çok fazla şüphe oluştu. Stella'yı serbest bırakmak zorunda kaldılar."

Adam gözlerini dikip Michael'a bakıyor.

"Yöntemlerini sorguladığım için özür dilerim ama neler olduğundan haberim yoktu," diyor. "Ailem için yaptıklarını şimdi anlıyorum."

Michael çok etkilenmiş görünüyor. Adam'ın sözlerini baş hareketiyle kabul ediyor ve sonra bana doğru baktığında, küçük bir gülümseme yakalıyorum. Durumun tadını çıkarıyor gibi görünüyor. Bu işi bu yüzden mi yapıyor?

"Özür dilerim, Stella," diyorum solgun yanağından bir tutam saçı çekerken.

"Ne için?"

"Bunlar için. Her şey için."

Bana uzun uzun bakıyor.

Benim küçük kızım. Titreyen vücuduna yara bandı gibi yapışıyorum. Kolumu ona doluyorum; bir daha asla bırakmak istemiyorum. Kalp atışlarını göğsümde hissediyorum ve gözlerimizdeki özlem ağır ağır diniyor ve huzur buluyor.

"Annecim," diye fısıldıyor.

On dokuz yaşında da olsa, dört haftalık da olsa fark etmez. O her zaman benim çocuğum.

Onun için her şeyi yaparım.

"Seni seviyorum, Anne."

Cevap vermeye çalışıyorum ama boğazıma takılıp kalıyor. Duygular pıhtılaşmış gibi. Yıllardır içimde kalan sevgi boğazım-

da bir baraj oluşturuyor. Ve baraj yıkılınca tüm vücudum sıvıya dönüşüyor sanki.

Zaman yok, mekân anlam ifade etmiyor. Küçük kızım ve ben, birlikte sonsuzlukta akıyoruz. Yavaşça bana doğru uzanıyor ve kulağıma fısıldıyor.

"İyi bir avukat seçtim ama değil mi?"

Vücudum sertleşiyor ve gerginleşiyor. Stella benden uzaklaşıyor, gözlerinde kendimi görüyorum. Babasına doğru dönüyor.

Adam berbat halde. Çok önemli bir parçası zarar görmüş gibi.

Onu zaten çok fazla hayal kırıklığına uğrattım. Eğer Adam, Michael'la beni öğrenecek olursa... tamir etmem asla mümkün olmaz.

Michael bana tekrar gülümsüyor. Stella'ya doğru dönüyorum.

"Teşekkürler," diye fısıldıyor babasına.

Adam çocuk gibi ağlıyor. Tüm duygularının akıp gitmesine izin veriyor, kesinlikle çekinmiyor, çırılçıplak.

Stella ona dokunmak için elini uzatıyor. Adam elinin hareketini izliyor, parmaklarının gerilişini ve cildine dokunmasını seyrediyor. Kollarındaki incecik tüyler ayağa kalkıyor.

"Kalbinin derinliklerine baktığında, kendini iyi hissediyor musun?" diye soruyor Stella.

@novaebook

SON SÖZ

Chris'in evinde zili çaldıktan ve kulağımı kapıya dayadıktan sonra, merdivenden hızla aşağıya indim. Bisikletime bindim ve amaçsızca mahallede dolaşmaya başladım; ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Linda Lokind gerçekten beni takip ediyor muydu yoksa hepsi zihnimin ürünü müydü? Aklımı mı kaçırıyordum?

Her zaman başkalarından farklıydım ve başkalarında kendimi gördüğüm hiç olmamıştı. Ya hep bu noktaya doğru ilerlemişsem: ortaya çıkmayı bekleyen bir psikoz?

Birkaç tur attıktan sonra, bisikletimi Polhem'in önüne bıraktım ve bir banka oturdum. Bacaklarım titriyordu ve nabzımı şakaklarımda hissediyordum. Bisiklete atlayıp eve gitmem ve Amina'yı bırakmam mümkün değildi.

Gönderdiği mesajı yüzüncü defa okudum.

Her şey ok. Uyuyorum. Yarın görüşürüz. <3

Sondaki kalbi yutabilirdim. Ama ya *ok?* Mesajda noktalama işaretleri? Hayır, hiç şansı yoktu. Alt alta koysanız bir kilometre yol edecek önceki mesajlarımızı dehşetle gözden geçirdim ve tabii ki, Amina'nın tek bir mesajını bile noktayla bitirmediğini gördüm. O mesajı Amina yazmamıştı.

Yazan Chris olmalıydı. Chris telefonu açmıyor, mesajlarıma cevap vermiyordu. Linda Lokind doğruyu mu söylüyordu yani? Ya Chris Amina'yı tutsak ettiyse? Ya da daha kötüsü...

Sokakta bir aşağı bir yukarı yürüdüm, sabırsızlanıyordum, okul bahçesine giriyordum, sonra kavşağa gidiyordum, sonra tekrar başa dönüyordum. Çit boyunca yürüyüp Chris'in oturduğu apartmana geldim. Başımı kaldırıp penceresini kontrol ettim ama hemen yandaki pencerede bir gölge fark edince hızla okula döndüm. Durduğum, oturduğum ya da sırtımı bir ağaca yasladığım anda, o ürpertici duyguyu yeniden hissediyordum, cildimde minik bir böcek yürüyor gibi oluyordu, kaslarım rahatsız edici bir şekilde kasılıyor, yeniden ayağa kalkıp yürümek zorunda bırakıyordu.

Sessizlik bozulduğunda, okul bahçesiyle oyun parkı arasındaki yolun ortasında, Chris'in apartmanına elli metre mesafedeydim. Birdenbire, hızlı adımlar, asfaltın emdiği çığlıklar geceyi doldurdu.

Amina sokağın ortasından aşağıya doğru koşuyordu. Bluzunun bir kolu omzundan aşağıya inmişti, saçları boynundan aşağıya düşmüş siyah bir hale gibi darmadağın olmuştu. Gözlerinde bir savaşçının bakışları vardı. Hentbol sahasında insanlar onu pitbull köpeğine benzetirdi.

"Amina!" diye bağırdım.

Hızla nefes alıp veriyordu; omzunun üstünden baktı, ağzından bir çığlık koptu.

O anda, Chris köşeden dönüp, arkasından koşarak gelmeye başladı. Bir eli yüzündeydi, diğeri ise koşucu gibi yan tarafında ileri geri sallanıyordu.

Amina'yı takip ediyordu.

"Kaç!" diye bağırdı Amina.

Ama ayaklarım asfalta yapışmış gibiydi. Amina çok geçmeden yanıma geldiğinde yüzünün titreyişini gördüm.

"Kaç!"

Ben kaçış yolu bulmaya çalışırken Chris giderek yaklaşıyordu.

Tam arkamı döndüğümde bıçağı gördüm. Tek bir elin küçücük bir hareketi bıçağın sokak ışıkları altında parıldamasını sağlıyordu.

Chris'in ayakları asfaltta şimşek gibi çakıyordu.

"Gel!" diye bağırdım Amina'yı çekiştirerek.

Çitin sonundan döndük ve çocuk parkının karanlığına girdik. Çakıltaşları ayağımızın altında çıtırdıyordu. Amina titriyor ve hızlı hızlı nefes alıyor, havayı ciğerlerine doldurmaya çalışıyordu. Ter ve adrenalin kokusu vardı ve başka bir şey daha, keskin bir koku. Biber mi?

"Ne bok oluyor?"

Amina cevap vermedi. Bakışları yoğun bir sisin ardına gömülmüştü. Onu sarsıyor, ulaşmaya çalışıyordum ama Amina kaybolmuştu.

Bileklerinden tuttum ve bana bakmaya zorladım.

"Sana ne yaptı?"

Ağzı açıldı ve dudakları balık gibi kıpırdandı.

"Ben... özür dilerim," diyebildi. "Anlaşmamızı bozdum."

"Ne halt etti, Amina?"

"O... o... "

Ayak sesleri yaklaşıyordu. Birkaç saniye sonra Chris'le göz göze gelecektik.

"Bana tecavüz etti."

Amina'nın sesi karnıma inen tekme gibiydi.

"Tecavüz mü etti?"

Hemen sonra Chris köşeden döndü ve önümüze dikildi. Sadece birkaç metre ileride duruyordu. Dururken ayağı biraz kaydı, sonra bir eli gözünde karşımızda durdu.

Geriye doğru gittim. Hızlıca iki adım. Amina'yı bırakmıştım ama beni takip ettiğini düşünüyordum.

Vücudum gerildi, cildim çatlayacak kadar gergindi. Korkmam gerekirdi, dehşete kapılmış olmam lazımdı ama aksine vücudumdaki her hücre öfkeyle doluyordu. Ondan nefret ediyordum. Chris Olsen'dan o kadar nefret ediyordum ki kontrolü kaybetmek üzereydim.

Kendi yaşadığım tecavüzü tekrar tekrar yaşamak zorunda kalmıştım: boğazımdaki baskıyı, vücudumun üzerindeki ağırlığı ve zorla içeri soktuğu yakıcı acıyı. Saygın varlığımı benden çalışını.

Aynı şeyin Amina'nın başına gelmesine nasıl izin verebildim ben? Keşke Linda'yı dinlemiş olsaydım.

Chris Olsen nefes alışverişleri arasında homurdanıyordu. Yüz ifadesi korkunçtu, elinin tersiyle gözünü ovalıyordu. Amina'ya baktım ve hiç uzaklaşmamış olduğunu fark ettim. Aksine Chris'e doğru uzunca bir adım attı. Ona doğru kaldırdığı titreyen elinde bıçak sarsılıyor, tehdit ediyordu.

"Senin gibi insanlar yaşamayı hak etmiyor," diye tısladı dişlerinin arasından.

"Yeter," dedi Chris.

Sesinde ne pişmanlık vardı ne de korku. Bomboş bakıyordu.

"Dur, Amina."

Kendi sesimdi duyduğum.

Ama Amina duydu mu, bilmiyorum. Başka bir dünyadaydı, sadece onun ve Chris'in var olduğu bir dünyada. O ve tecavüzcüsü. Ve bıçak, elinde titriyordu.

"Git buradan!" dedi Amina.

Chris dik dik ona bakıyordu.

"Defol git!"

Bir adım atıp yanına geldim. Bıçağın keskin ucu hemen yanımda, havada parıldıyordu. İçimde nefret yılan gibi kıvrılıyordu, kendi etrafında dönüyordu her an fırlayacak bir yumruk gibi.

Amina'nın yıkılmış olduğunu gözlerinde görebiliyordum ve bunun, sonuna kadar benim hatam olduğunu biliyordum. Keşke Linda Lokind'ın uyarılarını dinlemiş olsaydım. Nasıl bu kadar kör olabildim?

Ve sonra, Chris Olsen kahkaha attı.

En yakın arkadaşıma baktım ve bıçağı elinden aldım.

@novaebook

@novaebook

TEŞEKKÜR

Markus von Martens'e teşekkür ederim; beni eşimle tanıştırdı ve elyazmalarımı okudu.

Birgitta Ekstrand ve Monika Wieser son derece kıymetli görüşleri için teşekkür ederim.

Genel olarak son derece zeki bir insan olduğu ve özelde hukuk konularında uzmanlığını paylaştığı için Zackarias Ekman'a teşekkür ederim.

Bokförlaget Forum ve Ahlander Ajansı'ndaki herkese parlak birer yıldız oldukları için teşekkür ederim. Sizlerle çalışmak benim için onurdur.

Editörüm John Häggblom olmasaydı, bu roman olmazdı. Titizliğin ve bilgeliğin için ve en başından itibaren bana inandığın için teşekkür ederim.

Yayıncım Karin Linge Nordh olmasaydı her şey daha kötü olacaktı. Her şey için teşekkürler.

Menajerim Astri Ahlander olmasaydı bu kitaba ortaya çıkmayacaktı. Benim için yaptığın her şey için çok mutluyum ve minnettarım.

Kajsa, Ellen ve Tove, sizler olmasaydınız anlamsız olacaktı.

@novaebook

@novaebook

Yazar Hakkında

Yazar Mattias Edvarsson aynı zamanda İsveç'te Trelleborg'da öğretmenlik yapmaktadır. Psikolojik gerilim roman *Neredeyse Sıradan Bir Aile* 2018 yazında yayımlandığında en çoksatanlar listesine hızlı bir giriş yaptı. Yazar 2020'de yayımlanan *İyi Komşular* romanıyla uluslararası alanda noir türünde lider bir yazar olarak ismini güçlendirdi.

@novaebook

@novaebook